

SERIJAL O JACKU REACHERU

LEE CHILD

BESTSELER *NEW YORK TIMES* A

POGREŠAN ČOVJEK

»Nevjerojatno uzbudljiv triler.«

The Miami Herald

znanje

LEE CHILD

**POGREŠAN
ČOVJEK**

PREVEO S ENGLESKOGA
NEVEN DUŽANEC

NASLOV IZVORNIKA

LEE CHILD

A WANTED MAN

COPYRIGHT © LEE CHILD 2012

COPYRIGHT © ZA HRVATSKO IZDANJE NEVEN DUŽANEC I ZNANJE D.O.O. 2015.

FIRST PUBLISHED IN GREAT BRITAIN

IN 2012 BY BANTAM PRESS

AN IMPRINT OF TRANSWORLD PUBLISHERS.

TRANSLATION RIGHTS ARRANGED BY DARLEY ANDERSON AGENCY.

SVA PRAVA PRIDRŽANA. NI JEDAN DIO OVE KNJIGE NE SMIJE SE REPRODUCIRATI

U BILO KOJEM OBLIKU BEZ PRETHODNOG DOPUŠTENJA NAKLADNIKA.

Jane,

postojanoj poput starog hrasta.

1. POGLAVLJE

Očevidac zapravo nije vidio kako se to dogodilo. Ali kako se drukčije moglo dogoditi? Nedugo nakon ponoći čovjek u zelenoj zimskoj jakni ušao je u mali betonski bunker kroz njegova jedina vrata. Za njim su ušla dvojica muškaraca u crnim odijelima. Nakratko se ništa nije događalo. Zatim su dvojica u crnim odijelima izašla iz bunkera.

Čovjek u crnoj zimskoj jakni nije izašao.

Dvojica u crnim odijelima brzo su prešli desetak metara do jarkocrvenog automobila i ušli u njega. »Bio je boje vatrogasnog vozila«, rekao je očevidac. Vrlo uočljiv. I prilično nov. Obični osobni automobil s četvorim vratima, smatrao je očevidac. Ili s petorim vratima. Ili s trojim vratima. Ali sigurno ne sportski dvosjed. *Toyota*, mislio je očevidac. Ili možda *Honda*. Ili *Hyundai*. Možda *Kia*.

Koji god bio, dvojica u crnim odijelima odvezli su se njime.

Još nije bilo ni traga čovjeku u zelenoj zimskoj jakni.

Zatim je ispod vrata betonskog bunkera počela istjecati krv.

Očevidac je pozvao policiju.

Okružni je šerif stigao na lice mjesta i sve zapisao. Bio je dobar u rastjerivanju okupljene gomile uz strpljiv izraz lica. Bio je to jedan od njegovih mnogih talenata. Naposljetku je očevidac završio svoju priču. Okružni se šerif zamislio na trenutak. Bio je u dijelu zemlje gdje su se u svim smjerovima, prema tamnom obzoru i preko njega, pružale stotine kilometara praznine. Ceste su bile duge, usamljene trake.

Bila je to zemlja cestovnih blokada.

Stoga je javio prometnoj patroli, a zatim pozvao helikopter iz glavnog grada. Izdao je tjeralicu za jarkocrvenim uvoznim automobilom u kojem su bila dvojica muškaraca u crnim odijelima.

Jack Reacher vozio se sat i pol sa ženom u prljavo sivom kombiju, a onda je u daljini ugledao jarka svjetla iznad petlje na autocesti. Veliki zeleni znakovi pokazivali su na istok i zapad. Žena je usporila kombi i zaustavila ga, a Reacher je izašao, zahvalio joj i mahnuo dok se odvozila. Odmah je skrenula desno, na zapad, prema Denveru i Salt Lake Cityju, a on je prošao ispod nadvožnjaka i stao pokraj skretanja na istok, s jednom nogom na cesti, a jednom pokraj nje. Podigao je palac, nasmiješio se i pokušao izgledati prijateljski.

A to nije bilo lako. Reacher je bio krupan. Visok 195 centimetara i

krupne građe, a te je noći, kao i uvijek, izgledao neuredno i zapušteno. Usamljeni vozači željeli su ugodno, a ne prijeteće društvo. Reacher je iz dugog iskustva znao da vizualno ne bi bio ničiji prvi izbor suputnika. Izgledao je previše zastrašujuće. Izglede mu je dodatno smanjivao nedavno slomljeni nos. Učvrstio ga je komadom ljepljive trake srebrne boje. Znao je da tako izgleda još grotesknije. Znao je da traka sigurno sjaji i bljeska pod žutim svjetlima. No činilo mu se da mu traka pomaže u medicinskom smislu, pa ju je odlučio zadržati na nosu tijekom prvog sata. Ako se nitko ne zaustavi za šezdeset minuta, razmislit će o tomu da je skine.

Šezdeset je minuta prošlo no nitko ga nije povezao. Promet nije bio gust. Nebraska noću, zimi. Petlja na kojoj se nalazio bila je najvažnije raskrižje u široj okolini, no prolazile su cijele minute bez ijednog automobila. Na samoj cesti promet je bio ravnomjeran, ali rijetki su skretali na nju u smjeru koji je Reacheru odgovarao. Tijekom prvog sata samo je četrdeset vozila skrenulo na istok. Auti, kamioni, terenci. Različitih marki, modela i boja. Trideset ih je prošlo ni ne usporivši. Deset ga je vozača bolje pogledalo, a zatim skrenulo pogled i opet ubrzalo.

Ništa neuobičajeno. Autostopiranje je već godinama sve teže.

Bilo je vrijeme da si poboljša izgled.

Okrenuo se od ceste i napuklim noktom palca odlijepio rub ljepljive trake s lica. Odvojio je oko jedan centimetar trake i uhvatio slobodan dio između palca i kažiprsta. Postojala su dva temeljna pristupa. Jedan je zagovarao brzo povlačenje, a drugi polako skidanje. Bila je to iluzorna razlika, smatrao je Reacher. Bol je u oba slučaja bio jednak. Stoga se odlučio za pola puta između dvije krajnosti. Brzo skidanje. Bol na obrazu bio je zanemariv. Ali na nosu je bila druga priča. Posjekotine su se ponovno otvorile, otekline se podigla i pomaknula, a i slomljena je hrskavica ispustila zvuk nalik krckanju.

I na drugom je obrazu bol bio zanemariv.

Od okrvavljene je trake napravio tuljac i stavio ga u džep. Pljunuo je u dlan i njime obrisao lice. Začuo je helikopter oko 300 metara iznad sebe i vidio zraku reflektora kako probija mrak, tražeći nešto. Nakratko bi zastala, a onda bi se opet pokrenula. Reacher se opet okrenuo prema cesti, stavio jednu nogu na asfalt i podigao palac. Helikopter se još malo zadržao, a zatim je izgubio zanimanje i odletio na zapad. Buka njegova motora ubrzo se izgubila u daljini. Promet na autocesti u smjeru istok-zapad ostao je ravnomjeran iako ne gust. No zato se prorijedio na okružnoj cesti sjever-jug s koje se ulazilo na autocestu. Ipak, velika je većina automobila s nje skretala na istok ili zapad. Gotovo nitko nije nastavljao ravno. Reacher je ostao optimističan.

Noć je bila hladna. To je pomagalo njegovu licu. Otupjelost je umanjivala bol. Kamionet s tablicama iz Kansasa stigao je s juga i skrenuo prema

istoku. Naglo je usporio dok je prolazio pokraj Reachera. Vozio ga je visok i mršav crnac u debelom kaputu. Možda grijač u automobilu nije radio. Dugo je i pomno promatrao Reachera. Gotovo se zaustavio. Ali nije. Skrenuo je pogled i nastavio dalje.

Reacher je imao nešto novca. Iz Lincolna ili Omahe mogao bi nastaviti autobusom. Ali nije mogao do Lincolna ili Omahe ako ga nitko ne poveze. Kad automobili nisu prolazili, gurnuo bi desni dlan ispod lijevog pazuha, kako se ne bi smrznuo. Udarao je nogama. Dah mu se skupljao oko glave poput oblaka. Policijski je automobil projurio pokraj njega, s upaljenim rotirajućim svjetlima, ali bez sirene. Unutra su bila dva policajca. Nisu ni pogledali u Reacherovu smjeru. Bili su usredotočeni na ono prema čemu su vozili. Možda se nešto dogodilo.

Još su se dva automobila gotovo zaustavila. Jedan je dolazio s juga, a drugi sa sjevera. Unutar nekoliko minuta jedan od drugog. Oba su vozača usporila, gotovo su se zaustavili, dobro su ga pogledali, a zatim ubrzali i nastavili dalje. *Sve sam bliže*, pomislio je Reacher. *Uskoro će me netko povesti*. Možda zato što je već bilo kasno. Ljudi su suosjećajniji u ponoć nego u podne. A noćna vožnja već je po sebi čudna. Pokupiti neobičnog autostopera nije bilo mnogo čudnije.

Nadao se.

Još jedan vozač dobro ga je pogledao pa nastavio.

I još jedan.

Reacher je opet pljunuo u dlan i zalizao kosu.

Nastavio se smiješiti.

I dalje je bio optimističan.

A onda, napokon, nakon devedeset i tri minute stopiranja, jedan se automobil zaustavio.

2. POGLAVLJE

Automobil se zaustavio deset metara prije njega. Imao je lokalne tablice. Bio je prilično velik, američke proizvodnje i tamne boje. *Chevrolet*, pomislio je Reacher. Tamnoplav, siv ili crn. Bilo je teško reći pod neonskom rasvjetom. Tamni metalik automobili noću su uvijek bili anonimni.

U automobilu je bilo troje ljudi. Dvojica muškaraca sprijeda i žena straga. Dvojica muškaraca okrenuli su se prema natrag, kao da raspravljaju sa ženom. Kao da donose odluku. *Da ga pokupimo ili ne?* To je Reacheru sugeriralo da se troje ne poznaju dobro. Takve odluke među dobrim prijateljima obično su bile instinktivne. Možda su bili poslovni suradnici, istoga ranga, tim okupljen za ovu prigodu pa su bili pretjerano pristojni i uviđavni jedno prema drugome, osobito prema ženi koja je bila u manjini.

Reacher je vidio kako je žena kimnula i ustima oblikovala *da*, a muškarci su se opet okrenuli i automobil se polako zakotrljao naprijed. Opet se zaustavio kad mu se suvozački prozor našao uz Reacherov bok. Staklo se spustilo. Reacher se sagnuo i osjetio toplinu na licu. Grijač u automobilu radio je sjajno. To je bilo sigurno.

Čovjek na suvozačkom mjestu upitao je: »Kamo ste krenuli večeras, gospodine?«

Reacher je trinaest godina bio vojni policajac, a nakon toga je već gotovo jednako dugo živio snalazeći se svakojako. Obje je faze preživio tako što je bio budan i na oprezu. Uvijek je koristio svih pet osjetila. Hoće li prihvatiti vožnju ili neće uglavnom je ovisilo o osjetu mirisa. Je li osjećao miris piva? Marihuane? Viskija? Trenutačno nije mogao namirisati ništa. Nos mu je nedavno bio slomljen. Nosne šupljine bile su začepljene krvlju i oteklinama. Hrskavica mu je možda bila trajno iskrivljena. Činilo mu se mogućim da više nikada neće osjetiti miris.

U ovom slučaju dodir nije bio opcija. Kao ni okus. Ne bi ništa saznao pipajući oko sebe poput slijepca ili ližući predmete. Ostali su mu vid i sluh. Suvozačev glas imao je neutralne tonove. Bez jakog regionalnog naglaska, obrazovana dikcija, prizvuk autoriteta i iskustva na upravljačkim funkcijama. Sve troje imali su glatke ruke bez žuljeva, nisu bili snažne građe, frizure su im bile uredne, a koža nije bila preplanula. Uglavnom su boravili u zatvorenom. Uredski ljudi. Ne sa samog vrha, ali vrlo daleko od dna. Svi su izgledali kao da su u srednjim četrdesetima. Možda na polovici života, ali preko polovice svojih karijera. U vojsci bi bili potpukovnici. Prilično uspješni, ali ne velike zvijezde.

Sve troje bilo je odjeveno u crne hlače i košulje od *jeansa*. Poput odora.

Košulje su izgledale jeftino i novo, još izgužvane od stajanja na polici. Vjerojatno dio *team-buildinga*, zaključio je Reacher. Korporacijske gluposti. Okupili bi poslovođe iz regionalnih podružnica negdje u divljini, dali im jednake košulje i zajedničke zadatke. Možda su se zbog toga osjećali pustolovno, pa su ga odlučili pokupiti. Možda će poslije morati kritizirati jedno drugo, pa su zato imali veliku demokratsku raspravu. Timovi trebaju timski rad, za timski rad potrebno je slaganje, slaganje ne smije biti forsirano, a ravnopravnost spolova uvijek je osjetljivo pitanje. Reacher je bio iznenađen što žena nije bila na suvozačkom mjestu. Ili za volanom. Iako bi se vožnja mogla shvatiti kao podređena uloga, budući da je bila jedina žena u trojcu. Kao da im donosi kavu.

Pravo minsko polje.

»Idem na istok«, rekao je Reacher.

»Do Iowe?« pitao je suvozač.

»Do Iowe i dalje«, odvratio je Reacher. »Sve do Virginije.«

»Uskačite«, rekao je suvozač. »Odvest ćemo vas dio puta.«

Žena je sjedila iza suvozača, pa je Reacher zaobišao automobil straga i ušao iza vozača. Sjeo je i zatvorio vrata za sobom. Žena mu je kimnula, pomalo sramežljivo. Možda i pomalo oprezno. Možda zbog njegova slomljenog nosa. Možda ju je to uznemirilo.

Vozač je pogledao u retrovizor i krenuo.

3. POGLAVLJE

O kružni se šerif zvao Victor Goodman. Većina je ljudi smatrala da je to posve prikladno. Bio je dobar čovjek (*good man*) i obično je bio pobjedonosan u svemu što je radio. Iako nije bilo nužne veze između njegova imena i prezimena. Nije pobjeđivao zato što je bio dobar, nego zato što je bio pametan. U svakome slučaju dovoljno pametan da uvijek iznova procijeni svoje prethodne odluke prije nego što nastavi dalje. Dva koraka naprijed, jedan korak natrag, to je bio njegov pristup. Dobro ga je služio, oduvijek. A upravo sad ga je naveo da pomisli kako je previše požurio s tjeralicom.

Jer scena zločina u betonskom bunkeru bila je vrlo ozbiljna. Čovjek u zelenoj zimskoj jakni bio je ubijen. Pogubljen čak. Ubijen je po kratkom postupku, nožem. Nije bila riječ o prepirki ili tučnjavi koja se otela kontroli. Bilo je to profesionalno ubojstvo, iza kojeg su očito stajali veliki igrači. To je bila rijetkost u ruralnoj Nebraski. Zapravo, bilo je to gotovo nečuveno.

Zato je Goodman najprije nazvao FBI u Omahi, da im dojavu. Bio je daleko previše pametan da bi se nadmetao s njima oko jurisdikcije. Drugo što je iznova procijenio bio je opis dvojice muškaraca u crvenome automobilu. Crven poput vatrogasnih kola, rekao je očevidac. Jarko crven. To nije imalo smisla. Profesionalci nikada ne bi uzeli automobil takve boje za bijeg. Bila je previše uočljiva. Previše pamtljiva. Znači, vjerojatno su imali drugo vozilo skriveno u blizini, na nekom zgodnom mjestu. Vjerojatno su se odvezli onamo i zamijenili vozila.

Da skinu sa sebe kapute bila je dovoljna sekunda. Svjedok nije bio siguran kakve su košulje imali. Bijele, mislio je. U osnovi. Ili krem boje. Možda s prugama. Ili s kariranim uzorkom. Ili nekakvim uzorkom. Nisu imali kravate. Ili je možda jedan od njih nosio kravatu.

Stoga je Goodman opet nazvao prometnu policiju i helikoptersku jedinicu i pojednostavio svoju tjeralicu: sad je želio da traže dvojicu muškaraca u bilo kakvome vozilu.

Čovjek na suvozačkom sjedalu okrenuo se prema Reacheru i prilično prijateljskim glasom rekao: »Ako smijem pitati, što vam se dogodilo s licem?«

»Zaletio sam se u vrata«, odvratio je Reacher.

»Zaista?«

»Ne, zapravo sam se spotaknuo i pao. Ništa zanimljivo. Jednostavno se dogodilo.«

»Kada?«

»Sinoć.«

»Boli vas?«

»Ništa strašno. *Aspirin* bi mi pomogao.«

Suvozač se okrenuo još malo i pogledao prema ženi, a zatim prema vozaču. »Imamo li *Aspirina*? Da mu pomognemo?«

Reacher se nasmiješio. Tim spreman riješiti sve probleme, velike i male. Rekao je: »Nemojte se zamaratati time.«

»Imam ja jedan«, rekla je žena. Sagnula se i podigla torbicu s poda. Malo je kopala po njoj. Čovjek sa suvozačkog mjesta gledao ju je dok je to radila, pun iščekivanja. Doimao se uzbuđenim. Imali su cilj i uskoro će ga ostvariti. Žena je izvukla pakiranje *Bayera*. Izvadila je jednu tabletu.

»Daj mu dvije«, rekao je suvozač. »Izgleda kao da mu trebaju. K vragu, daj mu tri.«

Reacheru je to zvučalo malo previše poput zapovijedi. Možda neće izgledati dobro u analizi nakon svega. Žena se našla u teškoj situaciji. Možda su joj *Aspirini* trebali. Možda je imala mjesečnicu. Možda se sramila reći to. Ili je čovjek sa suvozačkog mjesta dvostruko blefirao. Možda je bio besprijekoran u svakom pogledu, pa je manipuliranje mogao maskirati poput nedužnog oduševljenja.

»Jedan će biti dovoljan, hvala«, rekao je Reacher.

Žena je prebacila bijelu tabletu iz svojeg dlana u njegov. Suvozač mu je dodao bočicu vode. Nije bila otvorena i još je bila svježja od hladnjaka. Reacher je progutao tabletu, otvorio bocu i popio dug gutljaj.

»Hvala«, rekao je. »Cijenim to.«

Vratio je bocu. Suvozač ju je uzeo i ponudio je vozaču. Vozač je bez riječi odmahnuo glavom. Bio je usredotočen na cestu ispred sebe. Vozio je između 110 i 130 km/h, jureći ravninom autoceste. Bio je visok preko 190 centimetara, činilo se Reacheru, ali uzak u ramenima i pomalo pogrbljen. Imao je tanak vrat, bez dlačica na njemu. Nedavno se ošišao, na konzervativan način. Nije nosio prstenje. Rukavi jeftine košulje od *jeansa* bili su mu prekratki. Nosio je ručni sat pun malih, složenih brojčanika.

Onaj na suvozačkom mjestu bio je niži, ali širi. Nije bio debeo, ali više od jednog hamburgera tjedno moglo bi ga gurnuti preko granice. Lice mu je bilo zategnuto i ružičasto. Kosa mu je bila svjetlija od vozačeve, ali također nedavno podšišana, jednako kratko i počesljana na stranu, kao u dječaka. Košulja mu je bila preduga u rukavima, preuska u struku i prevelika u ramenima. Ovratnik je još zadržavao trokutasti oblik iz pakiranja i bio mu je priljubljen uz vrat.

Žena je izbliza izgledala možda godinu ili dvije mlađe od muškaraca. Možda rane četrdesete, a ne srednje. Imala je crnu kosu, podignutu i

skupljenu u punđu. Ili uvijenu pletenicu. Ili nešto. Reacher nije znao kako to frizeri zovu. Izgledala je srednje visoka i vitka. Košulja je očito bila manjeg broja nego one koje su nosili muškarci, ali ipak joj je bila prevelika. Bila je zgodna, na neki oštar i beskompromisan način. Blijedo lice, velike oči i mnogo šminke. Izgledala je umorno i kao da joj je pomalo nelagodno. Vjerojatno nije bila očarana korporacijskim glupostima. To ju je činilo najboljom od svih troje, smatrao je Reacher.

Čovjek na suvozačkom mjestu opet se okrenuo i ponudio svoju glatku, okruglu ruku. Rekao je: »Ja sam Alan King.«

Reacher se rukovao s njime i rekao: »Jack Reacher.«

»Drago mi je, g. Reacher.«

»I meni, g. King.«

Vozač je rekao: »Don McQueen«, ali nije se pokušao rukovati s njime.

»Nevjerojatno«, rekao je Reacher. »King i McQueen.« (*kralj i kraljica*)

»Znam, ludo«, rekao je King.

I žena mu je pružila ruku. Bila je manja, blijeda i koščatija nego Kingova.

»Karen Delfuenso«, rekla je.

»Drago mi je, Karen«, rekao je Reacher i rukovao se s njom. Držala mu je ruku djelić sekunde dulje nego što je očekivao. A onda je McQueen naglo pustio gas i svi su se malo nagnuli naprijed. Ispred njih je mnoštvo svjetala kočnica blještalo crveno. Poput zida od cigle.

A još dalje naprijed vidjelo se bljeskanje plavih i crvenih svjetala s velikog broja policijskih automobila.

4. POGLAVLJE

Dva koraka naprijed, jedan korak natrag. Provjeri pa provjeri još jednom. Šerif Victor Goodman opet se bavio pitanjem drugog automobila u koji su se dvojica napadača prebacila, kako je pretpostavljao. Pokušavao je biti u tijeku događanja, koliko je to netko u njegovu položaju mogao, a to nije bilo lako daleko u unutrašnjosti. No sjetio se da je godinu prije, u biltenu Ministarstva domovinske sigurnosti pročitao da je tamnoplavu boju noću najteže uočiti na nadzornim kamerama. Kaputi, šeširi, automobili, ma što bilo te boje, tamnoplava je izgledala gotovo poput rupe u noćnome zraku. Bilo ju je teško vidjeti i teško definirati. Premda u Goodmanovu okrugu ionako nisu imali nadzorne kamere. No pretpostavljao je da ono što vrijedi za elektroničku leću vrijedi i za ljudske oči. I pretpostavljao je da bi dvojica napadača mogli znati takvo što. Činilo se da su profesionalci. Stoga je njihov rezervni automobil mogao biti tamnoplavi.

No možda i nije bio.

Što da učini?

Naposljetku nije učinio ništa. Smatrao je da je to najmudrije. Ako se prevario, samo bi si naškodilo da kaže prometnoj policiji neka posebnu pozornost obrati na tamnoplave automobile. Stoga je ostavio tjeralicu kakva je bila: tražio je dvojicu muškaraca u bilo kakvome vozilu.

Autocesta je na tome mjestu imala šest traka, a tri koje su vodile na istok bile su zakrčene vozilima koja su se micala naprijed puževim korakom. Automobili, kamioni, terenci, svi su kretali, kočili, zaustavljali se, čekali, pa kretali opet. McQueen je frustrirano lupkao prstima po upravljaču. King je zurio naprijed kroz vjetrobran, strpljiv i rezigniran. I Delfuenso je zurila pred sebe, napeta, kao da kasni na nešto.

Reacher je prekinuo tišinu: »A kamo vi idete?«

»U Chicago«, rekao je King.

Reacheru se to sviđalo. U Chicagu je bilo mnogo autobusa. I mnogi od njih kretali su ujutro. Na jug kroz Illinois, na istok kroz Kentucky i već će biti u Virginiji. Dobre vijesti. Ali nije to rekao naglas. Bilo je kasno i osjećao je da bi trebao pokazati suosjećanje.

»To je dug put«, rekao je.

»Gotovo tisuću kilometara«, rekao je King.

»Odakle ste krenuli?«

Automobil se zaustavio, zakotrljao se naprijed pa se opet zaustavio.

»Bili smo u Kansasu«, rekao je King. »Dobro smo putovali. Nije bilo gužve ni zastoja. Sve do sad. Prvi put smo stali nakon više od tri sata.«

»To je prilično dobro.«

»Da, sjajno. I nismo usporavali ispod 100 km/h. Mislim da je Don sada prvi put dodirnuo kočnicu. Zar ne, Done?«

»Osim kad smo se zaustavili da povežemo g. Reachera.«

»Dakako«, rekao je King. »Možda nas je to izbacilo iz ritma.«

»Putujete poslovno?« pitao je Reacher.

»Uvijek.«

»Čime se bavite?«

»Radimo za programersku tvrtku.«

»Zaista?« rekao je Reacher, pokušavajući biti pristojan.

»Ali nismo programeri«, nastavio je King. »To danas rade samo klinci koji voze *skateboarde* i žive od *pizze*. Mi prodajemo softver.«

»Vjerojatno mnogo radite.«

»Uvijek«, rekao je King opet.

»Put je dosad bio uspješan?«

»Nije bio loš.«

»Mislio sam da ste bili na *team-buildingu*. Nešto poput vježbe ili izleta.«

»Ne, posao kao i inače.«

»Zašto onda imate takve košulje?«

King se nasmiješio.

»Da, znam«, rekao je. »Novi kodeks odijevanja u našoj korporaciji. Cijeli je tjedan opušteni petak. Ali u točno određenoj odjeći. Poput sportske odore. Tako je to u poslu sa softverom. Velika je konkurencija.«

»Živite ovdje, u Nebraski?«

King je kimnuo. »Nedaleko odavde, zapravo. U Omahi ima mnogo tehničkih tvrtki. Više nego što biste pomislili. To je dobro poslovno okruženje.«

Automobil se pomaknuo naprijed, zaustavio se, pa opet krenuo. Reacher je pretpostavio da je vozilo McQueenovo. Nije bilo unajmljeno. Niti službeno. Bilo je previše istrošeno, previše neuredno za to. Vjerojatno je izvukao kratku slamku. Za ovo putovanje bila mu je dodijeljena dužnost vozača. Ili mu je možda ta dužnost bila dodijeljena za svako putovanje. Možda je bio nisko rangiran. Ili je volio voziti. Cestovni ratnik. Cestovni ratnik koji se malo odvojio od obitelji. Jer očito je imao obitelj. Automobil je bio obiteljski. Ali ne pretjerano. Bilo je dječjih stvari u njemu, ali ne mnogo. Na podu je bila ružičasta traka za kosu. Odrasla žena ne bi nosila takvo što,

smatrao je Reacher. U udubljenju na upravljačkoj ploči bila je mala plišana igračka. Bila je gotovo spljoštena, a površina je bila izlizana kao da ju je netko redovito žvakao. Jedna kći, zaključio je Reacher. Između osam i dvanaest godina. Nije mogao biti precizniji od toga. Nije znao mnogo o djeci.

No djevojčica je imala majku ili maćehu. McQueen je imao suprugu ili djevojku. To je bilo jasno. Posvuda u automobilu bile su ženske stvari. Bila je tu kutija papirnatih maramica s cvjetnim uzorkom i crvenilo za usne, u utoru pokraj plišane igrčke. Ključ je čak imao kristalni privjesak. Reacher je bio uvjeren da bi osjetio miris parfema iz presvlaka sjedala, kad bi mogao osjetiti ikakav miris.

Pitao se nedostaje li McQueenu njegova obitelj. Možda je bio posve zadovoljan. Možda nije volio svoju obitelj. A onda je McQueen, sa svog mjesta za volanom, zapitao: »A vi, g. Reacher? Čime se vi bavite?«

»Ničime«, rekao je Reacher.

»Radite povremene poslove? Na što naidete?«

»Čak ni to.«

»Nezaposleni ste?«

»Da, ali po izboru.«

»Otkad?«

»Otkad sam otišao iz vojske.«

McQueen nije odgovorio na to jer mu je nešto drugo zaokupilo pozornost. Ispred njih sav je promet skretao u krajnju desnu (raku). Zbog toga je nastala gužva. Prometna nesreća, pretpostavio je Reacher. Možda se netko zavrtio na cesti, udario u ogradu, odbio se i zahvatio još nekoliko automobila u prolazu. No nije bilo vatrogasnih kola. Ni Hitne pomoći. Ni vozila za vuču. Sva su rotirajuća svjetla bila na istoj visini, na krovovima automobila. Bilo ih je toliko da su obasjavala okoliš trajnim plavim i crvenim sjajem, kao da ne bljeskaju.

Automobil se pomaknuo naprijed. Krenuo je, zaustavio se, krenuo, zaustavio se. Pedeset metara prije policijskih vozila McQueen je uključio desni pokazivač smjera i probio se u krajnju desnu traku. Reacher je tako dobio izravan pogled na prepreku ispred njih.

Nije to bila prometna nesreća.

Bila je blokada na cesti.

Prvi je policijski automobil bio parkiran ukoso preko lijeve trake, a drugi malo dalje, paralelno s njim, preko srednje. Bili su poput dvije strelice koje pokazuju prema desnoj traci i ne daju vozačima izbora, nego da se prestroje. Nakon njih slijedila su dva automobila parkirana u srednjoj traci, paralelno s prometom, i još dva uz rub ceste, a onda još dva ukoso koja su tjerala vozače da oštro skrenu preko cijele ceste do lijeve trake. Tek su onda mogli

ubrzati, opet se raširiti po trakama i nastaviti svojim poslom.

Dobro organizirana blokada, smatrao je Reacher. Usko grlo jamčilo je spor prilaz, a oštro skretanje na kraju spor prolazak kroz blokadu. Uzak i dug prolaz između dva automobila u srednjoj traci i dva uz rub ceste omogućavali su policajcima da dobro i detaljno provjere tko je u njima. Očito su već mnogo puta radili ovakvo što.

No što je bio razlog ovaj put? Osam automobila bilo je mnogo. Reacher je vidio sačmarice u rukama policajaca. Ovo nije bila rutinska kontrola. Nisu provjeravali jesu li automobili registrirani te jesu li svi u njima vezali pojaseve. »Jeste li slušali radio?« pitao je. »Nešto se loše dogodilo?«

»Opustite se«, rekao je King. »S vremena na vrijeme dođemo do ovakve blokade. Najvjerojatnije odbjegli zatvorenik. Zapadno odavde ima nekoliko velikih kaznionica. Uvijek im netko bježi. Ludo, zar ne? Mislim, to ne bi trebalo biti tako teško. Kao da nemaju brave na vratima.«

McQueen ga je pogledao u retrovizoru i rekao: »Nadam se da to niste vi.«

»Što to?« pitao je Reacher.

»Bjegunac iz zatvora.«

U glasu mu se čulo da se šali.

»Nisam«, rekao je Reacher. »Sigurno nisam ja.«

»To je dobro«, odvratio je McQueen. »Jer to bi nas sve dovelo u nevolju.«

Polako su se micali naprijed, dio nestrpljive kolone. Kao kroz dug tunel ispresijecan stražnjim staklima i vjetrobranima Reacher je vidio prometne policajce kako rade. Svi su nosili šešire. Sačmarice su držali spuštene, a velike ručne svjetiljke držali su iznad glave. Svjetiljkama su provjeravali jedan po jedan automobil, sprijeda, straga, odozgo, odozdo. Prebrojavali su koliko ima putnika, gledali što ima na podu, ponekad i u prtljažniku. Kad su bili zadovoljni, mahnuli su automobilu da može proći, a zatim su prešli na sljedeći u koloni.

»Ne brini se, Karen«, rekao je King, ne okrećući glavu. »Uskoro ćeš opet biti kod kuće.«

Delfuenso nije odgovorila.

King je opet pogledao Reachera i rekao: »Mrzi poslovna putovanja«, kao objašnjenje.

Reacher nije rekao ništa.

Opet su se pomaknuli naprijed. Ispred njih postupak se nije mijenjao. Reacher ga je uskoro znao napamet. Policajci su provjeravali prtljažnik samo ako je u automobilu bio sam muškarac. To je isključivalo Kingovu teoriju o odbjeglom zatvoreniku. Zatvorenik bi se mogao skrivati u prtljažniku automobila u kojem su dvoje, troje ili četvero ljudi. Ili pet ili

šest. Ili u autobusu punom ljudi. Činilo se da policajci traže jednog muškarca koji prevozi nešto veliko i loše. Što god to bilo, droga, oružje, bombe, ukradena roba.

Opet su se pomaknuli naprijed. Sad su bili treći u koloni. U oba automobila ispred njih bio je sam muškarac. Policajci su na oba provjerili prtljažnik. I objema su mahnuli neka nastave. McQueen se pomaknuo naprijed i zaustavio se kad mu je policajac dao znak. Jedan je policajac stao ispred vozila i svjetiljkom provjerio registraciju. Prišla su još četvorica, dvojica sa svake strane, i svjetiljkama pregledali prednje i stražnje sjedalo, prebrojavajući putnike. Zatim se policajac ispred automobila pomaknuo, a onaj pokraj McQueenovog prozora oštro mu je mahnuo neka nastavi dalje.

McQueen je polako krenuo naprijed, oštro skrenuo lijevo pa opet oštro desno i našao se na 1500 kilometara slobodne ceste pred sobom. Ispustio je zrak iz pluća i opustio se u sjedalu, a pokraj njega King je učinio isto. Zatim je McQueen dao gas i automobil je naglo ubrzao, pojurivši prema istoku kao da više nemaju vremena za gubljenje.

Minutu poslije Reacher je vidio automobil koji je jednako brzo jurio iz suprotnog smjera. Tamni *Ford Crown Victoria*, s plavim svjetlima koja su bljeskala iza rešetke motora. Očito vozilo državne agencije koje je žurilo prema nečemu vrlo važnome.

5. POGLAVLJE

Tamni *Ford Crown Victoria* bio je vozilo FBI-a iz podružnice u Omahi. Tamošnji dežurni agent primio je poziv šerifa Goodmana i odmah reagirao. Goodman je spomenuo *profesionalce*, a to je za FBI značilo organizirani zločin, ono što su posebno voljeli jer se na tomu stjecao ugled, slava i promaknuća. Stoga su odmah poslali dežurnu posebnu agenticu. Odlikovanu veteranku s dvadeset godina iskustva. Visokokvalificiranu,iskusnu i cijenjenu.

Ime joj je bilo Julia Sorenson, imala je malo manje od četrdeset i sedam godina i bila je u Omahi malo manje od četrdeset i sedam vrlo sretnih mjeseci. Omaha nije bila New York ni Washington, ali ni potpuna zabit. To nije bio Sibir. Ni blizu. Iz nekog nepoznatog povijesnog razloga, zločini su slijedili željezničke tračnice, a Nebraska je imala možda najviše željezničkih tračnica na svijetu, s obzirom na svoju površinu. Stoga Sorenson nije tratala svoj talent. Nije bila frustrirana i nije se osjećala neispunjeno.

Dok je vozila, nazvala je šerifa Goodmana na mobitel i javila mu da stiže. Dogovorila se s njime da će je za jedan sat čekati na mjestu zločina.

Goodman je bio u svome automobilu kada je primio poziv. Jedan njegov zamjenik osiguravao je mjesto zločina i čuvao očevica, a svi ostali blokirali su lokalne ceste koje su vodile iz okruga. Jedina preostala mobilna jedinica bio je on sam. Vozio se uokolo, tražeći jarkocrveni automobil.

Njegov je okrug bio velik, ali nije bio geografski složen. Prije stotinu godina netko je ucrtao kvadrat na zemljovid i tako je ostalo. Taj je kvadrat jednom presijecala cesta s dvije trake koja se pružala s lijeva na desno, od zapada na istok, a drugi put cesta s dvije trake koja se pružala od vrha do dna, od sjevera prema jugu. Te su se dvije ceste susretale blizu sredine četverokuta i stvarale raskrižje oko kojeg je izrastao gradić od osam tisuća stanovnika. Promet u smjeru istok-zapad nije bio gust jer je autocesta prolazila 75 kilometara sjeverno i preuzimala veći dio prometa. No promet u smjeru sjever-jug bio je mnogo gušći jer su mnoga vozila silazila s autoceste i nastavljala okružnom cestom. Mjesnim je poduzetnicima trebalo oko pet minuta da to primijete, pa je uz cestu sjeverno od grada u duljini od pet kilometara izrastao niz benzinskih postaja, restorana, motela, gostionica, trgovina i koktel-barova. Opušteni građani smatrali su ga poslovnom četvrti, a oni ukočeni nazivali su ga Gradom Grijeha. U njemu su vrijedili isti zakoni, propisi i odredbe, ali već pedeset godina nekim prešutnim sporazumom ti su se zakoni, propisi i odredbe provodili vrlo blago. Rezultat su bili automati za keno i poker u gostionicama, striptizete u koktel-barovima, glasine o prostituciji u motelima i rijeka prihoda od poreza koja se slijevala u riznicu okruga.

Obostrana korist, poput dvosmjerne ceste.

Goodman se zaputio onamo. Jednostavno zato što je to bila posljednja postaja prije udaljene autoceste i bila je prepuna napuštenih parcela, davno zatvorenih poslovnih prostora i golih zidova od betonskih blokova. Ako ste htjeli negdje skriti automobil i naknadno se neometano vratiti po njega, to je zapravo bilo jedino mjesto u gradu.

Prošao je raskrižje i ostavio ugledne četvrti za sobom. Zatim je uslijedilo polje soje, a onda rabljeni poljoprivredni strojevi parkirani uz rub ceste u sljedećih pola kilometra. Bili su na prodaju, ali većina ih je toliko dugo čekala kupca da su posve korodirali. Nakon toga opet polje soje, a onda je u daljini ugledao odsjaj svjetala Grada Grijeha. Na oba njegova kraja bile su benzinske postaje. Jedna sa zapadne strane ceste, a druga s istočne. Obje su imale golemo parkirališta za kamione tegljače i bile su jarko osvijetljene, s velikim neonskim znakovima naftnih tvrtki podignutim dovoljno visoko da se vide kilometrima. Između njih bili su restorani, moteli, gostionice, trgovine i koktel-barovi, nasumce razbacani s obje strane ceste. Neki su bili osvijetljeni, a neki ne, no svi su stajali odvojeno od ostalih, okruženi parkiralištima od drobljenog šljunka. Neki su preživjeli punih pedeset godina, a neki su odavno prepušteni propasti i korovu.

Goodman je počeo od istočne strane. Provezao se pokraj restorana u koji je ponekad odlazio, vozeći jednom rukom, a drugu držeći na unutarnjoj ručki reflektora montiranog uz rub vjetrobrana, i provjeravao parkirana vozila. Obišao je i stražnju stranu restorana, pokraj kanti sa smećem, a zatim dalje, oko koktel-bara pa onda i motela, no nije pronašao ništa. Pokraj druge benzinske postaje bilo je parkirano nekoliko oštećenih osobnih automobila, no nijedan nije bio jarkocrven i, sudeći po količini prljavštine na njima, svi su već dugo bili ondje.

Goodman je čekao da se promet raščisti, okrenuo se polukružno i nastavio po zapadnoj strani ceste, od sjevera prema jugu. Prvo na što je naišao bila je gostionica od betonskih blokova obojana svijetlosmeđe dvadesetak godina prije. Nije imala prozore, samo ventilatore na krovu, poput gljiva. Nigdje u blizini nije bilo crvenih automobila. Nakon toga je slijedio koktel-bar, prilično čist i navodno najugledniji u Gradu Grijeha. Goodman je opisao brojku osam vozeći po parkiralištu. Snop njegova reflektora malo je kasnio, ali ipak ga je lako ugledao.

Jarkocrveni uvozni automobil, parkiran iza koktel-bara.

6. POGLAVLJE

Reacher se nagnuo malo udesno, kako bi pokraj McQueenove glave i kroz vjetrobran vidio cestu ispred sebe. Time je rame zapravo gurnuo u prostor Karen Delfuenso. Ona se u jednakoj mjeri nagnula dalje desno, naslonivši se na vrata kako bi sačuvala razmak između njih. Reacher je vidio samo dio ceste koji su osvjetljavali farovi, a zatim ništa osim tame i usamljenog para crvenih stražnjih svjetala daleko ispred. Brzinomjer je pokazivao 130 km/h. Spremnik je bio tri četvrtine pun. Temperatura motora bila je normalna. Na poklopcu zračnog jastuka bio je logotip koji je naznačivao da je automobil *Chevrolet*. Prešao je gotovo 65.000 kilometara. Nije bio nov, ali ni star. I motor je radio bez problema, činilo se po zvuku.

Reacher se vratio na svoju stranu i spustio se u sjedalo, a Delfuenso je slijedila njegovo kretanje. Alan King napola se okrenuo na prednjem sjedalu i rekao: »I moj je brat bio u vojsci. Peter King. Možda ga poznajete.«

»Vojska je vrlo velika institucija«, odvratio je Reacher.

King se nasmiješio, pomalo posramljeno.

»Dakako«, rekao je. »Glupo pitanje, čini se.«

»Ali vrlo često. Ljudi pretpostavljaju da se svi u vojsci poznaju. Ne razumijem zašto. Koliko ljudi živi u vašemu gradu?«

»Milijun i pol, možda.«

»Poznajete li ih sve?«

»Ne poznajem ni svoje susjede.«

»Eto vidite. Koji je vojni rod bio vaš brat?«

»Topnik. Bio je u Prvome zaljevskom ratu.«

»Bio sam i ja.«

»Možda ste se onda ipak poznavali.«

»Bilo nas je pola milijuna. Svi smo išli. Najveća vojna akcija koju sam vidio.«

»Kako je bilo?«

»Brat vam nije pričao?«

»Ne razgovaramo.«

»Bilo je vruće«, rekao je Reacher. »Ne sjećam se mnogo više od toga.«

»U kojem ste rodu bili vi?«

»Bio sam policajac«, odgovorio je Reacher. »Vojni policajac. U postrojbi za kriminalne istrage, cijelu karijeru.«

King je napola slegnuo ramenima, napola kimnuo, no nije rekao ništa više. Opet se okrenuo prema naprijed i zagledao se u tamu.

Pokraj ceste se na trenutak vidio je znak: *Dobrodošli u Iowu.*

Šerif Goodman skrenuo je na stražnje parkiralište koktel-bara i uključio duga svjetla. Parkirani automobil nije bio *Toyota*, ni *Honda*, ni *Hyundai*, ni *Kia*. Bio je *Mazda*. Točnije, *Mazda 6*. Imao je petora vrata, ali stražnji mu je dio bio tako izveden da je više nalikovao sportskome automobilu. Bio je to nov model, jarkocrvene boje. Bio je prazan, ali još se ni rosa nije uhvatila na njega. Nije bio dugo parkiran ondje.

S obje njegove strane bila su prazna parkirna mjesta. Iza njega je bilo pedesetak metara šljunka iz kojeg se probijao korov, a onda zapravo ništa, sve do predgrađa Denvera, više od 1000 kilometara zapadno. Ispred automobila bila su stražnja vrata koktel-bara. Obična, metalna, na zidu prekrivenom smeđom žbukom.

Dobro mjesto. Skriveno od pogleda. Bez svjedoka. Goodman je zamislio dvojicu napadača kako izlaze iz *Mazde*, skidaju kapute, prelaze u novo vozilo i odlaze njime.

Koje novo vozilo?

Nije imao pojma.

Kamo su krenuli?

Ne na istok ili zapad jer nisu mogli izaći iz okruga prema istoku ili zapadu ako najprije ne krenu na jug i vrate se do raskrižja. A nitko ne bježi prema mjestu zločina. Stoga su nesumnjivo krenuli na sjever. Jer u tom je smjeru bila autocesta. Čekala ih je iza tamnog obzora, poput magneta anonimnosti.

To je značilo da su odavno pobjegli. Ili su izašli iz okruga nekoliko minuta prije nego što je postavljena sjeverna blokada ili su prošli kroz nju neprimijećeni jer su njegovi zamjenici još tražili jarkocrveni automobil.

Bila je to Goodmanova pogreška i znao je to.

Radijem je javio svojim ljudima da prekinu s blokadama. Rekao im je i zašto. Dvojicu je pozvao da osiguraju prostor iza koktel-bara, a ostalima da nastave sa svojim dužnostima. Nazvao je centralu prometne policije, no od njih nije saznao ništa dobro. Pogledao je na sat, izračunao vrijeme, brzinu i udaljenost te duboko udahnuo i zatim ispustio zrak iz pluća. Ubacio je u brzinu i opet krenuo prema mjestu zločina gdje ga je čekao razgovor s posebnom agenticom Julijom Sorenson.

Njegova krivnja. Dvojica napadača već su izašli iz države.

To je sada bio problem FBI-a.

7. POGLAVLJE

Julia Sorenson lako je pronašla raskrižje. Nije ju to čudilo jer ga je GPS uređaj pokazivao kao jedino mjesto na karti kilometrima uokolo. Skrenula je desno, kako su joj rekli i odvezla se stotinjak metara na zapad prema odsjaju snažnog svjetla. Uskoro je ugledala betonski bunker, a pokraj njega šerifov i zamjenikov automobil.

Mjesto zločina, kako su joj ga opisali.

Automobili su imali mnogo više smisla nego bunker. Bila su to dva *Fordova Crown Vica* poput njezinog, ali u bojama šerifovog ureda. Sprijeda i straga imali su čvrste odbojnice, a na krovu rotirajuća svjetla. Bunker je bilo teže objasniti. Bio je četverokutan. Širok oko sedam metara, dug oko pet, a visok tri. Imao je ravan betonski krov, no nijedan prozor. Vrata su bila metalna. Oštećena, svijena i udubljena. Cijeli je bunker izgledao staro, umorno i ruševno. I sam je beton bio istrošen od vjetra i kiše, pun pukotina i rupa koje su ponegdje bile i veličine cijele šake. Iza njih vidjelo se smeđe kamenje. Ponegdje glatko, a ponegdje razbijeno.

Parkirala je iza zamjenikova automobila i izašla. Bila je visoka, očito skandinavskog podrijetla, prije zgodna nego lijepa, duge svijetle kose koja je većinom bila prirodne boje. Nosila je crne hlače i crnu jaknu, a ispod nje plavu košulju. Na nogama je imala čvrste crne cipele, a preko ramena nosila je crnu torbu u kojoj su joj bile sve stvari osim pištolja, koji se nalazio u futroli na lijevom boku, i lisnice s iskaznicom, koja joj je bila u džepu.

Izvukla je lisnicu, otvorila je i krenula prema šerifu. Procijenila je da je dvadesetak godina stariji od nje. Bio je snažne građe, ali ne baš visok. Poput tri četvrtine igrača američkog nogometa. Nije bio u lošoj formi za starca. Preko šerifske odore nosio je zimsku jaknu. Nije imao rukavice iako je noć bila hladna. Rukovali su se i na trenutak stajali mirno, kao da se pitaju od čega početi.

»Najprije pitanja«, rekla je Sorenson. »Što je ovo?«

»Stara crpka«, rekao je Goodman. »Izvlačila je podzemnu vodu.«

»Više nije u upotrebi?«

Goodman je kimnuo. »Razina vode je pala. Morali smo iskopati dublju rupu. Nova se crpka nalazi oko kilometar i pol odavde.«

»Je li ubijeni još unutra?«

Goodman je opet kimnuo. »Čekali smo vas.«

»Tko je ulazio unutra?«

»Samo liječnik i ja.«

»To je mnogo krvi.«

»Da«, rekao je Goodman. »Jest.«

»Jeste li stali u nju?«

»Morali smo kako bismo provjerili je li mrtav.«

»Što ste dodirivali?«

»Samo njegovo zapešće i vrat. Pokušavali smo napipati puls.«

Sorenson je čučnula i otvorila torbicu. Izvukla je plastične kaljače, da ih navuče na cipele, gumene rukavice, da ih navuče na ruke, i fotoaparata. Jednom je nogom zagazila u ljepljivu lokvu i otvorila vrata bunkera. Jedna je šarka zacviljela visoko, a druga duboko. Zajedno su zvučale poput zavijanja nekog zloduha. I drugom je nogom zagazila u lokvu.

»Unutra ima svjetla«, rekao je Goodman.

Napipala je sklopku. Upalila se žarulja na stropu, zaštićena žičanom rešetkom. Stara rešetka i stara žarulja. Možda 200 watta. Prozirno staklo. Davala je jarko, oštro svjetlo, koje kao da nije bacalo sjene. Vidjela je ostatke dvije debele cijevi koje su izbijale iz poda, međusobno udaljene možda tri metra. Obje su bile široke tridesetak centimetara i obojene zeleno, ali boja se već ljuštila s njih i hrđa se probijala. Obje su bile otvorene na vrhu gdje su se još nalazili čelični prsteni koji su nekoć pridržavali spoj s drugim cijevima. One su vodile na gradski vodovodni sustav, no odavno ih nije bilo. Sorenson je pretpostavljala da je voda godinama crpljena iz tla kroz jednu cijev, a kroz drugu prosljeđivana dalje, podzemnim cjevovodom do vodotornja u blizini. No jednog dana crpke više nisu imale što vući iz presušenog poroznog kamena i bilo je vrijeme za novu crpku. Ova stara bila je dotad dovoljna za sve potrebe gradskog vodovoda i navodnjavanja. Sorenson je pročitala sve materijale koje je dobila. Crpka je davala gotovo deset bilijuna litara godišnje, najviše od svih izvan Teksasa i Kalifornije.

Nastavila je dalje.

Pod cipelama je osjećala sitni šljunak. Na jednom je zidu bila električna razvodna ploča, stara nekoliko generacija, a na drugome izbljedjeli dijagram koji je prikazivao presjek i funkcije hidrauličke opreme kojom su nekoć bile povezane dvije zelene cijevi. To je bilo to, što se ticalo trajne infrastrukture.

Prolazna infrastruktura bili su ubijeni i lokva njegove krvi. Ležao je na leđima, nogu i koljena svijenih poput komičnog crteža čovjeka koji pleše staromodni ples. Lice mu je bilo prekriveno krvlju, kao i trup. K tomu je ležao u velikoj lokvi krvi. Imao je četrdesetak godina, iako je bilo teško točno prosuditi. Na sebi je imao zelenu zimsku jaknu s debelom podstavom. Ne novu, ali ne ni staru. Jakna je bila otkopčana i vidio se sivi pulover i svijetlosmeđa karirana košulja. I pulover i košulja izgledali su iznošeno i prljavo. I pulover i košulja bili su izvučeni iz hlača i podignuti sve do prsnog

koša.

Imao je dvije rane od noža. Prva je bila vodoravna porezotina preko čela, dva-tri centimetra iznad očiju. Druga je bila velika i nepravilna ubodna rana s desne strane trbuha, u razini pupka. Veći dio krvi istekao je iz druge rane. Vjerojatno prilično brzo. Pupak ubijenog izgledao je poput naprstka punog boje koja se sušila.

»Šerife, što mislite, kako se to dogodilo?« pitala je Sorenson.

S vanjske strane vrata Goodman je rekao: »Porezali su ga po čelu da ga zaslijepe. Krv mu se slila u oči. To je stari trik u borbi noževima. Zato sam i zaključio da su profesionalci. Nakon toga je bilo lako. Podigli su mu pulover i košulju i zabili mu nož pod rebra. I malo provrtjeli njime. Ali ne dovoljno. Umirao je nekoliko minuta.«

Sorenson je kimnula. Zato je bilo toliko krvi. Srce je nastavilo pumpati krv još neko vrijeme, uporno, ali bezuspješno.

»Znate li tko je on?« pitala je.

»Nikada ga nisam vidio.«

»Zašto su mu podigli košulju?«

»Jer su profesionalci. Nisu htjeli da oštrica zapne u odjeći.«

»Slažem se«, rekla je Sorenson. »Nož je morao biti vrlo dug, zar ne? Da bi od trbuha zašao ispod rebra.«

»Oko 20 centimetara, možda i dulji.«

»Je li očevidac vidio nož?«

»Nije rekao. Ali možete ga sami pitati. Čeka u zamjenikovu autu. Na toplome.«

»Zašto ga nisu ubili pištoljem?« pitala je Sorenson. »Kalibar .22 s prigušivačem uobičajen je za profesionalno ubojstvo.«

»Ipak je glasan u zatvorenom prostoru.«

»U blizini nema ničega.«

»Onda ne znam zašto«, odvratio je Goodman.

Sorenson je počela fotografirati. Izdaleka radi konteksta te izbliza radi pojedinosti. »Smijem li pomaknuti tijelo?« pitala je. »Želim provjeriti ima li isprave.«

»Ovo je vaš slučaj«, odvratio je Goodman.

»Je li?«

»Počinitelji su već pobjegli iz države.«

»Ako su otišli na istok.«

»Ako su otišli na zapad, i to je samo pitanje vremena. Očito su prošli kroz

blokade.«

Sorenson nije rekla ništa.

»Prešli su u drugi auto«, rekao je Goodman.

»Ili aute«, nadovezala se Sorenson. »Možda su se podijelili i putuju odvojeno.«

Goodman se prisjetio praznih parkirnih mjesta s obje strane crvene *Mazde*. A zatim i sadržaja svoje završne tjeralice: *dvojicu muškaraca u bilo kakvome vozilu*. »Nisam uzeo u obzir tu mogućnost«, rekao je. »Čini se da sam zabrljao.«

Sorenson ga nije razuvjeravala. Samo je zaobišla lokvu i čučnula na najsušem mjestu koje je mogla pronaći. Lijevu je ruku ispružila iza sebe radi održavanja ravnoteže, a desnu ispružila prema truplu. Prelazila je dlanom po njemu i pretraživala ga. U džepu košulje nije bilo ničega. Ni u džepu jakne, vanjskom ni unutarnjem. Na prstima rukavica ostajale su crvene mrlje. Provjerila je i džepove hlača. Ni u njima nije bilo ničega.

»Šerife!« zazvala je. »Treat ću vašu pomoć.«

Goodman je ušao u bunker, na prstima, dugim bočnim koralima, kao da je na rubu ponora dubokog stotine metara. »Uхватite za pojas«, rekla je Sorenson. »Prevrnite ga. Moram mu provjeriti stražnje džepove.«

Goodman je čučnuo nasuprot nje i uhvatio pojas ubijenog. Okrenuo je lice i povukao. Truplo se okrenulo na bok. Začuo se vlažan zvuk i krv je počela kapati, ali polako jer se već počela sušiti i miješati sa šljunkom na podu u gustu smjesu. Sorenson je zavukla ruku poput džepara i počela pretraživati.

Nije pronašla ništa.

»Nema isprava«, rekla je. »Znači, službeno imamo neidentificiranu žrtvu. Nije li život divan?«

Goodman je pustio da se truplo okrene natrag i ostane ležati i u podu.

8. POGLAVLJE

Jack Reacher nije bio pravnik, ali kao i svi policajci, naučio je i nešto o pravu. Uglavnom njegovu praktičnu primjenu te trikove koji su se u njemu rabili.

Znao je i o kojim područjima pravo ne govori ništa.

Na primjer: nije bilo zakona koji je govorio da oni koji uzimaju autostopere moraju govoriti istinu.

Zapravo, Reacher je s vremenom otkrio da ljudi uglavnom ne mogu odoljeti da ne maštaju malo. Činilo mu se da je to možda i glavni razlog zašto vozači uzimaju autostopere. Vozio se s običnim činovnicima koji su tvrdili da su direktori, direktorima koji su tvrdili da su predsjednici odbora, poduzetnicima koji su tvrdili da su uspješni, zaposlenicima koji su tvrdili da su vlasnici tvrtke, bolničarima koji su tvrdili da su liječnici i liječnicima koji su tvrdili da su kirurzi. Ljudi su voljeli malo raširiti krila. Voljeli su voditi drugi život sat-dva, kušati ga i isprobavati, uživati u njegovu sjaju.

U tomu nije bilo ničega lošeg.

Sve je to bio dio zabave.

Ali laži Alana Kinga bile su drukčije.

Dok je govorio, nije se nimalo hvalio. Nije se želio prikazati ni većim, ni boljim, ni pametnijim ni privlačnijim. Govorio je glupe, trivijalne, mehaničke laži, bez jasnog razloga.

Na primjer: košulje od *jeansa*. Nisu bile propisane kodeksom odijevanja u njihovoj tvrtki. Nisu bile dobro krojene, od finih tkanina, s izvezenim logotipom iznad džepa na prsima. Nikada prije nisu bile nošene niti oprane. Bile su jeftino smeće iz jeftine trgovine, odjenute izravno s police, izravno iz plastične vrećice. Reacher je to znao jer je i sam nosio takve košulje.

Na primjer: King je tvrdio da se nisu zaustavili tri sata, ali spremnik s gorivom bio je tri četvrtine pun. To bi značilo da *Chevrolet* može voziti dvanaest sati s jednim spremnikom. Pri brzini kakvom se vozilo autocestom, to bi bilo gotovo 1500 kilometara. A to nije bilo moguće.

Zatim: voda koju mu je King dao da popije tabletu bila je još hladna. To ne bi bilo moguće da je tri sata stajala u automobilu u kojemu radi grijanje.

Lagao je.

Na primjer: King je tvrdio da živi negdje u Nebraski, a onda je rekao da u njegovu gradu živi milijun i pol ljudi. A to nije bilo moguće. Milijun i pol ljudi bilo je gotovo cijelo stanovništvo Nebraske. U Omahi je živjelo 400.000 ljudi, a u Lincolnu 250.000. U SAD-u je bilo samo devet gradova s više od

milijun stanovnika, a od njih je osam bilo značajno veće ili manje od milijun i pol. Samo je Philadelphia bila blizu tog broja stanovnika.

Jesu li zaista bili iz Philadelphije? Možda je King mislio na i jelo gradsko područje? U tom bi slučaju Philadelphia bila prevelika, ali mnoga bi druga mjesta ušla u kombinaciju. Na primjer Columbus ili Las Vegas. Milwaukee ili San Antonio. Ili gradsko područje Norfolk - Virginia Beach - Newport News.

Ali nijedno mjesto u Nebraski.

Ni blizu.

I zašto je Karen Delfuenso samo šutjela? Rekla je da ima *Aspirin* i predstavila se kad su se upoznavali. I to je bilo sve. Reacher je bio posve sposoban šutjeti satima, ali čak se i on trudio biti pristojan i razgovarati u ovakvoj situaciji. Delfuenso je izgledala poput žene koja bi to također učinila. Ali nije.

Zašto nije?

To nije moj problem, pomislio je Reacher. Njegov je problem bio kako stići do Virginije. Najbolje rješenje za to bio je autobus, a on se upravo približavao tom rješenju brzinom od 130 km/h, više od 35 metara u sekundi. Stoga se udobnije naslonio i zatvorio oči.

Julia Sorenson izašla je iz bunkera i nakratko skakutala na jednoj, pa na drugoj nozi, skidajući kaljače, a zatim ih je spremila u vrećicu zajedno s rukavicama. Možda su predstavljale dokaz, a svakako su bile prljave. Zatim je izvukla mobitel i pozvala ekipu FBI-evih forenzičara i mrtvozornika.

Njezin slučaj.

Ušla je k očevicu, na stražnje sjedalo zamjenikova automobila. Nije bilo razloga da izvlači jasnika van na hladnoću. Goodman je sjeo na suvozačko mjesto, a zamjenik, koji je bio za volanom, okrenuo se prema njima. Bilo je to poput male konferencije, po dvoje sa svake strane, odvojeni neprobojnim staklom.

Očevidac je imao pedesetak godina. Bio je obrastao bradom, ne najbolje održavanom, odjeven u zimsku zemljoradničku odjeću. Njegova je priča bila puna nepreciznosti, kako je Sorenson i očekivala. Bila je svjesna uobičajenih nedostataka u izjavama očevidaca. Kao novakinja u Quanticu bila je na razgovoru s liječnikom osumnjičenim za prijevaru sa zdravstvenim osiguranjem. Prije dogovorenog sastanka sjedila je u njegovoj prepunoj čekaonici. Najednom se pojavio naoružani pljačkaš. Želio je lijekove koji su sadržavali opojna sredstva. Utrčao je, ispalio pucanj iz pištolja, uzeo što je želio i izjurio. Poslije je otkrila da je sve bilo namješteno. I liječnik i pljačkaš bili su glumci, pištolj je bio napunjen lažnim mecima, a svi u čekaonici bili su polaznici policijske akademije. I svaki od njih drukčije je opisao

pljačkaša. Posve drukčije. Nizak, visok, debeo, mršav, crnac, bijelac, nitko se zapravo nije sjećao. Nakon tog jutra Sorenson je sve izjave očevidaca uzimala sa zadržkom.

»Jeste li vidjeli kako je čovjek u zelenoj jakni stigao?« pitala je.

»Nisam«, odgovorio je očevidac. »Vidio sam ga na pločniku kako ide prema ovoj staroj crpki, to je sve.«

»Jeste li vidjeli kako je crveni auto stigao?«

»Nisam. Već je bio ondje kad sam pogledao.«

»Jesu li ljudi u crnim odijelima bili u njemu?«

»Nisu. I oni su bili na pločniku.«

»Slijedili su onoga u zelenoj jakni?«

Očevidac je kimnuo. »Dva-tri metra iza njega. Možda pet.«

»Možete li ih opisati?«

»Samo dvojica muškaraca. U odijelima.«

»Stari? Mladi?«

»Nijedno. Samo muškarci.«

»Niski? Visoki?«

»Prosječne visine.«

»Crnci ili bijelci?«

»Bijelci.«

»Debeli ili mršavi?«

»Prosječni.«

»Jesu li imali kakvih posebnih oznaka?« pitala je Sorenson.

»Ne znam što je to«, rekao je očevidac.

»Nešto posebno na njima. Brada, ožiljci, naušnice? Tetovaže? Nešto takvo?«

»Bili su obični ljudi.«

»A boja njihove kose? Svijetla ili tamna?«

»Njihove kose?« pitao je očevidac. »Ne znam. Poput svake kose, valjda.«

»Jeste li vidjeli da imaju nož kad su ulazili?« pitala je Sorenson.

»Nisam«, odgovorio je očevidac.

»Jeste li vidjeli nož kad su izlazili?«

»Nisam.«

»Je li bilo tragova krvi na njima?«

»Odijelo jednog od njih izgledalo je mokro na nekoliko mjesta. Ali mrlja je

bila crna, a ne crvena. Kao da je bila riječ o vodi. Na crnom odijelu.«

»Ulična rasvjeta žute je boje«, rekla je Sorenson.

Očevidac je pogledao van, kao da želi provjeriti, pa rekao: »Da.«

»Možda je mrlja od krvi izgledala crno na žutom svjetlu.«

»Možda.«

»Je li crveni auto pripadao dvojici muškaraca u odijelima?«

»Oni su ušli u njega, gospodo«, rekao je.

»Ali kako su izgledali dok su ulazili u njega? Kao da im je poznat? Ili su petljali uokolo?«

Goodman ju je upitno pogledao s prednjeg sjedala. »Ubijeni nije imao ničega u džepovima«, rekla je Sorenson. »Ni ključeva od auta. Kako je onda stigao ovamo? Možda je crveni auto bio njegov.«

»Kako su onda dvojica ubojica stigli?« odvratio je Goodman. »Sigurno nisu došli pješke. Hladno je, a oni nisu imali zimske kapute.«

»Možda su došli svi zajedno.«

»Ne znam, gospodo«, rekao je očevidac. »Ušli su u auto i odvezli se. To je sve što sam vidio.«

Goodman je nakon toga pustio očevica da ode kući, a zatim je odvezao Sorenson na sjever, da pogleda napušteni crveni automobil.

9. POGLAVLJE

Reacheru su oči bile sklopljene, a nos mu nije funkcionirao, pa su mu okus, dodir i sluh bili izoštrani. Osjetio je metalni okus u ustima zbog krvi koja mu se cijedila iz slomljenog nosa. Pod prstima desne ruke osjećao je sitne i guste sintetičke dlačice presvlake na stražnjem sjedalu. Lijevu je ruku držao u krilu i ispod nje je osjećao grubu tkaninu hlača, još glatku od tvorničkog omekšivača. Čuo je glasan šum asfalta pod gumama, zujanje motora i cviljenje pogonskih remena te šuštanje vjetra oko retrovizora. Čuo je stezanje i širenje opruga u sjedalima dok su on i ostali blago poskakivali na njima u vožnji. Čuo je kako Don McQueen diše polako i kontrolirano, koncentrirajući se na vožnju, Karen Delfuenso pomalo tjeskobno, a Alan King brže i oštrije. Razmišljao je o nečemu. Donosio je odluku. Reacher je čuo struganje tkanine na zglavku. King je gledao na sat.

Zatim se okrenuo, a Reacher je otvorio oči.

King je rekao: »Zaista želim stići u Chicago prije jutra.«

Meni odgovara, pomislio je Reacher. *Ujutro mnogi autobusi kreću iz Chicaga.* Na jug kroz Illinois, na istok kroz Kentucky i već će biti u Virginiji. No rekao je: »To je moguće. Dobro napredujemo, a zima je. Zora je kasno.«

King je odvratio: »Namjeravali smo da Don vozi prvu polovicu puta, a ja drugu. No mogli bismo podijeliti put na tri dijela. Vi biste mogli voziti srednju trećinu.«

»A ne Karen?« pitao je Reacher.

Delfuenso nije odgovorila.

»Karen ne vozi«, rekao je King.

»Dobro«, odvratio je Reacher. »Uvijek mi je drago pomoći.«

»Tako će biti sigurnije.«

»Niste vidjeli kako vozim.«

»Cesta je prazna, široka i ravna.«

»Dobro«, rekao je Reacher opet.

»Preuzet ćete volan kada stanemo napuniti gorivo.«

»Kad će to biti?«

»Uskoro.«

»Zašto?« pitao je Reacher. »Vozite već tri sata, a spremnik je tri-četvrtine pun. Tako bismo mogli stići na pola puta do New Yorka prije nego što zatrebamo točiti gorivo. Možda i dalje.«

King je zastao na trenutak. Trepnuo je, a zatim rekao: »Dobro

primjećujete, g. Reacher.«

»Trudim se«, odvratio je Reacher.

»Ovo je moj auto«, nastavio je King. »Dobro poznajem njegove sitne nedostatke. Pokazivač goriva pogrešno pokazuje. Vjerojatno neki kvar. Stalno pokazuje da je gorivo pri vrhu, a onda naglo padne.«

Reacher nije rekao ništa.

»Vjerujte mi, uskoro ćemo morati stati«, dodao je King.

Dvojica zamjenika koji su osiguravali prostor iza koktel-bara, parkirali su svoje automobile ukoso i dosta daleko od crvene *Mazde*, kao da sam automobil predstavlja opasnost. Kao da je radioaktivan ili bi mogao eksplodirati. Goodman je svojim automobilom prišao malo bliže od njih, no zaustavio ga je na pet-šest metara od cilja. »Pretpostavljam da ovdje nije bilo očevidaca«, rekla je Sorenson.

»Danas mi nije baš rođendan«, rekao je Goodman. »Niti je Božić, odnosno svi blagdani u jednom.«

»Je li i koktel-bar napušten?«

»Nije, ali zatvara se u ponoć. Pristojno mjesto.«

»U usporedbi s čime?«

»S ostalim mjestima ovdje.«

»Kad je crveni auto mogao stići ovamo?«

»Najranije? Ne prije ponoć i dvadeset. Prekasno za svjedoke.«

»Vi nikada niste radili u baru, zar ne?« pitala je Sorenson.

»Ne«, odvratio je Goodman. »Nisam nikad. Zašto?«

»Zato što osoblje ne odlazi kad i gosti. Neka jadna konobarica sigurno je ostala još neko vrijeme nakon ponoći. Zna li tko je vlasnik?«

»Znam.«

»Onda ga nazovite.«

»Nju«, rekao je Goodman. »Missy Smith. Ovdje je već dugo. Svi je u gradu poznaju. Neće joj biti drago ako je probudim.«

»Neće ni meni biti drago ako je ne probudite«, rekla je Sorenson.

Stoga je Goodman izvukao mobitel i počeo birati broj, vrteći se u mjestu pokraj svog automobila, a Sorenson je otišla pogledati *Mazdu*. Automobil je imao tablice iz Sjeverne Karoline i malu naljepnicu s crtičnim kodom na stražnjem prozoru. Iznutra je izgledao čisto, uredno i novo. Dok je javljala broj registracije i identifikacijski broj vozila svojem uredu u Omahi, vidjela je kako šerif Goodman nešto piše penkalom po dlanu, držeći mobitel između uha i ramena. Zatim je spustio penkalu, prekinuo vezu i rekao joj: »Missy

Smith otišla je odavde u ponoć, točno kad i posljednji gosti.«

Ali glas mu nije zvučao pobjedonosno. Nije implicirao »rekao sam vam«.

»I?« pitala je Sorenson.

»Jedna je konobarica ostala čistiti. Čini se da se izmjenjuju u tome. Svake večeri jednoj od njih plaća da ostane još pola sata nakon ponoći.«

»Na dlan ste zapisali njezin broj?«

»Da, broj njezina mobitela.«

»Ova je *Mazda* unajmljena«, rekla je Sorenson. »Tablice iz druge države, crtični kod za potvrdu pri povratku, čiste ga barem dva puta tjedno.«

»Najbliža agencija za najam automobila je na aerodromu u Omahi. Mogu ih nazvati.«

»Već sam ih zvala. Vi nazovite konobaricu.«

Goodman je stavio lijevi dlan pred svjetlo farova i birao broj palcem desne ruke.

10. POGLAVLJE

Nedugo nakon ulaska u Iowu autocesta se suzila na dvije trake i postala duga i samotna. Izlazi su bili kilometrima udaljeni jedan od drugoga. Svaki je predstavljao pravi mali događaj. Svakom su prethodile tri plave ploče, u razmaku od nekoliko stotina metara. Prva je sadržavala obavijesti o benzinskoj crpki, druga o restoranu, a treća o smještaju u obližnjem gradiću. Bile su to napola informacije, a napola reklame. Neke su ploče bile prazne. U nekim je mjestima bilo restorana, ali ne i benzinske postaje. Ili je bilo benzinske postaje, ali ne i motela. Ili je bio motel, ali ne i restoran. Reacher je dobro poznao takve znakove. Proputovao je veći dio sustava autocesta. Neki su znakovi zavaravali i navodili vozače da voze i tridesetak kilometara niz mračne seoske ceste kako bi stigli do mjesta koja više ne rade. Drugi su pak nudili i previše izbora. *Exxon* ili *Texaco* ili *Sunoco*. *Subway* ili *McDonalds* ili *Cracker Barrel*. *Marriott* ili *Red Roof* ili *Comfort Inn*. Sve je ovisilo o svjetlima u daljini. Iza znakova koji su zavaravali bio je samo mrak, a iza onih koji su nudili velik izbor vidio se crveni i žuti sjaj na obzoru.

Vozili su dalje, otupjeli, tihi i strpljivi. Naposljetku je Alan King odabrao bezimeno skretanje ubrzo nakon Des Moinesa.

Rekao je: »Može ovdje, Done.«

Na svakoj plavoj ploči prije izlaza bio je naveden samo jedan naziv iz ponude. Svaki je bio drukčiji. Reacher nije prepoznao nijedan, ali generički su mu svi bili poznati. Znao je kako to ide. Doći će do benzinske postaje nepoznate tvrtke, preko puta nje bit će restorančić koji će nuditi samo ustajalu kavu, a kilometar dalje bit će oronuli motel u obiteljskom vlasništvu. Vidio je svjetla benzinske postaje iz velike daljine. Plavo i bijelo u noćnoj izmaglici. Možda je postaja bila velika. Za kamione, a ne samo za automobile.

Don McQueen usporio je daleko prije skretanja, poput putničkog aviona prije slijetanja. Pogledao je u retrovizor i uključio pokazivač smjera iako je morao znati da barem kilometar iza njega nema nikoga. Asfalt na izlazu s autoceste bio je grub i glasan pod gumama. Sišli su na dvosmjernu okružnu cestu i već nakon tridesetak metara vožnje prema jugu stigli do benzinske postaje koja se nalazila na suprotnoj, istočnoj strani ceste. Bila je velika jer je zauzimala mnogo prostora, ali nije nudila mnogo toga. Šest crpki, uređaj za provjeru tlaka u gumama i usisivač za unutrašnjost osobnih vozila. Crpke za kamione bile su u odvojenom prostoru, okružene lokvicama prosutog dizela. Nije bilo nadstrešnice. Samo mala kućica s blagajnom i odvojeni sanitarni čvor, daleko na rubu postaje. Nije bilo ni hrane.

No naravno, s druge strane ceste bila je duga niska građevina nalik štaglju na čijem je krovu rukom bio ispisan natpis *Hrana i piće cijeli dan i cijelu noć*, neravnim slovima visokim dva metra. Iza štaglja bila je manja inačica plavog znaka s autoceste čija je strelica diskretno pokazivala u mrak prema motelu. Iznad ceste se zadržavala noćna izmaglica u kojoj su se vidjeli kristali leda.

McQueen je skrenuo preko ceste i dovezao se na benzinsku postaju, zaustavivši automobil pokraj prve crpke, okrenut u smjeru iz kojeg je stigao s autoceste. Zaustavio je motor, spustio ruke s upravljača i ostao sjediti mirno u iznenadnoj tišini.

Alan King je rekao: »G. Reacher, donesite kavu za sve nas, a mi ćemo napuniti gorivo.«

»Ne«, odvratio je Reacher. »Ja ću platiti gorivo. Tako je pošteno.«

King se nasmiješio. »Gorivo, seks ili trava. Cijena autostopiranja.«

»Spreman sam platiti za vožnju.«

»Dopustio bih vam to«, rekao je King. »Ali ja ne plaćam benzin. Ne za ovakva putovanja. Ovo je poslovni put, pa tvrtka plaća. Ne mogu vam dopustiti da plaćate za tvrtku u kojoj radim.«

»Onda barem dopustite da ja natočim. Da vi ne radite sve.«

»Vozit ćete sljedećih 500 kilometara. To je dovoljno.«

»Vani je hladno.«

»Mislim da želite vidjeti koliko će benzina stati u spremnik«, rekao je King. »Zar ne? Ne vjerujete da je pokazivač goriva u kvaru?«

Reacher nije rekao ništa.

King je nastavio: »Mislim da bi bilo pristojno vjerovati jednostavnoj izjavi čovjeka koji vam je ponudio prijevoz za veći dio vašeg puta.«

Reacher nije rekao ništa.

»Kavu«, nastavio je King opet. »Dvije sa šlagom i jednom žličicom šećera. I za Karen što god želi.«

Delfuenso nije progovarala. Na trenutak je nastala tišina, a zatim je King rekao: »Onda ništa za Karen.«

Reacher je izašao iz automobila i zaputio se preko ceste.

Na poziv šerifa Goodmana javila se glasovna pošta. Rekao je: »Konobaričin je mobitel isključen.«

»Naravno da jest«, rekla je Sorenson. »Čvrsto spava. Umorna je nakon cijele večeri rada. Ima li fiksnu liniju?«

»Missy Smith dala mi je samo broj njezina mobitela.«

»Nazovite opet tu gospođu Smith neka vam da konobaričinu adresu. Morat ćemo joj pokucati na vrata.«

»Ne mogu opet zvati Missy Smith.«

»Mislim da možete.« No u tome je trenutku zazvonio Sorensonin mobitel. Bio je to običan elektronički zvuk. Bez posebne melodije ili neke preuzete s interneta. Javila se, poslušala i rekla: »Dobro«, i opet spustila slušalicu.

»Mazda je unajmljena na aerodromu u Denveru«, rekla je. »Unajmila ju je jedna osoba. Moji ljudi kažu da je upotrijebio lažnu kreditnu karticu i vozačku dozvolu.«

»Zašto u Denveru?« pitao je Goodman. »Ako su željeli stići ovamo, zašto nisu putovali avionom do Omahe i ondje unajmili auto?«

»Denver je mnogo veći grad i nudi veću anonimnost. Ondje se vjerojatno unajmljuje dvadeset puta više automobila nego u Omahi.«

Telefon joj je opet zazvonio. Isti elektronički zvuk. Javila se, a Goodman je vidio kako se uspravila u leđima. Razgovarala je s nadređenim. Bio je to univerzalni govor tijela. »Možete li ponoviti, molim vas?« rekla je. Još je malo slušala, a zatim rekla: »Da, gospodine.«

I prekinula vezu.

Rekla je: »Ovo je upravo postalo vrlo čudno.«

»Na koji način?« pitao je Goodman.

»Moji ljudi na mjestu zločina uzeli su otiske prstiju ubijenog. Već su ih pronašli u bazi. I usput su aktivirali upozorenje na nekom računalu u Ministarstvu vanjskih poslova.«

»Vanjskih poslova? To nisu vaši ljudi. Vi pripadate Ministarstvu pravosuđa.«

»Ne pripadam nikomu.«

»Ali zašto Ministarstvo vanjskih poslova?«

»Još ne znamo. Možda je ubijeni jedan od njihovih. Ili im je poznat.«

»Mislite da je diplomat?«

»Možda je diplomat neke druge države.«

»U Nebraski?«

»Nisu lancima privezani za radni stol.«

»Nije izgledao poput stranca.«

»Nije izgledao nikako. Bio je prekriven krvlju.«

»Što da radimo?«

»Dat ćemo sve od sebe«, rekla je Sorenson. »To traže od nas. Gdje su dvojica u odijelima?«

»Sada? Mogli bi biti na milijun mjesta.«

»Znači, vrijeme je da riskiramo. Prije nego što me maknu sa slučaja. Ili mi dodijele nadzornika. Odmah ujutro dogodit će se jedno ili drugo. To znači dati sve od sebe. Pretpostavimo da su dvojica u odijelima još na cesti.«

»Ali kojoj cesti? Ima milijun cesta.«

»Pretpostavimo da su ostali na autocesti.«

»Bi li to učinili?«

»Vjerojatno nisu odavde. Vjerojatno bježe kući, a to bi moglo biti daleko.«

»U kojem smjeru?«

»Bilo kojem.«

»Rekli ste da je moguće da putuju odvojeno.«

»To je moguće, ali nije vrlo vjerojatno. Statistika pokazuje da većina počinitelja ostaje zajedno nakon teškog zločina. To je u ljudskoj prirodi. Ne vjeruju dovoljno onome drugome da bi ga ispustili iz vida.«

»Statistika?«

»Statistika je vrlo koristan pokazatelj.«

»Dobro. Ako su još zajedno i još na autocesti, već su prešli četvrtinu puta natrag prema Denveru ako su krenuli na zapad. Ako su krenuli na istok, već su daleko u Iowi.«

»Kojom brzinom voze?«

»Oko 120 km/h. Većina prometnika neće reagirati na takvu brzinu. Barem ne u ovim krajevima. Osim u slučaju loših vremenskih uvjeta. No večeras je prilično vedro.«

Dati sve od sebe. Riskirati. Sorenson je dobro promislila oko pola minute, a zatim opet uzela mobitel i pozvala postavljanje još dvije, očajničke blokade na autocesti. Jednu na zapadu, četvrtinu puta do Denvera plus još stotinu kilometara, a drugu na istoku, duboko u Iowi plus još stotinu kilometara. Obje su trebale tražiti dvojicu muškaraca, neodređene starosti, prosječnog izgleda, bez posebnih značajki, odjeće možda zamrljane krvlju i možda u posjedu nedavno upotrijebljenog hladnog oružja.

11. POGLAVLJE

Reacher je izašao iz kućice noseći četiri plastične čaše s kavom . na pladnju od kartona. Očekivao je da će tri od njih propasti. Očekivao je da automobila više neće biti. No bio je ondje. Pomaknuo se od crpke, ali čekao ga je pored uređaja za provjeru daka u gumama. Motor je radio i svjetla su bila upaljena. Alan King sjedio je na suvozačkom mjestu, a Karen Delfuenso iza njega. Don McQueen izašao je iz automobila i stajao pokraj vozačevih vrata. Izgledao je umorno i promrzlo. Reacher je dobro pogodio njegovu visinu i građu. Bio je visok gotovo dva metra i mršav, dugih ruku i nogu.

Reacher je prenio kavu preko ceste i dao jednu sa šlagom i šećerom McQueenu. Zaobišao je automobil sprijeda i drugu kavu dao Alanu Kingu. Zatim je otvorio stražnja vrata i pružio treću šalicu Karen Delfuenso. »Crna, bez šećera«, rekao je.

Delfuenso je na trenutak oklijevala, a onda je uzela kavu. »Hvala«, rekla je. »Baš takvu volim. Kako ste, zaboga, znali?«

Osam riječi. Dotad je od nje čuo samo pet, otkad su se upoznali. Pomislio je: *Svi znaju da vitke žene u ranim četrdesetima ne vole šlag ni šećer.* Rekao je: »Slučajno sam pogodio.«

»Hvala vam«, rekla je ona opet.

Reacher je prišao obližnjoj kanti za smeće i bacio kartonski pladanj u nju. Don McQueen otvorio mu je vozačeva vrata, kao u malom ritualu. Reacher je sjeo za volan i stavio kavu u držač za čaše. McQueen je sjeo iza njega.

Reacher je pronašao ručicu i pomaknuo sjedalo unatrag, da dobije više mjesta za noge. Sjedalo je udarilo McQueenova koljena. Reacher je pogledao Alana Kinga i rekao: »Zašto ne zamijenite mjesta s g. McQueenom? Ovako dvoje najviših sjede jedno iza drugog.«

»Uvijek se vozim naprijed«, rekao je King.

»Uvijek?«

»Bez iznimke.«

Reacher je slegnuo ramenima, namjestio retrovizor, vezao pojas i udobno se smjestio u sjedalo. Zatim je gurnuo ručicu mjenjača u položaj za vožnju, dao gas, polako izašao na cestu, prešao tridesetak metara i skrenuo natrag na autocestu.

Još jedan dokaz da se nisu vozili tri sata.

Nijedno od njih nije bilo na WC-u.

Šerif Goodman prekinuo je vezu i rekao: »Sad je i Missy Smith isključila svoj mobitel.«

Sorenson je kimnula. »Kasno je. Civili spavaju. Znete li gdje živi?«

Goodman nije odgovarao. Njegova je šutnja odavala oprez.

»Očito znate gdje živi«, rekla je Sorenson. »Ovdje je već dugo. Svi je u gradu poznaju. Morat ćemo joj pokucati na vrata prije nego što pokucamo na konobaričina.«

»Ne možemo pokucati na vrata Missy Smith«, rekao je Goodman. »Ne usred noći.«

Sorenson nije odgovorila na to. Napravila je mali korak u stranu, lijevo od vozačkih vrata crvene *Mazde* i ukoso pogledala kroz prazninu između koktel-bara i gostionice od betonskih blokova. Rekla je: »Vidim benzinsku postaju odavde. S druge strane ulice je.«

»Pa?« rekao je Goodman.

»I netko odande vidio bi mene.«

»Mislite da je bilo svjedoka? Morali bismo imati mnogo sreće da je neki vozač kamiona točio gorivo baš u trenutku kad su naša dvojica stigli i opet krenuli. I da je gledao u pravome smjeru i obraćao pozornost umjesto da se češe po dupetu. A i kako bismo ga pronašli?«

»Ne, mislim da bi na postaji moglo biti nadzornih kamera. Možda i sa širokokutnim objektivom. Možda i ovaj prostor ulazi u kadar.«

Goodman nije rekao ništa.

»Imaju li nadzorne kamere na benzinskoj postaji?«

»Ne znam«, odvratio je Goodman.

»Možda imaju«, nastavila je Sorenson. »U velike kamione stanu stotine litara goriva. A vremena su teška. Vozači bi mogli doći u iskušenje da se odvezu bez plaćanja. Vlasnicima postaje to se ne bi svidjelo. Možda su poduzeli nešto po tom pitanju.«

»Hajdemo provjeriti.«

»I hoćemo«, nastavila je Sorenson. »A onda ćemo pokucati na vrata Missy Smith. Nemojte misliti da nećemo. Stara cura može spavati još malo, ali neće spavati zauvijek.«

Reacher je bio prihvatljiv vozač, ali ništa više od toga. Njegovo je tijelo funkcioniralo na samo dva načina: ili izuzetno sporo ili izuzetno brzo. Većinu se vremena vukao uokolo sporo, tipično za krupnog čovjeka. Cesto je izgledao pospano i lijeno, a ponekad čak i katatonično. No ako je bilo potrebno, mogao je eksplodirati u bjesomučnoj akciji, koliko god je dugo bilo

potrebno. Noge i ruke kretale bi mu se tolikom brzinom da ih nije bilo moguće pratiti. A zatim bi se opet vratio u prividnu otupjelost. Nije imao srednje stanje, a upravo je ono bilo potrebno dobrome vozaču. Akcije i reakcije trebale su biti brze, ali kontrolirane. Trebao je biti budan, ali na odmjeren način. Reagirati odmah, ali promišljeno. Reacher se nije baš snalazio na takvom srednjem području. Obično bi se trgnuo zbog nečega udaljenog dvjesto metara ili bi to ignorirao, nadajući se da će proći samo od sebe. Nikada nije ubio ni ozlijedio nikoga automobilom, osim namjerno, ali bio je realističan i nije se zavaravao: vozio je mnogo lošije od prosjeka.

No autocesta je zaista bila široka i ravna, opet se proširila na tri trake, a veliki, mekani *Chevrolet* dobro je ležao na cesti. Noćni je promet bio vrlo rijedak te nije bilo potrebno mnogo akcija ni reakcija. Zapravo je najveći izazov bio ostati budan, ali Reacher je u tomu bio dobar. Mogao je više-manje zauvijek održavati neku osnovnu razinu budnosti. Držao je obje ruke na volanu, na položaju »deset do dva«, i svakih dvadesetak sekunda pogledavao u retrovizore. Najprije u onaj na vratima suvozača, pa u onaj iznad vjetrobrana, pa onaj na vozačevim vratima, pa opet onaj iznad vjetrobrana. Iza njegova desnog ramena Karen Delfuenso sjedila je budna, ali tiha, napeta i tjeskobna. Pokraj nje je Don McQueen disao usporeno. Nije baš spavao, ali nije bio ni baš budan. Alan King bio je budan na suvozačkom mjestu. Šutio je i doimao se mrzovoljno i zaokupljeno nečime. Glava mu je bila napola okrenuta tako da je vidio i cestu ispred njih i Reachera. I brzinomjer, mislio je Reacher.

Reacher je vozio dalje, brzinom blizu ograničenja, dok ga je kristalni privjesak ključa povremeno udarao po nozi, kako bi se automobil zaljuljao.

Pokazalo se da je benzinska postaja imala četiri nadzorne kamere, ali sve su bile crno-bijele, nijedna u boji. Snimale su na tvrdi disk koji se nalazio u naplatnoj kućici, iza blagajne, pokraj cigareta. Sve su se četiri snimke prikazivale na LCD zaslonu podijeljenom na četiri dijela koji se nalazio lijevo od blagajne.

Tri kamere od četiri nisu zanimale Sorenson. Prva i druga bile su postavljene nisko, na ulazu i izlazu vozila, kako bi snimile registarske tablice. Kadar je bio previše uzak da bi se vidjela pozadina. Treća je kamera bila na stropu kućice za naplatu, desno iznad blagajnika. Provjeravala je da ne krade iz blagajne. Standardna praksa u poslovanju s gotovinom. Vjeruj, ali i provjeri.

No četvrta je kamera bila bolja. Malo bolja. Bila je to crna staklena polukugla, visoko na držaču neonske reklame. Bila je postavljena tako da snima cijelu postaju u širokokutnom kadru. Zbog osiguranja, rekao je blagajnik. Ako se dva kamiona sudare izlazeći s postaje, korisno je znati koji je krenuo prvi. Ako netko natoči gorivo i odjuri bez plaćanja, dobro je na

sudu pokazati cijelu priču. Broj registracije na ulasku, točenje goriva i bijeg, broj registracije na odlasku.

Vidno polje četvrte kamere bilo je dovoljno široko da obuhvaća i dio ceste koja se pružala u smjeru sjever-jug, parkiralište posuto šljunkom ispred gostionice, cijelu gostionicu, dio koktel-bara Missy Smith i prostor između te dvije zgrade. Zbog iskrivljenja širokokutne leće izgledalo je kao da kamera gleda izravno na tu prazninu. Na snimci su bili vidljivi jarki snopovi svjetla, na samom rubu kadra, koje su bacala parkirana vozila šerifovih zamjenika.

Kvaliteta slike nije bila sjajna. Noćni je svijet bio prikazan u različitim nijansama sive. Svjetla automobila u prolazu blještala su, prekrivajući nakratko kadar i nakratko ostavljajući svijetleći trag.

Ali i to je bilo bolje nego ništa.

Dati sve od sebe. Riskirati.

»Dobro«, rekla je Sorenson. »Pokažite mi kako da premotam snimku unatrag.«

12. POGLAVLJE

Zaposlenik na benzinskoj postaji bio je voljan pomoći, doimao se prilično pametnim, a svakako je bio dovoljno mlad da mu tehnologija ne bude strana. Pritisnuo je neku tipku i cijeli je zaslon ispunila slika s četvrte kamere. Pritisnuo je još jednu tipku, a pokraj prikaza vremena pojavili su se znakovi »plus« i »minus«. Pokazao je agentici Sorenson koje tipke na tipkovnici odgovaraju kojemu znaku. Rekao je da drži tipku pritisnutu za preskakanje unatrag ili unaprijed u segmentima od 15 minuta ili da je pritisne jednom da bi snimka išla unatrag ili unaprijed normalnom brzinom.

Sorenson je najprije vratila snimku na vrijeme prije ponoći. Onda ju je pustila neka se reproducira. Ona i Goodman nagurali su se rame uz rame ispred zaslona i pokušavali protumačiti što se događa na rubu kadra. Slika je bila nejasna i mutna, poput jeftinog uređaja za noćno gledanje, ali sivog, a ne zelenog. Svjetla automobila blještala su i preplavljivala kadar. Ispred gostionice nije bilo parkiranih automobila, ali ispred koktel-bara bila su najmanje tri.

Kroz razmak između zgrada nije se vidjelo ništa.

»Može li se reproducirati ubrzano?« pitala je Sorenson.

»Držite tipku *shift*«, rekao je momak.

Sorenson je ubrzano pregledala narednih pet minuta snimke. Kad je vrijeme na snimci pokazalo pola minute do ponoći, pritisnula je tipku za normalnu brzinu i pogledala. U gostionici se nije događalo ništa, ali iz koktel bara počeli su izlaziti gosti, nejasni ljudski oblici, sivi na sivoj podlozi, zamrljani šumom digitalne videosnimke. Ušli su u automobile. Svjetla su zabljesnula, automobili su se okrenuli i odvezli se. Većina ih je otišla na jug. Kroz prednja je vrata posljednji izašao krupan oblik koji je izgledao kao da pripada ženi. Ušao je u *Cadillac*, koliko je Sorenson vidjela, i nestao.

Dvije minute poslije ponoći.

»To je bila Missy Smith«, rekao je Goodman.

Za njom se ugasilo neonsko svjetlo koje se vidjelo kroz prozore.

U narednih šesnaest minuta rub kadra ostao je nepomičan.

A onda se osamnaest minuta nakon ponoći u praznom prostoru između koktel-bara i gostionice pojavilo svjetlo. Gotovo sigurno to su bili farovi automobila koji se približavao po neravnom terenu, s lijeve strane kadra, s juga, po drobljenom šljunku iza zgrada. Svjetla su usporila, zastala, a zatim se okrenula pod pravim kutom, prema kameri koja je strpljivo čekala. Kad

su farovi prešli preko nje, na trenutak se cijeli zaslon zabijelio. Zatim su nastavili bočno kretanje i zaustavili se izvan vidika, iza koktel-bara.

»To su oni«, rekao je Goodman. »Moraju biti.«

Sorenson je dvama prstima naizmjenice pritiskala tipku za naprijed i tipku za natrag, izdvajajući kratki trenutak kada je dio automobila bio vidljiv u praznom prostoru između zgrada. Nisu mogli vidjeti mnogo. Samo jarka svjetla i mutnu površinu iza njih koja je vjerojatno bila poklopac motora. Zatim su svjetla udarila izravno u kameru, a onda opet nešto mutno, vjerojatno vozačeva strana automobila. Nakon toga više ništa. Samo gašenje svjetla kad se automobil vjerojatno parkirao iza zgrade.

Automobil je izgledao svijetlosivo. U stvarnosti je to moglo biti crveno.

»Dobro«, rekla je Sorenson. »Odvezli su se na sjever s mjesta zločina, a zatim skrenuli iza prve zgrade na jugu i vozili se iza zgrada skroz do stražnje strane koktel-bara gdje su zamijenili vozila. Moramo saznati kakav ih je auto čekao ondje. Zaista moramo razgovarati s tom konobaricom.«

»Prerano su otišli«, rekao je Goodman. »Konobarica je radila još dvanaest minuta. Dotad su već nestali.«

»Nikada niste radili u baru. To smo već utvrdili, zar ne? Vlasnica je otišla kući. Kad mačke nema, miševi kolo vode. Ona plaća jednu konobaricu za dodatnih trideset minuta, ali to ne znači da ona radi trideset minuta. Obave posao što brže mogu i odu. Možda je odlazila upravo u tome trenutku. Čak i ako nije, možda je izašla straga baciti smeće i iznijeti prazne boce.«

»Dobro«, rekao je Goodman.

»Pogledajmo koliko im je trebalo da opet krenu«, dodala je Sorenson.

Pritisnula je tipku i vrijeme je opet počelo odbrojavati. Brojala je u glavi. Pet sekunda da izađu iz *Mazde*, pet sekunda da otključaju novo vozilo, pet sekunda da uđu u njega, pet sekunda da se smjeste, pet sekunda da krenu.

Nagnula se bliže zaslonu i zagledala se u prazan prostor između zgrada, spremna vidjeti kako novo vozilo prolazi kroz njega s lijeva na desno prije nego što zaobiđe gostionicu sa stražnje strane, izađe na cestu i nastavi na sjever. Svjetla ni u jednome trenutku ne bi bila okrenuta prema kameri. Ne bi bilo blještavila niti bi se cijeli zaslon zabijelio. Barem bi u jednom trenutku veći dio vozila bio jasno vidljiv. Možda bi mogla odrediti marku i model. Možda bi čak mogla nagađati o boji.

Sorenson je gledala, no nije vidjela ništa.

Nijedno vozilo nije prošlo na sjever iza zgrada. Ni u prvoj minuti, ni u drugoj, ni u trećoj, ni u četvrtoj, ni u petoj. Pokrenula je ubrzanu reprodukciju. Ništa se nije događalo. Slika je ostala nepomična, poput mrtve prirode. Nije bilo nikakve aktivnosti gotovo cijelih petnaest minuta sve dok cestom prema jugu nije prošao neki kamionet, a prema sjeveru neki osobni

automobil. Nakon tih kratkih događaja zaslon je opet ostao miran.

Sorenson je pitala: »Kamo su otišli? Na jug? Iza zgrada i natrag otkud su došli?«

»Nema smisla da su išli na jug«, rekao je Goodman.

»Iskreno se nadam da imate pravo«, rekla je Sorenson. Zamišljala je svoje dvije očajničke blokade autoceste, udaljene stotinama kilometara. Svaka je bila složena, skupa i ometala je promet. Svaka od njih mogla je riješiti slučaj ili joj uništiti karijeru. Ovisno o rezultatima ili njihovom nedostatku.

Riskirati.

13. POGLAVLJE

Autocesta kroz Iowu nastavljala je ravno, kilometar za kilometrom. Promet je bio rijedak, ali konstantan. Navodno je u svakome trenutku najmanje milijun Amerikanaca bilo na putu, noću i danju, a Iowa je očito imala udio u toj brojki, doduše malen, vjerojatno proporcionalan broju svojih stanovnika. Reacher je vozio nešto sporije od 130 km/h, kotrljajući se kroz tamnu prazninu, opušten, osluškujući tihi rad motora, šuštanje zraka i guma na asfaltu. Katkad je prestizao automobile, a katkad su prestizali njega, no u glavi je odbrojavao svaki kilometar i svaku minutu, zamišljajući autobusni kolodvor u Chicagu. Mnogo je puta bio ondje. U ulici West Harrison u južnome dijelu grada. Bilo je to pristojno mjesto koje je odzvanjalo glasnim radom dizelskih motora zbog stalnih odlazaka i dolazaka. Ili bi možda mogao do postaje Union, na vlak. Jednom je osamnaest sati putovao vlakom od Chicaga do New Yorka. Bilo je to ugodno putovanje. Sigurno je bilo linija koje su vozile i dalje, do Washingtona, a to je bilo vrlo blizu mjesta na kojemu je želio biti.

Vozio je dalje, rukama i nogama.

A onda je opet u daljini ugledao mnoštvo crvenih svjetala kočnica, poput zida, a iza njih rotirajuća crvena i plava svjetla velikog broja policijskih automobila. Pokraj njega Alan King ljutito je za gundao i zatvorio oči. Karen Delfuenso nije čujno reagirala, a Don McQueen nastavio je drijemati. Reacher je podigao nogu s gasa i automobil je usporio. Skrenuo je u krajnju desnu traku mnogo prije blokade. Oštro je zakočio i zaustavio se iza bijelog *Dodgeovog* kamioneta. Njegova velika bijela vrata prostora za teret uzdizala su se poput litice ispred njih. Na odbojniku je bila naljepnica na kojoj je pisalo: *Ne sviđa vam se kako vozim? Nazovite 1-800-JE-BI-SE.* Reacher je pogledao u retrovizor i vidio kako se iza njega zaustavlja kamion. Osjećao je pulsiranje njegova motora u praznom hodu. Pokraj njega, u srednjoj traci, promet je počeo usporavati, a zatim se posve zaustavio. Sekundu poslije to se dogodilo i u krajnjoj lijevoj traci.

Svjetla *Chevroleta* odbijala su se od bijelog *Dodgea* i blještala natrag u automobil. Alan King okrenuo je lice od vjetrobrana, prema svome prozoru, i naslonio bradu na svoje rame. Reacher je čuo kako Don McQueen kašlje, hrče i meškolji se. Opet je pogledao u retrovizor i vidio da je zaštitio oči podlakticom.

Karen Delfuenso još je bila posve budna i uspravna. Lice joj je bilo ozbiljno i blijedo. Gledala ga je u oči, u retrovizoru.

I treptala je.

Treptala je brzo i namjerno i nije prestajala. Zatim bi trgnula glavu u

stranu, katkad u lijevu, a katkad u desnu. Zatim bi opet počela treptati. Jednom ili dvaput. Ili triput i više. Jednom devet puta. Jednom čak i trinaest puta zaredom.

Reacher je iznenađeno zurio.

Onda se oglasila truba kamiona iza njih i Reacher je pogledao pred sebe te vidio da se *Dodge* pomaknuo. Dao je malo gasa i pomaknuo se za njime. Policajci u Iowi očito *su* postavili blokadu na jednak način kao i njihove kolege u Nebraski. Svi su se gurali u krajnju desnu traku. Potencijalno je mogao nastati pravi kaos, ali dvojica su policajaca hodala uokolo s crvenim ručnim svjetilkama. Regulirali su manevriranje automobila. Pomagala im je i dobroćudnost ili razumnost ljudi sa Srednjeg zapada. Mnogi su propuštali druge. Reacher je zaključio da će čekati najviše deset minuta. To je bilo sve. Ništa strašno.

Pogledao je u retrovizor.

Karen Delfuenso opet je počela treptati.

Sorenson je još dvaput prevrtjela ključnih četvrt sata. Jednom unatrag i jednom unaprijed. Oba puta ubrzano. Kao i prije, vidjeli su da *Mazda* dolazi te kao i prije nakon toga nisu vidjeli više ništa, sve dok nisu prošla dva vozila, kamionet na jug i osobni automobil na sjever.

Riskirati.

»Na jug i dalje nema smisla?« pitala je.

»Nikakvog smisla«, odvratio je Goodman.

»Sigurni ste?«

»Ondje nema ničega.«

»Kladili biste se u svoju mirovinu?«

»I u svoju kuću.«

»U sve što imate?«

»U svoje prvorodeno unuče ako želite.«

»Dobro«, rekla je Sorenson. »Onda su otišli na sjever. I znate što? Vidjeli smo ih.«

»Gdje?«

»Ovdje«, rekla je Sorenson i zaustavila sliku na prolasku dva vozila, baš u trenutku kada je osobni automobil koji je vozio na sjever prošao pokraj kamioneta koji se kretao prema jugu. Rekla je: »To su oni. U osobnom autu. Moraju biti. To je jedino vozilo koje je otišlo na sjever. Petnaest su minuta radili nešto drugo, a onda su se vratili na cestu tako da su zaobišli koktel-bar s južne, a ne sa sjeverne strane. To je jedino logično objašnjenje.«

»Što su radili petnaest minuta?«

»Nemam pojma.«

»Petnaest minuta mnogo je vremena za odgađanje bijega bez razloga.«

»Onda su očito imali razlog.«

Momak za blagajnom je rekao: »Oko dvadeset minuta nakon ponoći čuo sam automobilski alarm.«

Sorenson je zurila u njega.

»Zašto nam to nisi rekao prije?« pitala je.

»Zašto bih? Niste me pitali. Niste rekli što tražite. Ni sad mi niste rekli što tražite. Uostalom, tek sam se sad sjetio.«

»Dvadeset minuta iza ponoći?«

»Otprilike.«

»To je sigurno bio automobilski alarm?«

»Bez sumnje. Bio je prilično glasan. Bilo je to najzanimljivije što se dogodilo ove noći. Dok vi niste došli.«

»Odakle se čuo?«

Momak je zamahnuo rukom.

»Iz onog smjera«, rekao je. »Moglo je biti iza koktel-bara Missy Smith.«

»Dobro«, rekla je Sorenson. »Hvala ti.«

»Što bi to trebalo značiti?« pitao je Goodman. »Da su petnaest minuta krali auto za bijeg?«

»Možda jesu, a možda i nisu. Kako bilo, alarm je samo još jedan razlog da konobarica pogleda što se događa iza bara. Ako ništa drugo, brinula bi se zbog svojeg automobila. Moramo je pronaći, odmah. Vrijeme je da pokucamo na vrata.«

Goodman je pogledao na sat.

»Bolje da požurimo«, rekao je. »Uskoro će doći do blokade na autocesti. Trebali ste ih postaviti trideset kilometara dalje.«

Sorenson nije odgovorila.

14. POGLAVLJE

Devet minuta, pomislio je Reacher. Ne deset. Precijenio je vjerojatno čekanje, ali samo malo. Policajci na cesti dobro su usmjeravali dolazni promet, a i oni na samoj blokadi bili su brzi i učinkoviti. Promet je prolazio prilično brzo, koliko se moglo očekivati. Reacher nije vidio točan postupak pretraživanja na blokadi zbog bijelog kamioneta ispred njih, ali očito je bilo brzo i površno. Pomaknuo se naprijed, zastao, opet se pomaknuo, opet zastao, a crveno-plavi bljeskovi ispred postajali su sve intenzivniji nakon svakog pomicanja. Činilo se da je Alan King pokraj njega zaspao. Još je imao okrenutu glavu i spuštenu bradu. Don McQueen i dalje je držao ruku preko očiju. Karen Delfuenso još je bila budna, ali je prestala treptati.

Još stotinu metara, pomislio je Reacher. Možda i manje. U redu ispred njih bilo je petnaestak vozila. Osam minuta. Možda sedam.

Missy Smith živjela je na imanju koje preostane kad obiteljsku farmu predaju zemljoradničkoj korporaciji. Prilaz, kuća, štagalj koji se koristi kao garaža, malo dvorište ispred kuće i malo dvorište iza nje, ograđeno novom željeznom ogradom, a iza njega više od pet tisuća hektara nečijeg tuđeg polja zasijanog sojom. Šerif Goodman dovezao se prilazom i zaustavio se pet-šest metara od kuće. Upalio je rotirajuća svjetla na automobilu. Kad ljudima netko noću pokuca na vrata, najprije pogledaju kroz prozor spavaće sobe. Bolje da rotirajuća svjetla sve objasne nego da se ljudi moraju dovikivati i nadvikivati.

Sorenson je ostala u automobilu i pustila Goodmana da razgovara. Njegov okrug, njegovi ljudi, njegov posao. Vidjela ga je kako kuca, a zatim kako se na jednom od prozora na katu pomaknula zavjesa. Četiri minute poslije otvorila su se ulazna vrata i na njima je stajala starija gospođa u noćnom ogrtaču. Kosa joj je bila uredno počešljana. Zato je nije bilo četiri minute.

Sorenson je vidjela kako se Goodman malo naklonio kad ju je pozdravio. Vidjela ga je kako postavlja pitanje, a Missy Smith odgovara na njega. Zatim je vidjela kako je Goodman nešto zapisao, pročitao to starici, a ona je kimnula. Vidjela je kako se ulazna vrata zatvaraju, svjetlo u hodniku se gasi, a Goodman ubrzano korača natrag do automobila.

»Kilometrima odavde«, rekao je. »Nemamo baš sreće.«

Okrenuo je automobil i izašao natrag na cestu.

Bijeli kamionet *Dodge* prošao je kroz blokadu bez problema. Policajci su sa svih strana provirili u njega, pogledali teretni prostor i mahnuli mu da može

ići. Reacher je spustio prozor, gurnuo lakat kroz njega, a zatim zaškiljio zbog crveno-plavih svjetala i pomaknuo *Chevy* prema naprijed. Prišao mu je stari, prosijedi prometnik s oznakama čina na rukavima. Nagnuo se i pogledao u unutrašnjost automobila.

Tražio je nešto, ali nije to pronašao.

Počeo se uspravljati, namjeravajući propustiti *Chevrolet*, već razmišljajući o sljedećem automobilu u redu, no pogled mu se zaustavio na Reacherovu licu. Oči su mu se malo raširile u čudu, a možda i od suosjećanja:

»Jao!« rekao je.

»Moj nos?« pitao je Reacher.

»To je sigurno boljelo.«

»Trebali biste vidjeti mog protivnika.«

»Gdje je on sad?«

»Nije u vašoj državi.«

»Drago mi je što to čujem«, rekao je prometnik. »Želim vam sigurnu vožnju, gospodine.«

»Koga tražite, kapetane?« pitao je Reacher.

»Lijepo od vas, ali samo sam narednik.«

»Dobro, koga tražite, narednice?«

Prometnik je zastao.

Zatim se nasmiješio.

»Ne vas«, rekao je. »To je sigurno. Ne vas.«

Zatim se pomaknuo jedan korak prema stražnjem dijelu automobila, spreman dočekati sljedećeg u redu, a Reacher je zatvorio prozor, zaobišao završni dio blokade, pa se opet udobno smjestio u sjedalo i dao gas, ubrzavajući do 100 km/h i preko toga, a ispred njega je bila samo tama i stražnja svjetla bijeloga *Dodge* kamioneta udaljena već gotovo kilometar.

15. POGLAVLJE

Na adresi koju je Missy Smith dala šerifu Goodmanu bilo je ono što nostane od farme kada je prodaju građevinarskoj tvrtki. Veći dio zemljišta bio je pridodan golemom polju u vlasništvu neke daleke korporacije, ali na uskom pojasu uz cestu izgrađene su četiri kuće. Bile su stare dvadesetak godina. Na mjesecini su sve izgledale dobro održavane i u dobrom stanju. Izgledale su identično. Imale su bijele zidove, sive krovove, prednje travnjake i kratke ravne prilaze, a uz cestu poštanske sandučice na čvrstim drvenim stupovima.

No bila je jedna jasna razlika između njih.

Tri su kuće imale automobile na prilazima.

Četvrta nije.

A ta je četvrta kuća bila na adresi koju je Missy Smith dala šerifu Goodmanu.

»To nije dobro«, rekla je Sorenson.

»Nije«, odvratio je Goodman.

U sve je četiri kuće bio mrak, kako se moglo i očekivati usred noći. No kuća bez automobila izgledala je nekako mračnije od ostalih. Izgledala je tiho, napušteno i prazno.

Sorenson je izašla iz automobila. Cesta je bila samo obična seoska staza preko koje je prevučen asfalt. Drenaža je bila vrlo slaba. Od kiše i zemlje koju je voda donosila s polja, uski kanal uz rub ceste bio je pun blata. Sorenson ga je prekoračila i čekala na rubu praznog prilaza. Goodman je prekoračio blato i pridružio joj se. Sorenson je provjerila poštanski sandučić. Bila je to navika. Sandučić je bio prazan, kao što se moglo očekivati ispred kuće nekoga tko radi navečer. Oni poštu uzimaju prije odlaska na posao, a ne poslije.

Sandučić je bio bijel, kao i svi ostali. Na njemu je malim naljepnicama u obliku slova bilo napisano prezime. Prezime je bilo Delfuenso.

»Kako joj je ime?« pitala je Sorenson.

»Karen«, odgovorio je Goodman.

»Pokucajte na vrata, za svaki slučaj«, rekla je Sorenson.

Goodman je otišao do vrata.

Pokucao je.

Nitko nije odgovarao.

Pokucao je opet, dugo i glasno.

Bez odgovora.

Sorenson je prešla travnjak do susjednih vrata. Pozvonila je jednom, dvaput, triput. Izvukla je značku i držala je spremnom. Čekala je. Dvije minute poslije vrata su se otvorila i ugledala je čovjeka u pidžami. Bio je srednjih godina i sijed. Pitala ga je je li vidio susjedu da dolazi kući te večeri.

Čovjek u pidžami odgovorio je da nije.

Pitala ga je živi li njegova susjeda sama.

Čovjek je odgovorio da živi sama. Bila je rastavljena.

Pitala ga je ima li njegova susjeda automobil.

Čovjek je odgovorio da ima. I to prilično dobar. Star svega nekoliko godina. Kupljen novcem od rastave. Samo kaže.

Pitala ga je ide li njegova susjeda uvijek na posao automobilom.

Čovjek je odgovorio da ide. Alternativa je bila hodanje.

Pitala ga je parkira li njegova susjeda automobil na prilazu.

Odgovorio je da parkira. Automobil je bio ondje cijeli dan prije nego što bi otišla na posao i cijelu noć nakon što bi se vratila s posla. Bio je parkiran točno ondje gdje se vide mrlje od motornog ulja, ako se pogleda izbliza, jer je curenje prijenosa bio jedini nedostatak na automobilu. Susjeda je to trebala odavno dati popraviti jer bi moglo doći do blokiranja prijenosa, no neki ljudi jednostavno ignoriraju takvo što. Samo kaže.

Sorenson ga je pitala je li susjeda ikada provela cijelu noć izvan kuće.

Čovjek je odgovorio da nije. Radila je u koktel baru i dolazila kući deset minuta nakon ponoći, točno poput sata, osim kad je morala ostati dulje kako bi počistila. Tada bi došla oko trideset i pet minuta nakon ponoći. Gđa Delfuenso bila je fina žena i dobra susjeda. Čovjek u pidžami nadao se da joj se nije ništa dogodilo.

Sorenson mu se zahvalila i rekla mu neka se slobodno vrati u krevet. Čovjek je rekao kako se nada da joj je pomogao. Sorenson mu je odgovorila da jest. Čovjek je dodao da više može saznati od susjeda s druge strane. S njima je bila bliskija. Bili su prijatelji. Radili su usluge jedni drugima. Na primjer, dijete gdje Delfuenso spavalo je ondje dok je ona bila na poslu.

»Karen ima dijete?« rekla je Sorenson.

»Da, kćer«, odvratio je čovjek u pidžami. »Ima deset godina. Kao i kći od susjede. Spavaju ondje, a onda ih preuzima gđa Delfuenso, daje im doručak i odveze ih do školskog autobusa.«

16. POGLAVLJE

Reacher nikada nije bio hipnotiziran, ali pretpostavljao je da je vožnja autocestom noću vrlo blizu toga. Bazalni i kognitivni zahtjevi bili su tako niski da ih je mogao zadovoljiti najmanji djelić mozga. Ostatak je odmarao. Prednji dio nije imao što raditi, a stražnji se dio nije imao s čime boriti. Definicija opuštenosti. Činilo se da vrijeme i udaljenost ne postoje. Stražnja svjetla kamioneta doimala su se zauvijek nedohvatljiva. Reacheru se činilo da bi mogao voziti tisuću sati i ne sustići ga.

Prazninu u njegovoj glavi obično bi ispunjavali brojevi. Nije bio posebno nadaren matematičar, ali brojevi su mu bili zanimljivi. Obrtali su se i okretali, otkrivajući svoja skrivena lica. Mogao je spustiti pogled i vidjeti da vozi malo iznad 120 km/h što je približno bilo 76 milja, a 76 na kvadrat bilo je 5776, dakle i kvadrat broja 76 završavao je na 76. To je činilo 76 automorfnim brojem, jednim od samo dva dvoznamenkasta ispod 100. Drugi je bio 25. Njegov je kvadrat iznosio 625, a njegov pak 390.625 što je bilo zanimljivo.

Ili je mogao iskoristiti činjenicu što su svi prometnici uokolo zauzeti blokadom te dopustiti da se brzina popne do 130 km/h, što je bilo 81 milju. Ako biste podijelili jedan s 81 dobili biste 0,012345679, a zatim bi se taj niz ponavljao. Uvijek iznova 012345679, sve do kraja vremena, dulje i nego što bi mu trebalo da sustigne kamionet ispred sebe.

Ali te su mu noći na pamet došle riječi.

Posebice pet riječi koje je izgovorio Alan King: *za Karen što god želi*. Kad su naručivali kavu. Dvije sa šlagom i jednom žličicom šećera. I *za Karen što god želi*. To se nije slagalo s Reacherovim dojmom njih troje kao tima. Pripadnici tima dobro su znali kakvu kavu ostali piju. Zajedno su naručivali kavu stotinu puta. Na odmorištima autocesta, na aerodromima, u *Starbucksu*, u bezimenim kućicama uz cestu. Pili su je zajedno u zalogajnicama i restoranima. Ili su je donosili jedno drugome.

Ali King nije znao kakvu kavu pije Karen.

Stoga Karen nije bila dio tima. Ili nije bila stalni dio tima. Možda je bila pridošlica, nedavno pristigla. To bi moglo objasniti zašto je šutjela. Možda se još nije udomačila. Možda joj jednostavno nisu bili dragi njezini novi suradnici. Možda ona njima nije bila draga. Alan King je s nestrpljenjem pa i prezirno govorio o njoj, pred njom samom. Kao da nije ondje. Rekao je, *Karen ne vozi*. Nakon što nije naručila kavu, rekao je, *Onda ništa za Karen*.

Nisu bili trojac. King i McQueen bili su dvojac i jedva su podnosili uljeza.

Sorenson se vratila do Goodmana koji je čekao na praznom prilazu punom mrlja od motornog ulja i rekla mu za kćer Karen Delfuenso.

»Isuse«, rekao je Goodman. Pogledao je prema susjednoj kući. »Djevojčica je unutra?«

»Jest ako ne mjesečari. I očekuje da će vidjeti mamu ujutro.«

»Ne bismo joj trebali reći. Ne još. Dok ne budemo sigurni.«

»Nećemo joj reći. Ne sada. Ali moramo razgovarati sa susjedima. Moguće je da je sve ovo ništa.«

»Moglo je nešto iskrsnuti i Karen je možda ostavila poruku.«

»Mislite?«

»Ne, ali moramo provjeriti.«

Zajedno su prešli susjedni travnjak i Sorenson je pokušala pokucati tako da je odrasla osoba koja spava čuje, ali djeca koja spavaju ne. Nije bilo lako. Njezin prvi pokušaj nije probudio nikoga. Drugi je možda probudio svakoga. U svakom je slučaju na vrata izašla žena od tridesetak godina.

Karen Delfuenso nije ostavila nikakvu poruku.

17. POGLAVLJE

Sljedeće riječi koje su se vratile u Reacherov prazan um bile su one koje je izgovorio sijedi narednik prometne policije. *Ne tebe.* Naposljetku su i one dovele do brojeva. Najprije do broja šest, pa do broja tri, a naposljetku do jedan. Šest jer su ukupno imale šest slova, a tri jer su od tih šest slova tri bila suglasnici, a tri samoglasnici. K tomu su sva tri samoglasnika bila ista, slovo *e*.

Tri i šest.

Dobri brojevi.

Kroz bilo koje tri točke koje nisu na ravnoj liniji mogla se ocrtati kružnica.

Uzmite bilo koji broj djeljiv s tri i njegova dva prethodnika, zbrojite ih, zatim zbrojite znamenke rezultata i ponavljajte to sve dok ne ostane samo jedan broj.

Taj će broj biti šest.

No naposljetku su ga riječi *Ne tebe* odvele dalje od broja šest i od broja tri, sve do broja jedan. I to zbog svojeg sadržaja. Reacher je pitao: *Koga tražite, narednice?* Narednik je odgovorio: *Ne tebe.* Nije rekao: *Ne vas* ili *Nikoga od vas.*

Ne tebe.

Tražili su pojedinca.

To je bilo u skladu s događajima na ranijoj blokadi. Reacher je ondje imao bolji pregled i vidio je kako vozače koji su bili sami u vozilu dodatno pregledavaju.

Ali: *Ne tebe.*

To je značilo da policajci imaju barem grub opis čovjeka kojeg su tražili i da Reacher sigurno nije bio on. Zašto su bili tako sigurni? Moglo je biti milijun razloga. Prije svega, Reacher je bio visok i krupan bijelac srednjih godina. I tako dalje. Možda su tražili niskog i mršavog mladog crnca. I tako dalje.

Ali narednik je zastao, malo promislio, pa se nasmiješio. Rekao je *Ne tebe* pomalo naglašeno i pomalo ironično. Možda čak i pomalo podsmješljivo. Kao da je razlika između Reachera i opisa bila potpuna. Čak drastična. Ali razlika u visini bila bi drastična samo ako su tražili patuljka, a za to bi bio dovoljan samo jedan pogled u automobil. Nije bilo moguće ni biti drastično bijel. Razlika između bijelaca i crnaca bila je svakodnevna činjenica. Nitko nije razmišljao o stupnjevima koliko je netko crn ili bijel. Barem više ne. Ni razlika u starosti nije mogla biti drastična, osim ako su tražili fetus.

Reacher nije bio ni drastično krupan, osim ako su tražili hodajući kostur.

Ne tebe. I to odmah nakon što je Reacher namjerno rekao viši čin, što se podrazumijevalo kao kompliment, od jednog običnog čovjeka drugom. Možda od jednog veterana drugome. Imali su nešto zajedničko.

Ne tebe. Naglašeno, ironično, podsmješljivo, ali posve dobronamjerno. Jedan običan čovjek drugome, jedan veteran drugome, odgovara mu kao sebi ravnome. Još vezano uz ranije spominjanje slomljenog nosa. Referirajući se na to na neki način. Nastavak razgovora. Utvrđivanje i ponavljanje onoga što im je zajedničko.

Znači, čovjek kojeg su tražili nije imao slomljen nos.

Ali većina ljudi nije imala slomljen nos.

To je značilo da je narednik generalizirao. Kao da želi reći: *Opis koji smo dobili sigurno bi obuhvaćao taj tvoj nos.*

A to je pak značilo da onaj kojeg su tražili nije imao ništa izraženo u svome izgledu. Ništa što bi se primijetilo na prvi pogled. Ništa očito. Nije imao ožiljaka, ni tetovaža. Nije mu nedostajalo uho niti je imao stakleno oko. Nije imao dugu bradu ni čudnu frizuru.

Reacher je bio policajac trinaest godina i dobro se sjećao tog izraza: *bez posebnih oznaka.*

Sorenson i Goodman opet su prekoračili uski blatnjavi kanal i ušli u Goodmanov automobil, a Sorenson je rekla: »Javite se svojoj centrali. Provjerite je li itko prijavio da sama žena luta uokolo, možda zbunjena ili dezorijentirana. Od sada nam je hipoteza da su ukrali auto Karen Delfuenso. Možda su je udarili po glavi da ga uzmu.«

»Možda su je ubili.«

»Nadajmo se najboljemu. Recite zamjenicima neka pretraže prostor iza koktel-bara. Vrlo pomno. Mogla bi ležati u nesvijesti negdje u sjeni.«

»Dosad bi se gotovo smrznula.«

»Onda neka to učine što prije.«

Goodman je uzeo mikrofonski uređaj, a Sorenson svoj mobitel kako bi nazvala prometnike na udaljenim blokadama u dvije različite države. Na nijednoj nisu zaustavili automobil s dvojicom muškaraca prosječnog izgleda, bez posebnih oznaka, kao niti ikoga s odjećom zamrljanom krvlju ili naoružanog hladnim oružjem. Sorenson je računala u glavi. Bjegunci su gotovo sigurno već prošli blokadu. Matematika je govorila da je tako. No zamolila je prometnike da nastave s blokadom još jedan sat. Bjeguncima je mogla puknuti guma. Ili je moglo doći do nekog drugog neočekivanog zastoja. Nije htjela maknuti blokade pa da pet minuta poslije bjegunci samo slobodno prođu tim istim mjestom.

Kad je prekinula vezu, Goodman joj je rekao da na centrali nisu dobili nikakvu prijavu, a da njegovi zamjenici pomno traže, iza koktel-bara i po cijelome gradu.

18. POGLAVLJE

Reacher je vozio dalje dok je Alan King čvrsto spavao pokraj njega, a Don McQueen jednako čvrsto iza njega. Karen Delfuenso još je bila posve budna, uspravna i napeta. Reacher je osjećao njezin pogled u retrovizoru. Podigao je pogled i ugledao njezine oči. Zurila je u njega. Snažno je zurila, kao da ga želi natjerati da nešto shvati.

Što da shvati? Zatim su mu se brojevi opet vratili. Ovaj put trinaest, deset, četrnaest, jedan, četiri, pet i deset. Delfuenso je toliko puta trepnula, u sedam odvojenih nizova. A između njih je izraženo zatresla glavom.

Zašto?

Je li to bila neka vrsta komunikacije?

Jednostavna abecedna šifra? Trinaesto slovo abecede je I, deseto je F, četrnaesto je J, prvo je A, četvrto je Č, peto je Ć, a deseto je F.

IFJAČĆF.

To nije bila riječ. Nije moglo biti ni prezime, ni naziv tvrtke ili akronim naziva organizacije. A teško da je mogao biti neki od popularnih akronima poput SNAFU ili FUBAR.

Reacher je pogledao naprijed u mrak, dobro provjerio sve što ga je moglo čekati u sljedećem kilometru, u sve četiri dimenzije, a zatim je opet pogledao u oči Karen Delfuenso u retrovizoru i bez glasa, ali vrlo izraženim pokretima usta, oblikovao slova: »I, F, J, A, Č, Ć, F?«

Delfuenso je zurila u njega, s bljeskom u očima, napola oduševljena zato što pokušava, napola bijesna zato što ne shvaća, poput žedne osobe kojoj su ponudili piće, a zatim ga maknuli.

Odmahnula je glavom. *Ne.* Jednom je trgnula bradu ulijevo, a zatim jednom udesno. Zurila je u njega raširenih očiju kao da želi reći: »Vidite?«

Reacher nije vidio. *Ne odmah.* Osim možda da trzaj ulijevo znači jedno, a trzaj udesno drugo. Dvije različite kategorije. Možda su treptaji nakon trzaja ulijevo bili slova, a treptaji nakon trzaja udesno brojevi. Ili obratno.

M-10-J-1-Č-5-F?

13-F-14-A-4-Ć-10?

Zatim se Alan King trgnuo, probudio i pomaknuo na sjedalu, a Reacher je vidio kako Delfuenso skreće pogled i zuri kroz prozor.

King je pogledao Reachera i rekao: »Dobro si?«

Reacher je kimnuo, no nije rekao ništa.

»Trebaš još jedan *Aspirin?*« pitao je King.

Reacher je odmahnuo glavom. Ne.

»Karen, daj mu još jedan *Aspirin*«, rekao je King.

Delfuenso nije odgovorila.

»Karen?« rekao je King.

»Ne trebam *Aspirin*«, ubacio se Reacher.

»Izgledaš kao da trebaš. Karen, daj mu dva.«

»Možda Karen treba *Aspirine* za sebe.«

»Može ih podijeliti.«

»Nema potrebe.«

»Izgledaš ošamućeno.«

»Usredotočen sam na cestu ispred sebe.«

»Ne, izgledaš kao da razmišljaš o nečemu.«

»Uvijek razmišljam o nečemu.«

»O čemu, na primjer?«

»Trenutačno o izazovu«, rekao je Reacher.

»Kakvom?«

»Možeš li razumljivo govoriti jednu minutu normalnom brzinom?«

»Što?«

»Čuo si me.«

King je zastao.

»Da«, rekao je. »Naravno da mogu.«

»Možeš li razumljivo govoriti jednu minutu normalnom brzinom, ali ne upotrijebivši pritom nijednu riječ koja u sebi ima slovo A?«

»Tako bi bilo teže«, rekao je King. »Vjerojatno i nemoguće. Mnogo je riječi sa slovom A.«

Reacher je kimnuo. »Ti si upravo upotrijebio tri. I ukupno 25 otkad si se probudio prije deset sekunda.«

»Znači, to je glup izazov.«

»Ne, to je lak izazov«, rekao je Reacher.

»Kako?«

»Reći ću ti poslije«, odvratio je Reacher. »Vrati se na spavanje.«

»Ne, reci mi sad.«

»Reći ću ti poslije«, ponovio je Reacher. »Uživaj u iščekivanju.«

King je slegnuo ramenima, a zatim jednu minutu zurio pred sebe, zbunjen, možda i pomalo mrzovoljan, možda čak i ljutit, ali onda se okrenuo

i opet sklopio oči.

Reacher je vozio dalje i počeo razmišljati o dvama blokadama na autocesti koje su prošli. Osam automobila i osam policajaca na svakoj. S dovoljno vremena da dobro pregledaju aute. Što bi bilo da je on čovjek u bijegu, čovjek prosječnog izgleda koji putuje sam, iznenada ugrožen i ranjiv. Možda i očekuje blokade na autocesti. Što bi učinio da se pripremi za to?

Mogao bi se maskirati na neki način.

Mogao bi promijeniti svoj prosječan izgled šminkom, lažnim brkovima, vlasuljom, lažnim naušnicama, tetovažama ili ožiljcima.

Ali to nije lako bez vještine i prakse. Niti je lako bez pripreme.

Stoga bi se morao maskirati na drugi način.

Morao bi učiniti da više ne bude sam.

To bi bilo lako, bez vještina i prakse. Bilo bi lako čak i bez pripreme.

Mogao bi uzeti autostopera.

19. POGLAVLJE

Sorenson je pomoću Delfuensinog prezimena i adrese saznala da je Snjezin automobil četiri godine star *Chevrolet Impala* tamnoplave boje. I saznala je njegovu registraciju. Prenijela je tu informaciju policajcima na blokadama. I jedni i drugi javili su joj da ta registracija nije na popisu automobila u kojima su bila dva muškarca. I jedni i drugi rekli su da će provjeriti snimke. I da će to trajati neko vrijeme.

Šerif Goodman odvezao je Sorenson natrag do koktel-bara gdje potraga za mrtvom ženom ili ženom u nesvijesti nije dala nikakve rezultate. Zamjenici su pretraživali u sve širim krugovima od stražnjih vrata bara, no nisu pronašli ništa zanimljivo. Provjerili su sjene, ulaze napuštenih zgrada, ograde zarasle u korov, kante za smeće i sve lokve i rupe u asfaltu.

»Možda je dalje u polju«, rekao je Goodman. »Možda je ustala, odlutala i opet se srušila. To se događa kod udaraca u glavu.«

Jedan od zamjenika je rekao: »Ili su je ugurali u auto i izbacili je poslije. Usred ničega. Tako bi bilo sigurnije. Mogla bi biti bilo gdje. Mogla bi biti udaljena stotinu kilometara.«

»Možeš li ponoviti?« rekla je Sorenson.

»Mogla bi biti udaljena stotinu kilometara.«

»Ne, prvi dio.«

»Mogli su je ugurati u auto.«

Registracija nije bila na popisu automobila u kojima su bila dva muškarca.

»Znaš što?« rekla je Sorenson. »Mislim da su to učinili. Mislim da je još u autu. Mislim da su je uzeli kao taoca. I kao kamuflažu. Troje ljudi, a ne dvojica. Tako su se cijelim putem izvlačili.«

Nitko nije progovarao.

»Kako je bila odjevena?«

Bez odgovora.

»Ma dajte, barem je jedan od vas bio u ovome baru. Nemojte se pretvarati da niste.«

»Crne hlače«, rekao je Goodman.

»I?«

»I crno-srebrni top«, nastavio je. »Blještav. I oskudan. S velikim dekolteom.«

»Uočljiv?«

»Itekako, osim ako ste slijepi. Sve bi se vidjelo.«

»Što bi se to vidjelo?«

»Znate što.«

»Ne znam.«

»Sve bi joj ispadalo iz tog topa.«

»I ovo je pristojno mjesto? Kako su odjevene u ostalima?«

»U tange.«

»I ništa više?«

»I cipele s visokim potpeticama.«

Sorenson je opet uzela mobitel. Noćni promet kroz Nebrasku i Iowu, usred zime. Kamiondžije, zemljoradnici. Pošteni i bogobožni ljudi sa Srednjeg zapada. Konobarica iz koktel-bara u blještavom srebrnom topu isticala bi se poput baklje. Policajci u noćnoj smjeni sigurno bi detaljno pregledali taj automobil.

Ali nijedan policajac s blokade u Nebraski nije vidio konobaricu u sjajnom topu.

Što je bilo još gore, nisu je vidjeli ni policajci s blokade u Iowi.

Reacher je vozio dalje, s lijevom rukom na donjem dijelu upravljača, a desnom na ručici mjenjača, za promjenu, kako mu se ramena ne bi ukočila. Osjećao je vibracije iz mjenjača. Desni mu je dlan registrirao blago zujanje. Ručica je prenosila nekakvu napetost iz unutrašnjosti automobila. Malo je protresao ručicu u svim smjerovima, da provjeri je li sjela kako valja. Pogledao je dolje. Ručica je bila postavljena u položaj označen slovom D. No vibracije su se još osjetile. To vjerojatno nije bilo ništa strašno. Nadao se. Znao je malo o automobilima. No ručice mjenjača u vojnim automobilima tresle su se kao lude, ali nitko se nije brinuo zbog toga.

U *Chevroletu* je pokraj mjenjača svijetlio niz slova P-R-N-D-L. Parkiranje, vožnja unatrag, prazan hod, vožnja i spora vožnja, tim redom. U abecedi je to bilo dvadeset i drugo slovo, zatim dvadeset i treće, pa devetnaesto, pa šesto i naposljetku šesnaesto. Nesretna i nezgodna kombinacija ako ste je htjeli izvesti treptanjem. Čak pet od šest slova bilo je u drugoj polovici abecede. Bolje nego VRLO ili ZORNO ili PUT, ali ne mnogo. Treptanje, ili lupkanje, ili bljeskanje na linearan način nije bio učinkovit način prijenosa slova abecede od trideset slova. Oduzimalo je previše vremena i bilo je previše mogućnosti da se pošiljalatelj ili primatelj zbune. Ili obojica. Sam Morse odavno je to shvatio.

Reacher je opet spustio pogled.

R je označavalo vožnju unatrag.

Karen Delfuenso nije trepnula više od trinaest puta. To je značilo da su sva slova bila u prvoj polovici abecede. To je bilo moguće, ali ne statistički vjerojatno.

Osoba koja ne zna Morseov kod ipak bi mogla razumjeti iste nedostatke koje je Samuel Morse predvidio. Pogotovo osoba koja je zbog nečega napeta i tjeskobna te ima ograničeno vrijeme za komunikaciju. Takva bi osoba mogla improvizirati i osmisliti svoj sustav.

Vožnja naprijed i vožnja unatrag.

Naprijed i natrag.

Možda je trzaj glave ulijevo značio da treba brojiti unaprijed od A, jer se na Zapadu čitalo s lijeva na desno, a trzaj glave udesno značio je da treba brojiti unatrag od Ž.

Možda.

Moguće.

Trinaest ulijevo, deset ulijevo, četrnaest udesno, jedan udesno, četiri ulijevo, pet ulijevo, deset ulijevo.

I-F-LJ-Ž-Č-Ć-F.

To nije imalo mnogo smisla. IF je mogla biti kratica za *International federation*, što je značilo *međunarodna federacija*, i rabilo se u nazivima krovnih organizacija nekih sportova, ali što je značilo LJŽČĆF?

Ništa, eto što.

Reacher je opet pogledao u retrovizor.

Delfuenso je i dalje zurila u njega, potičući ga da shvati.

Uogledalu.

Njezina je slika bila izokrenuta.

Možda je to predvidjela. Možda je desno značilo lijevo, a lijevo desno.

Natrag trinaest, natrag deset, naprijed četrnaest, naprijed jedan, natrag četiri, natrag pet, natrag deset.

M-O-J-A-U-T-O.

Moj auto.

Reacher je opet pogledao u retrovizor i ustima oblikovao pitanje: »Ovo je tvoj auto?«

Delfuenso je kimnula, užurbano, entuzijastično, očajnički i sretno.

20. POGLAVLJE

Sorenson je napravila korak natrag, osvrnula se oko sebe i rekla: »Najprije su krenuli na jug, a zatim se vratili na cestu i otišli na sjever. Zašto?«

»Tim su putom došli«, rekao je Goodman. »Možda nisu znali da se mogu vratiti na cestu na drugi način.«

»Glupost. Trebali su samo pogledati na sjever i vidjeli bi staru gostionicu i veliko parkiralište ispred nje. Odmah bi znali da mogu izaći tuda.«

»Možda su otišli po benzin na drugu postaju?«

»Zašto bi? Preko puta ceste je benzinska postaja. Ispred samog njihovog nosa. Mislite da im je važno gdje je benzin skuplji?«

»Možda su vidjeli kamere.«

»Ako jedna ima kamere, ima ih i druga. U to možete biti sigurni.«

»Cijena je ionako ista na obje postaje. Uvijek je tako.«

»Zašto su se onda vraćali na jug?«

»Vjerojatno iz nekog drugog razloga«, odgovorio je Goodman.

Sorenson je krenula na jug, brzim korakom preko smrznutog šljunka. Prošla je iza zatvorene zalogajnice, pa iza nekog bezimenog bara, iza razrušenog motela pa iza trgovine u kojoj je gorjelo svjetlo jer je radila cijelu noć.

Zastala je.

Ispred nje je bila široka praznina, a onda još jedna gostionica, pa još jedan koktel-bar i zatim više ništa do sljedeće benzinske postaje.

Rekla je: »Pretpostavimo da nisu htjeli jelo ni piće. Pretpostavimo da nisu tražili sobu. Da su trebali benzin, uzeli bi ga na bližoj postaji. Zašto su se vraćali ovuda?«

»Zbog trgovine« rekao je Goodman. »Trebali su nešto kupiti.«

Brzim su korakom otišli do trgovine i ušli u nju. Dočekalo ih je hladno i jarko fluorescentno svjetlo te miris stare kave, hrane iz mikrovalne pećnice i sredstva za čišćenje podova. Trgovac koji se dosađivao za blagajnom nije ni podigao pogled. Sorenson je pogledala prema stropu. Nije bilo kamera.

Police su bile prepune nezdrave hrane, limenki i slatkiša kao i osnovnih higijenskih potrepština te potrepština za automobil kao što su motorno ulje, sredstvo za pranje vjetrobrana, držači za čaše koji se lako montiraju, pepeljare koje same gase opuške i sklopive lopatice za snijeg. Bilo je i gumenih kaljača za mokre uvjete, čarapa koje odgovaraju svim veličinama

stopala, jeftinog donjeg rublja i majici kratkih rukava te jeftinih košulja od *jeansa* kao i radnih hlača od grubog platna.

Sorenson je dobro pogledala police s odjećom, a zatim se zaputila ravno prema blagajni, sa spremnom iskaznicom. Trgovac je podigao pogled.

»Mogu li vam pomoći?« pitao je.

»Tko je bio ovdje između dvadeset i trideset minuta nakon ponoći?«

»Ja«, odvratio je trgovac.

»Nije bilo kupaca.«

»Možda jedan.«

»Tko?«

»Visok i mršav tip u košulji. S kravatom.«

»Bez kaputa?«

»Vjerojatno je dotrčao iz auta. Nije bilo potrebe da odjene kaput. Nitko ne dolazi pješke ovamo. Usred ničega smo.«

»Vidio si auto?«

Trgovac je odmahnuo glavom. »Mislim da je parkirao straga. Čini mi se da je došao iza ugla. Takav sam dojam dobio.«

»Što je kupio?« pitala je Sorenson.

Trgovac je izravnao dio papirnate trake koja je izlazila iz blagajne uvijajući se. Prelazio je palcem preko teksta ispisanog blijedom plavom tintom. Kod svakog bi unosa zastao nakratko, a zatim krenuo dalje. Naposljetku se trajno zaustavio kod unosa od jedanaest redaka.

»Šest stavki«, rekao je. »Uz to međuzbroj, porez, ukupni zbroj, iznos kojim je platio i ostatak.«

»Platio je gotovinom?«

»Očito ako sam mu vratio ostatak.«

»Ne sjećaš se?«

»Nisam baš obraćao pozornost. Ovo nije baš posao iz snova, gospođo.«

»Što je kupio?«

Trgovac je opet pogledao traku. »Tri komada jednog artikla i tri drugog.«

»Koji su to artikli bili? To se dogodilo večeras. Ne govorimo o davnoj prošlosti. Ne tražim od tebe nevjerojatnu memoriju.«

»Vodu«, rekao je trgovac. »Toga se sjećam. Tri boce iz hladnjaka.«

»I što još?«

Trgovac je opet pogledao traku.

»Još tri komada nečega. Cijena je ista.«

»Tri komada čega?«

»Ne sjećam se.«

»Jesi li pušio večeras?« pitala je Sorenson.

Trgovac je postao oprezan.

»Što jesam li pušio?« pitao je.

»Možda je to pitanje za šerifa Goodmana. Možda bismo te trebali pretražiti.«

Trgovac nije rekao ništa na to. Samo je počeo pomicati rukom gore-dolje, kao da vježba trijumfalno pucketanje prstima čekajući da se sjeti. Pokušavajući se sjetiti. A onda se naposljetku nasmiješio.

»Košulje«, rekao je. »Tri košulje od *jeansa*, na popustu. Plave. Malu, srednju i veliku. Po jednu od svakog.«

Sorenson i Goodman izašli su iz trgovine i vratili se do njezine stražnje strane. Sorenson je rekla: »Uzeli su Karen Delfuenso kao taoca i namjeravali je iskoristiti kao paravan, pa nisu mogli dopustiti da ostane u blještavom topu s dekolteom. Bila bi previše uočljiva. Znali su da će biti blokada na cesti. Pa su je natjerali da se preodjene.«

»Svi su se preodjenuli«, rekao je Goodman. »Troje ljudi, tri košulje.«

Sorenson je kimnula.

»Zbog tragova krvi«, dodala je. »Kako je očevidad i rekao. Barem jedan je zakrvavio sako odijela.«

»Zabrljali smo«, nadovezao se Goodman. »Oboje. Rekao sam prometnicima da traže dvojicu muškaraca u crnim odijelima. Zatim bilo koju dvojicu muškaraca. Vi ste im rekli bilo koju dvojicu muškaraca. Ali uopće nije bila riječ o dvojici muškaraca. Bilo ih je troje. Dva muškarca i žena, svi u plavim *jeans* košuljama.«

Sorenson nije rekla ništa. Zatim joj je mobitel zazvonio i prometnici iz Lowe rekli su joj da su na snimci pronašli automobil Karen Delfuenso. Prošao je kroz njihovu blokadu prije više od jednog sata. Nije im privukao pozornost jer je u njemu bilo četvero ljudi.

21. POGLAVLJE

Sorenson se odmaknula od Goodmana, prebacila mobitel u drugu ruku i rekla: »Četvero ljudi?« Satnik prometne policije iz Iowe rekao je: »Slika je mutna, ali jasno ih vidimo četvero. Dvoje sprijeda i dvoje straga. Moj se narednik sjeća vozača.«

»Mogu li razgovarati s njime?«

»Mogu li prekinuti blokadu?«

»Nakon što razgovaram s vašim narednikom.«

»Dobro. Pričekajte.«

Sorenson je čula krčanje u slušalici, a zatim udaljeni zvuk motora kamiona u praznom hodu. Okrenula se Goodmanu i rekla: »Pogriješili smo i više nego što smo mislili. U autu ih je četvero.« Zatim je čula kako mobitel prelazi iz ruke u ruku i hrapavi muški glas koji je rekao: »Gospojo?«

»Tko je bio u autu?« pitala je.

»Uglavnom se sjećam vozača«, rekao je narednik.

»Vozač ili vozačica?«

»Vozač. Krupan momak, razbijenog nosa. Zapravo slomljenog. I to vrlo nedavno. Izgleda poput gorile s tako razbijenim licem.«

»Znači, sudjelovao je u tučnjavi?«

»Zapravo je to i sam priznao. Ali rekao je da se to nije dogodilo u Iowi.«

»Razgovarali ste s njime?«

»Nakratko. Bio je prilično pristojan. Jedino što je upadalo u oči bio je slomljeni nos.«

»Je li se doimao napetim?«

»Nimalo. Bio je miran. Doimao se stoički. Morao je biti s tako slomljenim nosom. Trebao bi biti u bolnici.«

»Kako je bio odjeven?«

»U zimsku jaknu.«

»A putnici?«

»Ne sjećam ih se baš dobro.«

»Niste na sudu, narednice. Niste pod zakletvom. Sve čega se sjetite moglo bi mi pomoći.«

»Mogu vam reći samo svoje dojmove. Ne želim vas navesti na pogrešan put.«

»Bilo što moglo bi pomoći.«

»Učinilo mi se da izgledaju kao Peter, Paul i Mary.«

»Tko?«

»Folk pjevači. Nekoć su bili popularni. Vjerojatno prije vašega rođenja. Svi troje bili su jednako odjeveni. Poput nekog benda. Dva muškarca i žena.«

»Plave košulje od *jeansa*?«

»Upravo tako. Poput trija koji izvodi *country* glazbu. Mislio sam da im je prtljažnik pun akustičnih gitara. I da su krenuli na put nakon sinoćnjeg nastupa kako bi stigli na današnji. Znamo vidjeti takvo što. Žena je bila našminkana, kao da je upravo sišla s pozornice.«

»Ali vozač je bio drukčiji?«

»Pretpostavio sam da im je menadžer. Ili samo tehničar na turneji. Krupan i snažan. Bio je to samo dojam, kako sam rekao.«

»Još nešto?«

»Nemojte me citirati, dobro?«

»Neću.«

»Osjetio sam napetu atmosferu. Žena se doimala ljutito. Ili razočarano. Pomislio sam da im turneja možda ne ide dobro. Možda je htjela odustati, ali su dvojica muškaraca bila protiv toga. Ili tri, ako je vozač imao pravo glasa. Bilo je kasno, ali ona je bila posve budna, kao da je nešto muči. Takav sam dojam stekao.«

Sorenson nije rekla ništa.

»Njih ste tražili, zar ne?« pitao je narednik.

»Da, dva muškarca u košuljama«, odgovorila je Sorenson.

»Žao mi je.«

»Niste vi krivi.«

Onda se opet javio kapetan. Rekao je: »Gospodo, rekli ste da tražimo dva muškarca, a ne auto pun cirkuskih izvođača sa psihološkom dramom u tijeku.«

»Niste vi krivi«, rekla je Sorenson opet.

»Mogu li sada prekinuti blokadu?«

»Možete«, rekla je Sorenson. »Izdajte tjeralicu za tim autom, svima istočno od vas.«

»Nemam nikoga na cesti istočno od sebe, gospodo. Morao sam ih sve dovesti ovamo. Pomirite se s time da su ti momci pobjegli, ma tko bili.«

Reacher je mogao treptati samo lijevim okom. To mu je ostalo iz djetinjstva. Kao dijete je uglavnom spavao na lijevoj strani i kad bi se probudio, lijevo bi mu oko ostalo zatvoreno uz jastuk, a otvorio bi samo desno kako bi gledao po mraku dječje sobe u kojoj se nalazio. A nije bio siguran može li Delfuenso vidjeti njegovo lijevo oko. Ne sa stražnjeg sjedala, s retrovizorom postavljenim kako je bio. A ionako ne bi bilo pametno uporno treptati dok vozi 130 km/h. Stoga je podigao desnu ruku s mjenjača, tako da ju je ona mogla vidjeti, a zatim je opet spustio.

Pokazao je palcem udesno. Retrovizor nije bio u igri. Oboje su gledali u istome smjeru. Desno je bilo desno. Udario je kažiprstom četiri puta. Zatim lijevo, pa 15 udaraca. Pa desno, osam udaraca. Mogla mu je lako vidjeti kažiprst pri slabome svjetlu. Zatim lijevo jedan, lijevo šest, lijevo devet i naposljetku desno dvanaest.

Umjesto upitnika pogledao je u retrovizor i podigao obrve.

Ukraden?

Delfuenso je brzo kimnula.

Definitivno *da*.

To je objašnjavalo mnogo toga.

Ali ne i jednake košulje.

Reacher je maknuo ruku s mjenjača, kažiprstom i palcem uhvatio rub košulje kod ramena, upitno pogledao u retrovizor i ustima oblikovao riječ: »Košulje?«

Delfuenso je pogledala lijevo pa desno, frustrirana, kao da ne može pronaći brz način da objasni. Zatim je pogledala lijevo i zadržala pogled tako, kao da provjerava spava li McQueen, i počela otkopčavati košulju. Reacher je jednim okom gledao cestu, a drugim retrovizor. Tri dugmeta, četiri, pet. Zatim je Delfuenso raširila košulju i Reacher je ugledao oskudni crno-srebrni top ispod, gotovo poput posebnog donjeg rublja, pripijen uz trbuh poput trikoa, a iznad toga grudi koje su ponosno stajale na dvije čvrste košarice.

Reacher je kimnuo gledajući u retrovizor. Već je vidio takve odjevne predmete. Većina ih je muškaraca vidjela. I svaki vojnik. Bila je konobarica u gostionici pokraj ceste, možda pipničarka. Završila je smjenu i krenula kući. Možda je ulazila u automobil ili je stala na semaforu, a njih su je dvojica napala. Stali su negdje kako bi joj kupili košulju i izbjegli neizbježan opis u tjeratici: *tamnokosa žena koja na sebi nema gotovo ništa*.

Delfuenso se opet počela zakopčavati. Reacher je pokazao prstom u smjeru Alana Kinga, a palcem u smjeru Dona McQueena, a zatim je otvorio ruku i podigao je kao da pita: *Zašto i oni?*

Delfuenso je zaustila, no zaustavila se i opet počela treptati, u dugom i

napornom nizu.

Naprijed petnaest, natrag osam, natrag tri.

K-R-V. *Krv.*

Natrag dvanaest, naprijed jedan.

N-A. *Na.*

Natrag jedanaest, naprijed trinaest, naprijed dvanaest, natrag deset, natrag tri, natrag deset, naprijed četrnaest.

NJ-I-H-O-V-O-J. *Njihovoj.*

»Krv na njihovoj odjeći?« oblikovao je Reacher ustima.

Delfuenso je kimnula.

Reacher je vozio dalje kroz tamu, za stražnjim svjetlima kamioneta još uvijek udaljenim više od kilometra, pokraj tihih i osamljenih izlaza udaljenih više kilometara, dok su mu glavom prolazila pitanja poput znakova uz cestu.

22. POGLAVLJE

Šerif Goodman podigao je ovratnik jakne zbog hladnoće i okrenuo se Soko sebe stojeći iza trgovine. Rekao je: »Pretpostavljam da su parkirali ovdje. Znači, vjerojatno su se ovdje i preodjenuli. Možda su bacili i sakoe. Možda čak i nož. Trebali bismo pregledati kante za smeće.«

»Dobrovoljno se javljate?« rekla je Sorenson.

»Moji zamjenici nemaju pametnijeg posla.«

»Dobro«, rekla je Sorenson. »Ali to je vjerojatno gubitak vremena. Gotovo sigurno su ubacili sakoe u prtljažnik Delfuensinog auta. A nož su vjerojatno ubacili u jednu od onih cijevi u bunkeru.«

»Hoćete li pokušati i s trećom blokadom?«

»U Iowi nemaju dovoljno ljudi za to.«

»Onda u Illinoisu. Ako su ostali na autocesti, vjerojatno idu sve do Chicaga. Policajci iz Illinoisa mogli bi ih čekati na granici.«

»Sigurno znaju da izazivaju sreću. Dvaput su preživjeli. Neće riskirati i treći put. Nastavit će sporednim cestama. Ili će se nekamo skriti.«

»Znači, nema više blokada?«

»Mislim da više ne bi bilo koristi.«

»Hoće li i oni razmišljati kao i vi?«

»Pokušavam razmišljati kao i oni.«

»To su loše vijesti za Karen Delfuenso«, rekao je Goodman. »Više ne trebaju paravan. Izbacit će je negdje usred ničega.«

»Neće«, rekla je Sorenson. »Vidjela im je lica. Ubit će je.«

Prvo pitanje koje je Reacheru palo na pamet bilo je: bi li postavili blokade u dvije države zbog krađe automobila i otmice? Odgovor je bio: da, vjerojatno. Zapravo, gotovo sigurno. Ne zbog krađe automobila, nego zbog otmice. Otmica je bila vrlo, vrlo ozbiljan zločin. Savezni zločin, doslovno. Slučaj bi odmah preuzeo FBI, jedina agencija koja je mogla istodobno koordinirati policiju u više država.

A okolni je teren bio golem i prazan. Blokade na cestama bile su gotovo jedina opcija za policiju na takvome terenu.

To i helikopteri.

A Reacher je vidio helikopter, 300 metara visoko, s reflektorom.

Drugo pitanje: kolika je vjerojatnost da je na ovako pustome mjestu, u

zimskoj noći, FBI tražio bjegunce iz više slučajeva te za njima slao helikoptere i tražio postavljanje blokada na autocesti? Odgovor: vrlo mala. Bilo je to vrlo malo vjerojatno. Takve su se koincidencije događale, ali biti im svjedok samo po sebi bilo je koincidencija. Sve u svemu, vjerojatnost je bila premala.

Stoga: blokade su postavljene zbog Kinga i McQueena.

Dvojice bjegunaca, a ne jednog.

Gotovo sigurno.

Isprva mu se činilo da to nema smisla.

Jer na prvoj su blokadi u Nebraski posebno provjeravali vozače koji su bili sami u automobilu. To je na neki način bilo objašnjivo. Ako bi se usamljeni bjegunac mogao prikriti tako da poveze drugu osobu, a dvojica bjegunaca da povezu treću, to se moglo nastavljati unedogled. Bilo je to načelo dodavanja. Ali i oduzimanje bi moglo funkcionirati. Na primjer: dvojica bjegunaca mogla bi se prikriti tako da se jedan skloni s vidika. A policajci iz Nebraske bili su dovoljno pametni da to predvide. Vozačima koji su bili sami pretraživali su prtljažnike, no nisu tražili drogu, oružje, bombe ili ukradenu robu, nego drugog bjegunca skrivenog unutra.

Ali: policajci iz Nebraske nisu trebali tražiti dvojicu. Trebali su tražiti troje ljudi. Dvojicu počinitelja i žrtvu otmice, polugolu konobaricu iz gostionice uz cestu.

To je dovelo do nepodudaranja.

Na primjer: King i McQueen očito su vjerovali da će tjeratica tražiti troje ljudi. Njih i Delfuenso. Jer su joj dali košulju kako bi joj promijenili izgled. Kako bi je maskirali. A onda su otišli još dalje. Povezli su autostopista. Četvrtu osobu. Reachera. Načelo dodavanja.

Četvero ljudi, a ne troje. Paravan. Obmana, počevši od jeftinih košulja pa sve do toga da su pustili Reachera da vozi pred drugu blokadu na cesti. Paravan, obmana, a ponajviše diverzija. Razbijeni nos. To će zaokupiti pozornost svakog policajca.

A ono na početku, kad su stali kod petlje, nije bila demokratska rasprava. Bio je to razgovor posve drukčije naravi. King i McQueen okrenuli su se u svojim sjedalima i rekli Delfuenso da će nastradati ako ih oda. Vjerojatno su joj rekli: *Drži jezik za zubima*. A onda još dodali: *Je li to jasno? Razumiješ li?* Reacher ju je vidio kako kima i kaže *da*, tiho, uplašeno i sramežljivo, trenutak prije nego što je ušao u automobil.

A ono s *Aspirinom* nije bilo zbog brige za neznančevo zdravlje. Dotad je Alan King već odlučio da želi da Reacher vozi poslije. Nije ni promatrao kako Delfuenso pretražuje torbu zbog iščekivanja i uzbuđenja. Htio je biti siguran da mu ni na koji način neće signalizirati da treba pomoć.

To je bila stvarnost.

Reachera nitko ne bi rado odabrao za noćnog suputnika.

King i McQueen ponudili su mu vožnju iz samo jednog razloga.

Kako bi se zaštitili od tjeralice za troje ljudi.

No tjeralica je zapravo bila za dvoje ljudi.

Zašto?

Samo je jedan moguć odgovor: FBI je znao da su dvojica u bijegu, ali nije znao da su ta dvojica oteli automobil i uzeli taoca.

U tom slučaju: je li to FBI znao sada?

I stoga: blokade nisu bile zbog krađe automobila i otmice. To im nije mogao biti razlog. Ne ako u FBI-u nisu ni *znali* za krađu automobila i otmicu.

Blokade su postavljene zbog njihovog prvotnog zločina.

Koji je morao biti prilično težak.

Krv na njihovoj odjeći.

Reacher je vozio dalje, 130 km/h kroz mrak Iowe, dišući sporo i mirno.

Goodman i Sorenson vratili su se do crvene *Mazde*. FBI-evi forenzičari koje je Sorenson pozvala završili su sa starom crpkom te su već bili kod *Mazde* i počeli je pretraživati. Već su pronašli tragove krvi, otiske prstiju, vlasi i vlakna tkanina. Dvojica počinitelja nisu marila što ostavljaju forenzičke dokaze. To je bilo jasno.

»Bili su vrlo neorganizirani«, rekla je Sorenson.

»Većina je zločinaca takva«, odvratio je Goodman.

»Ali ova dvojica ni na koji drugi način nisu poput većine zločinaca. Ovo nije razbojstvo ili pljačka koja je pošla po zlu. Bili su u odijelima. Ministarstvo vanjskih poslova umiješano je u slučaj. Ali bili su posve nepripremljeni. Nisu planirali. Stalno su improvizirali. Čak su morali ukrasti vozilo za bijeg, zaboga. Zašto?«

»Možda nisu znali da trebaju planirati.«

»Kada doputuješ sve do Nebraske kako bi ubio nekoga, moraš imati plan.«

»Možda ga nisu došli ubiti. Ili barem ne odmah. Možda je nešto iznenada iskrsnulo. Većina je ubojstava spontana.«

»Slažem se«, rekla je Sorenson. »Ali ništa drugo u ovome slučaju ne doima se spontanom.«

Goodman je poslao jednog od zamjenika da pregleda kante za smeće iza

trgovine. Uto se glavni forenzičar izvukao natraške iz *Mazde* i krenuo prema Sorenson, noseći dvije fotografije. Prva je bila *Polaroid* mrtvačeva lica u boji. Lice je bilo oprano, krv obrisana, oči otvorene i cijelo lice namješteno tako da izgleda što sličnije živome. Imao je tamne oči u obliku badema, pomalo ukošene prema gore u vanjskom kutu. Nisko na desnom obrazu, ispod razine usta, imao je bradavicu. Da je bila na ženi, možda bi je nazvali madežom. Na muškarcu je izgledala samo poput bradavice.

Druga je fotografija bila crno-bijela i prikazivala je uvećano lice. Bila je uzeta iz videosnimke, gotovo sigurno nastale nadzornom kamerom. Bila je vrlo loše kvalitete, zrnata i pomalo mutna zbog jeftine kamere, fluorescentne rasvjete i niske razlučivosti snimke. No oči su bile jasno prepoznatljive. I madež je bio ondje, na istome mjestu, savršeno smješten, jedinstven poput crtičnog koda ili otiska prsta i nepogrešiv poput DNK uzorka.

»Gdje je to snimljeno?« pitala je Sorenson.

»U agenciji za najam automobila na aerodromu u Denveru«, rekao je forenzičar. »Ubijeni je sam unajmio *Mazdu*, malo nakon 9:00 jutros. Zapravo, sad je to već jučer ujutro. Broj prijeđenih kilometara pokazuje da se dovezao izravno ovamo, bez značajnijih skretanja.«

»To je dug put.«

»Gotovo 1200 kilometara. Deset ili jedanaest sati vožnje. Jednom je stao doliti gorivo. Spremnik je sada gotovo prazan.«

»Cijelo je vrijeme vozio sam?«

»Ne znam«, rekao je forenzičar. »Nisam bio ondje.«

Oprezan tip, stara škola, oslanja se samo na činjenice i vjerojatno mrzovoljan. Noćna smjena, zimi, usred ničega. »Možete li nagađati?« pitala je Sorenson.

»Ja sam znanstvenik«, odgovorio je forenzičar. »Ne nagađam.«

»Onda spekulirajte.«

Forenzičar je napravio grimasu.

»Na stražnjem sjedalu nema nikakvih tragova«, rekao je. »Ali na oba je prednja sjedala netko sjedio. Možda je dovezao nekoga iz Denvera. Ili je ipak vozio sam, a tragovi na suvozačkom mjestu nastali su kada su se dva počinitelja autom dovezla od mjesta zločina do ovdje.«

»Da ili ne?«

»Rekao bih da se vozio sam. Na vozačkom je mjestu više tragova nego na suvozačkom.«

»Razlika odgovara onoj između tisuću dvjesto kilometara i pet kilometara?«

»Ne mogu točno reći. To ne ide tako. Većina tragova nastane tijekom prve dvije minute.«

»Da ili ne? U stvarnom svijetu?«

»Vjerojatno da. Na vozačkom mjestu ima dosta više tragova nego na suvozačkom.«

»Kako su njih dvojica stigla ovamo? Samo u odijelima, bez zimskih kaputa?«

»Gospođo, nemam pojma«, rekao je forenzičar i vratio se do automobila.

»Ni ja nemam pojma«, nadovezao se Goodman. »Moji ljudi nisu pronašli nijedan napušten automobil. To je bila jedna od stvari koje sam im rekao da traže.«

»Očito nisu ostavili auto«, rekla je Sorenson. »Da su imali svoj, ne bi morali ukrasti konobaričin. Moramo otkriti i odakle četvrti čovjek u autu. I utvrditi gdje je bio dok su mu kompanjoni imali posla u bunkeru.«

»Zvuči uočljivo.«

Sorenson je kimnula. »Gorila razbijenog nosa. Svatko bi zapamtio takvog tipa.«

Zatim joj je mobitel zazvonio i Goodman je vidio kako se opet uspravila i izraz lica joj se promijenio. Slušala je tridesetak sekunda, a onda rekla »Dobro«, pa to ponovila, a zatim rekla »Pobrinut ću se za to« i prekinula vezu.

Uspravila se, ali nije rekla *Da, gospodine*, nego *Dobro*.

Znači, nije razgovarala s nadređenim iz svog ureda niti iz Washingtona.

»Tko je to bio?« pitao je Goodman.

»Dežurni časnik u Langleyju u Virginiji.«

»U Langleyju?«

Sorenson je kimnula.

»Sad je CIA gurnula nos u ovo. Trebam im cijelu noć slati izvješća o napretku.«

23. POGLAVLJE

Nije nimalo lako svladati čovjeka na suvozačkom mjestu dok voziš brzinom od 130 km/h. Za to bi bilo potrebno istodobno kretanje i nepomičnost. Morao je držati pritisnut gas što je značilo da mu je desna noga morala ostati mirna, a time i cijeli donji dio tijela. I gornji dio tijela morao mu je ostati miran. Ponajviše mu je mirno moralo ostati lijevo rame. Smjela mu se pomicati samo desna ruka što bi značilo da bi mogao udariti samo polukružno, stražnjim dijelom ruke.

Ali bio bi to prilično slab udarac. Bilo bi lako odglumiti da se želi počesati desnom rukom po lijevom ramenu, a zatim udariti njome u širokom luku, poput desnog krošea unatrag. Ali gornji rub ploče s instrumentima bio je prilično visoko, a donji rub retrovizora bio je prilično nisko, tako da bi morao dobro naciljati da ruka prođe kroz uski prolaz, a zatim je pred sam kraj podići.

Reacherove su ruke bile duge što je značilo da bi mu lakat morao ostati malo savijen kako ne bi prstima zapeo za vjetroman. Što je značilo da bi osim podizanja ruke u posljednji trenutak morao i izravnati lakat, a to bi bilo vrlo teško točno pogoditi bez refleksnog trzaja lijevog ramena. A svaki trzaj lijevog ramena bio bi vrlo loša ideja u tome trenutku. Manje krivudanje po ravnoj i širokoj cesti pri 130 km/h moglo se, u teoriji, lako ispraviti, ali nema smisla iskazati neprijateljske namjere, a zatim provesti narednih pet sekunda držeći volan s obje ruke i boreći se protiv proklizavanja. Time bi odmah prepustio inicijativu suvozaču, u to nije bilo sumnje.

Stoga bi vjerojatno bilo bolje odlučiti se za lakši, ali precizniji udarac, što je pak značilo da bi morao vrlo dobro odabrati metu. U tom bi se slučaju na vrhu popisa našao grkljan. Vodoravni udarac otvorenim dlanom, kao u karateu, točno u grlo. To bi ga onesposobilo, ali ne bi bilo smrtonosno. Osim toga, Alan King je spavao, lica okrenutog na drugu stranu i brade spuštene na prsa. Grlo mu je bilo skriveno. Morao bi ga najprije probuditi. Možda potapšati ga po ramenu. Ovaj bi se uspravio i zagledao se pred sebe, zijevajući i trećući.

Bilo bi to lako. Potapša ga, odglumi češanje po suprotnom ramenu, zamahne i udari ga. Tehnički zahtjevno, ali posve moguće. Alana Kinga mogao je ukloniti.

Ali Dona McQueena nije. Još nije pronađen način kako bi vozač uklonio nekoga tko sjedi neposredno iza njega. Ne dok vozi 130 km/h. Nemoguće. Neizvedivo. Nikakvo planiranje nije moglo pomoći.

Reacher je vozio dalje, 130 km/h. Pogledao je u retrovizor. Iza njega nije

bilo prometa. McQueen je spavao. Opet je pogledao minutu poslije. Delfuenso je zurila u njega. Dobro je pogledao nadolazeći kilometar ceste, a zatim opet pogledao u retrovizor. Kimnuo je kao da želi reći: *Hajde. Zaporni poruku.*

Započela je.

Trinaest naprijed.

I.

Trinaest natrag, jedan naprijed, trinaest natrag.

M-A-M, *Imam.*

Šest naprijed.

D.

Trinaest naprijed, četrnaest naprijed, devet naprijed, pet natrag, devet naprijed.

I-J-E-T-E, *dijete.*

Imam dijete.

Reacher je kimnuo i uzeo u ruku malu plišanu životinju iz utora na plod s instrumentima kao da želi reći: *Razumijem.* Pliš je bio slijepljen od sasušene slinje. Cijela je igračka bila iskrivljena od ugriza malih usta. Vratio je igračku natrag. Oči Karen Delfuenso napunile su se suzama i okrenula je glavu.

Reacher se nagnuo i potapšao Alana Kinga po ramenu.

King se promeškoltio, probudio i uspravio te se zagledao pred sebe, trepćući i zijevajući.

»Što je?« pitao je.

»Pokazivač se goriva spustio«, rekao je Reacher. »Reci mi kad da stanem.«

Zamjenik koji je pretraživao iza trgovine vratio se i rekao Goodmanu da nije pronašao krvavu odjeću ni noževe u kantama za smeće. Sorenson je opet pozvala glavnog forenzičara iz *Mazde* i rekla: »Moram saznati više o žrtvi.«

»Ne mogu vam pomoći«, rekao je forenzičar. »Nije imao isprave, a obdukcija će biti tek sutra.«

»Recite mi svoj dojam.«

»Ja sam znanstvenik. Nisam bio u školi kad smo učili osnove vidovitosti.«

»Mogli biste mi reći svoje stručne pretpostavke.«

»Zašto vam se žuri?«

»Pritišću me s dvije strane.«

»Tko?«

»Najprije Ministarstvo vanjskih poslova, a sad CIA.«

»Oni nisu odvojeni. Ministarstvo vanjskih poslova političko je krilo CIA - e.«

»A mi smo FBI. Mi smo dobri momci ovdje. Ne smijemo si dopustiti da ispadnemo spori ili nesposobni. Ili nemaštoviti. Zato bih htjela čuti vaše dojmove. Ili vaše stručno mišljenje ili što ste već učili na Osnovama čuvanja svoje guzice.«

»Kakvo stručno mišljenje?«

»Koliko je imao godina?«

»Vjerojatno nešto više od 40«, rekao je forenzičar.

»Državljanstvo?«

»Vjerojatno je bio Amerikanac.«

»Zašto?«

»Zbog načina na koji su mu popravljani zubi. I odjeća mu uglavnom izgleda američki.«

»Uglavnom?«

»Mislim da mu je košulja strane proizvodnje. Ali donje mu je rublje američko. Većina se ljudi drži donjeg rublja iz zemlje svojeg porijekla.«

»Zaista?«

»Uglavnom. To je pitanje udobnosti. Doslovno i metaforički. To je intimno pitanje. Odjenuti strano donje rublje velik je korak. Poput izdaje ili iseljenja.«

»To je znanost?«

»Psihologija je znanost.«

»Odakle je košulja?«

»Teško je reći. Nema etikete.«

»Ali izgleda strano?«

»Zapravo, sva je pamučna odjeća danas strana. Gotovo sve dolazi odnekud iz Azije. Ali kvaliteta, kroj, boja i dezen doimaju se tipičnim za određeno tržište.«

»Koje je to tržište?«

»Tkanina je tanka, boja je bliža boji bijele kave nego bijeloj, vrhovi ovratnika dugi su i uski, dezen je grafički, samo imitira tradicionalno dvobojno tkanje. Rekao bih da je košulja kupljena u Pakistanu ili drugdje na Bliskom istoku.«

24. POGLAVLJE

Alan King uspravio se u sjedalu i okrenuo se lijevo. Dobro je pogledao pokazivač goriva. »Mislim da ne trebamo gorivo još neko vrijeme«, rekao je. »Reci mi kad dođe do tri četvrtine.«

»To će biti uskoro«, rekao je Reacher. »Pokazivač naglo pada.«

»To je zato što prebrzo voziš.«

»Ništa brže od g. McQueena.«

»Možda se kvar ispravio. Možda je bio samo privremen.«

»Ne želimo ostati bez benzina. Ne ovdje. Prilično je pusto. Ne možemo računati na to da ćemo dobiti pomoć. Svi su policajci na blokadi koju smo prošli.«

»Vozi još pola sata«, rekao je King. »Onda možemo početi razmišljati o tomu.«

»Dobro«, odvratio je Reacher.

»Reci mi kako govoriti cijelu minutu ne upotrijebivši slovo A.«

»Poslije.«

»Ne, sada.«

»Rekao sam poslije. Što je u tomu tako teško razumjeti?«

»Ne voliš da te se prisiljava, Reacheru?«

»Ne znam. Još me nitko nije ni na što prisilio. Ako se to ikada dogodi, ti ćeš prvi saznati volim li to ili ne.« King se okrenuo i zurio pred sebe u tamu još punu minutu, posve tih, a zatim se opet spustio u sjedalu, spustio bradu i sklopio oči. Reacher je pogledao u retrovizor. McQueen je i dalje čvrsto spavao. Delfuenso je još bila budna.

I opet je treptala.

Naprijed trinaest, natrag trinaest, naprijed jedan, naprijed četrnaest, natrag četiri.

I-M-A-J-U, *Imaju.*

Natrag deset, natrag osam, natrag četiri, natrag jedan, naprijed četrnaest, naprijed devet.

O-R-U-Ž-J-E, *oružje.*

Imaju oružje.

Reacher je kimnuo prema retrovizoru i vozio dalje.

Prostor iza koktel-bara ostao je miran još pet minuta. Forenzičar je snimio niz fotografija detalja u *Mazdi*, rabeći snažnu bljeskalicu. Zamagljeno staklo automobila iznutra je osvijetlio niz bljeskova koji su se izmjenjivali u nepravilnim razmacima, poput oluje gledane iz velike daljine ili bitke s druge strane brda. Goodmanovi zamjenici pretraživali su tlo, no nisu pronašli ništa zanimljivo. Sorenson je putem mobitela slala upite za pretraživanje državnih i saveznih baza podataka, u potrazi za krupnim muškarcem s nedavnim ozljedama lica. Nije pronašla ništa.

Zatim je začula potmuli zvuk V-8 motora i guma na drobljenom šljunku i ugledala poskakivanje zraka prednjih farova u magli, nakon čega je sa sjevera prišao tamni osobni automobil. Bio je to plavi *Crown Vic*, identičan onome koji je vozila Sorenson, istih specifikacija, s istim antenama na poklopcu prtljažnika, ali s registracijom iz Missourija. Zaustavio se na pristojnoj udaljenosti, a iz njega su izašla dvojica muškaraca. Nosili su tamna odijela. Stali su iza otvorenih vrata i borili se oblačeći debele jakne punjene perjem. Zatim su zatvorili vrata i prišli bliže, odmjeravajući sve u hodu. Primijetili su pa zanemarili zamjenike šerifa, zatim i samog šerifa, a onda i forenzičare, prije nego što su zaustavili poglede na agentici Sorenson. Stali su dva metra od nje i izvukli iskaznice iz džepova.

Iskaznice jednake njezinima. FBI.

Agent s desne strane rekao je: »Mi smo iz Protuterorističkog odjela za Srednji zapad, iz Kansas Cityja.«

»Nisam vas zvala«, rekla je Sorenson.

»Dnevnik zaduženja u vašem uredu aktivirao je automatsko upozorenje.«

»Zašto?«

»Jer je mjesto zločina osjetljiva lokacija.«

»Da? Riječ je o napuštenoj crpki za vodu.«

»Ne, to je otvoren i nezaštićen bunar koji vodi izravno do najvećih rezerva podzemne vode u SAD-u.«

»Presušio je.«

Agent je kimnuo. »Ali samo zato što je razina vode pala, pa cijev više ne dopire do nje. Presušio bunar ili ne, ako prospete nešto niz cijev, to bi došlo do podzemnih voda. To je neizbježno. Gravitacija bi se pobrinula za to. Kao da kapate tintu na spužvu.«

»Što bi to netko mogao prosuti unutra?«

»Ima dosta tvari za koje ne bismo željeli da dospiju dolje.«

»Ali bila bi to samo kap u moru. Doslovno kap u moru. Dolje ima mnogo vode. Vadili su gotovo deset bilijuna litara svake godine. A najveći kamioni cisterne nemaju ni 20.000 litara. To nije ništa u usporedbi.«

Agent je kimnuo. »Ali terorizam je po prirodi asimetričan. Doduše, imate pravo. Ni 20.000 litara otrovnih kemikalija, ili virusa, ili bakterija, ili bilo čega, ne bi moglo učiniti mnogo štete. Ne u znanstvenom smislu. Ali kako uvjeriti javnost u to? Došlo bi do masovne panike. Ljudi bi se dali u bijeg. Potpuni kaos u većem dijelu SAD-a. A upravo to teroristi žele. Osim toga, to bi omelo poljoprivredu na više godina. A ovdje ima i vojnih objekata.«

»Ozbiljni ste? Govorite o kemijskom i biološkom ratovanju.«

»Posve smo ozbiljni.«

»Zašto onda cijev nije zatvorena?«

»Postoji deset tisuća takvih crpilišta. Radimo najbrže što možemo.«

»Ovo je ubojstvo«, rekla je Sorenson. »Ne vidim teroristički element.«

»Zaista? Jesu li vas zvali iz Ministarstva? U vezi sa žrtvom?«

»Jesu.«

»A CIA?«

»I oni.«

»Znači, ovo mora biti vezano s vanjskim poslovima. Ne mislite tako?«

Sorenson je u glavi čula glas forenzičara: *Rekao bih da je košulja kupljena u Pakistanu ili drugdje na Bliskom istoku.*

»Znači, preuzimate slučaj?« pitala je.

Onaj s desne strane odmahnuo je glavom i rekao: »Ne, slučaj je i dalje vaš. Ali gledat ćemo vam preko ramena. Bez prestanka. Dok ne budemo sigurni. To nije ništa osobno. Nadam se da vam neće smetati.«

Reacher je čuo kako se McQueen budi iza njega. Pogledao je u retrovizor i vidio ga kako gleda kroz prozor, u prazne prometne trake pokraj automobila. Zatim je pogledao u drugom smjeru, iza Delfuenso prema izlazu s autoceste.

Prošli su pokraj znaka za izlaz. A zatim i pokraj tri plave ploče, jedna je bila prazna. Bilo je goriva i smještaja, ali ne i restorana. Na obzoru nije bilo odsjaja svjetla koji bi poticao putnike da skrenu. Bio je to varljivi izlaz, smatrao je Reacher. Čekalo ih je 20 ili čak trideset kilometara vožnje po mračnim seoskim cestama, a onda bi to što su tražili pronašli zatvoreno kad bi napokon stigli onamo.

»Skreni ovdje«, rekao je McQueen.

»Što?« pitao je Reacher.

»Izađi s autoceste ovdje.«

»Siguran si? Izgleda prilično mrtvo.«

»Samo ti skreni.«

Reacher je pogledao sa strane prema Alanu Kingu. McQueen je to vidio. »Ne gledaj ga«, rekao je. »On nije glavni. Ja sam. I kažem ti da skreneš ovdje.«

25. POGLAVLJE

Dvojica agenata za borbu protiv terorizma iz Kansas Cityja nisu gledali preko ramena agentice Sorenson. Ne doslovno. Samo su stajali uz nju, ponekad po jedan sa svake strane, ponekad u uskom kolegijalnom trokutu. Predstavili su se kao Robert Dawson i Andrew Mitchell, jednakog ranga i obojica s više od petnaest godina iskustva. Dawson je bio malo viši od Mitchella, a Mitchell malo krupniji od Dawsona. Ali osim toga bili su slični. Svijetle kose, ružičastog lica, u ranim četrdesetim godinama, ispod zimskih jakna odjeveni u tamnoplava odijela i bijele košulje s plavim kravatama. Nijedan od njih nije se doimao osobito umorno ili pod stresom, što je Sorenson smatrala dojmljivim, s obzirom na doba noći i važnost njihova zadatka.

No nijedan od njih nije imao prijedloga što bi trebala poduzeti u istrazi. Do tada je istraga zapravo već zapela, a Sorenson je toga bila prilično svjesna. Počinitelji su bili negdje istočno od Des Moinesa, a Karen Delfuenso bila je već mrtva ili će uskoro biti, što je značilo da je jedna desetogodišnja djevojčica bila bez majke ili će uskoro biti.

Daljnji napredak slučaja ovisit će o sreći i forenzici, a njegovo će razrješenje biti sporo i nesigurno.

Neće biti za naslovnice.

Neće zauzimati središnje mjesto ni u čijem životopisu.

»Mislim da bismo trebali obavijestiti Chicago«, rekla je Sorenson.

»Ili Milwaukee, Madison, Indianapolis, Cincinnati, Louisville«, nadovezao se Dawson.

A zatim i Mitchell: »Ili Interpol. Ili NASA-u, možda. Do sada bi mogli biti bilo gdje u poznatome svemiru.«

»Slobodno recite ako imate kakvu ideju, agente Mitchell.«

»Ne shvaćajte to osobno«, rekao je Dawson.

Zatim se niz od maloprije opet ponovio: tihi rad V-8 motora, zvuk guma na drobljenom šljunku, poskakivanje svjetala u izmaglici i još je jedan osobni automobil došao do njih. Bio je to još jedan *Ford Crown Victoria*, još jedan vladin automobil, no nije bio identičan automobilu agentice Sorenson ili agenata Dawsona i Mitchella. Model je bio isti, ali antene na poklopcu prtljažnika bile su drukčije. Također, bio je svijetle, a ne tamne boje i imao je službene državne tablice.

Zaustavio se deset metara od njih i vozač je izašao. Nosio je pamučne hlače, pulover i kaput. Počeo im je prilaziti, promatrajući oko sebe dok je hodao, ignorirajući zamjenike, Goodmana i forenzičare, krenuvši izravno

prema Sorenson, Dawsonu i Mitchellu. Izbliza je izgledao poput osobe koja bi se bolje osjećala u skupom odijelu s prslukom, ali primio je panični poziv usred noći, zgrabio ono što mu je prvo došlo pod ruku, poput bankara kojeg je probudio stari pas zavijajući pokraj vrata.

Zaustavio se dva metra od njih i izvukao iskaznicu iz džepa.

Drukčiju iskaznicu.

Ministarstvo vanjskih poslova.

Na iskaznici je pisalo *Lester L. Lester, ml.* Fotografija je prikazivala njegovo lice ispod uredno počešljane kose i iznad besprijekornog ovratnika košulje za koju bi se Sorenson mogla kladiti da je iz *Brooks Brothers*.

Pitala je: »Što mogu učiniti za vas, g. Lester?«

Mitchell je pitao: »Je li vam i drugo ime također Lester?«

Čovjek po imenu Lester pogledao ga je.

Rekao je: »Zapravo i jest.«

»Izvršno«, odvratio je Mitchell.

»Kako vam mogu pomoći?« opet je pitala Sorenson.

»Došao sam promatrati«, rekao je Lester.

»Jer vam je žrtva bila poznata?«

»Ne meni osobno.«

»Ali poznata Ministarstvu vanjskih poslova?«

»U načelu da.«

»Tko je on bio?«

»Ne smijem vam to reći.«

»Onda se okrenite i vratite se onamo odakle ste došli. Jer ovdje nimalo ne pomažete.«

»Moram ostati«, rekao je Lester.

»Imate li mobitel?« pitala je Sorenson.

»Da, imam.«

»Onda ga uzmite, nazovite nekoga i zatražite dopuštenje da mi kažete ono što trebam znati.«

Lester nije pokazivao namjeru da to učini.

Mitchell je pitao: »Jesu li vaši prijatelji iz CIA-e također ovdje?«

Lester se vrlo naglašeno i pomno osvrnuo oko sebe.

»Ne vidim nikoga drugog«, rekao je. »A vi?«

»Možda se skrivaju u sjeni«, odvratio je Mitchell. »U tomu su dobri, zar ne?«

Lester nije odgovorio. U tom je trenutku zazvonio mobitel agentice Sorenson. Običan elektronički zvuk. Javila se i slušala. Rekla je: »Dobro, hvala vam, gospodine.« Prekinula je vezu, a zatim pogledala izravno u Lestera i nasmiješila se. »Sigurno ste vrlo brzo vozili ovamo«, rekla je.

»Sigurno?« ponovio je Lester.

Sorenson je kimnula. »Zvao je moj nadređeni. Rekao mi je da stižete. Glasine se brzo šire, ali ne dovoljno brzo, čini se. Rekao mi je da vas mogu očekivati u narednih desetak minuta.«

»Promet nije bio gust«, rekao je Lester.

»Nadređeni mi je rekao i tko je ubijeni.«

Lester nije odgovorio.

Dawson ju je pitao: »O komu je, dakle, riječ?«

»O zaposleniku veleposlanstva.«

»Jednome od naših?«

»Da.«

»Znači, diplomat?«

»Nekakav ataše.«

»Viši?«

»Nisam stekla taj dojam. Ali vjerojatno nije ni niži. Sudeći po tonu glasa.«

»Koliko je imao godina?«

»Četrdeset i dvije.«

»Je li bio važan?«

»Nadređeni mi to nije rekao.«

Mitchell se ubacio. »Ako je nadređeni agent budan usred noći i zove mobitelom, ubijeni je bio važan. Ne biste rekli?«

Dawson je pitao: »Gdje je bio na dužnosti? U kojoj regiji? Kakve je ovlasti imao?«

»Nadređeni ni to nije rekao. Mislim da ni njemu nisu rekli. To bi moglo značiti da je radio na nekom osjetljivom mjestu i imao osjetljiv zadatak.«

Košulja kupljena u Pakistanu ili drugdje na Bliskom istoku.

»Zašto je bio ovdje?« pitao je dalje Dawson.

»Ne znam.«

Dawson je pogledao Lestera i postavio isto pitanje.

»Ne znam zašto je bio ovdje«, rekao je Lester.

»Zaista?«

»Da, zaista. Zato sam ovdje. Jer ne znamo.«

Pet metara dalje zazvonio je mobitel šerifa Goodmana, prigušen u njegovu džepu, ali ipak glasan u tišini noći. Sve četvero ljudi u improviziranom krugu okrenulo se prema njemu. Goodman se javio i slušao, a zatim pogledao agenticu Sorenson i gotovo instinktivno krenuo prema njoj. Prekinuo je vezu kada je bio tri metra od nje, a progovorio je tek kada je došao na manje od dva.

»Zvali su iz centrale«, rekao je. »Očevidac je nestao. Onaj s kojim ste razgovarali večeras. Nije stigao kući.«

Kratak razgovor s McQueenom potrošio je dosta vremena i udaljenosti, pa je Reacher skrenuo prilično naglo. Zatim je morao snažno kočiti prije zavoja. Na trenutak je pomislio da bi mogao udariti Alana Kinga u grlo. Bio je prilično stabilan u sjedalu, desnom se nogom čvrsto upirući o pedalu kočnice, dok je lijevom čvrsto držao upravljač. King se probudio zbog naglog skretanja i kočenja. Postojala je vjerojatnost da će se njegovo grlo naći na pravom mjestu u pravome trenutku.

Ali McQueen je i dalje predstavljao problem, čak i pri trideset kilometara na sat. U teoriji Reacher je mogao pronaći ručicu i naglo gurnuti sjedalo unatrag te ga udariti njime, možda i zamahnuti laktom prema njemu, ali smetao bi mu naslon za glavu. A bila je tu i usputna šteta koja je samo čekala da se dogodi, odmah pokraj njega, na stražnjem sjedalu.

Majka, odvojena od svoga djeteta.

Pola metra desno od McQueena. A on je vjerojatno bio dešnjak. Većina je.

Imaju oružje.

Stoga je Reacher samo nastavio dalje, slijedeći zavoj do skretanja na usku dvosmjernu cestu. S druge strane uske ceste bili su ponovljeni znakovi za benzinsku postaju i motel. Na oba su strelice pokazivale desno.

Alan King je zijevnuo i rekao: »Skrenut ćemo ovamo?«

»Ovo je mjesto jednako dobro kao i bilo koje drugo«, odvratio je Don McQueen.

»Za što?« pitao je Reacher.

»Za gorivo«, odgovorio je McQueen. »Za što drugo? Skreni desno. Slijedi znak.«

26. POGLAVLJE

Reacher je skrenuo desno i slijedio znak. Cesta je bila uska i mračna. I rposve ravna, kao i mnoge druge u Iowi. Okolni krajolik nije bio vidljiv, no doimao se ravnim. Uspavana zimska polja s obje strane, sve dokle je um naslućivao. Ispred njih nije bilo ničega. Samo tama. A onda Missouri, vjerojatno, udaljen 150 kilometara. Možda najprije rijeka. Des Moines, pomislio je Reacher. Učio je zemljopis u školi. Rijeka zvana Des Moines utjecala je u moćni Mississippi tristotinjak kilometara južno od grada zvanog Des Moines.

Rekao je: »Momci, ovo je obično traćenje vremena. Vozit ćemo se trideset kilometara do benzinske postaje koja je zatvorena prije nego što je izumljen bezolovni benzin.«

»Na autocesti je bio znak«, rekao je McQueen. »To mora nešto značiti.«

»Znači da je ondje bila postaja kad ste išli u osnovnu školu. Litra benzina za manje od deset centa. I kutija *Lucky Strikea* za trideset.«

»Siguran sam da ažuriraju te znakove.«

»Puni ste povjerenja.«

»Baš i nisam«, rekao je McQueen.

Reacher je vozio dalje. Cesta je bila neravna i puna rupa. Automobil je poskakivao i ljuljao se. Nije bio u svom prirodnom elementu kao vozilo. Niti je to bio Reacher kao vozač. I jednome i drugome išlo je bolje na autocesti.

»Kako ti je glava?« pitao je McQueen.

»Glava mi je dobro«, odgovorio je Reacher. »Razbijen mi je nos, a ne glava.«

»Trebaš još jedan *Aspirin*«

»Već sam razgovarao o tome s g. Kingom. Dok si ti spavao.«

»Odlučio je trpjeti bolove«, ubacio se King. »Čini se da mu je silno stalo do Karenine osobne zalihe.«

»*Aspirin* se ne daje na recept«, rekao je McQueen. »Može ga kupiti još na benzinskoj postaji. Ili paracetamol ili ibuprofen.«

»Ili pijavice«, odvratio je Reacher. »Možda ih pronađemo pod hrpom starih rezervnih dijelova. Nakon što obijemo lokot koji su na vrata postaje stavili prije trideset godina.«

»Samo nastavi dalje«, rekao je McQueen. »Budi strpljiv.«

Reacher je vozio dalje, polako na jug po neravnoj cesti, i nakon tri kilometra pokazalo se da on nije imao pravo, a McQueen jest. Ugledali su

slabi žuti odsjaj u noćnoj magli daleko ispred sebe, na obzoru, poput svjetionika koji je bivao sve svjetliji kako su mu se približavali i naposljetku se razotkrio kao neonski znak posve nove *Shelllove* benzinske postaje, jarke bijele i žute boje, poput fatamorgane ili letećeg tanjura na komadiću zemlje oduzete okolnom polju kukuruza. Postaja je imala dvije moderne crpke, prostor za mijenjanje ulja i trgovinu rasvijetljenu tako jarko da se vjerojatno vidjela iz svemira.

I bila je otvorena.

»Trebao si imati povjerenja u mene«, rekao je McQueen.

Reacher je usporio i skrenuo na postaju. Odabrao je crpku dalje od trgovine, a bliže cesti i zaustavio se. Prebacio je mjenjač u položaj za parkiranje i ugasio motor. Izvukao je ključ, opušteno, gotovo refleksno, kao stvar navike, i ubacio ga u džep.

Alan King ga je vidio kako je to učinio, ali nije rekao ništa.

»Isto kao i prije?« rekao je Reacher. »Ja ću kupiti kavu, a vi benzin?«

»Meni odgovara«, rekao je McQueen.

Reacher je otvorio vrata i izašao. Uspravio se, protegnuo i nagnuo leđa unatrag, a zatim zaobišao crpku i krenuo prema jarkim svjetlima. Vidio je kako momak za kasom zuri u njega, u njegovo lice. Zbog razbijenog nosa. To je očito privlačilo svačiju pozornost. Momak je imao najviše 20 godina i izgledao je pospano i usporeno.

Reacher je zastao prije nego što je ušao i osvrnuo se. Alan King ubacio je kreditnu karticu i pripremao se natočiti gorivo. McQueen je još bio na stražnjem sjedalu. Delfuenso je još sjedila pokraj njega.

Reacher je ušao u trgovinu. Momak za blagajnom podigao je pogled i kimnuo, oprezno ga pozdravljajući. Reacher je pričekao da se vrata zatvore za njim, a onda rekao: »Imate li telefonsku govornicu?«

Momak je trepnuo i otvorio usta, a zatim ih opet zatvorio, poput zlatne ribice.

»To nije teško pitanje«, rekao je Reacher. »Jednostavno 'da' ili 'ne' bit će dovoljno.«

»Da«, rekao je momak. »Imamo javnu govornicu.«

»Gdje je?«

»Pokraj WC -a«, rekao je momak.

»A gdje je WC?«

Momak je pokazao palcem.

»Straga«, rekao je.

Reacher je pogledao u drugome smjeru, kroz prozor.

Vrata Dona McQueena bila su otvorena.

Ali on je još bio u automobilu. Samo je sjedio ondje, gledajući pred sebe.

I Reacher se okrenuo naprijed i ugledao vrata na stražnjem zidu trgovine. Na njima su bile nacrtane dvije stilizirane figure. Jedna je bila u suknji, a druga u hlačama. Otišao je do vrata i otvorio ih. Iza vrata bio je mali hodnik s još dvoja vrata. Na jednim je bio crtež figure u hlačama, a na drugoj figure u suknji. Na stolu između njih bio je telefonski aparat, sjajan i nov, okružen kružnim prozirnim štitnikom.

Reacher je opet pogledao natrag. King je točio gorivo. McQueen je sjedio postrance na sjedalu. Obje su mu noge bile izvan automobila. Stopala su mu bila na tlu. Ali to je bilo sve. Ispružio je noge. Zbog udobnosti. Nije se kretao.

Barem još nije.

Reacher je provjerio ženski WC. Nije imao prozora. Ni drugi izlaz.

Provjerio je i muški WC. Ni on nije imao prozora, ni drugi izlaz. Izvukao je nekoliko papirnatih ručnika iz kutije, otišao do vrata i nagurao ručnike u dovrtak tako da vrata ostanu otvorena nekoliko centimetara. Malo manje od deset centimetara po njegovoj procjeni. Reacher se vratio do telefona i provjerio kakav ima pogled. Kroz otvor je vidio uski djelić trgovine. I uski djelić prednjih vrata. Ne mnogo, ali vidjet će kada se otvore.

Nadao se.

Digao je slušalicu i nazvao Hitnu službu.

Gotovo trenutačno netko se javio i pitao: »Koja je vaša trenutačna lokacija?«

Reacher je rekao: »Dajte mi FBI.«

»Gospodine, koja je vaša lokacija?«

»Ne tratite vrijeme.«

»Trebate li vatrogasce, policiju ili Hitnu pomoć?«

»Trebam FBI.«

»Dobili ste Hitnu službu.«

»I od 12. rujna 2001. imate izravnu tipku za FBI.«

»Kako ste to znali?«

»Samo nagađam. Pritisnite tipku i to odmah.«

Reacher je zurio kroz uski procijep u vratima. Ništa se nije događalo. Još ne. Zvuk se iz slušalice promijenio. Najprije tišina, a zatim novi zvuk biranja.

A onda novi glas.

Rekao je: »Ovdje FBI. O kakvom se hitnom slučaju radi?«

Reacher je rekao: »Imam informacije, vjerojatno za vaš ured u Omahi u Nebraski.«

»O kakvoj se informaciji radi?«

»Samo me spojite, odmah.«

»Gospodine, kako vam je ime?«

Reacher je znao sve o časnicima na noćnom dežurstvu. Tijekom svoje vojne službe razgovarao je s tisućama njih. Mogli su biti u usponu i stoga ambiciozni ili u padu i stoga nesigurni. Znao je što kod njih pali, a što ne. Iz iskustva je naučio najbolji psihološki pristup.

Rekao je: »Spoji me odmah ili ćeš ostati bez posla.«

Stanka.

Zatim tišina.

Pa opet ton biranja.

A onda su se vanjska vrata otvorila. Reacher je začuo glasno šištanje zraka i vidio kako dio bijelog okvira vrata prolazi kroz uski njemu vidljiv prostor. Na trenutak je ugledao i rame u plavoj košulji. I čuo brz korak na pločicama.

Spustio je slušalicu.

Napravio je korak naprijed, jednom rukom izvukao papirnate ručnike iz dovratka, a drugom otvorio vrata pa bacio ručnike iza sebe i našao se licem u lice s Donom McQueenom.

27. POGLAVLJE

Reacher i McQueen bez riječi su zaobišli jedan drugoga, kako to ljudi obično rade na vratima WC-a. McQueen je ušao, a Reacher je otišao do stroja za kavu, golemog i složenog uređaja, posve novog i blještavog od kroma i aluminija, vjerojatno talijanskog. Ili francuskog. Europskog sigurno. Činilo se da posebno melje zrnca kave za svaku šalicu pa je McQueen izašao iz WC-a prije nego što je posljednja šalica bila gotova. To je bilo dobro jer je McQueen više-manje morao odnijeti dvije šalice do automobila što je značilo da će mu ruke biti pune, a naoružani ljudi sa zauzetim rukama bili su mnogo bolji od naoružanih ljudi sa slobodnim rukama, smatrao je Reacher.

Reacher je odnio druge dvije šalice kave. Crne, bez šećera. Jednu za sebe i jednu za Karen Delfuenso. Alan King još je bio izvan automobila. Automobil je još bio pokraj crpke. Reacher je vidio da su utočili samo petnaest litara.

»Dalje ću ja voziti, g. Reacher«, rekao je King.

»Zbilja?« odvratio je Reacher. »Još nisam odvezio svojih 500 kilometara.«

»Promjena plana. Idemo do motela, prespavati.«

»Mislio sam da želite u Chicago.«

»Rekao sam da se plan promijenio. Što u tomu ne razumiješ?«

»Vaša odluka«, rekao je Reacher.

»Upravo tako«, rekao je King. »Trebam ključ auta.«

Planiranje u sve četiri dimenzije. Reacher je bio s vozačeve strane automobila, a King i McQueen bili su sa suvozačeve. Delfuenso je još sjedila. Njezina su vrata bila širom otvorena. Glava joj je bila nekoliko centimetara od Kingove desne ruke. Kingu i McQueenu bio bi dovoljan djelić sekunde da ispuste svoje šalice kave. Još djelić sekunde da izvuku oružje. Reacher bi mogao baciti svoju kavu poput vrele granate prema jednome, ali ne prema obojici. Mogao bi oprčati oko prednjeg dijela automobila ili skliznuti preko njega, ali ne dovoljno brzo.

Nije imao izgleda.

Zakoni prostora i vremena.

Ostavio je šalicu na krovu *Chevroleta* i izvukao ključ iz džepa.

Ispružio je ruku.

Dodi po njega.

Ali King nije bio najveća budala na svijetu. Rekao je: »Samo ga spusti na

sjedalo. Odmah dolazim.«

Don McQueen sjeo je sprijeda. Bio je okrenut ulijevo, poput brižne osobe koja provjerava hoće li se svi njegovi prijatelji udobno smjestiti. No taj mu je položaj ostavio desnu ruku slobodnom i blizu desnog džepa na hlačama, odnosno desnog kraja pojasa.

King je još bio kod otvora za punjenje goriva, a i njegova je desna ruka bila slobodna te i dalje samo nekoliko centimetara od glave Karen Delfuenso.

Zakoni prostora i vremena.

Reacher je sjeo iza vozača, nagnuo se naprijed i spustio ključ na sjedalo.

McQueen mu se nasmiješio.

King je izvana zatvorio vrata Karen Delfuenso, a zatim je zaobišao automobil sa stražnje strane i zatvorio Reacherova vrata. Uzeo je ključ, sjeo i pomaknuo sjedalo petnaestak centimetara naprijed. Pokrenuo je motor, polako se vratio na cestu i nastavio voziti dalje u tamu, na jug, dalje od autoceste, prema obećanom motelu.

Operater na hitnoj liniji FBI-a slušao je prekinuti poziv u Omahu. Čuo je kako telefon zvoniti. Čuo je i spuštanje slušalice. Bio je početnik, zato je i bio na rutinskoj noćnoj dužnosti. Ali bio je sposoban početnik, zato su ga iz središnjice postavili na važno mjesto. Bio je sposoban jer je bio pametan.

Dovoljno pametan da prijavi ovakvo što.

Nazvao je ured u Omahi i porazgovarao s dežurnim agentom. Pitao je: »Dogada li se nešto kad vas noćas?«

Agent u Nebraski zijevnuo je i rekao: »Više-manje. Netko je ubijen nožem u potpunoj zabiti. Ne zvuči osobito važno, ali iz nekog razloga nadređena agentica je otišla onamo, a CIA i Ministarstvo vanjskih poslova njuškaju uokolo. Postavili smo i više blokada na autocesti.«

»Onda biste trebali znati da sam vam proslijedio poziv, ali pozivatelj je spustio slušalicu prije nego što ste se javili.«

»Odakle je zvao?«

»Prema broju pozivatelja i telefonskoj tvrtki, riječ je o benzinskoj postaji, također usred ničega, jugoistočno od Des Moinesa u Iowi.«

»Je li rekao ime?«

»Nije, ali bio je muškarac i žurilo mu se. Zvučao je kao da je prehladen, začepljenog nosa. Glas mu je bio vrlo nazalan.«

»Je li rekao što želi?«

»Ne točno. Samo je rekao da ima informacije, vjerojatno za vaš ured u Omahi u Nebraski.«

»Vjerojatno?«

»Upotrijebio je baš tu riječ.«

Agent u Nebraski rekao je: »Dobro, hvala«, i spustio slušalicu.

Mračna cesta u Iowi vodila je još dvanaest kilometara dok na nekom pustome mjestu nije izašla na poprečnu cestu. S lijeva je bilo beskrajno polje, kao i s desna, ali ispred njih je bilo polje dvostruke širine. Morali su skrenuti. Znak je pokazivao lijevo prema motelu. Nakon još dvanaest kilometara došli su do pustog raskrižja sa znakom i strelicom koja je pokazivala desno. Alan King vozio je dalje, slijedeći golemu šahovnicu poljoprivrednih površina Iowe. Pokraj njega je sjedio Don McQueen, napola okrenut, naslonjen na prozor, budan i pozoran. Iza McQueena je Karen Delfuenso zurila pred sebe. Nije htjela ni pogledati Reachera. Doimala se razočarano.

Reacher je sjedio mirno i disao duboko i sporo, čekajući.

Dežurni agent u Nebraski na komad je papira zapisao riječi *muški pozivatelj, u žurbi, prehladen, nazalnog glasa, benzinska postaja, jugoistočno od Des Moinesa, Iowa*, a zatim pregledao popis brojeva za brzi poziv na svojoj telefonskoj konzoli. Zastao je na *Sorenson, J. mobitel*.

Razmislio je na trenutak.

Zatim je pritisnuo tipku za pozivanje.

Za slučaj da je riječ o nečemu važnome.

U tom je trenutku Julia Sorenson razgovarala sa šerifom Goodmanom o nestalom očevicu. Čovjek je živio sa ženom s kojom nije bio u braku, na unajmljenoj farmi petnaestak kilometara sjeverozapadno od mjesta zločina. Mogao je stići iz samo jednog smjera, no nije, a usput nisu pronašli ni njega ni njegov kamionet. Nije bio ni u jednoj gostionici ili baru u Gradu Grijeha, a Goodmanovi ga zamjenici nisu pronašli u pravom gradu.

Uto je agentici Sorenson zazvonio mobitel, ona se ispričala i okrenula se kako bi se javila. Zvao ju je dežurni agent iz ureda u Omahi. Samo je napola slušala njegov uvod. Sve su službe čuvara zakona dobivale mnogo prekinutih poziva. Djeca, šaljivci, pijanci, pogrešni pozivi. Sve je to bio dio posla. No počela je obraćati pozornost kad je dežurni spomenuo otkud je poziv stigao. Zbog vlastitog poražavajućeg zaključka do kojeg je došla prije: *počinitelji su bili negdje istočno od Des Moinesa*.

»Možeš li ponoviti?« pitala je.

Agent je rekao: »Zvao je s benzinske postaje, usred ničega, jugoistočno od Des Moinesa u Iowi.«

»Sigurni smo u to?«

»Broj pozivatelja i telefonska kompanija potvrdili su to.«

»Tko je uputio poziv?«

»Nije rekao ime, ali operater kaže da je riječ o muškarcu.«

»Još nešto?«

»Bio je u žurbi i glas mu je zvučao nazalno.«

»Nazalno?«

»Kao da je prehladen i začepljen mu je nos.«

»Imaju li snimku?«

»Izvornog poziva? Sigurno imaju.«

»Neka mi je pošalju e-poštom. I nazovi tu benzinsku postaju. Provjeri imaju li nadzorne kamere. Ako nemaju, neka ti blagajnik ispriča sve što se dogodilo i da ti opise svega i svakoga.«

Dežurni je agent rekao: »Morate nazvati CIA-u.«

»Ne govori mi što trebam učiniti«, odvrtila je Sorenson.

»Stalno me zovu. Traže izvješća o stanju.«

»Ne govori im ništa«, rekla je Sorenson. »Još ne.«

*Zatim je prekinula poziv, okrenula se, pogledala Goodmana u oči i rekla:
»Žao mi je, šerife, ali moram u Iowu.«*

28. POGLAVLJE

Kad je Goodman od Sorenson čuo priču u osnovnim crtama, rekao je: »Što je s mojim nestalim očevicom?«

»Možete se sami snaći s tim ostatak noći«, rekla je Sorenson. »Ali ne brinite se. Uskoro ćete dobiti i preveliku pomoć. Čim šefovi sutra dođu na posao, mene će maknuti sa slučaja, a vas zatrpiti agentima. Imat ćete ih toliko da ćete neke moći postaviti na regulaciju prometa. Moći ćete saznati tko baca žvakaću gumu na pločnik.«

»Vaš se nadređeni već umiješao, a još niste smijenjeni.«

»Još nije razgovarao sa svojim šefovima. Ne može to učiniti usred noći. Ali hoće. I pritom će gledati samo kako zaštititi sebe. Kladim se da već sada piše izvješće koje će do izlaska Sunca biti u svim relevantnim pretincima e-pošte, a u posljednjem će odjeljku preporučiti da me se povuče sa slučaja i da se pošalju najbolji agenti iz Washingtona. Možete se kladiti u to.«

»Zar vam ne vjeruje?«

»Vjeruje mi, ali ovaj se slučaj doima gadno. Sigurno ga ne želi ni blizu svojeg ureda. Važno mu je ostavljati dobar dojam.«

»Zašto onda idete u Iowu?«

»Jer je trenutačno ovo i dalje moj slučaj.«

»Zaista mislite da su to oni?«

»Lokacija odgovara. Upravo bi ondje bili sada.«

»To je najobičnije nagađanje.«

»Tko bi drugi zvao FBI-ev ured u Omahi s područja istočno od Des Moinesa?«

»Zašto bi uopće zvali? I to s telefonske govornice kojoj je moguće ući u trag?«

»Možda nekoga grize savjest. Vjerojatno vozača. Rekli su da je glas bio nazalan. To bi moglo biti zbog razbijenog nosa, a ne zbog prehlade. Možda nije mogao pronaći ništa osim javne govornice.«

»Ali spustio je slušalicu.«

Sorenson je kimnula. »Predomislio se. I to se događa.«

»Što s kćeri Karen Delfuenso?« pitao je Goodman.

»Vi ćete joj morati reći. Ionako biste morali. Ovo je vaš okrug i ona je jedna od vaših ljudi.«

»Kad da joj kažem?«

»Kad se probudi.«

»To će biti teško.«

»Nikad nije lako.«

»Bjegunci će odavno otići dok vi stignete u jugoistočnu Iowu. To je daleko odavde.«

»Mogu voziti brže od njih. Nema više blokada na cesti i ne moram se brinuti za ograničenje.«

»Svejedno.«

»Kako bilo, bolje mi je nego da ostanem ovdje i ne radim ništa«, rekla je Sorenson.

Sorenson se javila Dawsonu i Mitchellu te im rekla što će učiniti. Nije im ponudila da idu s njom. Očekivala je da će je slijediti u svome automobilu. Mislila je da će važni protuteroristički agenti uživati u jurnjavi. No odgovorili su da će ostati gdje jesu, u divljini Nebraske. Blizu ranjive točke. Rekli su da u Iowi ništa ne predstavlja razlog za brigu. Nije to uvreda za tu lijepu državu, rekli su. Ona jednostavno nije prioritetna meta terorista.

»Možda im je ondje baza«, rekla je Sorenson. »Ili sklonište.«

»Ozbiljni ste?« pitao je Mitchell.

»Zapravo i nisam.«

Dawson je kimnuo. »Nazvat ćemo St. Louis. Tehnički je jugoistočna Iowa njihova odgovornost. Ako bude potrebno, oni će reagirati.«

Sorenson se nije obratila Lesteru L. Lesteru, ml. iz Ministarstva vanjskih poslova. Jednostavno ga je ignorirala. Goodman ju je odveo do stare crpke za vodu gdje je sjela u svoj automobil i, slijedeći GPS uređaj, odjurila prema autocesti ne spuštajući brzinu ispod 150 km/h. Uključila je rotirajuće svjetlo i stavila mobitel na punjenje.

Varljiv izlaz, opet je pomislio Reacher. Mračne seoske ceste i mjesta koja pronadeš zatvorena kada napokon stigneš do njih. Prevario se u vezi s benzinskom postajom, ali to nije činilo postojanje motela ništa vjerojatnijim. Kad je bila riječ o istinitosti oglašavanja, ishod je bio oko 50:50. Na svojim je putovanjima vidio brojne napuštene motele. Amerika ih je bila puna. Bili su poput malih vremenskih kapsula, zauvijek zaustavljeni u prošlom razdoblju. Ponekad obični, ponekad ekstravagantnog dizajna, ali uvijek su svjedočili o sporom i tužnom propadanju energije i ambicije njihovih vlasnika, kao i tomu da je ukus klijenata otišao dalje. Tjedan u bungalovu pokraj jezera više nikomu nije bio dovoljan. Sada su svi išli na krstarenja ili u Las Vegas ili na Djevičanske Otoke. Reacher je vidio izloge putničkih

agencija. Znao je kamo ljudi idu na odmor. Znao je i kamo ne idu. Nije vidio razloga zašto bi motel u zabiti Iowe uopće imao posla u zadnjih trideset godina.

A to je bilo šteta jer bi noćno zaustavljanje otvorilo cijeli jedan svijet mogućnosti.

King je skretao lijevo pa desno, pa opet lijevo pa desno, uvijek na jug i na istok, slijedeći pravokutne oblike polja u tami. Prešli su pedeset kilometara od postaje. Na svakom ih je skretanju znak za motel pozivao da nastave dalje, svojom malom strelicom istodobno čvrstom i prevrtljivom, obećavajućom i beznadnom. McQueen nije izgledao zabrinuto. Bio je budan i pozoran, no pun samopouzdanja. Vjerovao je znakovima.

I pokazalo se da je imao pravo. Nakon kilometra i pol pokazalo se da se Reacher prevario i drugi put te večeri. Vidio je odsjaj u magli, daleko naprijed, s lijeva, koji se zatim rastvorio u zasebne točke narančastog svjetla. Pokazalo se da su to slabe električne žarulje postavljene u visini koljena na zidu niske i izdužene zgrade motela. Dizajn je bio standardan. Zidovi su bili prekriveni tamnosmeđim drvom. Na sjevernom kraju nalazilo se predvorje s recepcijom, a ispred njega je bio nadsvodeni trijem s automatom za gazirana pića. Zgrada se nastavljala na jug, a prozori i vrata izmjenjivali su se u pravilnom ritmu za ukupno dvanaest soba. Pokraj svakih vrata bila su dva bijela vrtna stolca. Niska svjetla na zidu osvjetljavala su pločnik koji se pružao cijelom duljinom zgrade. Ispred dvije su sobe bili parkirani automobili. Jedan je bio stari osobni automobil s jasnim znakovima korozije po rubovima, a drugi golemi novi kamionet u bojama proizvođača motocikla. Uz zid recepcije bio je parkiran i treći automobil. Uvozni s trojim vratima, ne mnogo veći od vozila za golf. Vjerojatno je pripadao recepcionaru.

Alan King usporio je *Chevrolet*, zaustavio ga pet metara od skretanja za motel i ostavio ga u praznom hodu. Pomno je odmjerio motel, s jednog na drugi kraj, i rekao: »Je li dovoljno dobar?«

»Meni odgovara«, rekao je Don McQueen.

King nije tražio mišljenje Karen Delfuenso. Nije bilo velike demokratske rasprave u troje. Samo je nastavio dalje, skrenuo s dalje strane nadstrešnice i zaustavio se ispod nje okrenut prema sjeveru, tako da su sobe bile iza njih. Bilo je to nezgodno jer će se nakon prijave morati okrenuti i vratiti, ali neizbježno jer se u SAD-u vozi desnom stranom i kružnim se tokom vozi u smjeru suprotnom od kazaljke na satu.

U predvorju je gorjelo noćno svjetlo. Reacher je vidio recepciju i zatvorena vrata iza nje koja su sigurno vodila u ured. Recepcionar je vjerojatno bio ondje i spavao na stolcu. Na pultu recepcije bila je vaza s cvijećem, vjerojatno lažnim.

Alan King je rekao: »Reacheru, hoćeš li pitati imaju li praznih soba?«

Reacher je rekao: »Očito imaju soba. Ima dvanaest vrata i dva automobila.«

»Hoćeš li nas onda prijaviti?«

Reacher je rekao: »Nisam najbolji čovjek za to.«

»Zašto nisi?«

Reacher je pomislio: *Zato što ne želim izaći iz auta. Ne sada. Jer više ne kontroliram ključ.*

No rekao je: »Jer nemam kreditnu karticu.«

»Zaista?«

»Ni isprave. Osim stare putovnice. Istekla je prije mnogo godina, a nekim se ljudima to ne sviđa.«

»Sigurno imaš vozačku dozvolu.«

»Nemam.«

»Ali upravo si vozio.«

»Nemoj reći policiji.«

»Vožnja bez vozačke dozvole je kažnjivo djelo.«

»Mislim da je samo prekršaj.«

»Jesi li ikada imao vozačku?«

»Civilnu nisam.«

»Jesi li uopće položio ispit?«

»Možda. Vjerojatno. U vojsci, pretpostavljam.«

»Ne sjećaš se?«

»Sjećam se da sam učio voziti. Ne sjećam se ispita kao takvog.«

McQueen je rekao: »Ići ću s tobom. Imam kreditnu karticu.«

Reacheru je to odgovaralo. Nije želio izaći sam iz automobila, ali nije želio ni da King ili McQueen sami biraju sobe. Želio je imati barem nekakav utjecaj na to tko će s kime biti u sobi. Otvorio je svoja vrata. McQueen je otvorio svoja. Izašli su istodobno, McQueen pet metara od ulaza, a Reacher s druge strane automobila. McQueen je čekao. Reacher je zaobišao automobil sprijeda. Zastao je i pokazao otvorenim dlanom desne ruke: *Kreni, ja ću za tobom.* Bila je to mjera opreza, a ne pristojnost. Nije želio hodati ispred čovjeka s pištoljem. Iako nije smatrao da je u ozbiljnoj opasnosti da će ga ustrijeliti. Ne tada i ne ondje. Ne dok su recepcionar i najmanje dva gosta motela mogli čuti pucanj.

McQueen je krenuo niz ukrasnu stazu od plosnatog kamenja neravnog oblika povezanog u cjelinu poput slagalice. Reacher ga je slijedio. McQueen je otvorio vrata predvorja. Reacher je prišao vratima, pridržao ih i opet

pokazao: *Nakon tebe.*

McQueen je ušao, a Reacher za njime. Pod predvorja bio je presvučen plastikom. Unutra su se nalazila četiri pletena stolca oko niskog stolića i jedan viši stol s kavom u termos-bocama i složenim papirnatim čašama. Na zidu je bila polica s utorima za brošure s lokalnim turističkim atrakcijama. Bila je uglavnom prazna.

Pult recepcije nalazio se uz desni zid. Završavao je dva metra od lijevog zida, pored stola s kavom. Iza vrata ureda dopirao je tihi zvuk TV-a, a po njihovim se rubovima vidio blagi sjaj svjetla. McQueen se naslonio na pult s desne strane, a Reacher se zaustavio pokraj njega s lijeve.

»Ima li koga?« doviknuo je McQueen.

Bez odgovora.

McQueen je pokucao po pultu.

»Ima li koga?« doviknuo je opet.

Bez odgovora.

»Uslužne djelatnosti«, rekao je McQueen. »Nema boljih od njih.«

Pokucao je opet, malo glasnije.

»Ima li koga?« poviknuo je, opet malo glasnije.

Bez odgovora.

Pogledao je lijevo prema Reacheru i rekao: »Pokucaj mu na vrata.«

Reacher bi se tako prvi put našao ispred njegova pištolja, ali nije bilo načina da odbije, a ne pobudi sumnju. Put do vrata vodio je s lijeve strane, a Reacher je bio lijevo. Jednostavno. Koreografija. Geometrija. Neizbježno.

Stoga je Reacher zaobišao pult, prošao između njegova kraja i stola s kavom i ušao u uzak prostor iza pulta. Osvrnuo se van, kroz prozor predvorja. *Chevrolet* je još bio ondje, ispod trijema. Nije se pomaknuo. Nastavio je raditi u praznom hodu, dok mu se kod stražnjeg dijela skupljao oblak bijelih ispušnih plinova.

Ali McQueen je ostavio svoja vrata otvorena.

To je bio prvi znak upozorenja.

Drugi je bio zvuk potplata na plastikom prekrivenom podu.

Dva brza i kratka koraka.

Baš kakva bi učinio čovjek koji se odmaknuo i okrenuo u stranu.

Treći zvuk upozorenja bio je kratak, ali složen zvuk povlačenja kože i metala po tkanini. Baš kao da netko izvlači nešto teško iz džepa.

Reacher se okrenuo prema McQueenu no nije vidio ništa osim cijevi malog pištolja od nehrđajućeg čelika uperene u svoje lice.

29. POGLAVLJE

Pištolj je bio *Smith & Wesson 2213*. Najmanji automatski pištolj u širokoj ponudi tvrtke *Smith & Wesson*. Cijev duga 7,5 centimetara, spremnik s osam metaka kalibra .22 LR. Malo, ali ozbiljno oružje. McQueen ga je vrlo brzo izvukao. Silno brzo. Poput magičara. Kao da izvodi trik. Najprije ga nije bilo, a onda se pojavio.

Samo tako.

Reacher je ostao vrlo miran.

Pištolj je bio udaljen gotovo tri metra. Iza njega je bila duga McQueenova ruka, ispružena do kraja i malo podignuta. Stajao je bočno. Glava mu je bila okrenuta, jedno mu je oko bilo zatvoreno.

Prst mu je bio zategnut na okidaču.

To nije bilo dobro.

Meci kalibra .22 LR jedni su od najstarijih i daleko najčešći. Svake godine od 1887. proizvede ih se više od dvije milijarde komada. S razlogom. Jeftini su, ne stvaraju preveliku buku i ne stvaraju snažan trzaj. I učinkoviti su. Iz puške su bili dobri protiv štakora i vjeverica na 150 metara, protiv pasa i lisica na 80, a protiv odraslih šakala na 50.

Protiv ljudske glave s udaljenosti od tri metra bili bi razarajući.

Čak i iz pištolja kratke djevi.

To nije bilo dobro.

Nimalo dobro.

Reacher više nije vidio *Chevrolet*. McQueen mu je smetao. A to nije bilo tako loše. Barem Delfuenso neće morati gledati što se događa.

A to je bilo milosrdno.

Ali uvijek valja gledati na vedriju stranu života.

To je bio Reacherov moto.

Na primjer: postojala su četiri osnovna načina za promašaj iz pištolja kratke cijevi. Čak i s udaljenosti od tri metra, čak i kad je meta bila veličine glave. Metak je mogao otići: previsoko, prenisko, previše lijevo ili previše desno.

Najvjerojatnije je bilo da će otići previsoko.

Svako se vatreno oružje tržište prema gore kada opali. Akcija i reakcija, temeljni zakoni fizike. Početnici s automatskim puškama uvijek su mecima ostavljali okomit trag koji je trajno stremio prema gore. Klasična pogreška. Oko 90 % vježbe svodilo se na to da se cijev zadrži dolje. Prigušivači su

pomagali zbog dodatne težine na cijevi.

Nije bilo razloga vjerovati da je McQueen strijelac početnik.

Ali ako promaši, promašit će prema gore.

Zakoni fizike.

Četiri su se stvari dogodile istodobno: Reacher je iznenada i neartikularno zaurlao, McQueen se trgnuo i napravio korak unatrag, Reacher se pustio da okomito padne na pod i McQueen je povukao okidač.

I promašio.

Promašio je prema gore, dijelom i zato što Reacherova glava više nije bila gdje i prije. Gravitacija je obavila svoj posao. Reacher je čuo pucanj, tiši od većine pištolja, ali i dalje zaglušujući u zatvorenoj prostoriji, i istodobno je čuo kako zidna pregrada eksplodira iznad i iza njegove glave, a onda je pao na pod. Najprije koljenima, pa kukom, a onda i ostatkom tijela, bočno, te se raširio po podu iza pulta izvan vidokruga. Nije imao plan. U tom je trenutku funkcionirao strogo po načelu *korak-po-korak*. Ostani živ i vidi što će sljedeći djelić sekunde donijeti. Dok je padao bio je svjestan nejasne namjere da baci cijeli pult gore i van, na McQueenena, ako nije bio prikovan za pod. Ili da se zakotrlja unatrag kroz vrata u stražnji ured gdje je morao biti prozor, sigurno zatvoren zbog hladnoće, no mogao se baciti kroz njega, laktovima prema naprijed. Porezotine i modrice bile su bolje od metka u glavu.

Bori se ili bježi.

No nijedno od toga nije bilo potrebno.

Buka od pucnja dosegla je svoj vrhunac i počela zamirati, a Reacher je začuo struganje potplata po podu. Rukom je zgrabio rub pulta blizu poda i povukao se u desnu stranu, jednim snažnim zamahom. Glava mu je provirila u prostor između pulta i stola s kavom te je ugledao McQueenena kako izlijeće kroz vrata, juri niz kratku stazu popločanu kamenom i baca se u automobil koji je odmah odjurio uz cviljenje i dim iz guma.

Reacher se uspravio na koljena na vrijeme da vidi McQueenena kako zatvara vrata za sobom, a automobil radi divlji okret za 180 stupnjeva i vraća se na cestu, i juri dalje na jug, naglo ubrzavajući, podignutog prednjeg i spuštenog stražnjeg kraja dok su se kotači vrtjeli kao ludi, djelomično proklizavajući i dimeći se i dalje. Posljednje što je Reacher vidio od automobila bio je kratak bijeli bljesak kroz stražnje staklo. Blijedo lice Karen Delfuenso koje se prestravljeno osvrće, širom otvorenih usta.

Reacher je ostao na koljenima. Opet je nastupila tišina.

Bijeli prah gipsa polako je padao po njemu, kao da nema težinu, poput sitnog pudera, i hvatao se za njegova ramena i kosu. Dim koji se podigao iz guma ostao je lebdjeti u noćnome zraku ispod nadstrešnice i polako se kotrljao naprijed, slijedeći putanju polukružnog okretanja, poput opisa,

objašnjenja ili dokaza, a zatim je u potpunosti nestao, kao da ga nije ni bilo.

Potom su se vrata ureda odškrinula i kroz njih je provirio nizak debeli čovjek. Osvrnuo se oko sebe i rekao:

»Samo da znate, već sam pozvao policiju zbog vas.«

* * *

Julia Sorenson čula je zvuk mobitela povrh buke motora svog jurećeg automobila. Uzela ga je i u pretincu e-pošte pronašla poruku sa zvučnim privitkom koju je poslao operater na hitnoj liniji u Washingtonu. Stalak za mobitel bio je povezan s audiosustavom u automobilu. Bio je to dio standardne *Fordove* opreme i ništa posebno, ali bilo je prilično glasno i jasno. Pojačala je, pritisnula tipku za reprodukciju i začula kratku snimku od samo 15 sekunda, s dva glasa, jednim u sjedištu FBI-a, a drugim navodno u Iowi.

- *Ovdje FBI. O kakvom se hitnom slučaju radi?*

- *Imam informacije, vjerojatno za vaš ured u Omahi u Nebraski.*

- *O kakvoj se informaciji radi?*

- *Samo me spojite, odmah.*

- *Gospodine, kako vam je ime?*

Zatim kratka pauza, samo trenutak, a onda: *Spoji me odmah ili ćeš ostati bez posla.*

Nakon toga još jedna kratka pauza, zatim potpuna tišina, a onda zvuk slobodne linije.

A zatim više ništa.

Poslušala ju je opet, usredotočivši se na pozivatelja, a ne na operatera.

- *Imam informacije, vjerojatno za vaš ured u Omahi u Nebraski.*

- *Samo me spojite, odmah.*

- *Spoji me odmah ili ćeš ostati bez posla.*

Šest sekunda, dvadeset i dvije riječi. Izgovorene užurbano, ali također s nekim neobičnim strpljenjem. Vrlo nazalna intonacija, puna zvukova disanja i u potpunosti u skladu sa slomljenim nosom. Svako *M* težilo je prema *B*. *Informacije* je zvučalo kao *inforbacije*, a *Omaha* kao *Obaha*.

Opet je poslušala snimku, dodatno se usredotočivši.

- *Vjerojatno za vaš ured u Omahi u Nebraski.*

- *Ili ćeš ostati bez posla.*

Neobična kombinacija hitnije i strpljivosti značila je da je navikao

upućivati važne operativne pozive ili izdavati neku vrstu uputa. Znao je da čak i pozorni i inteligentni slušatelji trebaju neko vrijeme da obrade informacije. Ali nije bio samo poslovni čovjek. Čak i važni direktori navikli na transakcije milijuna dolara telefonom zvučali bi uplašeno da nazovu hitnu liniju FBI-a usred noći. Ovaj je čovjek zvučao kao da mu je to rutina. *Vaš ured* značilo je da nije bio u FBI-u, barem ne trenutačno, ali se činilo da zna kako stvari funkcioniraju, a i da se na neki način smatra njima ravnim ili dijelom istog svijeta. *Vaš ured, moj ured.*

Vjerojatno je bilo zanimljivo. Bilo je odmjereno, promišljeno i inteligentno. Kao da je zapravo bio potpuno siguran da treba ured u Omahi, ali nije želio sve pokvariti pretpostavkom koja bi se poslije ipak mogla pokazati pogrešnom. Ili kao da je želio operatera pretvoriti u neku vrstu partnera i pustiti ga da on donese neki dio krajnje odluke, a kako bi sve podmazao i ubrzao.

Njezin joj je instinkt opet rekao: to je bio čovjek navikao na upućivanje važnih operativnih poziva. Imao je snažne birokratske instinkte.

Na primjer: *ili ćeš ostati bez posla.* A prije toga vrlo kratka stanka da razmisli. Bio je to čovjek koji je točno znao što treba reći. Koji je već imao posla s dežurnim časnicima. Koji je nekoć možda i bio dežurni časnik.

Zašto je onda vozio automobil s dvojicom ubojica i otetom ženom?

Zašto je uputio poziv, a zatim ga prerano prekinuo?

Pitanja je nisu odvela nikamo jer joj je u tome trenutku zazvonio mobitel. Običan elektronički zvuk treštao je višestruko pojačan iz prednjih i bočnih zvučnika te iz *subwoofera* u prtljažniku. Malo je stišala i pritisnula *Prihvati.* Zvao ju je dežurni časnik iz ureda u Omahi. Onaj koji se nije javio na vrijeme.

Rekao je: »Imam za vas poziv od nadređenog.«

Sorenson je usporila na 130 km/h. Bacila je pogled na cestu ispred sebe, a zatim i u retrovizore. Rekla je: »Spoji ga.«

Začulo se škljocanje, glasno i pretjerano kroz hi-fi sustav. A onda je glas rekao: »Sorenson?«

Sorenson je odgovorila: »Da, gospodine.«

Njezin nadređeni. Njezin nadzornik. Njezin šef. Preživao se Perry. Imao je 55 godina i cijeli je život bio u FBI-u. Bio je ambiciozan. Ime mu je bilo Anthony. Zvali su ga Tony, a iza leđa Stony, odnosno Kameni, jer je imao kameno srce.

Rekao je: »Zvao sam benzinsku postaju u Iowi.«

»Zaista, gospodine?«

»Budan sam. Mogu barem učiniti nešto korisno.«

»Što ste saznali?«

»Nemaju nadzorne kamere.«

»Ali?«

»Noćni se blagajnik doima prilično pametnim. Ispričao je suvislu priču.«

»Kakvu?«

»Auto je bio tamnoplavi *Chevy Impala*. Nije vidio registraciju. U autu su bile četiri osobe. Tri muškarca i jedna žena. Jedan je muškarac isprva ostao sa ženom u autu, a drugi je točio gorivo. Prva zanimljivost - platio je kreditnom karticom za koju smo utvrdili da je lažna.«

»Je li povezana s karticom kojom je plaćeno na aerodromu u Denveru?«

»Mislimo da nije. Izvor je gotovo sigurno drugi. Druga je zanimljivost da su utočili samo petnaest litara benzina. Blagajniku je to bilo čudno. Prosječno ljudi ondje toče oko 50 litara, osim ako uzimaju gorivo za kosilicu za travu.«

»Znači, ili su samo djelomično napunili spremnik, što je značilo da su blizu odredišta, ili su ga napunili do kraja, što znači da su se već zaustavljali.«

»Provjeravamo je li ista kartica korištena i drugdje večeras. Još nema rezultata. Kako bilo, tijekom točenja goriva treći je čovjek sam ušao u trgovinu na postaji, čekao da se vrata zatvore, a zatim pitao za javnu govornicu.«

»To je bio vozač, gospodine?«

»Da. Momak ga je opisao kao golemog čovjeka svježe razbijenog nosa na kojem još ima skorene krvi. Priznaje da ga se isprva malo bojao. Izgledao je kao iz filma strave. Poput divljaka. Odjeća mu je bila prljava, a kosa neuredna. No govorio je normalno i naposljetku se pokazao pristojnim. Momak ga je uputio na telefon koji se nalazi iza vrata, kod WC-a, pa momak zapravo ne zna je li čovjek zvao s telefona ili nije. Onda je onaj koji je dotad bio u autu ušao u trgovinu i krenuo prema WC-u. Tip iz filma strave uto je izašao i kupio kavu za sve, a onaj drugi je izašao iz WC-a, pa su zajedno otišli. Auto se normalnom brzinom odvezao na jug.«

»Kakva je bila atmosfera? Je li nešto bilo neobično?«

»Ništa takvo. Bila je sredina noći, pa su svi izgledali pomalo umorno i zbunjeno, ali nije bilo grubih riječi ni očite napetosti. Nisu se doimali ni u žurbi, koliko sam shvatio.«

»Jeste li poslušali snimku s hitne linije?«

»Jesam. Poslali su je i meni kad i tebi, naravno.«

»Je li vam se išta isticalo u njoj?«

»Riječ *vjerojatno*. To nema smisla. Ako je jedan od njih, zna gdje je zločin

počinjen. U tom bi slučaju samo rekao da ima informacije za ured u Omahi, u Nebraski.«

»Mislite da nije jedan od njih?«

»Mislim da je snagator niskog ranga. Vozi i donosi kavu. Ne zna pojedinosti.«

Glupost, Kameni, pomislila je Sorenson. Ne zvuči mi kao da je niskog ranga. Zvuči pametnije od tebe.

Rekla je: »Hvala vam. To je vrlo korisno.«

»Javlja se«, odvratio je njezin nadređeni i prekinuo vezu.

Sorenson je vozila razmišljajući još kilometar-dva, a onda je opet ubrzala na 150 km/h i vratila se snimci. Opet je pojačala audiosustav i preslušala cijelu poruku.

Samo me spojite, odmah.

Prva je rečenica bila razumna, strpljiva jer je objašnjavao. *Imam informacije, vjerojatno za vaš ured u Omahi u Nebraski.* Bila je to neka vrsta uvoda, gotovo pripreme. Ali nije dobio željene rezultate. Operater na hitnoj liniji nije odmah reagirao. Pa je krupni postao nestrpljiv. *Samo me spojite, odmah.* Užurbano, zadihano, frustrirano. U glasu mu se čulo malo čuđenja i nerazumijevanja. Naglasio je posljednju riječ. *Odmah.* Pomalo očajnički. Kao da želi reći: *Napravio sam prvi korak ritualnog plesa, ali zaista nemam vremena za drugi i zaista mi nije jasno kako to ne razumiješ.*

Nije se predomislio. Krupni je prekinuo vezu jer mu je ponestalo vremena. Jer je onaj iz automobila krenuo prema WC-u.

Krupni je bio jedan od njih, ali bio je izdajnik.

30. POGLAVLJE

Reacher se odgurnuo dlanom od poda i uspravio se na noge. Okrenuo se prema debelom čovjeku koji je virio iz ureda i rekao: »Moram posuditi vaš auto.«

Debeli je zurio u Reachera.

»Što?« rekao je.

»Tvoj auto. Odmah.«

»Ni slučajno.« Čovjek je imao tridesetak godina, bio je proćelav, visok oko 160 cm, a širok oko 150. Nosio je bijelu majicu i crveni pulover bez rukava s V izrezom. »Rekao sam ti da sam već pozvao policiju«, nastavio je. »Već su na putu. Ne pokušavaj ništa glupo.«

»Što misliš koliko će trebati policiji da stigne?«

»Najviše dvije minute. Već su krenuli.«

»Odakle?«

Čovjek nije odgovorio.

»Iz ureda okružnog šerifa?« pitao je Reacher.

»Noću se oslanjamo na državnu policiju«, odgovorio je čovjek.

»Oni su svi na blokadi na autocesti. Daleko na zapadu. Bili su pozvani hitno. Nisu imali vremena pronaći zamjene. Rekao bih da će im trebati najmanje dva sata, a ne najviše dvije minute. Ako uopće dođu. Ovdje nitko nije poginuo.«

»Ispaljen je metak.«

»A to je loše?«

»Naravno da jest.«

»Znači, oni su loši momci. Jer su oni pucali. A pucali su na mene, znači, ja sam dobar momak.«

»Ili još gori od njih.«

»To nije važno«, odvratio je Reacher. »Ako sam dobar momak, pomoći ćeš mi jer si na mojoj strani. Ako sam još gori od njih, pomoći ćeš mi jer me se bojiš. Pomoći ćeš mi kako bilo. Stoga skрати priču i daj mi ključeve.«

»To ti neće pomoći.«

»Zašto neće?«

»Jer se štitim.«

»Od čega?«

»Od ljudi poput tebe.«

»Kako?«

»U autu nema goriva.«

»Mora biti goriva, do benzinske postaje ima pedeset kilometara. «

»Ima oko pet litara. Dovoljno za šezdesetak kilometara. A u ovome kraju šezdeset kilometara neće te odvesti nikamo.«

»Ozbiljan si?«

»To je najbolja zaštita od krađe. Bolja od alarma, bolja od odašiljača, bolja od skupe brave.«

»Prilično si pametan«, rekao je Reacher. »Ili si posve lud. Jedno od toga. A gosti u motelu? Tko su? Možda bih mogao posuditi onaj kamionet.«

Debeli je samo rekao: »Ma daj, čovječe.«

Ali Reacher nije inzistirao. Samo je ostao stajati, poražen. Zbog brojeva. I to zbog brojeva četiri, tri i dva. Prošle su gotovo četiri minute. King i McQueen uskoro će stići do sljedećeg križanja. To će im ponuditi tri smjera u kojima mogu nastaviti. U slučaju da je riječ o T-križanju, imat će samo dvije mogućnosti. Iowa je poput šahovnice. Poljoprivredna rešetka. Biti više od duljine jednog polja iza bjegunca značilo je suočiti se s naglo rastućom vjerojatnošću da ćeš pogrešno skrenuti. Reacher je vidio da je omjer pravih križanja i T križanja oko 3 naprema 2, i da su u prosjeku udaljena oko 12 kilometara. Pet litara goriva u automobilu debelog recepcionara moglo bi trajati oko jedan sat. Nakon jednog bi sata vjerojatnost da je na pravom putu porasla na 1:650.

Beznadno.

Vrijeme i geometrija.

Opet se začuo zvuk dolaska e-pošte. Pronašla je još jednu zvučnu datoteku, snimku poziva Hitnoj službi u Iowi. Bio je to poziv koji je operater proslijedio hitnoj liniji FBI-a.

- *Gospodine, koja je vaša lokacija?*

- *Dajte mi FBI.*

- *Gospodine, koja je vaša lokacija?*

- *Ne trati vrijeme.*

- *Trebate li vatrogasce, policiju ili Hitnu pomoć?*

- *Trebam FBI.*

- *Dobili ste Hitnu službu.*

- *I od 12. rujna 2001. imate izravnu tipku za FBI.*

- *Kako to znate?*

- *Samo nagadam. Pritisni tipku i to odmah.*

Isti nazalan glas. Ista odmjerena hitnost. Bez panike, ali i bez mnogo strpljenja. Ista upućenost. Iako operateri Hitne službe nisu dobili mogućnost izravnog povezivanja s FBI-em 12. rujna 2001. Funkcija se počela uvoditi tjedan poslije. Ali krupni je u načelu imao pravo. Poznavao je stanje stvari.

Ali kako?

Opet je preslušala snimku, ali kad je stigla do *Trebam FBI* opet joj je zazvonio mobitel. Još jedan poziv. Obični elektronički zvuk višestruko pojačan kroz zvučnike. Opet ju je zvao dežurni časnik iz ureda u Omahi. Rekao je: »Ne znam znači li to išta, ali državna policija Iowe kaže da su primili poziv zbog hica ispaljenog u predvorju motela oko 50 kilometara jugoistočno od one benzinske postaje.«

Debeli se recepcionar nervozno šetkao iza pulta dok je Reacher proučavao rupu od metka u zidu. Nalazila se točno iznad vrata ureda, dvadesetak centimetara lijevo od sredine, blizu stropa, tri-četiri centimetra ispod ukrasne profilacije. Činilo se da je zrno pogodilo blizu čavla ili vijka. Udar je izbio kružni komad gipsa, veličine tanjurića šalice za kavu, a na zidu je ostao plitak krater. U sredini kratera bila je rupa koja je odgovala kalibru .22, jasna i precizna, malo uža od olovke.

Reacher se odmaknuo i stao na mjesto gdje je stajao McQueen. Okrenuo se bočno. Savio je noge u koljenima i spustio se petnaestak centimetara, do McQueenove visine. Podigao je ruku, izravnao je i pokazao kažiprstom prema rupi.

Zatvorio je jedno oko.

Odmahnuo je glavom.

Bio je to težak promašaj, po njegovu mišljenju. Promašio bi čak i da se Reacher nije bacio na pod. Promašio bi čak i da se Reacher ispružio na prste. Promašio bi čak i da je skočio u zrak. Možda bi okrznuo košarkaša visokog 220 cm, ali Reachera ne bi pogodio ni u kome slučaju.

Ako promaši, promašit će prema gore.

Civili su bili nevjerojatno loši strijelci ako se uzme u obzir koliki ih je broj bio opsjednut oružjem.

Reacher se uspravio, okrenuo se recepcionaru i rekao: »Trebam vaš telefon.«

31. POGLAVLJE

Julia Sorenson nekoliko je minuta vozila neometano, a zatim joj je i mobitel opet zazvonio, glasno, kroz zvučnike. Dežurni iz Omahe. Rekao je: »Ovo vam je sretna noć. Mislim.«

»Kako to?«

»Zove onaj isti čovjek.«

»S nazalnim glasom?«

»Da, upravo sad. Uživom.«

»Gdje je?«

»Na telefonu s kojeg su maloprije zvali Hitnu službu.«

»Pucnjava u predvorju motela?«

»Upravo tako.«

»Gdje su policajci iz Iowe?«

»Daleko. Blokade na autocesti izbacile su ih iz takta.«

»Dobro. Spoji me s njime.«

»Sigurni ste? Kamenu će htjeti razgovarati s njime.«

»Slučaj je moj«, rekla je Sorenson. »Spoj me. Poslije ću sve riješiti s Kamenim.«

Čula je škljocanje i šum, a zatim novu akustiku prostora. Soba, ne velika. Tvrde površine. Vjerojatno ured. Laminirani stolovi, metalni ormarići. Čula je nazalni glas. Rekao je: »Halo?«

Ona je rekla: »Ovdje posebna agentica FBI-a Julia Sorenson. Kako vam je ime, gospodine?«

Reacher se naslonio laktom na laminirani pult recepcije i naslonio slušalicu na rame. Rekao je: »Neću vam reći svoje ime. Barem ne još. Najprije moramo razgovarati.«

Agentica Sorenson rekla je: »O čemu?«

Bila je porijeklom iz Minnesote, pomislio je Reacher. Zvučala je pomalo skandinavski, kao i njezino prezime. I doimala se poslovno. Nije tratila riječi. Bila je izravna i sažeta. »Moram znati u kakvoj sam situaciji«, rekao je Reacher.

»Je li Karen Delfuenso još živa?« pitala je Sorenson. »Koliko znam, jest.«

»Onda bismo trebali razmotriti njezinu situaciju.«

»To i radim«, odvratio je Reacher. »Zato vas i pitam. Hoćete li me usporiti

ili mi pomoći?»

»S čime?»

»Da je pronađem.«

»Više niste s njom?»

»Nisam. Pucali su na mene i odvezli se. Delfuenso je još u autu.«

»Tko ste vi?»

»Neću vam reći svoje ime.«

»Ne, moram znati kako ste umiješani u sve to.«

»Nisam umiješan.«

»Vidjeli su vas kako vozite auto.«

»Zamolili su me da vozim.«

»Znači, vi ste njihov vozač?»

»Nikada ih prije nisam vidio.«

»Što to znači? Vi ste im potpuni stranac? Slučajni prolaznik? Samo su stali i zamolili vas da vozite njihov auto?»

»Autostopirao sam. Pokupili su me.«

»Gdje?»

»U Nebraski.«

»I zamolili su vas da vozite auto? Je li to uobičajeno?»

»Po mom iskustvu nije.«

Sorenson nije odgovorila.

Reacher je nastavio: »Mislim da su očekivali blokade na cesti i trebali su paravan. Pretpostavljali su da ćete poslati tjeralicu za troje ljudi, pa su htjeli da ih bude četvero u autu. I htjeli su da vozi netko drugi. Netko koga će policajci prvi vidjeti. Moj razbijeni nos bio je bonus. Kladim se da ste takav opis dobili. Tip razbijenog nosa.«

»Gorila.«

»Što?»

»Gorila razbijenog nosa. Znam da to nije lijepo.«

»Nije lijepo prema gorili«, rekao je Reacher. »Kako bilo, bio sam im koristan. Ali onda su sišli s autoceste. Pa im više nisam bio potreban.«

»Pa su pucali na vas? Jeste li ozlijeđeni?»

»Rekao sam da su pucali na mene, ali ne i da su me pogodili.«

»Znate li kamo idu?»

»Nemam pojma.«

»Kako ćete onda pronaći Delfuenso?«

»Smislit ću nešto.«

»Ako im vi niste više potrebni, nije ni ona. Samo njezin auto.«

»Zato je bolje da se požurimo.«

»Ja imam još jedan sat vožnje.«

»A policija?«

»Svi su iza mene.«

»Ionako ih ne bih mogao slijediti«, rekao je Reacher. »Ceste su ovdje nemoguće. Morat ću ovome pristupiti iz drugog smjera.«

»Što ste radili u Nebraski?«

»To nije vaša briga.«

»Jeste li ondje slomili nos?«

»Ne sjećam se.«

»Narednik s blokade rekao je da ste priznali da ste se tukli.«

»Zapravo i nisam. Rekao sam mu da bi trebao vidjeti mog protivnika. To je bilo sve. Samo pristojno čavrljanje.«

»Kaže i da ste rekli da se to nije dogodilo u Iowi.«

»Ne mogu komentirati ono što vam je on rekao. Nisam bio ondje tijekom vašeg razgovora.«

»Je li se to dogodilo u Nebraski?«

»Tratite vrijeme.«

»Ne tratim. Vozim najbrže što mogu. Što drugo trenutačno mogu učiniti?«

»Voziti još brže.«

»Kamo ste išli?« pitala je Sorenson.

»Kada?« odvratio je Reacher.

»Kad su vas pokupili.«

»U Virginiju.«

»Zašto?«

»To nije vaša briga.«

»Što ima u Virginiji?«

»Mnogo toga. Važna je to država. Dvanaesta najveća u SAD-u po broju stanovnika. Trinaesta po bruto domaćem proizvodu. Možete provjeriti.«

»Niste uvjerljivi. Ne pomažete svojoj situaciji.«

»Zašto sam vas onda nazvao?«

»Možda se želite nagoditi.«

»Ne želim. Nije mi potrebna nagodba. Moram pomoći Delfuenso ako mogu, a zatim moram otići u Virginiju.«

»Zašto morate pomoći Delfuenso?«

»Zašto ne bih? Ljudsko sam biće.«

Sorenson nije odgovorila.

»Što su uopće učinili njih dvojica?« pitao je Reacher.

»Mislim da neću razgovarati s vama o tomu. Još ne.«

»Znam da su ukrali auto Karen Delfuenso. Znam da im je odjeća bila krvava.«

»Kako to znate? Kupili su nove košulje i preodjenuli se.«

»Delfuenso mi je rekla.«

»Razgovarali ste?«

»Potajno mi je to dojavila treptanjem. Jednostavnom abecednom šifra.«

»Pametna žena. I hrabra.«

»Znam«, rekao je Reacher. »Upozorila me da imaju oružje. Iznevjerio sam je.«

»Očito.«

»Ni vi se niste baš iskazali s tjeralicom za dvojicom muškaraca.«

»Moglo bi se pretpostaviti da se BNO za dvojicom muškaraca može odnositi i na više ljudi. Jednostavnim zaključivanjem.«

»Prometnici ne zaključuju. Ne preuzimaju inicijativu. U devet od deset slučajeva to ih dovede u nevolju.«

»Kako se Delfuenso drži?« pitala je Sorenson.

»Ne zabavlja se baš najbolje«, rekao je Reacher.

»Kod kuće je čeka dijete.«

»Znam«, rekao je Reacher. »Rekla mi je.«

»Imate li neko vozilo?« pitala je Sorenson.

»Zapravo i nemam«, rekao je Reacher. »Ovdje su dva koja bih mogao posuditi, ali ionako nema smisla. Do sada bi već mogli biti bilo gdje.«

»Kako vam je ime?«

»Još ne.«

»Dobro. Ostanite gdje jeste. Vidimo se kada dođem.«

»Možda«, odvratio je Reacher. »A možda i ne.«

Voziti još brže, rekao je nazalni glas, a Sorenson se trudila to i učiniti. Ubrzala je na gotovo 160 km/h iako se pri toj brzini više nije osjećala udobno. Ali cesta je bila ravna, široka i prazna. *Nikada ih prije nisam vidio*, rekao je. *Autostopirao sam*. Je li mu vjerovala? Možda. A možda i nije. Bilo je to vrlo zgodno i praktično objašnjenje. Zato je bilo i pomalo sumnjivo. U stvarnom životu ništa nije bilo zgodno i praktično. Najčešće nije. I tko uopće više autostopira? Osobito zimi? Zvučao je obrazovano. I ne baš mlado. Nije se uklapao u uobičajenu sliku autostopera. Statistika. FBI-u je bila vrlo korisna.

I: *Pucali su na mene*. Ali: *Promašili su*. Ali vrlo dobra sreća ili izuzetno dobra gluma. Ako na tebe puca nesumnjivi zločinac, to ti daje vjerodostojnost. Možda su sve to unaprijed isplanirali.

Uto se upalila žuta žaruljica koja je ukazivala da je gorivo pri kraju. Glupo. Ovo nje bio dobar trenutak da ostane bez benzina. Ni najbolje mjesto. Iowa je bila slabo naseljena. Bilo je mnogo kilometara između pojedinih izlaza. Svaki je predstavljao pravi mali događaj. Skrenula je na sljedećem, bezimenom mjestu istočno od Des Moinesa. Ispred sebe je vidjela svjetla benzinske postaje, plava i bijela u izmaglici. Izašla je na dvosmjernu okružnu cestu i vidjela benzinsku postaju samo trideset metara južno. Bila je velika. Za kamione, a ne samo za automobile. Dio za automobile imao je šest crpki. Bila je tu i mala kućica s blagajnom te odvojeni sanitarni čvor na samom rubu postaje. S druge strane ceste bila je izdužena zgrada u obliku štaglja s bijelim natpisom *Hrana i piće cijeli dan i cijelu noć* na kosini krova.

Dok je točila gorivo, opet je čula nazalni glas u svojoj glavi: *Ionako ih ne bih mogao slijediti. Ceste su ovdje nemoguće. Morat ću ovome pristupiti iz drugog smjera*. Sedamnaest riječi. Rezičnacija, frustracija i odmah nova odlučnost. Dvapat upotrijebljeno prvo lice jednine. Instinktivna pretpostavka osobne odgovornosti za sudbinu drugoga. I odlučnost. I znanje. Ona je rekla: *Moglo bi se pretpostaviti da se BNO za dvojicom muškaraca može odnositi na više ljudi. BNO. Budite na oprezu. Nije pitao što to znači. Već je znao. A zatim je rekao: Prometnici ne zaključuju. Ne preuzimaju inicijativu. U devet od deset slučajeva to ih dovede u nevolju. Bio je to komentar koji je ukazivao na dobro zamjećivanje. Kao i: Mislim da su očekivali blokade na cesti i trebali su paravan. To je bio zaključak do kojeg je i ona došla.*

Odlučan, odgovoran, nepokolebljiv, upućen i dobro zamjećuje.

I vozio je dvojicu ubojica u ukradenom automobilu.

S otetom ženom.

Zašto sam vas onda nazvao?

Tko je, dovraga, bio taj tip?

32. POGLAVLJE

Reacher je izvlačio turističke brošure s police sve dok nije pronašao jednu s nečim nalik autokarti. Nije to bio vrhunski primjer umijeća izrade zemljovida, ali bio je najbolje što mu se nudilo. Bio je to, zapravo, rukom nacrtan pravokutnik s Kansas Cityjem u donjem lijevom kutu, St. Louisom u donjem desnom, Des Moinesom u gornjem lijevom i Cedar Rapidsom u gornjem desnom kutu. Između ta je četiri grada bilo mnogo praznog prostora s mnogo malih oznaka i opisa mjesta koja Reachera nisu zanimala.

Zanimao ga je sam prazan prostor, osobito njegov gornji dio. Onaj koji je pripadao Iowi. Trideseta od pedeset država po broju stanovnika, a dvadeset i šesta od pedeset po površini. Ali Iowa je imala četvrtinu svih najboljih poljoprivrednih površina u SAD-u, pa je zato bila prva na popisu po proizvodnji kukuruza i soje te stoke i svinja. To je značilo malu gustoću naseljenosti i susjede udaljene kilometrima, s mnogo usamljenih zgrada neodređene namjene te nedostatkom znatiželje o tomu tko radi što, gdje, kada i kako te zašto uopće. Živi i pusti da žive.

Dva najgora mjesta za potragu bila su gusto naseljeni gradovi te prostrani seoski krajolik. Reacher je mnogo puta uspio pronaći bjegunce u oba takva okružja, ali bilo je i neuspjeha. Također mnogo.

Debeli recepcionar iza njega rekao je: »Tko će platiti za rupu u mom zidu?«

»Ja neću«, rekao je Reacher.

»Netko će morati.«

»Što si ti? Socijalist? Plati sam. Ili popravi sam. Nije to nuklearna fizika. Trebat će ti dvije minute i malo gipsa.«

»Nije ispravno da netko samo tako upadne ovamo i učini takvo što.«

»Imam posla«, rekao je Reacher.

»Što radiš?«

»Razmišljam.«

»Gledaš u prazan list papira.«

»Imaš li bolju kartu?«

»To nije bilo ispravno.«

»Sranja se događaju. Prijedi preko toga.«

»Metak je mogao proći kroz zid i pogoditi me.«

»Šališ se? Pogledaj gdje je rupa.«

»Ali onaj tko je pucao, nije znao da sam nizak. Nije to mogao znati unaprijed. Kako bi mogao znati? Bilo je to posve bezobzirno. I posve neodgovorno.«

»Misliš?«

»Mogao sam biti ranjen.«

»Ali nisi. Zato se ne brini.«

»Mogao sam biti ubijen.«

»Pogledaj gdje je rupa«, rekao je Reacher opet. »Metak bi te promašio i da si stajao na vlastitim ramenima.«

Uto je u uredu zazvonio telefon i recepcionar se otišao javiti. No odmah se vratio i rekao: »Zove FBI. Trebaju čovjeka sa slomljenim nosom. To si ti, valjda.«

»Uskoro bi mogao biti bilo koji od nas, ako ne prestaneš zanovijetati«, odvratio je Reacher.

Uzeo je kartu sa sobom, došao do stola i javio se na telefon.

Opet je to bila žena iz Skandinavije. Zapravo iz Minnesote. Julia Sorenson. Rekla je: »Još ste ondje.«

»Očito«, odvratio je Reacher.

»Zašto?«

»Rekao sam vam zašto. Ceste su ovdje poput milimetarskog papira. Nema smisla slijediti nikoga tko ima prednost veću od dvije minute.«

»Je li važno kojom bi točno rutom išli? Krenuli su u smjeru juga. Trebali bismo pretpostaviti da imaju neko odredište. Neće ostati u Iowi.«

»Ne slažem se«, rekao je Reacher.

»Zašto ne?«

»Bliži se zora. Gradski i okružni policajci vratit će se na dužnost do sedam ili osam ujutro. A bjegunci pretpostavljaju da sada već svi znaju broj njihove registracije. I da imaju opise i njih i auta. Neće više riskirati. Ne mogu si to dopustiti. Zato će se skriti negdje prije zore. I to negdje u Iowi.«

»Mogli bi stići do Missourija prije zore.«

»Neće ni pokušavao. Pretpostavit će da će ih državna policija Missourija čekati na samoj granici. Oni to vole raditi. Dobrodošlica i upozorenje. I snop najnovijih BNO-a u svakom autu.«

»Ne mogu ni ostati u Iowi«, rekla je Sorenson. »Ne mogu ostati nigdje. Ako pretpostave da svi znaju njihovu registraciju, pretpostavit će i da ćemo je dojaviti svim vlasnicima motela.«

»Neće ići u motel. Mislim da idu na određeno mjesto. Neko njihovo mjesto. Jer nisu nasumce odabrali izlaz s autoceste. Ja nikada ne bih

skrenuo ondje. Nitko normalan ne bi. Izgledalo je poput bezimene ceste u zabiti. Ali oni su je dobro poznavali. Znali su kamo idu. Znali su da je benzinska postaja ondje, a znali su i da je ovaj motel ovdje. Nisu mogli znati nijedno ako već nisu bili ovdje.«

»Možda imate pravo.«

»Možda i nemam.«

»Koje je od toga?«

»Ne znam.«

»Krit će se cijeli dan?«

»Ja bih.«

»To je rizično. Bili bi lake mete.«

»Da, lake mete, ali zapravo ne bi mnogo riskirali. Sat i pol nakon što su odjurili odavde moći će biti bilo gdje u kvadratu veličine 13.000 kvadratnih kilometara. Namjeravate ići od vrata do vrata, nadajući se najboljemu?«

»Kako biste to vi učinili?«

»Jeste li donijeli odluku u vezi s mojom situacijom?«

»Još nisam.«

»Onda možda nikada nećete saznati kako bih ja to učinio.«

»Tko ste vi?«

»Samo običan tip«, rekao je Reacher.

»Kakav tip?«

»Zašto ste opet nazvali?«

»Kako bih utvrdila kakav ste tip.«

»I što ste dosad zaključili?«

»Ne znam.«

»Ja sam nedužni prolaznik. To je sve. Takav sam tip.«

»Svi kažu da su nedužni.«

»I ponekad govore istinu.«

»Ostanite gdje jeste«, rekla je Sorenson. »Stižem za manje od jednog sata.«

Sorenson je vozila dalje, brzinom između 150 i 160 km/h. Jednim okom na cesti ispred sebe, drugim na karti GPS uređaja. Približavala se bezimenom skretanju. I shvaćala je što je tip s nazalnim glasom mislio. *Nitko normalan ne bi tu skrenuo*. Krajolik ispred nje izgledao je beskrajno mračan i prazan. Nije bilo nikakvih svjetala, ničega što bi se isticalo ili pobuđivalo zanimanje.

Znali su kamo idu.

A onda joj je telefon opet zazvonio. Bio je to Perry, njezin nadređeni. Njezin šef, Kameni. Rekao je: »Saznao sam još nešto o ubijenome.«

»Sjajno«, rekla je Sorenson. »Onaj iz Ministarstva vanjskih poslova nije želio reći ni riječi.«

»G. Lester? Obratio sam se višoj instanci. Ionako nisu imali što kriti. Pokazalo se da je ubijeni bio trgovački ataše. Zapravo, prodavač. Sklapao je poslove. To je sve, zapravo. Posao mu je bio podmazivati kotačiće za američke izvoznike.«

»Gdje je služio?«

»Nisu mi rekli. Ali izletjelo im je da je govorio arapski. Ostalo zaključiti sama.«

»Zašto je bio u Nebraski?«

»To nitko ne zna.«

»Poslovno ili radi zadovoljstva?«

»Nije bio poslovno, koliko znam. Bio je na dopustu između dva zadatka.«

»Znate da su dvojica iz protuterorističkog odjela došli iz Kansas Cityja?«

»Da, čuo sam. To možda znači nešto. A možda i ne. Uvijek traže razlog da izgube živce. Moraju opravdati velik proračun.«

Sorenson nije rekla ništa.

Perry je nastavio. »I mi imamo proračun koji moramo opravdati. Čuo sam da si razgovarala s vozačem.«

»Tvrđi da je autostopirao i pokupili su ga«, odgovorila je Sorenson. »Tvrđi da su ga izbacili iz auta i pucali na njega. Vidjet ću se s njime za jedan sat.«

»Dobro. Odmah ga uhiti. Zbog umorstva, otmice, krađe auta, prebrze vožnje, i svega što ti padne na pamet. Odmah ga dovedi ovamo, u lisičinama.«

33. POGLAVLJE

Šerif Victor Goodman učinio je ono najrazumnije i najopreznije. Odvezao se od stare crpke za vodu do farme na kojoj je živio očevidac, petnaestak kilometara sjeverozapadno od grada. Na putu onamo vozio je sporo i obratio posebnu pozornost na desni rub ceste. Ponegdje je bilo leda na cesti. Teren je općenito bio prilično ravan, ali gledano izbliza, bilo je neravnina i udubina, opasnih nagiba i neravnih rubova. Zamjenik koji je poznao očevica rekao je da se ovaj odvezao rabljenim kamionetom *Ford Ranger*. Bio je previše star da bi imao ABS, a ako nije prevezio nikakav teret, stražnji bi dio bio lagan i nestabilan. Proklizavanje je bilo moguće, čak i vjerojatno, jer je bilo kasno i sigurno se žurio. Zbog proklizavanja pri većoj brzini mogao je završiti petnaest metara u polju, možda se i prevrnuti ako bi kotači zapeli u jarku ili udubini. Stoga je Goodman uključio reflektor montiran na do vratku i sve dobro pregledao, usporavajući do brzine hoda u zavojima, kako bi bio siguran.

Nije pronašao ništa.

Kuća u kojoj je očevidac živio bila je skromna. Prije osamdeset godina možda je bila središte farme od 20 hektara, u vlasništvu jednog čovjeka. Nakon dvije ili tri prodaje dijela zemljišta korporacijama, sad je ostala samo kuća koju su iznajmljivali ili davali na korištenje radniku. Krov je bio utonuo, a na prozorima je bilo mutno staklo. Kuća je bila mračna i mirna. Goodman je izašao iz automobila, došao do vrata kuće te počeo udarati po njima i vikati.

Zatim je čekao, a tri minute poslije raščupana je žena u spavaćici došla do vrata. Nevjenčana supruga. Rekla je da njezin partner još nije došao kući i da nije imao naviku ostajati vani cijelu noć. Uvijek bi je nazvao kad je znao da će kasniti. Nije imala pojma gdje je.

Goodman se vratio u automobil i istom se cestom vratio do crpke za vodu. Polako i pozorno, cijelim putem svijetleći reflektorom i ovaj put pregledavajući drugi rub ceste i prvih petnaest metara niske trave iza njega.

No nije vidio ništa.

Onda se odvezao i ostalim rutama, počevši od najvjerojatnije. Njegov okrug nije bio geografski složen. Središnje je raskrižje stvaralo četiri kvadranta. Sjeverozapadni, sjeveroistočni, jugoistočni i jugozapadni. Svaki je od njih do neke mjere bio ispunjen naseljima. Bilo je moguće da je očevidac krenuo kući nasumičnom okolnom rutom. Moguće, ali ne baš vjerojatno. Benzin je bio skup i nije bilo razloga prelaziti dodatne kilometre. Nije bilo razloga misliti da ima još jednu prijateljicu voljnu prihvatiti

kasnonoćni posjet. Ali Goodman je bio temeljit čovjek, pa je provjerio.

No nije pronašao stari *Ford Ranger* kamionet nigdje u sjeverozapadnom kvadrantu. Ni u sjeveroistočnom. Ni u jugozapadnom.

Jugoistočni je kvadrant bio najmanje vjerojatan. Da bi stigao onamo, morao bi krenuti u suprotnom smjeru od svoje kuće. Zašto bi to učinio u tako kasno doba noći? A taj je kvadrant bio gotovo isključivo komercijalan. S obje strane ceste koja je vodila na jug bile su male trgovine. Uz cestu koja je vodila na istok bilo je isto. Bile su to sjemenarnice, trgovine odjeće i tekstila, trgovine namirnica, zalagaonice i trgovine oružjem. Bila je ondje i banka. I apoteka. I zastupništvo proizvođača poljoprivrednih strojeva *John Deere*. Sve se te trgovine zatvaraju u 17:00 svaki dan. Ispred trgovina su bila manja parkirališta koja su noću bila prazna, a iza njih veća, s pokojim automobilom, i stari štagljevi, sada pretvoreni u skladišta, čvrsto zaključani.

Šerif Goodman svejedno ih je sve provjerio. Bio je vrlo dosljedan. Polako je vozio na jug, provjeravajući uličice između zgrada, a zatim se okrenuo natrag na sjever i prošao parkiralištima iza trgovina, pa opet na jug, provjeravajući sprijeda drugu stranu ceste i naposljetku natrag na sjever, preko stražnjih parkirališta s lijeve strane.

Nije pronašao ništa. Isto je ponovio na cesti koja je vodila na istok, sve do kraja niza zgrada, pa opet natrag, provjeravajući obje strane ceste, i uličice, i prednju stranu trgovina, i stražnja parkirališta.

I ondje ga je pronašao.

Stari *Ford Ranger* kamionet, parkiran iza željezarije Gusa Bantryja.

Reacher je presavio neadekvatnu autokartu i stavio je u stražnji džep. Pogledao je kroz prozor ureda. I dalje je bio mrak. Ali zora se bližila. Pogledao je debelog recepcionara i rekao: »Hoćeš li mi iznajmiti sobu?«

Recepcionar nije odgovorio.

Reacher je rekao: »Mogu ti dati novac, a ti meni daš ključ. Možeš to nazvati običnim vođenjem posla.«

Recepcionar je odgovorio time što je otišao iza pulta i sa zida skinuo obavijest. Bio je to komad papira ispisan na računalu i laminiran plastikom. Na njemu je blijedim slovima u kurzivu bilo ispisano: *Uprava pridržava pravo odbiti uslugu*. Na plastici je bilo komadića gipsa od rupe u zidu.

»Ja sam dobar momak u ovoj priči«, rekao je Reacher. »Čuo si me kako razgovaram telefonom sa saveznim vlastima. Bio je to prijateljski razgovor.«

Recepcionar je odgovorio: »Ne mogu si priuštiti dodatne nevolje.«

»Preživio si sve nevolje na koje ćeš vjerojatno naići noćas. Odsad će se sve svesti na istragu. Deset agenata moglo bi ovdje biti cijeli tjedan. Ili više od

deset njih, duže od tjedna. Kako je to u usporedbi s tvojim uobičajenim poslovanjem zimi?»

Repcionar je zastao.

Reacher je rekao: »Dobro, onda ćemo svi otići nekamo drugdje.«

»Četrdeset dolara«, rekao je repcionar.

»Dvadeset.«

»Trideset.«

»Ne pretjeruj. FBI ima ured za odgovorno trošenje proračuna. Ako vide nešto što im se ne sviđa, pozvat će poreznu službu, iz zabave.«

»Dvadeset i pet dolara.«

»Dogovoreno«, rekao je Reacher. Zavukao je ruku u drugi stražnji džep i izvukao hrpu izgužvanih novčanica. Izbrojao je dvadeset i pet dolara. Jednu novčanicu od deset, dvije od pet i pet od jednog dolara.

Debeli je rekao: »Plati za cijeli tjedan unaprijed.«

»Ne pretjeruj«, rekao je Reacher opet.

»Dobro, za dvije noći.«

Reacher je dodao još jednu dvadeseticu i još pet dolara. Rekao je: »Uzet ću sobu u sredini niza. Ne želim susjede ni s jedne strane.«

»Zašto?»

»Jer sam usamljениčka duša.«

Debeli je otvorio ladicu, malo prekapao po njoj i izvukao bakreni ključ s kožnatim privjeskom na kojem je s jedne strane izbljedjelom zlatnom bojom bio tiskan broj 5, a na drugoj, sitnim slovima, upute za poštu. Rekao je: »Moraš se potpisati.«

»Zašto?»

»Takav je zakon u Iowi.«

Reacher se potpisao kao Bili Skowron koji je imao statistiku .375 za *Yankees* u finalu, nekoliko tjedana prije Reacherova rođenja. Repcionar mu je predao ključ, a Reacher je krenuo prema sobi.

* * *

Šerif Goodman nazvao je Juliju Sorenson na njezin mobitel. Rekao joj je da je pronašao kamionet koji je pripadao očevicu.

»Ima li tragova provale ili borbe?» pitala je Sorenson.

»Ne, bio je posve normalno parkiran«, rekao je Goodman.

»Iza željezarije, uredno kao i *Mazda* iza koktel-bara.«

»Zaključan?«

»Da, a to je malo neobično ovdje, da budem iskren. Ljudi obično ne zaključavaju aute. Pogotovo ne one stare dvadeset godina. «

»Očevicu nema ni traga?«

»Ne. Kao da je nestao.«

»Je li u blizini neki bar ili motel?«

»Ništa takvo. Samo male trgovine.«

»Poslat ću forenzičare da pogledaju auto.«

»Uskoro će zora.«

»I bolje«, rekla je Sorenson. »Dnevno svjetlo uvijek pomaže.«

»Mislio sam na to da će se dijete Karen Delfuenso uskoro probuditi. Ima li novosti?«

»Vozač me opet nazvao. Izbacili su ga iz auta. Kad je posljednji put vidio Delfuenso, još je bila živa.«

»Kad je to bilo?«

»Prije dovoljno vremena da se ta situacija mogla promijeniti, bojim se.«

»Znači, morat ću reći maloј.«

»Samo činjenice. Ne govorite joj ništa više dok ne budemo sigurni. I nazovite ravnatelja njezine škole. Mala danas ne može u školu. Možda bi bilo dobro da i susjedina kći ostane kod kuće, da joj pravi društvo. Radi li susjeda danju?«

»Prilično sam siguran da radi.«

»Pokušajte da i ona ostane kod kuće. Kći Karen Delfuenso trebat će poznato lice.«

»Gdje ste vi sad?«

»Sve sam bliže. Vozač me čeka u motelu.«

»Zašto bi to učinio?«

»Kaže da je samo nedužni prolaznik.«

»Vjerujete li mu?«

»Nisam sigurna.«

Dotad je Sorenson već prošla *Shellou* benzinsku postaju. Skretala je desno pa lijevo, desno pa lijevo, stalno na jug i istok kroz prazninu i mrak, slijedeći male plave znakove za motel. Njezin je GPS pokazivao da je motel udaljen 50 kilometara. Pretpostavljala je da će joj trebati još pola sata.

Seoske ceste u Iowi odgovarale su njezinom *Crown Vicu*. Jurila je na ravnim dijelovima, a zatim naglo kočila i oštro se zanosila prilikom skretanja. Kao i svi FBI-evi automobili, i njezin je imao ovjes policijskog presretača koji je bio bolji od standardnog. Nije baš bio za utrke NASCAR, ali mogao je odraditi posao. No gume se nisu držale tako dobro. Cviljele su i škripale, glasno prosvjetljujući. Trebat će joj nove. Kameni će biti oduševljen.

Reacher je otključao vrata sobe broj 5, a zatim ušao unutra i vidio standardni motelski raspored. Široki krevet s lijeve strane, niski ormarić preko puta kreveta, a pokraj njega ormar. Straga su bila vrata kupaonice. Zidovi su bili prekriveni laminatom s uzorkom drveta, ali previše narančaste boje da bi bili od prirodnog drva. Na podu je bio smeđi tapison, a prekrivač na krevetu bio je na pola puta između te dvije boje. Soba nije bila trijumf estetike, to je bilo sigurno. No nije ga bilo briga. Nije namjeravao ostati u njoj.

Upalio je svjetlo u kupaonici i ostavio vrata napola otvorena. Upalio je i noćnu lampu sa strane dalje od vrata. Navukao je zavjese, no ostavio uski procijep. Zatim je opet izašao na hladnoću i zaključao za sobom.

Prešao je preko parkirališta, a zatim i preko ceste pa nastavio na zapad, u smrznuto polje. Petnaest metara pa i trideset. Okrenuo se natrag prema motelu, čučnuo i bolje namjestio zimsku jaknu. Soba broj 5 izgledala je baš kao da je netko u njoj, samo sjedi ondje i odmara se. Reacher je proživio dug i težak život tako što je bio budan i oprezan kada je to bilo potrebno. Nije namjeravao dopustiti Skandinavki da ga uhvati na spavanju. Namjeravao je ostati izvan vidika dok ne bude siguran tko je ona i koga je dovela sa sobom. Ako bude imala bilo kakvu podršku ili možda specijalce, on će otići i više se neće vratiti. Ako dođe sama, možda će joj prići i predstaviti joj se.

A možda i neće.

34. POGLAVLJE

Gledao je cestu i čekao. Nakon malo manje od pola sata čučanja na hladnoći Reacher je u daljini lijevo od sebe ugledao odsjaj farova i crveno-plavih rotirajućih svjetala, poput izvanzemaljskog mjehura koji se kotrlja kroz mirnu izmaglicu praskozorja. Udaljen je oko tri kilometra, pomislio je. Dvije minute, pri toj brzini. Svjetlo farova probijalo je tamu poskakujući, a rotirajuća su svjetla slijedila odmah iza njih. Jedan automobil, nizak i širok, užurban i sam. Bez podrške, bez specijalaca.

Za sad je dobro.

Kako se automobil približavao, svjetla su postajala jača. Kad je prišao na manje od kilometra, Reacher je vidio da je to *Crown Victoria*. Vladin automobil. Na manje od pola kilometra vidio je da je tamnoplav. Na 200 metara shvatio je da je to isti automobil koji je vidio nekoliko sati prije, kako juri na zapad autocestom iz Omahe. Smatrao je da može prepoznati pojedinačni automobil po tomu kako leži na cesti i kreće se, kao da je to otisak prsta.

Gledao je kako naglo koči i skreće pod trijem, u smjeru suprotnom od kazaljke na satu, tako da je niz soba bio iza automobila, kao što je to učinio i Alan King. Vidio je kako su se uključila svjetla za vožnju unatrag kad se mjenjač našao u položaju za parkiranje, a zatim je vidio ženu kako izlazi.

Pretpostavio je da je to posebna agentica FBI-a Julia Sorenson. Skandinavka. Tako je i izgledala. To je bilo sigurno. Bila je visoka i imala je dugu svijetlu kosu. Nosila je crne cipele, crne hlače i crnu jaknu, a ispod nje plavu košulju. Na trenutak je zastala i izravnala leđa. Zatim se sagnula u automobil, izvukla crnu žensku torbicu i prebacila je preko ramena. Izvukla je malu lisnicu iz džepa. U njoj je vjerojatno držala iskaznicu. Zaobišla je automobil s prednje strane i krenula prema uredu.

Izvukla je pištolj iz futrole na boku.

Reacher je zurio u mrak. Nije vidio druga vozila kako dolaze. Bila bi to razumna taktika. Čak i očita. Najprije mamac, a onda podrška. Ali to se nije dogodilo.

Ne još.

Žena je prešla po popločanoj stazi. Brzo, ali ne trčeći. Otvorila je vrata predvorja i ušla.

Sorenson je pred sobom vidjela standardno predvorje motela u zabiti, s plastičnim pločama na podu, četiri grozna naslonjača od pletenog pruća i

stolom na kojem su bile termosice s kavom i plastične čaše. Pult recepcije bio je visok do struka. S desne je strane bio spojen sa zidom, a s lijeve je bio uski prolaz. Iza pulta su bila vrata ureda, a iznad njih, visoko na zidu, svježa rupa od metka.

Iza vrata ureda dopirao je tihi zvuk TV-a, a po njihovim se rubovima vidio blagi sjaj svjetla. Sorenson je stala nasred prostorije i doviknula: »Ima li koga?«

Jasno, glasno i puno samopouzdanja.

Vrata ureda otvorila su se i kroz njih je izašao nizak i debeo čovjek. Rijetka kosa bila mu je prilijepljena za čelo nekakvim sredstvom za učvršćivanje frizure. Nosio je crveni pulover. Oči su mu skakutale između iskaznice koju je Sorenson držala i njezinog pištolja. Naprijed-natrag, naprijed-natrag.

Sorenson je pitala: »Gdje je čovjek slomljenog nosa?«

Recepcionar je rekao: »Najprije me zanima tko će platiti za štetu na momemu zidu.«

»Ne znam tko«, odvrtila je Sorenson. »Ja sigurno neću.«

»Ne postoji li neki savezni fond za kompenzaciju štete žrtvama?«

»O tomu ćemo razgovarati poslije«, rekla je. »Gdje je čovjek slomljenog nosa?«

»G. Skowron? U sobi broj 5. Vrlo je nepristojan. Nazvao me socijalistom.«

»Trebam glavni ključ za sobe.«

»Mogao sam poginuti.«

»Jeste li vidjeli što se dogodilo?«

Recepcionar je odmahnuo glavom. »Bio sam u stražnjoj sobi i odmarao se. Čuo sam pucanj i odmah nazvao policiju. Kad sam otvorio vrata, sve je već bilo gotovo.«

»Trebam glavni ključ za sobe«, rekla je Sorenson opet.

Recepcionar je zavukao ruku u džep i izvukao bakreni ključ na neoznačenom kolutu. Sorenson je spremila iskaznicu i uzela ključ. »Tko su ostali gosti?« pitala je.

»Došli su u ribolov. U blizini ima jezera. Ali uglavnom piju. Nisu se ni probudili kad je pištolj opalio.«

»Vratite se u ured«, rekla je Sorenson. »Reći ću vam kad je sigurno da izadete.«

Još nije bilo nikakvih aktivnosti s lijeva. Ni svjetala, ni automobila. Nije bilo podrške. Reacher je pomno promatrao predvorje motela pa cestu,

predvorje pa cestu, poput suca u tenisu. Vidio je kako je žena izašla kroz vrata na kamenu stazu. Još je držala pištolj u ruci. Nije ustrijelila debelog. Očito je bila strpljiva osoba. Prošla je između recepcije i svog automobila, pokraj automata za gazirane sokove i uputila se duž niza soba, pločnikom osvjetljenim žaruljama sa zida. Pogledavala je vrata dok je prolazila. Jedan, dva, tri, četiri.

Zaustavila se malo prije sobe broj 5.

Nakratko je pogledala kroz procijep u zavjesama. Samo je nagnula glavu i vratila je. A onda još jednom, ali mnogo dulje.

Pomno je pregledala sve što je mogla vidjeti u tako uskom izrezu sobe. U dnu kreveta nisu se vidjele noge. *U kupaonici je*, pomislila je. Reacher je opet pogledao lijevo. Sa sjevera nisu dolazila nikakva svjetla. Nije bilo nikakve buke ni kretanja. Pogledao je i desno, tek toliko da bude siguran. Podrška je mogla doći i okolnim putem. To bi bila dobra taktika. Ali ni s druge strane nije bilo svjetala. Nije bilo nikakve buke ni kretanja. Žena nije imala mobitel u ruci. Nije ni s kime komunicirala niti je bilo koga koordinirala. Ne bi je tako dugo ostavili izloženu.

Bila je sama.

Bez podrške, bez specijalaca.

Reacher ju je vidio kako kuca na vrata sobe broj 5. Vidio je kako čeka, a zatim opet kuca, glasnije. Vidio ju je kako naslanja uho na vrata.

Ustao je i krenuo prema njoj preko smrznute zemlje. Vidio je kako stavlja ključ u bravu i okreće ga. Vidio ju je kako ulazi u sobu, podignutog pištolja. Dvadeset sekunda poslije opet je izašla.

Stajala je na pločniku pokraj plastičnih stolaca i gledala lijevo, pa desno, pa ravno pred sebe. Pištolj joj je još bio u ruci, ali bio je spušten uz bok. Reacher je nastavio dalje preko smrznute trave. Izašao je iz polja i zakoračio na cestu.

Čula ga je. Okrenula se prema njemu, naslijepo pokušavajući locirati izvor zvuka.

»Bok«, rekao je.

Podigla je pištolj. Držala ga je s dvije ruke, čvrsto se uprijevši nogama. Vidio je kako ga je naciljala. On joj se nastavio približavati iz mraka. Rekao je: »Razgovarali smo telefonom. Nisam naoružan.«

Nije spustila pištolj.

Reacher je prešao cestu i ušao na prednje parkiralište motela. Ušao je u doseg slabog svjetla sa zida.

»Stani gdje jesi«, rekla je žena.

Reacher je stao.

Pištolj je bio *Glock 17*. Crn, pravokutan, potmulog sjaja. Iza njega se njezina glava pomalo upitno nagnula u stranu. Pramen kose pao joj je preko oka. Izgledala je mnogo bolje od Dona McQueena. To je bilo sigurno.

»Spusti se na do«, rekla je.

On je raširio prste, udaljio ruke od tijela i okrenuo dlanove prema njoj. »Ne moraš se uzrujavati«, rekao je. »Na istoj smo strani.«

»Pucati ću.«

»Ne, nećeš.«

»Zašto ne bih?«

Reacher je pogledao lijevo. Rotirajuća svjetla još su radila na njezinom automobilu ispod trijema. Bljeskala su crveno i plavo iz svojih malih kućišta na stražnjoj polici. Dalje niz cestu bila je samo tama. U drugom se smjeru vidjelo novo svjetlo na obzoru. Bilo je vrlo daleko. Nije se kretalo. Nije bila riječ o vozilu. Samo slab narančasti odsjaj, poput dalekog požara.

Rekao je: »Nećeš pucati jer ne želiš pisati izvješća.«

Ona nije rekla ništa.

»A ne bi bilo ni pravedno. Nisam naoružan i ne predstavljam izravnu prijetnju. Izgubila bi posao i završila u zatvoru.«

Bez odgovora.

»Osim toga, želiš pronaći Karen Delfuenso. A ne znaš opis dvojice bjegunaca. Ne znaš ni imena koja rabe. Ne znaš sve ono što im se omaklo u razgovoru. Ali ja znam. Moraš me ostaviti na životu barem dovoljno dugo da me ispitaš.«

Nije spustila pištolj. Ali je napravila korak i pomaknula se u lijevo, neprestano se okrećući kako bi on uvijek bio točno ispred nje. Povukla se pet-šest metara sve dok mu put do vrata sobe broj 5 nije bio pokriven, ali neometan. Isprva je mislio da želi da uđe unutra, ali je rekla: »Sjedni u stolac.«

Krenuo je naprijed. Cijev *Glocka* pratila ga je cijelim putem s udaljenosti od pet metara. Očito je bila uvjerena u svoje sposobnosti gađanja. McQueen je promašio s manje od tri metra. Zaustavio se pokraj lijevog plastičnog stolca. Okrenuo se, nagnuo, napravio korak unatrag i sjeo.

»Nasloni se«, rekla je Sorenson. »Posve ispruži noge, a ruke pusti neka vise sa strane.«

Poslušao ju je i našao se u položaju u kojem je bio spreman za trenutačnu akciju koliko i djed njegova djeda nakon buđenja iz poslijepodnevnog drijemanja. Očito je bila pametna žena. Dobra improvizatorica. Stolac je bio hladan. Bijela se plastika u potpunosti zaledila.

Ostala je gdje je bila, ali je spustila pištolj.

Nije bio ono što je Sorenson očekivala. Ni najmanje. Nije bio gorila niti je izgledao poput ubojice iz filma strave. No shvaćala je zašto bi ga netko tako opisao. Za početak, bio je golem. Bio je jedan od najkrupnijih muškaraca koje je vidjela izvan profesionalne lige američkog nogometa. Bio je vrlo visok, vrlo širok, dugih ruku i dugih nogu. Plastični je stolac bio standardne veličine, ali pod njim je izgledao sitno. Posve se iskrivio pod njime. Zglobovi prstiju gotovo su mu dosezali do. Vrat mu je bio debeo, a šake veličine tanjura. Odjeća mu je bila izgužvana i prljava. Kosa mu je bila slijepljena. Ozljeda na njegovu licu bila je grozna. Nos mu je bio razbijen i natekao, a modrica se proširila ispod njegovih očiju.

Divljak. Ali zapravo i ne. Ispod svega se doimao neobično civiliziranim. Kretao se odmjereno, mirno i suzdržano. Govorio na jednak način, razmišljajući o cijelim odjeljcima unaprijed, u djeliću sekunde između rečenica. *Nećeš pucati jer ne želiš pisati izvešća.* Odmah na samu srž stvari. Bio je upućen i pun samopouzdanja. Pogled mu je bio mudar i privlačan, prijateljski i prazan, iskren i posve ciničan. Svako malo pogled bi mu se malo zamutio, obrve bi mu se malo podigle pa spustile, oblik usta stalno mu se mijenjao, kao da stalno razmišlja. Kao da mu je iza očiju računalo koje radi punom brzinom.

Opet je podigla pištolj.

Rekla je : »Žao mi je, ali imam zapovijed da vas odmah uhitim i odvedem u Nebrasku.«

35. POGLAVLJE

Riječi koje je izgovorila Sorenson ostale su visjeti u hladnome noćnom zraku. *Imam zapovijed da vas odmah uhitim i odvezem u Nebrasku.* Krupni je zastao na trenutak, a onda se nasmiješio. Pristojno, velikodušno, kao da se pravi da mu je smiješan vic koji je čuo mnogo puta. Rekao je: »Sretno s time.«

Nije se pomaknuo. Samo je ostao sjediti na klimavom stolcu, naslonjen, ispruženih nogu i ruku koje su visjele sa strane.

»Ozbiljna sam«, rekla je Sorenson.

»Bili su neuredni, zar ne?« rekao je on.

»Tko to?« pitala je.

»Dvojica bjegunaca. Slutim da ste pronašli mnogo forenzičkih tragova.«

»Tko ste vi?«

»Mislim, krađa auta zajedno s vozačem uvijek je znak očajja, zar ne? Ne možete se osloniti na to. Možda ne bude prometa. Možda pokupite pogrešnu osobu i dobijete metak u glavu.«

»Što želite reći?«

»Rekli su mi svoja imena. Mislim da su to bila njihova prava imena. Nisu zvučala poput smišljenih lažnih imena. Mislim da nisu ni bila. Jer ništa drugo kod njih ne doima se pripremljeno.«

»Koja su vam imena rekli?«

»Alan King i Don McQueen.«

»King i McQueen? To zvuči posve izmišljeno.«

»Upravo tako. Da su zaista bila izmišljena, odabrali bi bolja. Nije im smetalo što im znam prava imena. Nisam trebao preživjeti.«

»Što želite reći?« pitala je Sorenson opet.

»Onaj koji se predstavio kao Alan King rekao je da ima brata koji je bio u vojsci. Ime mu je Peter King. To bi mogao biti dobar početak.«

»Za što?«

»Da im uđete u trag.«

»Tko ste vi?« pitala je Sorenson još jednom.

»Pričajte mi o svome šefu.«

»Zašto bih?«

»Ambiciozan je, zar ne? Želi da ga njegovi šefovi tapšaju po ramenima.

Misli da će uhićenje prije izlaska Sunca izgledati dobro. Možda ima i pravo. Moglo bi izgledati dobro. Ali fleksibilnost bi bila mnogo bolja taktika.«

»Pregovarate sa mnom?«

»Samo kažem da nema smisla juriti natrag u Nebrasku kad je Karen Delfuenso posljednji put viđena kako je odvoze u suprotnome smjeru. Vaš će šef naposljetku to shvatiti. Odgođena zadovoljština dobra je stvar. To je izgradilo srednju klasu.«

»Tehnički se opirete uhićenju. Da vas sada ustrijelim, bilo bi opravdano.«

»Hajde onda. Zar mislite da želim živjeti vječno?«

Nije odgovorila.

Rekao je: »Reći ću vam svoje ime.«

»Već znam vaše ime«, odvratila je. »Potpisali ste se u motelsku knjigu gostiju. Prezivate se Skowron.«

On je rekao: »Vidite, *to* je uvjerljivo lažno ime. Povjerovali ste u njega. Moose Skowron imao je statistiku .309 za *Yankeese* u sezoni 1960. i .375 u doigravanju.«

»Zapravo se *ne* prezivate Skowron?«

»Teško. Ne bih mogao bacati u prvoj ligi bejzbola. Ali trebali biste obratiti pozornost na sezonu 1960. Osobito na seriju finalnih utakmica. *Yankeesi* su ušli u deseto finale u dvanaest godina. Ukupno su postigli 55 poena, a *Pirati* 27. Prosjek udaraca bio im je .338 naprema .256. Pogodili su deset oprčavanja naprema četiri, u dvije utakmice nisu protivniku dopustili osvajanje nijednog poena, a ipak su naposljetku izgubili prvenstvo.«

»Kakve veze ima bejzbol s bilo čime?«

»To je ilustracija. Metafora. Uvijek je tako. Želim reći da je uvijek moguće izgubiti, čak i kad ste korak do pobjede. To bi se dogodilo da me odvedete u Nebrasku.«

Sorenson je šutjela na trenutak, a zatim je spustila pištolj.

Reacher ju je vidio kako spušta pištolj, polako, ali sigurno, i pomislio: *Imam je. Gotovo.* Dvije minute i dvadeset sekunda razgovora. Gubljenje vremena izazivalo je frustraciju, dakako, ali sigurno je bilo brže od vikanja ili borbe. Mnogo brže i mnogo sigurnije. Rane od McQueenovih metaka kalibra .22 *Long Rifle* bile bi gadne, ali one od 9 mm *Parabelluma* iz pištolja agentice Sorenson bile bi gore. Mnogo gore. Reкао je: »Prezivam se Reacher. Ime mi je Jack. Nemam drugo ime. Nekoć sam bio vojni policajac.«

»A što ste sad?« pitala je agentica Sorenson.

»Nezaposlen.«

»Gdje živite?«

»Nigdje.«

»Što to znači?«

»Upravo to što sam rekao. Idem od mjesta do mjesta.«

»Zašto?«

»Zašto ne?«

»Zaista ste autostopirali?«

»Zaista jesam.«

»Zašto idete u Virginiju?«

»Iz osobnih razloga.«

»To nije dovoljno dobar razlog.«

»To je sve što vam mogu reći.«

»Trebam više. Mnogo riskiram.«

»Idem u Virginiju pronaći ženu.«

»Bilo koju ženu?«

»Jednu određenu.«

»Koga?«

»Razgovarao sam s njom telefonom. Svidio mi se njezin glas, pa sam je odlučio posjetiti.«

»Razgovarali ste s njom telefonom? Niste je upoznali?«

»Još nisam.«

»Putujete preko cijele zemlje kako biste se družili sa ženom koju niste ni upoznali?«

»Zašto ne? Moram biti negdje. A ne moram biti nigdje drugdje. Zato je Virginija jednako dobro mjesto kao i bilo koje drugo.«

»Mislite da će ta žena htjeti provesti vrijeme s vama?«

»Vjerojatno neće, ali ako ništa ne riskiram, ništa neću ni dobiti.«

»Mora da je vraška žena.«

»Ima lijep glas. To je sve što znam zasad.«

Još trideset i pet sekunda. Ukupno potrošeno vrijeme, dvije minute i pedeset i pet sekunda. *Sve je bliže.* Brže od borbe. I sigurnije. Rekao je: »Želite li znati još nešto?«

»Kako ste slomili nos?«

»Netko me udario usadnikom sačmarice.«

»U Nebraski?«

»Da.«

»Zašto?«

»Tko zna? Neki su ljudi po prirodi agresivni.«

»Ako niste onaj tko kažete da jeste, mogla bih ostati bez posla. Mogla bih završiti u zatvoru.«

»Znam. Ali jesam onaj tko kažem da jesam. I vi ste ona koja jeste. Mislite da je Karen Delfuenso najvažnija ovdje. Za razliku od vašeg šefa.«

Sorenson je zastala.

Kimnula je.

»Gdje da počnemo?« pitala je.

Pogodak! Tri minute i dvadeset i jedna sekunda. Ali tada je agentici Sorenson zazvonio mobitel i sve je završilo prije nego što je počelo.

36. POGLAVLJE

Sorenson je isprva shvatila zvono mobitela kao smetnju. Razbilo je Sčaroliju. Krupni je bio na rubu da joj sve kaže. Tko je, što radi, zašto je ovdje. Svako je ispitivanje drukčije. Ponekad se isplati prepustiti se. Praviti se da vjeruješ, da surađuješ, da si progutao priču. Onda bi obrambeni mehanizam opustio i istina bi isplivala na površinu. Još nekoliko minuta i uspjelo bi.

Izvukla je mobitel. Toplo joj je zazujao u dlanu. Znala je da je ne zove Kameni. On je tipkao izvješća, ispravljao ih i provjeravao pravopis. Sigurno je zove dežurni agent iz Omahe. S važnim informacijama. Možda je saznao nešto o nedavnim ozljedama lica. Možda je krupni bio tražen u desetak država. Skowron ili Reacher ili kako se, dovraga, zvao. U tom slučaju poziv uopće ne bi bio smetnja. Bio bi prečac.

Javila se.

Zvao ju je dežurni agent iz Omahe. Rekao je: »Policija u Iowi primila je još jedan hitan poziv. Neki je zemljoradnik prijavio zapaljeno vozilo na rubu svojeg posjeda.«

»Gdje?«

»Oko osam kilometara južno od vas.«

»Kakvo vozilo?«

»Ne zna. Prilično je daleko. Ima veliku farmu. Misli da je riječ o osobnom autu.«

»Tko dolazi na mjesto nesreće?«

»Nitko. Najbliža je vatrogasna postaja udaljena 80 kilometara. Pustit će da vozilo izgori. Zima je u Iowi. Što bi se drugo moglo zapaliti?«

Prekinula je vezu. Pogledala je krupnog i rekla: »Vozilo u plamenu, osam kilometara južno odavde.«

Krupni je ustao u jednom brzom i tečnom pokretu. Prešao je preko parkirališta, izašao na cestu i stao na njezinu sredinu. »Vidim požar«, rekao je. »Vidio sam ga i prije.«

Ona je i dalje držala pištolj u ruci. Pridružila mu se na asfaltu. Vidjela je svjetlo na obzoru. Udaljeno kilometrima. Slab narančasti odsjaj, poput dalekog krijesa.

On je rekao: »Ovo nije dobro.«

Ona je rekla: »Misliš da je to *Impala*?«

»Bila bi to velika slučajnost da nije.«

»Nadrapali smo ako su opet zamijenili vozila.«

Kimnuo je.

»To bi bio korak natrag«, rekao je.

»Govoriš li mi istinu?« pitala je.

»O čemu?«

»O svom imenu, na primjer.«

»Jack Reacher, bez drugog imena«, rekao je. »Vrlo mi je drago što smo se upoznali.«

»Imaš li nekakvu ispravu?«

»Imam staru putovnicu.«

»Na koje ime?«

»Jack Reacher, bez drugog imena.«

»Fotografija ti je slična?«

»Izgledam mlade i gluplje.«

»Uđi u auto.«

»Sprijeda ili straga?«

»Sprijeda«, rekla je. »Za sad.«

Crown Vic bio je prijevozno sredstvo, ništa više. Nije bio mobilni ured ni zapovjedni centar. Reacher je sjeo na suvozačko mjesto i nije vidio prijenosno računalo, ni poseban radiouređaj, ni niz raznog oružja. Samo postolje za mobitel pričvršćeno za ploču s instrumentima i jednu dodatnu sklopku. Za rotirajuća svjetla, pretpostavljam.

Sorenson je sjela za volan, ubacila mjenjač u položaj za vožnju i krenula ispod trijema, natrag na cestu u smjeru obrnutom od kazaljke na satu, istim putem kojim je prošao Alan King, ali sporije. Automobil je poskočio, nagnuo se, a zatim se izravnao, a onda je Sorenson naglo ubrzala. Cesta je bila posve ravna. Požar je bio točno ispred njih. Išli su izravno prema njemu. Izgledao je jarko i vrelo. Reacher se prisjetio stiha iz stare pjesme: *Postavite kurs prema srcu Sunca*.

Na pola je puta bilo očito da je u vatri gorio i benzin. U narančastom je plamenu bilo i plavog, a u središtu je plamen bjesnio izrazitom silinom. Iznad plamena se sigurno dizao crni dim, ali je na jugu nebo još bilo crno pa se nije vidio. Na istoku su se pojavile prve slabe zrake zore, nisko na obzoru. Reacher je nakratko pomislio na Chicago i autobusni kolodvor na ulici West Harrison i na rane autobuse, a onda ih je izbacio iz misli. *Drugo vrijeme i drugo mjesto*. Promatrao je Sorenson kako vozi. Snažno je pritisnula gas. Vitki mišići u njezinu desnom bedru zategnuli su se.

»Koliko si dugo bio u vojsci?« pitala je.

»Trinaest godina«, rekao je.

»Koji čin?«

»Istupio sam iz vojske kao bojničnik.«

»Boli li te nos?«

»Da.«

»Žao mi je.«

»Trebala bi vidjeti mog protivnika.«

»Jesi li bio dobar vojni policajac?«

»Bio sam dovoljno dobar.«

»Koliko je to dobro?«

»Bio sam poput starog Moosea Skowrona. Većinu godina pogodio bih 300. Kad je bilo važno, mogao sam poboljšati na 375.«

»Jesi li dobio odlikovanja?«

»Svi smo dobili odlikovanja.«

»Zašto nigdje ne živiš?«

»Imaš li ti kuću?«

»Naravno.«

»Je li to čisti užitek?«

»Ne u potpunosti.«

»Eto ti odgovora.«

»Kako ćemo ih pronaći ako su uzeli drugi auto?«

»Na mnogo načina«, rekao je Reacher.

Kad su bili bliže od dva kilometra, plamen je dobio oblik. Bio je širok pri dnu, a uzak pri vrhu. Kad su prišli na manje od kilometra, Reacher je vidio neobične plamene jezike, blijedoplave, titrave i gotovo nevidljive. Pretpostavio je da dotok goriva popušta. Možda na spojevima ili gdje je metal bio oštećen. Zaključio je da spremnik još nije eksplodirao, ali se dobro zagrijao i benzinske pare pod tlakom izlazile su kroz male pukotine. Gore, dolje, bočno, poput nasumičnih i vrlo snažnih plamenika iz kojih su izbijali plameni mlazovi snažni i ravni poput metalnih sipki, neki dugi i do deset metara. Unutar plamene lopte automobil je bio nejasan crveni oblik, trzao se, poskakivao i plesao u uzavrelom zraku. Reacher je spustio prozor i čuo buku u daljini. Ispružio je ruku van na hladnoću i osjetio slabu toplinu na dlanu.

»Nemoj se previše približavati«, rekao je.

Sorenson je podigla nogu s gasa i usporila. »Misliš da će spremnik

eksplozirati?» pitala je.

»Vjerojatno neće. Gorivo se kuha, no para istječe. Ne stvara se visoki tlak. Plamen previše snažno gori da bi došlo do bilo kakve eksplozije. Barem zasad.«

»Što misliš, koliko je goriva ostalo?«

»Sada? Nisam siguran. Spremnik je bio pun prije šezdesetak kilometara.«

»Što da radimo?«

»Čekat ćemo. Dok spremnik ne eksplodira ili dok se ne smiri dovoljno da vidimo o kakvom je autu riječ.«

Sorenson je zaustavila automobil tristo metara od vatre, a zatim je, kao svi dobri policajci, skrenula preko ruba ceste, najmanje jedan metar, izravnala automobil i parkirala se još 30 centimetara dublje u travu. Oprezna žena. Nije bilo izgleda da se netko zaleti u njih straga jer nije bilo prometa. Reacher je gledao pred sebe i čekao. Očekivao je da će odluka pasti uskoro. Gorivo nije moglo dugo trajati. Automobil ga je na cesti potrošio mnogo, samo da bi stvorio nekoliko konjskih snaga. Najviše stotinu, za pokretanje osobnog automobila srednje veličine niz posve ravnu autocestu. Sad je taj isti spremnik hranio vatru intenziteta fosforne bombe. Tisuću puta snažniju. Doslovno poput mlaznog motora.

Pitao je: »Gdje su ukrali auto prvi put, na samom početku? Na semaforu?«

Sorenson je pokraj njega odmahнула glavom. »Iza koktel-bara u kojem Delfuenso radi. Mislim da su najprije pokušali ukrasti auto. Izašla je iz bara. Zbog alarma ili zato što je ionako odlazila.«

»Imala je torbu sa sobom«, rekao je Reacher.

»Onda je ionako odlazila. Stali su kupiti košulje, a zatim krenuli na put.«

»I vodu.«

»Kako si to znao?«

»Popio sam dio. Još je bila hladna. Od čega su bježali?«

»Izboli su nekog čovjeka.«

»U koktel-baru?«

»Ne, u napuštenoj crpki za vodu pet kilometara dalje. Neobično mjesto za susret.«

»Kako su prešli tih pet kilometara do koktel-bara? Jesu li hodali?«

»Išli su žrtvinim autom.«

»Zašto ga nisu zadržali?«

»Riječ je o jarko crvenom stranom autu. Bio je i jedan očevidac.«

»Samog ubojstva?«

»Više-manje. Bijega svakako.«

»Tko je bio očevidac?«

»Zemljoradnik od pedesetak godina.«

»Je li vam bio koristan?«

»Nije bio gori nego većina. Nije baš najoštrij nož u ladici. Ispričavam se zbog igre riječi. Vidio je ubijenoga kako je ušao, a slijedila su ga dva počinitelja. Vidio je počinitelje kako su izašli i odvezli se.«

»Gdje je bio njihov auto? Nisu ga imali?«

»To nitko ne zna.«

»Da su imali svoj auto, odvezli bi se njime, sigurno. Sigurno ih je dovezao čovjek kojeg su izboli.«

»Moji forenzičari misle da nije tako.«

»Koga su izboli?«

»Trgovinskog atašea. Radio je za Ministarstvo vanjskih poslova. U stranim veleposlanstvima. Navodno je govorio arapski.«

»Čime su ga izboli?«

»Nisam sigurna. Nečime velikim. Oštricom dugom dvadesetak centimetara. Vjerojatno lovačkim nožem.«

»Što je zaposlenik Ministarstva vanjskih poslova radio u Nebraski?«

»Nitko ne zna. Kažu da je bio između dva zadatka. Crveni je auto unajmljen u Denveru. Na aerodromu. Vjerojatno je doletio odnekud i ostatak puta prešao autom. Nitko nije spomenuo razlog zašto bi to učinio. Ni odakle je stigao. Ali Ministarstvo je zabrinuto. Poslali su čovjeka.«

»Već?«

»Forenzičari su uzeli otiske ubijenog i nastala je prava zabava. Dvojica iz FBI-eva odjela za borbu protiv terorizma došli su nenajavljeni, a zatim i čovjek iz Ministarstva vanjskih poslova. Moj je nadređeni budan cijelu noć, a očevidac je nestao.«

»Čudno«, rekao je Reacher.

Naposljedku je vatra zamrla do izlaska Sunca. Nebo na istoku dobilo je ljubičastu, zlatnu i ružičastu boju, a ispred njih je u spremniku nestalo goriva. Manja je vatra slabila, a mnogo se veća podigla iznad obzora. Hladno je dnevno svjetlo obasjalo scenu i dalo jasniji oblik pocrnjeloj olupini. Automobil je bio parkiran uz rub ceste, okrenut na jug, djelomično na travi, kako je Sorenson parkirala svoj. Gume su izgorjele. Stakla više nije bilo.

Boja je isparila. Metal je bio spaljen i siv, s fantastičnim šarama ljubičaste. U krugu od dvadeset metara sva je trava pocrnila i izgorjela. Iz manjeg polukružnog dijela asfalta dizao se dim. Ponegdje su se još vidjeli plamenovi, niski i slabi u usporedbi s onime što je bilo prije.

Sorenson je opet izvezla automobil na cestu i približila ga zgarištu. Reacher je pogledao olupinu. Pepeo pepelu. Automobil je počeo tako, gol i sjajan u tvornici, a sad je na jednaki način završio, ogoljen i prazan.

Bila je to *Impala*. Nije bilo sumnje. Reacher je poznavao oblik i linije njegova prtljažnika, bočnih vrata, krova i poklopca motora. Gledao ga je straga, iskosa, ali bio je posve siguran. Bio je to *Chevy* Karen Delfuenso.

Ogoljen i prazan.

Moj auto.

Reacher se zagledao.

Nije bio prazan.

37. POGLAVLJE

Reacher je prvi izašao iz automobila. Zatvorio je vrata i stao pokraj prednjeg kraja *Crown Vica*, osjećajući hladnoću na leđima i vrelinu na licu. Bio je metar i pol bliže nego prije i imao je toliko bolji pogled.

Stakla više nije bilo. Nije bilo ni gume, ni plastike, ni vinila, ni ostalih visokotehnoloških suvremenih materijala. Ostao je samo metal. Dijelovi koji su se inače vidjeli bili su zaobljeni, a dijelovi koji su inače bili skriveni, sad su bili izloženi i stršali su poput noževa. Stražnja polica posve je izgorjela. Nije više bilo ni podstave, ni zvučnika, ni zvučne izolacije, ni sintetičke presvlake. Ostala je samo poprečna čelična šipka, na više mjesta nabrana radi dodatne izdržljivosti i s nekoliko izbušenih rupa, ali inače obična i brutalna poput oštrice. Prednji joj je rub bio posve ravan.

Osim što ipak nije bio.

Reacher je napravio još tri koraka. Vrelina je bila zapanjujuća. Desni dio šipke izgledao je drukčije nego lijevi. S desne se strane nalazio pogrbljeni oblik koji nije imao nikakve veze s inženjerskom proračunatošću. Bio je to organski oblik, neobičan i nasumičan, nimalo sličan industrijskoj pravilnosti oko njega.

Bila je to posve izgorjela ljudska glava.

Sorenson je izašla iz automobila.

»Ostani ondje, dobro?« rekao je Reacher.

Okrenuo se i duboko udahnuo hladan zrak, a zatim još jednom, sve dok mu pluća nisu bila puna. Zatim se opet okrenuo naprijed i počeo hodati. Nije se približavao, nego je zaobilazio olupinu sve dok se nije našao bočno od nje. Zatim je jurnuo unutra, dok nije osjetio vruć i ljepljiv asfalt pod potplatima čizama.

Stražnje sjedalo *Chevyja* u potpunosti je izgorjelo, ali truplo na njemu nije. Ne u potpunosti. Nalazilo se s desne strane, točno iza pocrnjelog okvira suvozačkog sjedala, propalo kroz izgorjele jastuke do opruga ispod njih. Imalo je sitne ruke koje su izgledale poput grančica. Nije imalo izraza jer nije imalo lica.

Ali je umrlo vrišteći.

To je bilo sigurno.

Povukli su se pedesetak metara na sjever i ostali stajati, duboko dišući i tupo zureći u točku tisućama kilometara iza obzora. Stajali su tako jednu minutu, a zatim još jednu, mirno poput kipova.

A onda je Sorenson rekla: »Gdje su sad?«

»Ne znam«, rekao je Reacher.

»I što voze?«

»Ne voze ništa. Netko ih vozi. Netko je došao po njih.«

»Tko?«

Reacher nije odgovorio. Ali naposljetku se pomaknuo. Podigao je pogled prema nebu i izlazećem Suncu. Još je bilo vrlo rano, ali bit će dovoljno svjetla. Lako je pronašao tragove guma *Chevroleta*. Kad je automobil sišao s ceste, prošao je preko pojasa blata širokog oko jedan metar. Blato nije bilo ni posve vlažno ni posve suho i savršeno je zabilježilo tragove guma. Poput najfinijeg gipsa. Skretanje s ceste bilo je dugo i oprezno, poput slijetanja putničkog mlažnjaka. To je bilo sličnije McQueenovom nego Kingovom stilu vožnje.

Reacher je sišao s ceste i ušao u polje. Sorenson ga je slijedila. Zajedno su obišli olupinu, onoliko blizu koliko im je to vrelina dopuštala. Kad su s druge strane opet izašli na cestu, pronašli su još tragova guma.

Drugi je automobil skrenuo na rub ceste. Učinio je to mnogo oštrije. Tragovi guma bili su jasni u blatu. Obične, pouzdane gume. Ništa posebno. Vjerojatno veliki osobni automobil. No automobil je skrenuo prilično oštro. To je bilo jasno. Nakon nekog vremena vratio se na cestu jednako naglo i nastavio prema jugu. Gledano iz daljine, oba su traga mogla izgledati poput uskog isječka iz velike kružnice.

Sorenson je rekla: »Poslije nas nije prošao nitko, zar ne? Znači, bili su ovdje prije više sati.«

»Ne, došao je iz smjera juga«, rekao je Reacher. »Ne sa sjevera. Nije prošao pokraj motela. Ovdje se polukružno okrenuo, pokupio ih i vratio se odakle je došao. Sve se to vidi iz tragova.«

»Siguran si?«

»Što se drugo moglo dogoditi? Nisu ukrali još jedan auto, to je sigurno. Ovdje nema prometa. Mogli su čekati vječno. Sumnjam da su otišli pješke. Netko je došao po njih. Ovdje su imali sastanak. Došli su prvi i pričekali ga. Znaju ovo mjesto. Kao što su znali onaj pusti izlaz s autoceste.«

»Tko je došao po njih?«

»Ne znam«, rekao je Reacher opet. »Ali ovo počinje izgledati poput velike operacije. Najmanje tri koordinirane ekipe.«

»Zašto tri? Ovdje su bile samo dvije. King i McQueen i onaj tko ih je pokupio.«

»I onaj tko je istodobno učinio da vaš očevidac nestane, daleko odavde, u Nebraski. Na to sam mislio kada sam spomenuo koordinaciju. Čiste za

sobom. Uklanjaju svakoga tko je ikada vidio Kinga i McQueena.«

Dan je sa sobom donio hladan povjetarac s juga. Bližila se kiša i to brzo. Reacher je stisnuo jaknu oko sebe. Nogavice agentice Sorenson udarale su na vjetru poput jedara. Otišla je još dvadeset metara u polje. Da se makne od smrada koji je donosio vjetar, pretpostavio je Reacher. Slijedio ju je dok mu je pod nogama pucketala smrznuta trava. Samo da joj pravi društvo. Nije se morao pomaknuti. Zbog razbijenog nosa nije osjećao nikakav miris. No ovaj je miris poznao otprije, iz situacija kada ga je osjetilo njuha služilo. Ulje, gorivo, plastika, pougljenjeno meso. Kemijski smrad, plus smrad zagorjelog roštilja. I još gore. Svaka bi se normalna osoba željela maknuti.

Sorenson je javila državnoj policiji Iowe da je mjesto zločina pod jurisdikcijom FBI-a. Rekla je da mu se ne smiju približavati, da ništa ne diraju i da ništa ne pomiču. Zatim je nazvala svoje forenzičare i rekla im da dođu. Rekla im je da želi najbolju analizu mjesta zločina i najbolju obdukciju.

»Traćenje vremena«, rekao je Reacher kad je prekinula vezu. »Neće ništa pronaći nakon takve vatre.«

»Samo moram znati«, rekla je.

»Što to?«

»Da je bila mrtva prije nego što je vatra počela. Ako to budem znala, možda ću moći nastaviti.«

Vratili su se do njezinog automobila, dugim zaobilaznim putom oko olupine, što dalje od vreline i smrada, a kada su bili na pet metara od njega učinila je što je morala. Pročistila je grlo, duboko udahнула, izvukla pištolj i uhitila Jacka Reachera, bez drugog imena, zbog sumnje u zavjeru, umorstvo prvog stupnja i otmicu.

38. POGLAVLJE

Sorenson je opet držala svoj *Glock* s dvije ruke, mirno i ravno, ispravno postavljene nogu i raspoređene težine. Bila je udaljena manje od četiri metra od Reachera. Glava joj je opet bila nagnuta u stranu, samo malo kao i prije, pomalo upitno. Isti pramen kose pao joj je preko istog oka.

Rekla je: »Sagledaj to iz moje perspektive. Koja mi je alternativa? Što drugo da učinim? Izgubili smo taoca i sve se promijenilo. Sad se sve pomiče jednu razinu gore. Moramo započeti s uhićenjem ili će nas razapeti. Razumiješ to, zar ne?«

»Ispričavaš mi se?« pitao je Reacher.

»Da. Čini se da je tako. Silno mi je žao. Ali znaš kako to ide. Ako zaista jesi onaj za koga se izdaješ.«

»Zaista jesam. Vrlo si sumnjičava. Netko bi se mogao uvrijediti.«

»Moram biti sumnjičava. Ali žao mi je i zbog toga.«

Reacher se nakratko nasmiješio. »Moram priznati da je ovo vrlo civilizirano uhićenje. Možda i najpristojnije ikad. Osim pištolja. Ne treba ti. Kamo bih mogao pobjeći?«

»Oprosti, ali pištolj je potreban. Legitiman si osumnjičeni.

Imaš vrijedne informacije. Sigurna sam da bi moj nadređeni najradije izbrisao ured u Omahi iz cijele ove priče, ali sad je prekasno za to. Mora dobiti neke rezultate od cjelonoćnog rada. Ili osumnjičenog ili svjedoka. A ti si jedno ili drugo. Možda si oboje.«

»Što ako ne želim poći u Omahu?«

»Ona može pričekati.«

»Tko to? «

»Žena u Virginiji. Ili možda ne može. Možda je posve zaboravila na tebe. Kako bilo, sve ćeš to morati staviti na čekanje.«

»Nisam mislio na Virginiju. Slažem se da sve to moram staviti na čekanje. Mislio sam na Iowu. Na ovo ovdje i sada. Ovdje počinje trag. S onim tragovima guma.«

Tragovi guma.

Reacher se osvrnuo prema travi uz cestu širokoj jedan metar, ali nije mogao vidjeti tragove.

Sorenson je rekla: »Što ti misliš, gdje si? U filmu? Ti si civil. To nije tvoj trag. Više nije niti moj. Izgubili smo taoca, sjećaš se? Nedužnu ženu. Nedužnu građanku. Žrtvu otmice auta. *Majku*, za ime Božje. Shvaćaš li to?

Okupit će posebni odred za ovo. Desetke ljudi. Možda i stotine. Slučaj će voditi pomoćnik zapovjednika, u najmanju ruku. Umiješat će se mediji. Vijesti s kablskih postaja. Sve je to daleko iznad moje platne razine. Skrit će me poput idiota u obitelji. U Iowi nema ničega ni za jedno od nas. Više ne. Prihvati to.«

Reacher je rekao: »Trag će se ohladiti prije nego što agenti iz posebnog odreda uopće stignu ovamo.«

»Ne možemo ništa učiniti po tome pitanju.«

»Možemo. Možemo prestati tratiti vrijeme. Možemo započeti.«

»Imaš li osiguranje za nezaposlene?«

»Nemam.«

»Nemam ni ja. Zato me ne uključuj u svoje sulude planove.«

»Dobro. Onda ja mogu započeti.«

»Kako? Ti si civil. Sam si. Nemaš resursa. Što bi mogao učiniti?«

»Mogao bih ih pronaći.«

»Na temelju čega?«

»Već sam pronalazio ljude.«

»I što ćeš onda učiniti?«

»Mogu im pokazati koliko su pogriješili.«

»Oko za oko?«

»Ne zanimaju me njihove oči.«

»Ne mogu to dopustiti. I to bi bio zločin. Moramo slijediti postupak i pustiti da se zakon pobrine za to. To je cijena civilizacije.«

»Neka se civilizacija nosi. Delfuenso mi je bila draga. Bila je fina žena. I hrabra. I pametna. I čvrsta. Radila je cijelu večer na usranom poslu i još je imala snage razmišljati do samog kraja.«

»Ne poričem ništa od toga.«

»Otvorili su pogrešna vrata, Julia. Dobit će što će dobiti.«

»Od tebe? Zašto? Tko te postavio za kralja svijeta?«

»Netko to mora učiniti. Hoćete li to biti vi?«

Sorenson nije odgovorila.

»Shvatit ću to kao ne, dobro?« rekao je Reacher.

Sorenson je slegnula ramenima, a zatim je kimnula, neodlučno, kao da se opire. Rekla je: »Moram uputiti još jedan poziv.«

»Komu?«

»Okružnom šerifu u Nebraski. Kći Karen Delfuenso uskoro će se

probuditi.«

»Žao mi je.«

»Zato ti moram staviti lisičine i smjestiti te na stražnje sjedalo.«

»To se neće dogoditi.«

»Ovo nije igra.«

»Uskoro će pasti kiša«, rekao je Reacher. »Izbristat će tragove guma.«

»Okreni se«, rekla je Sorenson. »Stavi ruke iza sebe.«

»Imaš li fotoaparata?«

»Što?«

»Fotoaparata«, ponovio je Reacher. »Imaš li ga?«

»Zašto?«

»Moramo fotografirati tragove guma prije nego što padne kiša.«

»Okreni se«, ponovila je Sorenson.

»Dogovorimo se.«

»Oko čega?«

»Posudi mi svoj fotoaparata i fotografirat ću tragove guma, a ti nazovi šerifa.«

»I što onda?«

»Onda ćemo još malo razgovarati.«

»O čemu?«

»O mojoj osobnoj situaciji.«

»Koja mi je druga mogućnost?«

»Nemaš druge mogućnosti.«

»Ali imam pištolj.«

»No nećeš ga upotrijebiti. Oboje to znamo. Imaš moju riječ. Neću bježati. Možeš mi vjerovati. I ja sam položio zakletvu. U vojsci. Važniju od tvoje.«

»Moram te povesti natrag sa sobom, razumiješ to, zar ne? Omaha mora noćas učiniti nešto ispravno.«

»Mogla bi reći da me nisi pronašla.«

»Vlasnik motela zna da jesam.«

»Mogla bi mu pucati u glavu.«

»Bila sam u iskušenju.«

»Jesmo li se dogovorili?«

»Nakon toga moraš poći sa mnom.«

»To nije bio dio dogovora. Još ne. Ne izričito. O tomu ćemo odlučiti poslije. Rekao sam da ćemo onda još malo razgovarati.«

»Ako govoriš istinu, ne moraš brinuti.«

»Još vjeruješ u takve izjave?«

»Da, vjerujem«, rekla je Sorenson.

Reacher nije rekao ništa.

»Razmotri mogućnosti«, nastavila je Sorenson. »Razmisli. Odaberi. Nemaš auto, ni mobitel, nikoga poznatog u blizini, nemaš podršku ni pomoć, nemaš koga pozvati, nemaš proračun ni infrastrukturu, nemaš laboratorij ni računala i nemaš pojma kamo su ubojice pobjegle. Trebaš hranu i odmor. Trebaš liječničku pomoć za svoj nos. Mogu te ostaviti ovdje takvog kakav jesi. Upravo ovdje, upravo sad. Samog, usred ničega, dok se kiša bliži. Otpustili bi me, a znaš što bi se dogodilo s tobom? Ipak bi te ulovili kao psa.«

»Koja mi je druga mogućnost?« pitao je Reacher.

»Vrati se sa mnom u Omahu i pomogni nam. Možda usput nešto i saznaš. S onime što saznaš možeš postupiti kako želiš.«

»Odakle mi te informacije?«

»Ne odakle, nego od koga.«

»Dobro, od koga?«

»Od mene.«

»Zašto bi to učinila.«

»Zato što improviziram. Tražim način da te dobijem u auto.«

»Znači, sad si ti ta koja nudi dogovor.«

»Ponuda je dobra. Trebao bi je prihvatiti.«

Reacher je fotografirao dok je Sorenson nazvala okružnog šerifa u Nebraski. Fotoaparat je bio digitalan. Napola se sjećao da je možda jednom snimao mobitelom, ali osim toga, moguće je da je zadnji put držao fotoaparat u ruci još u doba fotografskog filma. Iako razlika nije bila velika, pretpostavio je. U oba je slučaja postojao objektiv, tipka koju valja pritisnuti i mala rupa kroz koju valja gledati. Ali nije je bilo. Nije bilo otvora tražila. Umjesto toga sve se prikazivalo na malom zaslonu na pozadini fotoaparata. To je značilo da je morao ispružiti ruku s fotoaparatom i hodati naprijed-natrag. Poput čovjeka u zaštitnom odijelu s Geigerovim brojačem.

No uspio je snimiti dvije fotografije koje je želio i vratio se u automobil. Sorenson je dotad završila poziv. Nije bio zabavan, sudeći po njezinom izgledu. Nisu se baš nasmijali razgovarajući. Rekla je: »Dobro, idemo. Možeš se voziti sprijeda.«

On je rekao: »Najprije pogledaj fotografije.«

Kiša je počela padati. Velike, krupne kapi. Neke su padale okomito, a neke je vjetar nosio u stranu. Ušli su u automobil, a on joj je dodao fotoaparat. Znala je kako se koristi. Pregledala je fotografije unaprijed, a zatim opet unatrag.

»Samo dvije fotografije?« pitala je.

»To je bilo dovoljno.«

»Dvije identične fotografije?«

»Nisu identične.«

Kiša je udarala po krovu *Crown Vica*. Sorenson je pomno pogledala prvu fotografiju, a zatim jednako pomno drugu. Obje su prikazivale tragove gume u blatu izbliza. Činilo se iste gume u istome blatu. Pregledala je obje jednom, dvaput, triput. Rekla je: »Ipak su identične. To su tragovi auta koji se polukružno okrenuo, zar ne? To su tragovi lijeve i desne gume? Ili prednje i stražnje?«

»Nijedno«, rekao je Reacher.

»Što onda prikazuju?«

»Trag samo jedne gume auta koji se polukružno okrenuo.«

»A druga fotografija?«

»To su tragovi tvojeg auta.«

39. POGLAVLJE

Sorenson je opet pogledala fotografije, najprije jednu, pa drugu. Naprijed-natrag, uvijek iznova. Ista guma i isto blato. Rekla je: »To ne mora nužno ništa značiti.«

»Slažem se«, rekao je Reacher. »Ne nužno.«

»Nikada prije nisam bila ovdje.«

»Vjerujem ti.«

»A FBI ne proizvodi svoje gume. Sigurno ih kupujemo, kao i svi drugi. Vjerojatno u nekom trgovačkom centru. Sigurna sam da tražimo nešto jeftino i pouzdano. Nešto generički. Nešto što je na rasprodaji. Kao i svi ostali. To znači da te gume odgovaraju svim velikim osobnim automobilima. Najmanje pet-šest marki i modela vozila. Službena vozila, vozila za najam, krupni automobili kakve voze starci. Na svijetu sigurno ima milijun takvih guma.«

»Vjerojatno i više«, rekao je Reacher.

»Što onda želiš reći?«

»Da sigurno znamo kakve gume ubojice imaju na autu. Jednake kao i ti. To znači vjerojatno voze velik osobni auto domaće proizvodnje. I to je početak.«

»To je sve?«

»Sve bi drugo bilo nagađanje.«

»Dopušteno nam je nagađati.«

»Onda bih rekao da je to gradski auto. Ili barem auto iz predgrađa. Veliki osobni auti rijetki su u zemljoradničkom kraju. Ovdje svi voze kamionete i terence.«

»Iz koliko velikog grada?«

»Iz grada koji ima taksi kompanije i agencije za najam automobila. I urede, a možda i aerodrom. Mjesno tržište mora odgovarati. Siguran sam da ovdje ne možeš kupiti takve gume, na primjer. Zašto bi ih itko držao?«

»Znači, ne želiš reći da je FBI umiješan u ovo?«

»Siguran sam da nije.«

»Ali?«

»Ništa.«

»Ali?«

»Ali ja sve gledam crno-bijelo. Volim da sve bude potvrđeno. Ili jest, ili

nije. Izvan svake sumnje.«

»Onda nije. Potvrđujem ti. Odmah. Iz najboljeg izvora. Sigurna sam. Izvan svake sumnje. Posve je nezamislivo da bi FBI bio umiješan u ovo. To je potpuna ludost.«

»Dobro«, rekao je Reacher. »Hajdemo. Reci mi ako želiš da ja malo vozim. Znam put.«

Sorenson je napravila polukružni okret, a zatim snažno dala gas i pojurila na sjever kroz kišu. Prošli su pokraj motela brzinom od oko 100 km/h. Izgledao je drukčije po danu. Niska svjetla na zidu bila su isključena, a drveni zidovi izgledali su bljeđe.

Reacher je rekao: »Platio sam za dvije noći ovdje, a u sobi sam proveo tridesetak sekunda.«

»Zašto si platio?« pitala je Sorenson.

»Osjećao sam krivnju zbog rupe u zidu.«

»Nisi ti kriv.«

»I ja sam imao takav dojam.«

»Onda se ne bi ni trebao osjećati krivim. Ne zbog njega. Nije mi se svidio.«

»Još imam njegov ključ. U džepu mi je. Možda mu ga pošaljem poštom, a možda i ne.«

Zatim su stigli do prvog skretanja, a Sorenson je kasno zakočila pa je automobil počeo proklizavati po skliskoj površini ceste dok su gume cviljele. Skinula je nogu s gasa, izravnala automobil i opet pritisnula pedal.

»Oprosti«, rekla je.

Reacher nije rekao ništa. Nije bio u položaju da se žali. Ostali su na cesti. Da je u toj situaciji on bio za volanom, završili bi u polju.

»Gume su istrošene«, rekla je. »Primijetila sam na putu ovamo.«

Reacher nije rekao ništa.

Ona je nastavila: »Što znači da su i gume na autu bjegunaca istrošene. Ako su fotografije identične. To je drugi korak. Znamo kakve gume imaju i otprilike koliko su stare. Možda je auto stariji. Možda je i vozač stariji. Možda neki starac iz okolice, u jednom od onih velikih starih automobila.«

»Sumnjam«, rekao je Reacher. »Mislim da stari ljudi ne vole izlaziti usred noći i gledati žene kako umiru u plamenu. Jasno ti je da je vatra počela dok su još bili ondje? Nisu namjestili fitilj. Niti se auto sam zapalio. Zapalili su ga, stajali pokraj njega, gledali i čekali dok nisu bili sigurni da se vatra razgorjela.«

»Dobro«, rekla je Sorenson. »Nije ih pokupio starac iz okolice, nego netko iz nekog grada.«

»Koji ima taksi službu, agencije za najam automobila, urede i aerodrom«, rekao je Reacher. »Možda i milijun i pol stanovnika s okolicom, to se omaklo Alanu Kingu. Rekao je da u njegovu gradu živi milijun i pol ljudi.«

»To je zanimljivo. Ako nije navođenje na pogrešan trag.«

»Mislim da nije. Nisu ništa planirali. Uglavnom su djelovali brzo i pametno, ali bilo je to nasumično pitanje i trenutčan odgovor. Nije bilo vremena za razmišljanje. Bilo je previše tečno da bi bilo laž. Laži su bile sporije i nespretne.«

»Još nešto?«

»U jednom je trenutku McQueen upotrijebio neobičnu riječ. Kad smo skrenuli, mislio sam da benzinske postaje neće biti, odnosno da će biti zatvorena, a kad smo stigli do nje, McQueen je rekao *Trebao si imati povjerenja u mene*. Mislim da bi većina ljudi rekla *vjerovati*. Ne misliš tako? Trebao si mi *vjerovati*?«

»Koje je značenje toga?«

»Nisam siguran. U vojsci su nas učili da obratimo pozornost na neobičan odabir riječi. Rusi su imali jezične škole u kojima su učili savršen izgovor, pa i sleng. Ponekad ih se moglo prepoznati samo po neobičnom odabiru riječi. Na trenutak sam se upitao je li McQueen stranac.«

Sorenson je vozila dalje i nije rekla ništa.

Sjetila se što je rekao forenzičar: *Košulja je vjerojatno kupljena u Pakistanu ili drugdje na Bliskom istoku*. Upitala je: »Je li McQueen imao naglasak?«

»Uopće ga nije imao«, odvratio je Reacher. »Zvučao je kao vrlo generički Amerikanac.«

»Je li izgledao strano?«

»Zapravo i nije. Bijelac, visok 180 cm, možda 80 kg, svijetla kosa, plave oči, vitak, dugih nogu i ruku. Doimao se pomalo trapavo, ali kad je trebalo izvući pištolj iz futrole, a zatim i otrčati niz stazu i uskočiti u auto, pokazao se atletskim tipom. Gotovo gimnastičarom.«

»Dobro«, rekla je Sorenson. »Odabir riječi možda je bio slučajan.«

»Ali moraš uzeti u obzir ubijenog. On je sigurno imao posla sa strancima.«

»Kao trgovinski ataše? Pretpostavljam da mu je to i svrha.«

»Jesi li ikada upoznala trgovinskog atašea?«

»Nisam.«

»Nisam ni ja«, rekao je Reacher. »Ali sam upoznao ljude koji su tvrdili da su trgovinski atašei.«

»Što to znači?«

»Je li *Coca-Coli* zaista potrebna pomoć da se prodaje diljem svijeta? Baš i ne. Američki proizvodi uglavnom govore sami za sebe. A ipak, svako veleposlanstvo ima trgovinskog atašea.«

»Što želiš red?«

»Jesi li ikada vidjela ured trgovinskog atašea? Ja sam bio u dva. Oba su imala prozore prema dvorištu, a ne prema ulici, oba su bila zaštićena olovom i Faradayevim kavezom i u oba su četiri puta dnevno pregledavali ima li prislušnih uređaja. Znam da je formula za *Coca-Colu* tajna, ali to je smiješno.«

»Paravan za nešto?«

»Upravo tako«, rekao je Reacher. »Svaki šef ureda CIA-e naziva se trgovinskim atašecom.«

Šerif Goodman bio je umoran kao pas. I nije bio siguran je li dobra ideja da kći Karen Delfuenso ne ide taj dan u školu. Ili na nekoliko dana, cijeli tjedan, ili mjesec, ili što je već posebna agentica Sorenson imala na umu. Njegov je stav bio suprotan. Smatrao je da rad, disciplina i poznato okruženje pomažu u stresnim trenucima. Poticao je svoje ljude da dođu na posao bez obzira na to što im se dogodilo. Smrt bližnjeg, rastava, bolest u obitelji, što god bilo. Iz iskustva je znao da rutina pomaže ljudima da se nose s gubitkom. Naravno da je morao pokazati suosjećanje, govoreći ljudima da uzmu slobodno koliko im treba, ali bi uvijek dodao da im nitko neće zamjeriti ako dođu na posao. Većina ih se činila zahvalnim zbog toga. Većina ih je radila kao i obično i činilo se da dugoročno imaju koristi od toga.

Ali to su bili odrasli ljudi, a kći Karen Delfuenso bila je samo dijete.

Sporo i oklijevajući odvezao se do niza niskih kuća na nekadašnjoj farmi. Četiri je puta u karijeri morao reći roditeljima da im je dijete mrtvo. Još nikada nije trebao reći djetetu da mu je roditelj mrtav. Barem ne desetogodišnjem djetetu. Zapravo nije znao kako. *Samo činjenice*, rekla je Sorenson u ranijem razgovoru. *Ne govorite joj ništa više dok ne budemo sigurni*. To nije mnogo pomagalo. Činjenice su bile surove. *Hej mala, znaš što? Mama ti je izgorjela u autu*. Nije bilo lakog načina da se to kaže. Jer nije bilo lakog načina da se dijete suoči s time. Jedne je večeri legla u krevet i sve je bilo kako valja, a zatim se probudila sljedeće jutro s drukčijim životom.

Ali opet: *Samo činjenice. Ne govorite joj ništa više dok ne budemo sigurni*.

Kakve su bile činjenice? Što su zapravo sigurno znali? Već je vidio

spaljena trupla. Izgorjele kuće i štagljeve. Trebalo je čekati provjeru zubnih kartona. Ili DNK analizu. Za smrtovnicu i osiguranje. To je trajalo najmanje nekoliko dana. Trebalo je dobiti mišljenje medicinskih stručnjaka koje je moralo biti potpisano i ovjereno. Zato, što se ticalo Delfuenso, još nitko nije znao ništa *sigurno*. Još ne. Osim toga da je nestala i da se čini da je oteta kad joj je ukraden automobil.

A možda bi za desetogodišnjakinju dvodijelni proces bio lakši. Najprije: *Žao mi je, ali mama ti je nestala*. Zatim, nekoliko dana poslije, kada zaista budu sigurni: *Žao mi je, ali mama ti je umrla*. Malo po malo. Bolje nego jedan snažan udarac. Ili je on jednostavno bio kukavica?

Parkirao je ispred susjedine kuće i zaključio da je zaista bio kukavica, ali i da je to vjerojatno bio bolji pristup s desetogodišnjim djetetom. S djecom je bilo drukčije.

Samo činjenice. Ne govorite joj ništa više dok ne budemo sigurni.

Izašao je iz automobila, sporo i oklijevajući. Zatvorio je vrata i zastao na trenutak, a zatim je zaobišao automobil, prekoračio blatnjavi kanal i krenuo po susjedinom kratkom prilazu.

40. POGLAVLJE

Sorenson je bez problema prošla šahovnicu seoskih cesta i izašla na autocestu. Nijednom nije izletjela u polje. Kiša je padala i dalje. Dan je bio tmuran. Oblaci su bili nisko i bili su boje čelika. Promet je bio gušći nego noć prije. Iza svakog se vozila vukao dug i siv oblak sitnih kapljica. Sorenson je ubrzala brisače. Nije prelazila 110 km/h. Pitala je: »Koji je najbrži način da pronađemo brata Alana Kinga koji je bio u vojsci?«

»King je tvrdio da mu je brat bio crvenonožac«, rekao je Reacher. »Vjerojatno samo tuga. U Zaljevu, prvi put. Majka Sili sigurno zna.«

»Nisam razumjela ni riječi toga.«

»Crvenonožci su topnici. Nekoć su imali crvene trake na hlačama odore. Boje njihovog vojnog roda još je crvena. Tuga je obični član posade topničke bitnice. Drugim riječima tuga. Tupi i glupi artiljerac. Majka Sili je Fort Sili. Ondje je njihovo zapovjedništvo. Netko ondje će to znati. Zaljev, prvi put, bio je prvi napad na Sadama Huseina, još 1991.«

»Taj sam dio shvatila.«

»Dobro.«

»Brat mu se zove Peter, zar ne?«

»Točno.«

»I dalje misliš da je King pravo prezime?«

»Veća je vjerojatnost da je pravo nego da nije. Vrijedi pokušati, svakako.«

»Tupi i glupi artiljerac nije baš pristojno.«

»Ali je nužno«, rekao je Reacher. »Nažalost Friedrich Veliki jednom je rekao da topništvo daje dignitet nečemu što bi inače bilo vulgarna tučnjava. Umislili su se. Počeli su se nazivati kraljevima bitke. Počeli su misliti da su najvažniji dio vojske. A to, naravno, nije istina.«

»Zašto nije?«

»Jer je vojna policija najvažniji dio vojske.«

»Kako su zvali vas?«

»Obično bi nam govorili 'gospodine'.«

»I kako još?«

»Mesnate glave. Majmunska patrola. I šupci, ali to je bio akronim.«

»Za što?«

»Štetni u policijskoj istrazi.«

»Gdje je Fort Sili?«

»U Lawtonu, u Oklahomi.«

Nazvala je jedan od brojeva na brzom biranju svog mobitela. Reacher je jasno čuo zvuk zvona kroz audiosustav. Javio se muški, duboki glas. Govorio je brzo i bez okolišanja. Vjerojatno dežurni agent. Čim je vidio da ga zove Sorenson, bio je spreman za razgovor. Noćna smjena, vjerojatno, malo prije odlaska s posla. Nije zvučao poput čovjeka koji je tek ustao iz kreveta. Sorenson mu je rekla: »Nazovi vojsku u Fort Sillu u Lawtonu u Oklahomi i saznaj sve o topniku Peteru Kingu koji je bio u aktivnoj službi 1991. Osobito nas zanima trenutačna adresa i pojedinosti o obitelji. Daj im moj broj mobitela i reci im da me nazovu izravno, dobro?«

»Shvaćam«, rekao je agent.

»Je li Kameni u svome uredu?«

»Upravo je stigao.«

»Ima li što novo?«

»Još se ništa ne događa. Neobično.«

»Nije već nastao cirkus?«

»Telefoni ne zvone. Nitko nije zatražio ni noćasnji dnevnik događaja.«

»Neobično.«

»Kako sam i rekao.«

Očevidac nije dugo čekao na recepciji. Ispred njega nije bilo nikoga. Dobio je šalicu kave i pojeo je krafnu za doručak. Žena na recepciji zapisala je njegovo ime i upitala ga kakav bi krevet radije. Bila je debeljuškasta, majčinski tip. Doimala se strpljivom i sposobnom. Očevidac nije baš razumio njezino pitanje.

»Krevet?« ponovio je.

Žena je rekla: »Imamo dvostruke, bračne i iznimno široke.«

»Bilo kakav će biti dobar.«

»Ali koji biste radije?«

»Što predlažete?«

»Mislim da su sobe s bračnim krevetima idealne. Ostavljaju prostraniji dojam. Imaju i naslonjače. Većina ljudi najviše voli te sobe.«

»Dobro, dajte mi jednu takvu.«

»Može«, rekla je žena, veselo. Upisala je broj sobe u knjigu gostiju i skinula ključ s kuke. Rekla je: »Soba broj 14. Lako ćete je pronaći.«

Očevidac je izašao iz predvorja s ključem u ruci. Zastao je na trenutak na hladnoći i pogledao prema nebu. Uskoro će kiša. Na sjeveru je vjerojatno već padala. Krenuo je po stazi i vidio niski putokaz za sobe od broja 11 do 15.

Slijedio ga je. Staza je vijugala kroz otužnu lijehu zimskog cvijeća i dovela ga do dugog niskog bloka pet soba. Soba broj 14 bila je pretposljednja. Nedaleko od nje bio je prazan bazen pun lišća. Očevidadac je pomislio da je to sigurno zgodno ljeti, kad je pun plave vode, a cvijeće uokolo je u cvatu. Nikada nije plivao u bazenu. U jezerima i rijekama jest, ali nikada u bazenu.

S druge strane bazena bio je ukrasni zid ograde visok do pojasa, izrađen od blokova i žbuke. Tri metra dalje bila je sigurnosna ograda, visoka, crna, oštih kutova i s namotajima bodljikave žice na vrhu. Očevidadac je zaključio da je sigurno bila vrlo skupa. Kao zemljoradnik, znao je sve o cijeni ograde. Troškovi rada i materijala mogu vas uništiti.

Otključao je sobu broj 14. Ušao je unutra. Krevet je bio malo širi od onog kojeg je dijelio kod kuće. Na njemu je bila uredno složena odjeća. Dva potpuna kompleta, posve jednaka. Plave *jeans* hlače, plave košulje, plavi puloveri, bijele potkošulje, bijele gaće, plave čarape. Na jastuku su bile pidžame. U kupaonici su bile namirnice za osobnu higijenu. Sapun, šampon, krema za brijanje. Nekakav losion, dezodorans, britvice. Pasta za zube i četkica za zube zatvorena u celofanu. Također i češalj. Zatim kućni ogrtač. Bilo je mnogo ručnika.

Pogledao je krevet, ali je sjeo u naslonjač. Recepcionarka mu je rekla da ručak počinje u podne. Dotad nije imao što raditi. Zaključio je da bi mogao započeti dan drijemanjem. Samo kratko. Bila je to duga noć.

Reacher je čekao da Sorenson sigurno prođe pokraj tegljača, a onda je rekao: »Opisi mi kako je to išlo s otiscima prstiju ubijenog.«

»Standardni postupak«, rekla je Sorenson. »To je prvo što učine, prije nego što raspadanje sve oteža. Uzmju otiske i učitaju ih u bazu podataka.«

»Putem satelita?«

»Ne, putem običnih mreža za mobitel.«

»Baš zgodno.«

»Možeš se kladiti da jest. Volimo mobitele. Obožavamo ih. Iz raznih razloga. Zamisli to samo. Pretpostavi da je prije dvadeset godina Kongres predložio zakon da svaki građanin mora nositi radiododašiljač oko vrata, danju i noću, tako da ga vlada može pratiti kamo god ide. Zamisli kakav bi to bijes izazvalo? No umjesto toga, građani su to učinili sami. Nose ih u džepovima i torbicama, a ne oko vrata, ali ishod je isti.«

»Je li u jarkocrvenom autu bilo otisaka?«

»Da, mnogo. Uopće nisu pazili.«

»Jeste li ih dali na provjeru?«

»Naravno.«

»Je li bilo rezultata?«

»Još ne«, rekla je Sorenson. »To gotovo sigurno znači da im otisci nisu u bazi. Softver pretražuje satima dok ne bude siguran, ali nikada ne traži ovako dugo. Znači da su im prvi put uzeli otiske.«

»A znači i da nisu stranci«, rekao je Reacher. »Nema stranaca kojima nisu uzeli otiske, zar ne? Svima uzimaju otiske kada uđu u SAD. Ili za potrebe izdavanja vize. Osim ako su ilegalni useljenici. Mogli su ući preko kanadske granice, valjda. Kažu da je puna rupa.«

»Ali kako su ušli u Kanadu? Imamo pristup i njihovim bazama podataka. A Kanada nema drugih granica. Osim ako su hodali preko Sjevernog pola ili plivali preko Beringovog tjesnaca.«

»Ima Aljaska.«

»Ali ako uđeš u Aljasku, uzmu ti otiske.«

»Je li moguća pogreška ili propust?«

»Ne u zadnjih deset godina.«

»Dobro, onda nisu stranci.«

Sorenson je vozila dalje. Prije nekoliko sati vozila je u suprotnome smjeru, ali nije uočila okolni teren. Autocesta je izgledala drukčije. Bila je siva, a ni straga, ni naprijed i sa strane nije se vidio obzor. Bilo je to kao da prolazi kroz beskrajn oblak. Kiša je slabila, ali cesta je još bila vlažna. Voda je prskala posvuda. Pokraj nje, Reacher je rekao: »Odakle je stigao onaj iz Ministarstva vanjskih poslova?«

»Ne znam«, rekla je. »Samo je stigao autom. No bio je pravi. Vidjela sam mu iskaznicu.«

»Ima li Ministarstvo vanjskih poslova urede u raznim gradovima kao vi?«

»Ne znam. Ne bih rekla.«

»Odakle je onda stigao? Očito ne iz Washingtona jer je stigao prebrzo.«

»Dobro pitanje. Prenijet ću ga svome nadređenom. Dobio je poruku da taj iz Ministarstva dolazi. Znam da je razgovarao s njima tijekom noći. Tako smo saznali da je ubijeni bio trgovinski ataše.«

»Ili nije. Čini mi se da je Ministarstvo obrane držalo nešto na oku. Kao da su čekali u blizini. Ako je zaista bio iz Ministarstva. Mogao je biti iz CIA-e.«

Sorenson nije rekla ništa. Nije spomenula kariranu košulju iz Pakistana ili s Bliskog istoka, niti noćne pozive od CIA-e, niti njihove stalne zahtjeve o izvješćima. Nije znala zašto, osim običnog praznovjerja. Neke stvari ne bi trebalo govoriti na glas, a ideja da CIA noću luta unutrašnjošću SAD-a bila je jedna od njih.

41. POGLAVLJE

Ime kćeri Karen Delfuenso bilo je Lucy. Šerif Goodman razgovarao je na stubištu ispred susjedove kuće. Bila je mršavo dijete, tamne kose i svijetle puti, još u pidžami. Pomalo je mirisala po snu i kućanstvu punom ljudi. Goodman ju je posjeo na betonsku stubu, a zatim sjeo pokraj nje, naslonio laktove na koljena i pustio da mu ruke vise ispred njega. Običan razgovor dvoje ljudi. Ali nije bilo tako. Najprije ju je pitao kako je, no nije dobio jasan odgovor. Djevojčica je bila nijema od zbunjenosti. Ali slušala je. Rekao joj je da joj majka nije došla s posla. I da nitko ne zna gdje je. I da je mnogi ljudi traže.

Djevojčica nije reagirala. Kao da joj je dao zagonetnu i beskorisnu informaciju iz posve drugoga svijeta, na primjer, o temperaturi na površini Jupitera ili razlici između kratkih i dugih radiovalova. Samo je pristojno kimnula, počela se meškoljiti i drhtati te je rekla da želi unutra.

Zatim je Goodman razgovarao sa susjedom. I njoj je dao iste nepotpune informacije: Delfuenso je nestala, nitko nije znao gdje je, potraga se nastavljala. Rekao joj je za preporuku da Lucy ne bi trebala ići u školu. Dodao je da bi mogla biti dobra ideja da i njezina kći ostane kod kuće. Zatim ju je pitao može li ona izostati s posla kako bi držala obje na oku. Rekao je da bi poznata lica u ovim okolnostima bila dobra za Lucy.

Susjeda se malo uzjogunila i prigovarala, ali naposljetku je rekla da će pokušati učiniti što može. Dat će sve od sebe. Nazvat će neke ljude. Goodman ju je ostavio na vratima, s dvoje energične djece u polumraku iza nje. Bila je ukočena i smetena, kao da joj glavom istodobno prolazi desetak problema.

Kiša je prestala, oblaci su se razišli, a autocesta se unutar petnaest kilometara osušila. Reacher je počeo prepoznavati okoliš. Izgledao je drukčije po danu. Više to nije bio tunel kroz mrak. Doimao se poput beskonačne galerije malo podignute iznad beskonačne okolne ravnice. Sjedio je mirno i strpljivo i gledao izlaze s autoceste. Neki su bili varljivi, a neki obećavajući. Zatim je vidio vrlo dobar oko pet kilometara ispred njih, nejasan u daljini, bezobličan na sivome svjetlu. Skupina zgrada i šuma jarkih znakova. *Exxon*, *Texaco* i *Sunoco*. *Subway*, *McDonald's* i *Cracker Barrel*. *Marriott*, *Red Roof* i *Comfort Inn*. I veliki plakat *outlet* trgovačkog centra koji nije vidio noću jer nije bio osvijetljen.

»Hajdemo na doručak«, rekao je.

Sorenson nije odgovorila. Osjetio je kako se ukočila na sjedalu i postala oprezna. »Gladan sam«, rekao je. »Sigurno si i ti. Ionako trebamo benzin.«

Bez odgovora.

Rekao je: »Neću ti pobjeći. Ne bih ni bio u ovome autu da ne želim biti. Imamo dogovor, sjećaš se?«

Rekla je: »Ured u Omahi mora dobiti neke rezultate od cjelonoćnog rada.«

»Razumijem to. Idem s tobom, cijelim putem.«

»*Moram biti sigurna u to. Zato ćemo jesti ako imaju drive-in.*«

»Ne«, rekao je Reacher. »Ući ćemo u restoran i sjesti za stol, poput civiliziranih ljudi koji vjeruju jedno drugome. Također, moram se istuširati. I kupiti novu odjeću.«

»Gdje?«

»U *outlet* trgovačkom centru.«

»Zašto?«

»Da se mogu preodjenuti.«

»Zašto se trebaš preodjenuti?«

»Da ostavim dobar dojam.«

»Putna torba ti je ostala u *Impali*.«

»Nemam putnu torbu.«

»Zašto ne?«

»Što bih držao u njoj?«

»Čistu odjeću, na primjer.«

»A što nakon tri dana?«

Sorenson je kimnula. »Imaš pravo.« Bila je tiha pola kilometra, a zatim je usporila i uključila desni pokazivač smjera. Rekla je: »Vjerujem ti, Reacheru. Nemoj me osramotiti. Mnogo riskiram.«

Reacher nije rekao ništa. Nakon izlaska s autoceste skrenuli su desno i ušli na benzinsku postaju. Sorenson je izašla iz automobila. Izašao je i Reacher. Njoj se to nije svidjelo. On je slegnuo ramenima. Ako će mu uopće vjerovati, neka mu vjeruje od početka. Gurnula je karticu *American Expressa* u utor i počela točiti gorivo. On je rekao: »Idem do trgovine. Trebaš li što?«

Odmahnula je glavom. Bila je zabrinuta. S dobrim razlogom. Dok je točila gorivo, kao da je imala okove. Bila je vezana, a on je bio slobodan.

»*Vratit ću se*«, rekao je i otišao. *Trgovina je izgledala poput otrcanije verzije one na postaji jugoistočno od Des Moinesa. Jednake police i jednaka roba, ali sve je bilo istrošeno i prljavo. I za blagajnom je sjedio sličan mladić. Zurio je u Reacherov nos. Reacher je pregledavao police dok nije pronašao onu s putnim potrepštinama. Uzeo je antiseptičku kremu i malu kutiju flastera. I malu zubnu pastu. I bočicu Aspirina. Platilo je gotovinom. Mladić*

za blagajnom i dalje je zurio u njegov nos. »Ugrizao me komarac«, rekao je Reacher. »To je sve. Ne trebaš se brinuti.«

Našao je Sorenson kako ga čeka na pola puta između trgovine i automobila. Još je bila zabrinuta. »Gdje želiš doručkovati?« pitao ju je.

»*McDonald's* ti odgovara?« odvratila je.

Kimnuo je. Trebao je bjelančevine, masnoću i šećer. Nije ga bilo briga odakle potječe. Nije imao predrasude prema brzoj hrani. Za čovjeka koji putuje bila je bolja od spore hrane. Vratili su se u automobil, odvezli se još stotinu metara pa opet skrenuli i parkirali. Ušli su u restoran gdje ih je dočekalo fluorescentno svjetlo, hladan zrak i tvrdi plastični stolci. Reacher je naručio dva *cheeseburgera*, dvije pite od jabuka i veliku šalicu kave. »To je ručak, a ne doručak«, rekla je Sorenson.

»Nisam siguran što je«, odvratio je Reacher. »Nisam spavao od jučer ujutro.«

»Nisam ni ja«, rekla je Sorenson, ali naručila je običan doručak. Nekakav kosani odrezak s jajetom u pecivu i šalicu kave. Jeli su sjedeći svaki s jedne strane mokrog laminiranog stola. »Gdje ćeš se istuširati?« pitala je Sorenson.

»U motelu«, odgovorio je Reacher.

»Platit ćeš za cijelu noć kako bi se istuširao?«

»Ne, platit ću za jedan sat.«

»Sve su ovo podružnice lanaca motela. Ne iznajmljuju sobe za seks na jedan sat.«

»Ali u njima rade ljudska bića. I još je jutro. Sobarice su još ovdje. Recepcionar će prihvatiti dvadeset dolara. Dat će sobarici deset da opet pospremi sobu, a deset će staviti u svoj džep. Tako to obično ide.«

»Već si to radio?«

»Ne bih preživio da nisam.«

»Ipak, prilično je skupo. I još stalno kupuješ odjeću.«

»Koliko plaćaš ratu kredita svaki mjesec? I osiguranje, grijanje, održavanje, popravke, košenje travnjaka i porez?«

Sorenson se nasmiješila.

»Imaš pravo«, rekla je opet.

Reacher je pojeo prvi i otišao prema muškom WC-u. Na zidu ispred vrata bila je javna govornica. Ignorirao ju je. Nije bilo prozora. Ni izlaza za slučaj opasnosti. Nakon WC-a je oprao ruke i vratio se u restoran gdje je ugledao dvojicu muškaraca kako se motaju oko Sorenson. Ona je i dalje sjedila na stolcu, a oni su stajali svaki s jedne strane, debelih bedara blizu njezinih ramena, ali ne dodirujući je. Nisu joj davali prostora da se okrene niti da

ode. Glasno su razgovarali o njoj iznad njezine glave, bezobrazno i grubo, pitajući se zašto ih lijepa dama nije pozvala da sjednu pokraj nje. Vjerojatno su bili vozači kamiona. Vjerojatno su pogrešno procijenili da je na poslovnom putu, daleko od kuće. Direktorica nekog ureda. Crno odijelo s hlačama, plava košulja. Poput ribe na suhom. Činilo se da im se sviđa njezina kosa.

Reacher je zastao tri metra od nje i promatrao. Pitao se što će prije izvući, iskaznicu ili pištolj. Pretpostavljao je da će to biti iskaznica, iako bi radije da bude *Glock*. No nije izvukla nijedno. Samo je sjedila i trpjela. Bila je vrlo strpljiva osoba. Ili bi možda morala pisati izvješće o incidentu. Reacher nije bio upoznat s pojedinostima FBI-eva protokola.

Uto je jedan od njih osjetio Reacherovu blizinu, zašutio i okrenuo glavu prema njemu, pogledavši ga u oči. Njegov kompanjon učinio je isto. Obojica su bili krupni, ne baš mišićavi, ali nije sve na njima bilo ni salo. Imali su male mutne oči, neobrijana lica, loše zube i rijetku kosu. Jedan Reacherov prijatelj, liječnik, zvao je takve ljude PPP. Bila je to dijagnoza, poruka, tajna liječnička šifra između profesionalaca, radi lakše komunikacije.

Značilo je prljava protoplazma.

Vrijeme je odluke, momci, pomislio je Reacher. *Ili skrenite pogled i otidite ili nemojte.*

Nisu otišli. Nastavili su zuriti. Nisu samo gledali njegov nos. Bio je to izazov, nekakav bezumni hormonski imperativ. Reacher je osjetio kako je i njegov proradio. Nije to učinio voljno, ali bilo je neizbježno. Adrenalin i još jedan dodatak. Nešto mračno, toplo i primitivno. Nešto prдавno, pretpovijesno i grabežljivo. Uklonilo je svaku tjeskobu i ostavilo samo snagu, hladno samopouzdanje i apsolutnu uvjerenost u pobjedu. Ne kao da ima pištolj protiv noža. Kao da ima nuklearnu bombu.

Dvojac je nastavio zuriti. Reacher im je uzvratio zurenjem. Onda je onaj s lijeve strane rekao: »Što ti gledaš?«

To je već samo po sebi bilo izazov s predvidivom dinamikom. Iz nepoznatog razloga većina bi se ljudi u tome trenutku povukla. Počeli bi se meškoltiti, povlačiti se i ispričavati. Ali ne i Reacher. Njegov je instinkt bio da se pripremi za obranu, a ne da se povuče.

Rekao je: »Gledam govno.«

Bez odgovora.

Reacher je nastavio. »Ali govno koje ima izbor. Prva je mogućnost da se vratite u svoj kamion i doručkujete pedeset kilometara dalje. Druga je mogućnost da po vas dođe Hitna pomoć i da doručkujete kroz plastičnu cjevčicu.«

Bez odgovora.

»Ponuda je ograničena«, nastavio je Reacher dalje. »Zato budite brzi ili ću ja odabrati za vas. Da budem iskren, trenutačno naginjem prema Hitnoj pomoći i hranjenju kroz cjevčicu.«

Usta su im se počela pokretati, a oči skakutati s jedne na drugu stranu. Ostali su gdje su bili. Samo na nekoliko sekunda, dovoljno da sačuvaju malo dostojanstva. Odabrali su prvu mogućnost, kao što je Reacher znao da hoće. Okrenuli su se i otišli, dovoljno sporo da izgledaju nepreplašeno i pomalo prkosno, ali nastavili su dalje. I nisu zastajkivali. Izašli su kroz vrata i nestali na parkiralištu. Nisu se osvrtni. Reacher je ispustio zrak iz pluća i sjeo za stol.

»Ne trebaš me čuvati«, rekla je Sorenson.

»Znam«, rekao je Reacher. »Nisam te čuvao. U tom su trenutku već počeli govoriti meni. Branio sam svoju čast.«

»Što bi učinio da nisu otišli?«

»Nije važno. Takvi uvijek otiđu.«

»Zvučiš razočarano.«

»Uvijek sam razočaran. Ovo je razočaravajući svijet. Zašto si ti samo sjedila i trpjela?«

»Zbog papirologije«, dodala je. »Uhićenja su prava gnjavaža.«

Uzela je mobitel u ruku i uključila ga. Pogledala je ima li signala i je li baterija puna pa ga opet zatvorila.

»Očekuješ poziv?« pitao je Reacher.

»Znaš da očekujem«, rekla je. »Čekam da me maknu s ovog slučaja.«

»Možda se to neće dogoditi.«

»Trebalo se dogoditi prije dva sata.«

»Što misliš zašto?«

No nije dobila priliku odgovoriti na to pitanje jer joj je upravo u tom trenutku, kao po zapovijedi, počeo zvoniti mobitel.

42. POGLAVLJE

Mobitel je poskakivao i zujao. Zvuk je bio visok piskutav. Obično Melektroničko zvono. Sorenson se javila i počela slušati. Reacher joj je na licu vidio da to nije poziv koji je očekivala. Još je nisu skinuli sa slučaja. Još ne. Umjesto toga, javljali su joj informacije o slučaju. Sudeći po njezinu izrazu lica, nisu to nužno bile loše vijesti, ali ni dobre. Vjerojatno zanimljive vijesti. Možda i zbunjujuće.

Prekinula je vezu, pogledala preko mokrog laminiranog stola i rekla: »Naši su forenzičari napokon izvukli ubijenog iz stare crpke za vodu.«

»I?« pitao je Reacher.

»Odmah su shvatili da im je prije nešto promaklo.«

»Što to?«

»Prije nego što su ga izboli, slomili su mu ruku.«

Sorenson je rekla Reacheru da su forenzičari podigli ubijenog na kolica kako bi ga prevezli do mrtvačkih kola. Nisu ga stavili u vreću, što je uobičajeno za situacije u kojima truplo leži u lokvi vlastite krvi. Nema smisla zaprljati vreću izvana i iznutra. Namjeravali su to obaviti u kolima.

No tijekom kratkog puta do kola, kolica su zapela i mrtvačeva je desna ruka pala sa strane, a lakat je bio okrenut na pogrešnu stranu. Prijenosnim rendgenskim uređajem snimili su ruku na licu mjesta i utvrdili da je zglob slomljen. Bilo je nezamislivo da se ozljeda dogodila prije jer bi bol bio nepodnošljiv. Nitko nije mogao hodati sa slomljenim laktom. Ni jednu minutu. Sigurno ne bi mogao voziti cijelim putem iz Denvera. Ozljeda nije nastala ni nakon smrti. Kroz kožu je bilo vidljivo malo krvarenja i mala otekлина, ali ne mnogo. Protok krvi nastavio se nakon loma, ali ne zadugo.

»Obrambena ozljeda«, rekao je Reacher. »Na neki način. Ili barem nešto slično tomu. Izvukao je oružje. Pištolj, možda i nož. Radi samoobrane. Razoružali su ga vrlo nasilno. Pretpostavljam da je bio dešnjak.«

»Većina ljudi jest«, rekla je Sorenson. »A zatim su ga porezali po čelu, izboli ga i uskoro je iskrvario.«

»Je li očevidac čuo vrisak?«

»Nije rekao.«

»Slomljeni lakat silno boli. Morao je nešto čuti. Barem jecaj. Ali vrlo glasan.«

»Ne možemo ga više pitati.«

»Na mjestu zločina nije bilo oružja? Ni njihovog ni njegovog?«

Sorenson je odmahнула glavom. »Vjerojatno su sve bacili niz otvorenu cijev.«

»Još misliš da je bio trgovinski ataše? Daleko od kuće, s nožem ili pištoljem u džepu?«

Sorenson je opet odmahнула glavom.

»Nešto ti nisam rekla«, priznala je. »CIA njuška oko slučaja cijelu noć. Zvali su nas nekoliko minuta nakon što sam stigla onamo. Čak i prije nego što su stigla dvojica iz našeg protuterorističkog odjela. I mnogo prije nego što je stigao onaj iz Ministarstva vanjskih poslova.«

»Što su htjeli?«

»Novosti i informacije.«

»Eto vidiš«, rekao je Reacher. »Ubijeni je bio njihov.«

»Zašto sam onda još na slučaju? Sve je ovo trebalo eksplodirati po važnosti.« Opet je pogledala mobitel. Imao je signala i baterija je bila puna, ali tvrdoglavo je ostajao tih.

Nakon restorana otišli su u *outlet* trgovački centar. Jeftina roba u jeftinoj i otužnoj zgradi. Trećina trgovina prodavala je mušku odjeću. Reacher je prepoznao neke marke. Veliko sniženje nije ostavilo poseban dojam na njega. Smatrao je da ono samo spušta cijene onamo gdje bi zapravo i trebale biti.

Kao i uvijek, odabir mu je bio ograničen raspoloživošću dovoljno velikih brojeva. No u jednoj je trgovini uspio pronaći obične plave *jeans* hlače, a u drugoj tri odjevna predmeta za gornji dio tijela: majicu, košulju i pamučni pulover, sve u raznim nijansama plave. U trećoj je trgovini kupio plave čarape i bijelo donje rublje, a u četvrtoj kratku plavu jaknu. Odlučio je zadržati čizme koje je imao. Još nekoliko dana. Nisu bile loše.

»Voliš plavo?« pitala ga je Sorenson.

»Volim da mi sva odjeća bude iste boje«, rekao je.

»Zašto?«

»Netko mi je rekao da bih trebao.«

Ukupno je potrošio sedamdeset i sedam dolara, što nije bilo previše. Nositi će odjeću najmanje tri dana, najviše četiri. To je ispadalo između 20 i 25 dolara na dan. Jeftinije nego da živi negdje i lakše nego da pere, glača, slaže i pakira odjeću. To je bilo sigurno.

»Odakle ti novac?« pitala je Sorenson.

»Dolazim nekako do njega«, rekao je Reacher.

»Kako?«
»Dio je od uštedevine.«
»A ostatak?«
»Ponekad radim.«
»Što to?«
»Fizičke poslove. Što god je potrebno.«
»Koliko često?«
»Povremeno.«
»Vjerojatno ne zaradiš mnogo.«
»Ostalo dobivam iz alternativnih izvora.«
»Što to znači?«
»Uglavnom ratni plijen.«
»Iz kojeg rata?«
»Kradem od zločinaca«, rekao je Reacher.
»I priznaješ mi to?«

»Slijedim tvoj primjer. Savezne agencije neprestano oduzimaju vlasništvo zločincima. Ako nekomu pronađete kokain u pretincu za rukavice, oduzmete mu BMW. Isto vrijedi za kuće i čamce.«

»To je drukčije. Tako smanjujemo svoje troškove i štedimo novac poreznih obveznika.«

»I ja«, rekao je Reacher. »Inače bih uzimao bonove za hranu.«

Odlučio se istuširati u *Red Roof Innu*. Bila je to podružnica i za recepcijom je bio vlasnik. Kao i svi vlasnici motela, rado je stavio u džep nešto dodatnog novca. Prema očekivanju, dogovorili su se za dvije desetice, jednu za njega, a drugu za prvu sobaricu koja pristane. Reacher je u jednoj vrećici nosio potrepštine kupljenje na benzinskoj postaji, a u četiri vrećice novu odjeću. Sorenson je ušla u sobu s njim i provjerila je. Nije ništa rekla, ali Reacher je vidio da nije zadovoljna prozorom u kupaonici. Nije bio velik, ali bio je dovoljno velik. Bili su u prizemlju, a iza motela je bila asfaltirana uličica.

»Ostani ovdje ako želiš«, rekao je Reacher. »Neću navući zavjesu tuškade. Da ti srce bude na mjestu.«

Nasmiješila se, ali nije odgovorila. Barem ne izravno. Umjesto toga je rekla: »Koliko će to trajati?«

»Dvadeset i dvije minute tuširanja«, rekao je. »Zatim tri da se obrišem i tri da se odjenem. I uzmimo pet minuta rezerve. Ukupno trideset i tri minute.«

»To je vrlo precizno.«

»Preciznost je vrlina.«

Ona je otišla, a on je počeo svlačiti odjeću sa sebe. Bila je u prilično lošem stanju. Nosio ju je danima, još do Boltone u Južnoj Dakoti. Na nekim je mjestima bilo sasušenog blata, a na drugima mrlja od krvi. Neke od njegove, neke ne. Upropaštenu je odjeću smotao u čvrst zavežljaj koji je nagurao u kantu za smeće u kupaonici. Zatim je vrlo pomno oprao zube i otvorio tuš.

Oprao je kosu, nasapunao se od glave do pete, dobro se istrljao i isprao. Osam minuta. Zatim je izašao iz tuša, uzeo ručnik, pustio vruću vodu u umivaoniku i posvetio se svome licu. Dobro je navlažio sasušenu krv i oprezno očistio posjekotine. Na gornju je usnicu namazao malo sapuna i udahnuo kroz nos što je jače mogao dok nije počeo nekontrolirano kihati. Iskočili su komadi sasušene krvi veličine graška.

Zatim se vratio pod tuš i opet se cijeli oprao. Obrisao se, odjenuo i prošao kroz kosu prstima. U jedan je džep stavio svoju staru putovnicu i svoju karticu za bankomat, a u drugi četkicu za zube. Ključ sobe iz motela debelog recepcionara stavio je u džep jakne. Stavio je nekoliko *Aspirina* u usta i popio malo vode iz slavine. Zatim je uzeo antiseptičku kremu i flastere pa otvorio prozor da para izađe i da se ogledalo razbistri.

Julia Sorenson bila je u uličici iza motela, držeći prozor kupaonice na oku.

Razgovarala je mobitelom. Nije uživala u razgovoru. Prepirlala se, ali pristojno. Sa svojim šefom, pretpostavljao je Reacher. Otud i suzdržanost. Nije čuo ni što govori Sorenson, a kamoli njezin sugovornik, ali pretpostavljao je da ju je šef napokon maknuo sa slučaja, a ona se borila da ostane. Činilo se da ima dobre argumente. Slobodnom je rukom mahala po zraku, kao da odmiče prigovore u stranu, a na njihovo mjesto gura uvjerljive razloge. Gestikuliranjem je davala uvjerljivost svojem glasu. Telefon je bio slabo sredstvo komunikacije, smatrao je Reacher. Nije davao prostora govoru tijela i nijansama značenja.

Opet se pogledao u ogledalo i toaletnim papirom osušio posjekotine. Zatim je u njih istisnuo tanke crte antiseptičke kreme.

Obrisao je višak kreme i osušio netaknute dijelove kože. Preko najveće posjekotine stavio je flaster. I još jedan preko druge najveće. Bacio je smeće povrh svoje stare odjeće, a zatim zatvorio prozor kupaonice i krenuo prema dnevnoj sobi. Dobro se pogledao u ogledalo pokraj ormara. Nova je odjeća bila prilično dobra. Kosa mu je izgledala dobro, no lice mu je bilo grozno. Nije bio lijep kao slika, to je bilo sigurno. Ali to nikada nije bio, a izgledao je mnogo bolje nego prije jedan sat. Mnogo bolje. Gotovo napola ljudski.

Izašao je na parkiralište. Sorensonin službeni automobil bio je ispred vrata. Bila je naslonjena na prednji odbojnik. Reacher je pretpostavio da je

otišla iz uličice kad je zatvorio prozor kupaonice. Požurila je do prednje strane motela. Ne iz pristojnosti, nego da joj ne pobjegne.

»Prilično si se dobro dotjerao«, rekla je.

Nešto u njezinu izrazu lica. Nešto u njezinu glasu. Nije to bila povrijeđenost. Ni bijes. Čak ni razočaranje. Više nešto poput zbunjenosti.

»Što je?« pitao je Reacher.

»Dobila sam poziv.«

»Vidio sam.«

»Moj nadređeni.«

»Pretpostavio sam. Skinuo te sa slučaja?«

Odmahnula je glavom za ne, a zatim počela kimati za da. Rekla je: »Hoću reći, više nisam na slučaju, ali ne zato što me on skinuo s njega.«

»Nego zašto?«

»Jer nema slučaja. Više ga nema.«

»Što to znači?«

»To znači da od prije dvadeset minuta nema aktivne istrage. To je i logično jer, što se tiče FBI-a, sinoć se ništa nije dogodilo u Nebraski. Baš ništa.«

43. POGLAVLJE

I mali su suprotan pristup«, nastavila je Sorenson. »Nisu to pretvorili u nuklearnu eksploziju, nego u crnu rupu. Izbrisat će to iz povijesti. Vjerojatno na zahtjev CIA-e. Ili Ministarstva vanjskih poslova. Nešto mutno. Nekakve gluposti o nacionalnoj sigurnosti.« Uto joj je mobitel opet zazvonio prije nego što je Reacher uspio odgovoriti. Ona je pogledala pozivni broj i upitala: »Odakle je pozivni broj 405?«

»Iz jugoistočne Oklahome«, rekao je Reacher. »Vjerojatno Lawton. Zovu iz vojske.«

Javila se i neko vrijeme slušala, a zatim je zahvalila onome s kime je razgovarala. Prekinula je vezu i rekla: »Majka Sili potvrđuje da je Peter James King bio aktivni pripadnik vojske. Bio je vapor. To sigurno ne znači ono što mislim.«

»Vatrena podrška«, objasnio je Reacher. »Znači, ipak ne samo tuga. Podcijenio sam ga. Vjerojatno je bio istureni promatrač. Većinom su pametni momci. Uglavnom se kreću s običnim pješaštvom ili skromnim oklopnim divizijama, a ne s kraljevima bitke. Jesu li potvrdili da ima brata Alana?«

»Nisu, ali nisu ga ni zanijekali. I traže pismenu potvrdu za upit.«

»Što se dogodilo s Peterom?«

»Napustio je vojsku 1997. kao topnički narednik.«

»Iste godine kao i ja. Gdje je sad?«

»Majka Sili ne zna točno. Zadnje što je čula bilo je da radi za zaštitarsku tvrtku u Denveru u Coloradu. Upravo gdje je ubijeni stigao avionom.«

»Podudarnost«, odvratio je Reacher. »Alan King rekao je da ne razgovaraju.«

»Vjeruješ mu?«

»Očito je rekao istinu o Peterovom imenu i vojnoj službi. Zašto bi lagao da ne razgovara s njime?«

»Koliko ljudi živi u Denveru?«

»Oko šesto tisuća«, rekao je Reacher. »Između dva i pol i tri milijuna na cijelom prigradskom području, ovisno o tomu kako mjeriš. A to je ili premalo ili preveliko da bi odgovaralo Kingovu milijunu i pol.«

»Otkud znaš takve stvari? Pozivne brojeve i brojeve stanovnika?«

»Volim informacije. Volim činjenice. Denver je dobio ime po Jamesu W. Denveru, tadašnjem guverneru teritorija Kansasa. Bio je to ulagivački potez

špekulanta po imenu Larimer. Nadao se da će guverner premjestiti središte okruga onamo i učiniti ga bogatim. No nije znao da je guverner već dao ostavku. Pošta je u to doba bila spora. A i novi je grad naposljetku postao dio Colorada, a ne Kansasa. Pozivni broj je 303.«

»Uđi u auto«, rekla je Sorenson.

»Želiš da vozim ostatak puta?«

»Ne želim. Ne smijem stići s tobom za volanom. Dovoljno je loše što sjediš sprijeda.«

»Neću sjediti straga.«

Sorenson nije odgovorila na to. Ušli su u automobil i sjeli svako na svoje staro mjesto. Sorenson je izvezla automobil s parkirališta i vratila se do autoceste. Već je na ulaznoj traci ubrzala. Na istoku su bili kišni oblaci. Vremenske nepogode cijelim su im putem bile za petama. Sorenson je malo petljajući stavila mobitel na postolje gdje se oglasio jednom da potvrdi da se puni, a zatim je odmah počeo opet zvoniti, ali više ne slabašno i piskutavo, nego gromoglasno kroz audiosustav. Sorenson je primila poziv i Reacher je začuo muški glas kako govori da je krenuo prema lokaciji jugoistočno od Ded Moinesa u Iowi, prema zapovijedi. Sorenson je prekinula vezu i rekla: »Moji forenzičari, idu prema mjestu gdje je ubijena Delfuenso.«

Reacher je rekao: »O tomu bismo trebali razgovarati. Kako FBI može zatvoriti slučaj u kojem je stradala nedužna osoba?«

»To se već događalo.«

»Ali činjenice neće nestati.«

»Ne nijećemo da je Delfuenso umrla. Mnogo ljudi umire svaki dan.«

»Kako je umrla?«

»Nitko ne zna. Odvezla se automobilom u susjednu državu. Automobil se zapalio. Možda je to bilo samoubojstvo. Možda je popila tablete za spavanje, zapalila posljednju cigaretu, a zatim je pustila da padne. Ne možemo biti sigurni jer su dokazi izgubljeni u požaru. Bočica s tabletama itd.«

»To je scenarij tvojeg šefa?«

»Sad je to lokalna stvar. Šerif Goodman bavit će se time. Samo što neće jer će netko pritisnuti i njega.«

»Što je s nestalim očevicem? I on je izbrisan?«

Sorenson je slegnula ramenima za upravljačem. »Nevažni zemljoradnik sklon piću koji živi u unajmljenoj kući i nema stabilnih veza u životu? Takvi ljudi neprestano nestaju. Neki se vrata, a neki ne.«

»Sve je to dio scenarija?«

»Za sve će imati prihvatljivo objašnjenje. Niti previše precizno, niti previše nejasno.«

Reacher je nastavio s pitanjima. »Ako je slučaj zatvoren prije dvadeset minuta, zašto i dalje primaš pozive? Od majke Sili i od forenzičara?«

Sorenson je zastala na trenutak. »Jer imaju moj broj mobitela«, rekla je. »Nazvali su me izravno. Nisu išli preko ureda. Još nisu saznali da je slučaj zatvoren.«

»Kad će saznati?«

»Ne tako skoro, nadam se. Osobito moji forenzičari. Moram znati kako su King i McQueen zadržali Delfuenso na stražnjem sjedalu. Bi li ti ostao tako miran? Oni zapale auto, a ti samo sjediš i trpiš? Zašto bi? Zašto se ne bi borio?«

»Najprije su je ustrijelili. Očito je. Već je bila mrtva.«

»I ja se nadam da je tako.«

»Možda to nikada ne uspiju dokazati.«

»Samo trebam naznaku. Stupanj vjerojatnosti. A vjerojatno ću ga dobiti. Moji su ljudi prilično dobri.«

»Tvoj će ih šef sigurno opozvati.«

»Ne zna da sam ih poslala onamo, a ja mu to ne namjeravam reći.«

»Zar mu se neće javiti?«

»Javljat će se samo meni«, odvratila je Sorenson. »Ja sam im primarna osoba za kontakt.«

Vozila je dalje, jureći je prešla još jedan kilometar, a zatim i dva, dok je Reacher sjedio pokraj nje šuteći. Sunce je još bilo iza njih. Bacalo je sjene. Kišni su oblaci još bili nisko na nebu. No približavali su se. Na suprotnom je obzoru bilo vedro. Reacher je rekao: »Ako više nema slučaja, onda ured u Omahi ne mora dobiti nikakve rezultate od cjelonoćnog rada. Jer nije bilo cjelonoćnog rada. Jer se u Nebraski ništa nije dogodilo.«

Sorenson nije odgovorila.

Reacher je nastavio. »Ako više nema slučaja, ne treba vam ni osumnjičeni ni svjedok. Nitko nije ništa učinio i nitko nije ništa vidio. Kako bi mogao ako se ništa nije dogodilo?«

Bez odgovora.

Reacher je nastavio dalje. »Ako više nema aktivne istrage, neće biti ni novih informacija koje mi možeš predati.«

Sorenson nije rekla ništa.

»Zašto sam onda i dalje u ovome autu?« upitao je Reacher.

Bez odgovora.

»I ja sam u scenariju?« pitao je dalje. »Nevažni veteran, nezaposlen i bez doma? Bez stabilnih veza u životu? Čak nemam ni unajmljenu kuću. Ljudi

poput mene neprestano nestaju, zar ne? A to bi bilo vrlo prikladno za sve umiješane. Jer još samo ja mogu opovrgnuti vaš scenarij. Jer znam što se dogodilo. Vidio sam Kinga i McQueena. Vidio sam Delfuenso s njima. Znam da se nije sama odvezla svojim autom u susjednu državu. Znam da nije popila tablete za spavanje. Izbrisat će i mene?«

Sorenson nije rekla ništa.

»Julia, jesi li razgovarala o meni sa svojim šefom dok sam se tuširao?« pitao je Reacher.

»Da, jesam«, odgovorila je Sorenson.

»I što ti je zapovjedio?«

»I dalje te moram dovesti.«

»Zašto? Kakav je plan?«

»Ne znam«, rekla je Sorenson. »Moram te dovesti na parkiralište. To je sve što mi je rekao.«

44. POGLAVLJE

Reacher je proveo cijelu jednu minutu opet razmišljajući o problemu od prije: bilo je vrlo teško onesposobiti vozača sa suvozačkog mjesta dok vozi 130 km/h po javnoj autocesti. Više nego teško. Zapravo, gotovo nemoguće, unatoč zračnim jastucima i sigurnosnim pojasevima. Previše rizika. Previše nedužnih prolaznika. Ljudi koji se voze na posao, starci koji idu u posjet obitelji.

»Žao mi je«, rekla je Sorenson.

Reacher je odvratio: »Majka mi je uvijek govorila da ne smijem stavljati sebe na prvo mjesto. No bojim se da ću ovaj put morati. U kolikoj ćeš nevolji biti ako me ne dovedeš?«

»U velikoj«, odgovorila je.

To nije bio odgovor koji je Reacher želio čuti. Rekao je: »Želim da se zakuneš u nešto. Podigni desnu ruku.«

Učinila je to. Podigla je desnu ruku s upravljača tako da joj se dlan našao blizu ramena, okrenut prema naprijed. Pokret je bio napola između sporog i odlučnog. Javni su službenici bili navikli na njega. Reacher se okrenuo u sjedalu i *jedan*, lijevom rukom zgrabio njezin zglavak, pa *dva*, desnu zavukao pod njezin sako i izvukao njezin *Glock* iz futrole o pojasu, i *tri*, sjeo natrag, držeći pištolj u prostoru između svoje noge i vrata.

»To je bilo podlo«, rekla je Sorenson.

»Ispričavam se«, rekao je Reacher. »Tebi i svojoj mami.«

»To je također zločin.«

»Vjerojatno.«

»Pucat ćeš na mene?«

»Vjerojatno neću.«

»Što onda namjeravaš učiniti?«

»Pustit ćeš me iz auta jednu ulicu od zgrade svojeg zapovjedništva. Ali reći ćeš im da sam ti pobjegao pedeset kilometara prije. Tako da počnu tražiti na pogrešnom mjestu. Reci da smo stali na benzinskoj postaji, ja sam otišao na WC i pobjegao.«

»Hoćeš li mi vratiti pištolj?«

»Hoću«, rekao je Reacher. »Kad izađem iz auta.«

Sorenson nije rekla ništa, samo je vozila dalje. Reacher je tiho sjedio pokraj nje, razmišljajući o koži njezinog zglavka i toplini njezinog trbuha i boka. Očeo se o njih desnom rukom kad je hvatao pištolj. Pamučna

košulja i njezino tijelo ispod nje, negdje između tvrdog i mekanog.

Ostali su na autocesti i prošli kroz južni dio Council Bluffsa u Iowi, a zatim su mostom prešli rijeku Missouri i našli se u Nebraski, u samoj Omahi. Autocesta je prolazila kroz sam grad. Vidio je znak za zoološki vrt, zatim i znak za park. Sa sjeverne su strane bile stambene četvrti, a s južne gusto napučena industrijska zona. Naposljetku je autocesta napravila veliki zavoj ulijevo, a Sorenson je skrenula s nje u ulicu koja je nastavljala dalje na zapad kroz središte trgovačke zone. No dotad se zona već promijenila. Izgledala je poput prigradske zone trgovačkih centara ili sjedišta veleprodajnih tvrtki. Posvuda je bilo velikih travnjaka i stabala. Zgrade su bile niske i bijele, međusobno udaljene stotinama metara. Između njih su bila golema parkirališta. Reacher je očekivao nešto više urbano, nešto bliže centru. Zamišljao je uske ulice, zidove od cigle, ulične uglove i uličice s pokrajnjim vratima. Očekivao je uobičajeni labirint u središtu grada.

»Gdje se nalazi tvoj ured?« pitao je.

Sorenson je pokazala dijagonalno iza sljedećeg semafora, na sjeverozapad.

»Ondje«, rekla je. »U onoj zgradi.«

Reacher je vidio izduženu bijelu zgradu, udaljenu dvjestotinjak metara. Bila je prilično nova, visoka četiri-pet katova. Iza nje te s lijeve i desne strane bili su prostrani travnjaci. A zatim je slijedilo golemo parkiralište koje je pripadalo narednoj zgradi. Sve je bilo ravno i prazno. Nije imao kamo pobjeći niti se gdje skriti.

»Nastavi voziti«, rekao je. »Ovo nije dobro.«

Sorenson je već usporila automobil. Rekla je: »Rekao si jednu ulicu prije.«

»Ovo nisu ulice, nego nogometna igrališta.«

Prošla je kroz semafor. Neposredno iza zgrade Reacher je vidio malo parkiralište s uredno parkiranim privatnim automobilima osoblja kao i neoznačenim službenim automobilima. No jedan je tamnoplavi *Crown Vic* stajao malo podalje, parkiran ukoso, a pokraj njega bio je crni kombi. Između dva vozila bila su četvorica ljudi u zimskim jaknama. Pijuckali su kavu, čavrljali i čekali.

Vjerojatno njega.

»Poznaješ li ih?« pitao je.

»Poznajem dvojicu«, odgovorila je Sorenson. »Iz protuterorističkog su odjela. Sinoć su stigli iz Kansas Cityja. Dawson i Mitchell.«

»A druga dvojica?«

»Nikada ih nisam vidjela.«

»Vozi dalje.«

»Hoćeš li barem razgovarati s njima?«

»To nije dobra ideja.«

»Ne mogu ti ništa učiniti.«

»Jesi li pročitala zakon o Domovinskoj sigurnosti?«

»Nisam«, odvratila je Sorenson.

»A tvoj šef?«

»Sumnjam.«

»To znači da mi mogu učiniti što god žele. Tko će im reći da nemaju pravo?«

Sorenson je još usporila.

»Ne skreći, Julia«, rekao je Reacher. »Vozi dalje.«

»Rekla sam im kad ću stići. Uskoro će me krenuti tražiti.«

»Nazovi ih i reci im da ti se pokvario auto. Da ti je pukla guma. Reci im da smo još u Iowi. Ili da smo pogrešno skrenuli i našli se u Wisconsinu.«

»Ući će u trag mojem mobitelu. Možda već i jesu.«

»Vozi dalje«, rekao je Reacher.

Sorenson je blago ubrzala. Prošli su pokraj bijele zgrade. Bila je udaljena stotinjak metara. Ispred nje bio je širok kružni prilaz. Fasada je bila moderna i dojmljiva. Bilo je mnogo staklenih površina. Nije bilo očitih aktivnosti. Sve je bilo mirno. Reacher je okrenuo glavu i gledao zgradu kako se gubi iza njega.

»Hvala ti«, rekao je.

»Kamo sada želiš?« pitala je Sorenson.

»Samo se udalji kilometar-dva. To će biti dovoljno.«

»A što onda?«

»Onda ćemo se rastati.«

No nisu prešli ni jedan kilometar i nisu se rastali. Jer je mobitel na postolju zazvonio, Sorenson se javila i Reacher je začuo muški glas, užurban, glasan i uspaničen. Rekao je: »Gđice Sorenson, ovdje šerif Victor Goodman. Kći Karen Delfuenso je nestala. Odveli su je neki ljudi.«

45. POGLAVLJE

Sorenson je stala na kočnicu, naglo povukla upravljač u stranu i polukružno se okrenula nasred ulice. Brzo je krenula natrag prema autocesti, projurivši pokraj ulaza zgrade FBI-a, a zatim i pokraj parkirališta i dalje, istim putem kojim su i stigli nekoliko minuta ranije. Glas je putem mobitela pričao dugu priču. Okružni šerif Victor Goodman, zaključio je Reacher, udaljen oko 150 kilometara. Iz gradića u kojem se zločin dogodio. Večer prije on je prvi stigao na poprište. Zvučao je sposobno, ali umorno, pod stresom i vrlo izgubljeno u cijelom tome slučaju. Govorio je: »Jutros sam rekao djevojčici da joj je mama nestala. Mislio sam da bi najbolje bilo reći joj to postupno. Bio je to prvi korak, a drugi bi uslijedio za nekoliko dana. Rekao sam susjedi da ne šalje ni svoju kćer u školu danas. Zamolio sam je da ostane s njima. Ali nije. Brinula se zbog posla. Ostavila ih je same. Mislio sam da neće biti problema. No bilo je. Kad sam došao provjeriti kako su, samo je susjedina kći bila kod kuće. Posve sama. Rekla je da su neki ljudi došli i odveli Delfuensinu kćer.«

»Kada?« pitala je Sorenson.

»Riječ je o desetogodišnjoj djevojčici«, odvratio je Goodman. »Nije baš pribrana. Ali mislim da je to bilo prije jedan sat.«

»Koliko ljudi?«

»Mislim da to zaista ne zna.«

»Jedan? Dvojica? Desetak?«

»Više od jednog. Rekla je ljudi, a ne čovjek.«

»Je li ih opisala?«

»Rekla je samo ljudi.«

»Crni? Bijeli? Mladi? Stari?«

»Sigurno su bili bijelci inače bi rekla da nisu. Ipak je ovo Nebraska. Ne znam koliko bi mogli imati godina. Desetogodišnjakinji svi odrasli izgledaju staro.«

»Kako su bili odjeveni?«

»Ne sjeća se.«

»Kakvim su autom došli?«

»Ne zna ga opisati. Nisam siguran je li uopće vidjela vozilo. Tvrdi da jest i naziva ga 'autom', ali moglo je to biti bilo kakvo vozilo. Kamionet ili terenac.«

»Koje boje?«

»Ne može se sjetiti. Ako ga je uopće vidjela. Možda je samo pretpostavila. Vjerojatno nikada nije vidjela pješaka. Ne ondje gdje živi.«

»Sjeća li se što su rekli?«

»Nije obraćala pozornost. Začulo se zvono i Lucy Delfuenso otišla je otvoriti vrata. Susjedina kći kaže da je vidjela neke ljude na vratima i čula razgovor, ali ostala je u sobi. Igrala se s nečime. Udubila se u igru. Tek je pet minuta poslije shvatila da se Lucy nije vratila.«

»Zašto bi kći Karen Delfuenso otvarala vrata u tuđoj kući?«

»One to ne shvaćaju tako. Njima su obje kuće poput doma. Neprestano idu iz jedne u drugu.«

»Jeste li pretražili okolicu? Uključujući i kuću Karen Delfuenso?«

»Stavio sam sve svoje ljude na potragu. Lucy nema nigdje.«

»Jeste li ispitali i drugoga susjeda? Onog sjedokosog?«

»Nije bio ondje. Odlazi na posao u šest ujutro. Ni iz četvrte kuće nisu ništa vidjeli.«

»Jeste li pozvali državnu policiju?«

»Jesam, ali nemam im što reći.«

»U slučaju nestanka djeteta reagira se odmah, zar ne?«

»Ali što mogu učiniti? Imaju malo ljudi, a država je velika. Ne mogu zaustavljati svakoga posvuda.«

»Dobro, smislit ćemo nešto«, rekla je Sorenson. »Krenula sam prema vama. Vi nastavite tražiti dok ne stignem.«

»Naravno da hoću, ali već bi mogli biti udaljeni stotinu kilometara.«

Sorenson nije odgovorila na to. Samo je spustila slušalicu, zavojitim se prilazom popela na autocestu uz cviljenje guma i nastavila na zapad brzinom od oko 160 kilometara na sat.

Nakon deset minuta jurnjave Reacher je vratio Sorenson njezin *Glock* i upitao: »Hoće li tvoj šef ignorirati i nestanak djeteta?«

Sorenson je vratila pištolj u futrolu i rekla: »Moj je šef ambiciozan čovjek. Sanja o većim stvarima. Želi jednog dana biti pomoćnik direktora. Stoga će učiniti sve što mu kažu iz sjedišta, bilo to ispravno ili pogrešno. Neki su zapovjednici takvi. A u sjedištu FBI-a učinit će sve što im kažu iz CIA-e. Ili iz Ministarstva vanjskih poslova, ili Ministarstva domovinske sigurnosti, ili iz Bijele kuće, ili tko god je glavni u cijeloj ovoj zbrci.«

»To je ludost.«

»To je realnost suvremenog provođenja zakona. Navikni se na to.«

»Koliku ćeš slobodu djelovanja dobiti?«

»Nikakvu, čim shvate gdje sam.«

»Onda se ne javljaj na mobitel.«

»Niti neću. Barem ne prvih nekoliko puta.«

»A nakon toga?«

»Ostavljat će glasovne poruke i slati SMS-ove i poruke e-pošte. Ne mogu se odmetnuti. Ne mogu se oglušiti o izravnu zapovijed.«

Reacher nije rekao ništa.

»Zar ti bi?« pitala je Sorenson. »Jesi li?«

»Ponekad jesam«, odvratio je Reacher.

»I sad si nezaposleni veteran bez doma i stabilnih veza.«

»Upravo tako. To nikada nije lako, ali možeš započeti. Možeš učiniti nešto prije nego što te zaustave.«

»Kako?«

»Možeš pronaći motiv«, rekao je Reacher. »O tome sada moraš razmišljati. Tko bi oteo dijete mrtve žene? I zašto? Osobito ako to dijete ne zna što joj se dogodilo s majkom?«

»Ali to ne može biti nepovezano. Ne može biti slučajnost. Nije riječ o ocu koji se pojavio na vratima nakon što je izgubio skrbništvo. Niti je riječ o nasumičnom napadu nekog pedofila.«

»Možda su tražili susjedinu kćer. Možda su ih pobrkali. Nakon svega, bile su u susjedinoj kući. Je li i susjeda rastavljena?«

»Ovo nije slučajnost, Reacheru.«

»Nego što je?«

»Ne znam.«

»Ne znam ni ja«, rekao je Reacher. »Nema nikakvog smisla.«

Šerif Goodman nije spavao već trideset sati. Mutilo mu se pred očima i jedva je stajao. No ipak je nastavljao dalje. Nije bilo razloga da vjeruje kako su otmičari ostali u blizini, ali ipak je rekao svojim neka provjere sve prazne zgrade, staje, kolibe, skloništa i kuće. I on se uključio obilazeći mjesta na koja oni nisu stigli. Nije pronašao ništa kao ni oni. Radiovalovi bili su puni umornih i rezigniranih glasova.

Naposljetku je završio ispred kuće Delfuensine susjede. Parkirao je i ostao sjediti za volanom, boreći se da ostane budan. Boreći se da razmišlja. Prisjetio se kako se djevojčica ponašala tog jutra na stubama. Nijema od zbunjenosti, vrpaljila se i pristojno kimala. Seoska je djevojčica. Ima deset godina. Nije čudo od djeteta. Vjerovala bi bilo kojoj odrasloj osobi makar s naznakom legitimnosti. Bilo kakvo pokazivanje upućenosti ili autoriteta bilo

bi joj uvjerljivo. Prihvatila bi bilo kakvo obećanje. *Dođi, djevojčice. Pronašli smo tvoju mamu. Odvest ćemo te k njoj.*

Ali tko bi to učinio?

Tko je uopće znao da je Delfuenso nestala? Svi njegovi ljudi, naravno, kao i susjedi te vjerojatno još neki od mještana. I zločinci. Ali zašto bi ubili majku pa se vratili po dijete?

Zašto?

Izašao je iz automobila da razbistri glavu na hladnom zraku. Malo je hodao u mjestu, a zatim se naslonio na prednji lijevi blatobran. Toplina motora grijala ga je. Na istoku je padala kiša. Vidio je oblake. Vukli su se prema njemu. Zatim se zagledao u dvije kuće točno ispred njega, Delfuensinu i onu njezine susjede, tražeći nadahnuće. Nije ga pronašao. Spustio je pogled u blatnjavi kanal. Blato je bilo prošarano tragovima njegovih guma. Poput zapisa uzaludnosti, zabilježenog gumom na zemlji i vodi. U nekoliko je sati parkirao ondje četiri puta. Najprije kad je dojurio od kuće Missy Smith usred noći. Tada je s njime bila agentica Sorenson. Zatim rano ujutro, sam, kako bi prenio dio vijesti. Zatim poslije, kad je došao provjeriti, kao dobar šerif, i saznao da je Lucy nestala. I naposljetku sad, nakon propale i neuspješne potrage okolicom. Bilo je mnogo tragova. Više nego što bi očekivao od četiri dolaska. Pružali su se u svim smjerovima, neki ravni, neki zakrivljeni. Na dva je mjesta površina ceste bila toliko oštećena da se blato širilo u lokve promjera dva metra. Izgledale su poput jama punih smole. On se provezao kroz obje.

Ali nitko drugi nije.

Provjerio je opet, kako bi bio siguran, ovaj put u pokretu, hodajući sitnim koracima kako ne bi ugazio u dokaze. Ili u njihovo nepostojanje. Koliko je vidio, nije bilo tragova osim njegovih. Ispred Delfuensine kuće nije bilo tragova koji bi se razlikovali, kao ni ispred kuće njezine susjede. Samo poznate, obične gume *Michelin* njegova *Crown Vica*. Automobilski ekvivalent *Aspirinu*. Dobro ih je poznavao. Bio je odgovoran za proračun svog odjela. Gume je naručio putem interneta iz skladišta u Michiganu koje je držalo zalihe za policiju. Niska cijena, bez poreza, puna garancija. Stigle su dostavom, a montirao ih je Phil Abelson u svojoj radionici u susjednom okrugu. Phil im je dao popust jer su bili stalni klijenti. Phil je bio pametan momak.

Goodman se vratio u automobil, odmaknuo ga od prilaza i opet ga parkirao na sredini ceste gdje je asfalt bio suh i čist. Opet je izašao i provjerio neometano.

Bio je siguran.

Nije bilo drugih tragova osim njegovih jeftinih guma *Michelin P225/60R16*. Svaka je stajala 99 dolara, plus pet dolara za montiranje i

balansiranje.

Susjedina kći zapravo nije vidjela automobil jer ga nije bilo.

Lucy Delfuenso odvedena je pješke.

Ali kakvog je to smisla imalo u divljini Nebraske?

46. POGLAVLJE

Sorenson je sišla s autoceste na istome mjestu gdje je Reacher autostopirao dvanaest sati prije. Vidio je mjesto na kojem je stajao u mraku i hladnoći. Sjećao se helikoptera u zraku i *Impale* koja je stala deset metara od njega te Alana Kinga i Dona McQueena kako su se okrenuli prema stražnjem sjedalu da upozore Karen Delfuenso. Sjećao se i Alana Kinga kako ga pita kamo je krenuo. *Idem na istok*, odgovorio mu je. *Sve do Virginije*.

Ali nije tako ispalo.

Zadatak nije ispunjen.

Sorenson je nastavila na jug, u predio koji Reacher prije nije vidio, seoskom cestom ravnom poput bilo koje u Iowi. Ali okolni je krajolik bio nešto drukčiji. Malo grublji i kamenitiji. Nije bio savršen kao s razglednice. Trideset kilometara od njih oblaci su dolazili s istoka. Ispod njih je zrak bio ispunjen kišom, mjestimice gustom, mjestimice maglovitom i razasutom. Ista je kiša padala u Iowi, po spaljenoj *Impali* i motelu debelog recepcionara. Sustizala ih je polako, ali neumorno, poput poruke. Poput loše vijesti koju nije moguće zanemariti.

I Sorenson je uočila mjesto koje je Reacher gledao i izvukla jednostavan zaključak. Rekla je: »Ondje si autostopirao kada su te pokupili, zar ne?«

Reacher je kimnuo. »Stajao sam ondje malo više od sat i pol. Pokraj mene je prošlo pedeset i šest vozila. Oni su bili pedeset i sedmo.«

»A što da nisi bio ondje? Što da nitko nije bio? Ne bi imali paravan.«

»I Delfuenso je bila paravan.«

»Pretpostavimo da sam bila brža. Da sam odmah izdala tjeralicu za troje ljudi? S registracijom kao šlagom na torti.«

»Imali su pištolje«, rekao je Reacher. »Mogli su se probiti kroz blokade. Ili su mogli zaprijetiti Delfuenso njime. Možda bi uspjeli. Sumnjam da su prometni policajci u Nebraski i Iowi uvježbani za takve situacije.«

»Ipak bi mnogo riskirali.«

»Što želiš reći?«

»Ušli su na autocestu s južne strane i sišli s nje na južnu stranu. Nisu mogli biti sigurni da će naići na autostopera. Ne usred zime. Znali su gdje će biti blokade ako ih bude. Zašto nisu nastavili na istok pokrajnjim cestama? Zašto su uopće riskirali s autocestom?«

»U jednom su trenutku rekli da idu u Chicago.«

»Koliko je ljudi u Chicagu?«

»Oko tri milijuna u samome gradu i oko osam u širem gradskom području. Pozivni su brojevi 312 i 773.«

»Jesi li im povjerovao da idu u Chicago?«

»Zapravo i nisam. Ne sad kad se prisjećam. Predaleko je. Preambiciozno za jednu noć.«

»Zašto su onda išli autocestom?«

Kišni su se oblaci približili. Kretali su se poput crnog zida. Sunca više nije bilo. Reacher je osjetio kako vjetar ljulja automobil. Cesta kojom su se vozili bila je ravna i dobro izgrađena. Samo s dvije trake, ali prilično široka. Rijetko su dolazili do skretanja, a ceste koje su vodile na istok i na zapad bile su jedva malo više od poljskih staza. Izgledale su pusto, kao da ne vode nikamo.

Pitao je: »Imaš li autokartu?«

»Samo elektroničku«, odgovorila je Sorenson.

Pokrenula je GPS, a Reacher je vidio kako uređaj traži i pronalazi satelit. Slika na malome zaslonu promijenila se i automobil je postao pulsirajuća strelica koja se kretala po širokoj sivoj crti. Male ceste lijevo i desno bile su prikazane kao tanke sive crte.

»Možeš povećati i smanjiti sliku ako želiš«, rekla je Sorenson.

Reacher je pronašao odgovarajuće tipke i smanjio sliku. Zapravo, strelica je ostala jednake veličine, no sive su crte postale manje. Cesta kojom su vozili bila je glavna prometnica u okolini, no nije bilo ekvivalentne koja bi vodila na istok ili zapad sve do raskrižja udaljenog pedeset kilometara od njihova trenutnog položaja.

»Onamo idemo«, rekla je Sorenson. »Stara crpka za vodu nalazi se ondje.«

Prema sjeveru je prva veća cesta koja je vodila na istok bila dosta iza autoceste. Reacher je rekao: »Vjerojatno im se žurilo. Možda su morali stići prije zore i autocesta im je bila jedina mogućnost. No slažem se za rizik. A i nije mi jasno *zašto* bi im se žurilo. Nakon svega, netko je došao po njih. Mogli su se dogovoriti negdje bliže. Bilo bi logičnije da su od raskrižja krenuli izravno na istok, a ne na sjever. Cesta izgleda jednako dobro kao i ova. Sigurno ide sve do Iowe.«

Prve krupne kapi kiše pale su na vjetrobran. Sorenson je uključila svjetla i brisače. Kilometar istočno od njih kiša je već gusto padala.

Šerif Goodman vidio je oblake. Automobil mu je još bio parkiran na sredini ceste. Opet je bio naslonjen na blatobran. Došao je do zaključka da nema smisla da je dijete odvedeno pješke. Cijeli dan hoda u Nebraski vas ne bi doveo nikamo. Sad se pitao jesu li otmičari parkirali gdje i on, dalje od blata. Možda nisu htjeli zaprljati automobil. Ili su vidjeli blato i odlučili da

je bolje ne ostavljati tragove guma. Ili su se brinuli zbog svjedoka pa su parkirali stotinjak metara dalje. To bi ih ipak ostavilo izloženim na nekoliko minuta.

Morali bi prići kući pješke, dva ili više nepoznatih pješaka, te bi se morali pješke vratiti do automobila, ovaj put vodeći dijete koje vjerojatno nije bilo voljno ići.

Uto su pale prve debele kapi kiše. Goodman je gledao kako se rasprskavaju na blatu. Pogledao je prema nebu. Zaključio je da ih čeka kratak, ali snažan pljusak. To nije bilo neuobičajeno. Goleme rezerve podzemne vode u njegovoj državi morale su doći od nekuda. Još je jednom pogledao kanal ispunjen blatom. Uskoro će biti tekuće, a nedugo nakon toga prekriveno svježim slojem prašine s polja, ravnim i finim poput talka. Nije se brinuo. To neće omesti istragu. Neće uništiti dokaze jer dokaza nije ni bilo.

Zatim je kiša počela padati malo jače i on se odgurnuo od blatobrana. Zapravo, pokušao je. Iznenada je osjetio snažan bol u ramenima i rukama. I nagli tupi bol u središtu prsa. Poput žgaravice, ali nije to mogla biti žgaravica. Nije ništa jeo.

Nije mogao disati. Nije se mogao pomaknuti. Prsni mu se koš blokirao. Koljena su mu popustila. Skliznuo je niz glatki blatobran. Na trenutak je ostao na koljenima. Osjetio je rub blatobrana kako ga bode u leđa. Osjetio je miris gume. I miris kiše. Nije mogao pomaknuti ruke.

Pao je u stranu, a zatim se ispružio na leđa. Vidio je crne oblake iznad sebe. Osjetio je kišu na licu. Osjećao se kao da mu nešto drobi prsni koš. Kao da je na njemu nešto vrlo teško. Kao nekoć davno u teretani, kad mu je partner iznenada otišao nekamo, a on je završio sa šipkom utega teškog stotinu kilograma na tik ispod vrata. Nije ga čak mogao ni dozvati. Ni sada nije mogao ispustiti glas. Nije imao zraka u plućima. Nije se mogao pomaknuti. Borio se neko vrijeme, ali onda je odustao jer je iznenada postao neobično siguran da se više nikada neće pomaknuti.

Opustio se.

Izgubio je osjet u rukama i nogama. Kao da uopće nisu ondje. To mu se činilo zanimljivim. Umirao je od udova prema unutra. Njegovo tijelo kao da je slijedilo popis i odbacivalo jednu po jednu stavku koja nije nužna. Silno razvijen organizam programiran da očuva temeljnu funkciju što je dulje mogao. Programiran da iz trenutka u trenutak nemilosrdno iznova definira tu osnovnu funkciju. Noge? Komu su potrebne? Ruke? Čemu? Bio je važan samo mozak. Mozak će posljednji umrijeti.

Četiri minute, pomislio je. Prisjetio se te brojke. Sjetio se što su govorili na obuci o ljudima koji se utope u jezeru ili djeci koja se uguše nečime. Nakon što srce stane, imaš još četiri minute. Osjećao je kako mu se život povlači prema gore i prema unutra, u njegovu glavu. To je bilo sve što je još

bio. Glava. Mozak. Ništa više. To je sve što je ikada bio. Sve što je ijedan čovjek ikada bio. *Cogito ergo sum. Mislim, dakle jesam.* Nije osjećao bol. Više ne. Bio je samo mozak, bez ikakve podrške. Nije imao tijela. Kao u znanstvenoj fantastici. Poput čovjeka s Marsa. Poput izvanzemaljca. Još je vidio, ali vidno mu je polje postalo mutno na rubovima. Kao na starom televizoru. Tako će se to dogoditi. Shvatio je napokon. Odgovor na pitanje, razjašnjenje misterija. Isključit će se poput starog crnobijelog televizora, svesti se na točku svjetla u središtu ekrana prije nego što i ona prestane svijetliti i zgasne zauvijek.

47. POGLAVLJE

Brisači su se naglim pokretima kretali lijevo-desno, a kiša je snažno budarala o krov i odbijala se tridesetak centimetara od asfalta. Kroz polutamu Reacher je vidio znak benzinske postaje kako svijetli visoko iznad tla. Udaljen je od njih malo više od pola kilometra, pomislio je. Sorenson ga je pogledala i rekla: »Obrati pozornost. Mještani nazivaju ovo Gradom Grijeha. Ovdje sve počinje.«

Usporila je automobil. Benzinska je postaja bila s lijeve strane. No ona je skrenula desno, na neravno parkiralište posuto šljunkom iza gostionice od betonskih blokova. Nastavila je još malo na jug i zaustavila se iza niske zgrade svijetlosmeđe boje. Kod stražnjih je vrata bila parkirana crvena *Mazda*. Rekla je: »Ovdje je Delfuenso radila. Koktel-bar. King i McQueen stigli su iz smjera raskrižja u crvenome autu.«

Vozila je dalje kroz kišu, dok je automobil poskakivao na neravnom terenu i prskao uokolo vodu iz lokvi kroz koje je prolazio, a zatim se zaustavio iza još jedne niske zgrade. Rekla je: »Ovo je trgovina. Ovdje su kupili košulje i vodu.« Zatim se vratila prema cesti i zastala prije nego što je skrenula. Rekla je: »Odavde su nastavili na sjever. Znaš što se dogodilo nakon toga.« No ona je skrenula u drugom smjeru i nastavila na jug. Reacher je vidio uspavana polja soje s brazdama punim vode, pa otužne stare poljoprivredne strojeve na prodaju koji su se pružali u duljini od gotovo jednoga kilometra, a zatim opet polja soje. Zatim su uslijedile niske zgrade niz čije se krovove slijevala kiša i male, zaboravljene trgovine. Ušli su u sam grad. Strelica na GPS-u približavala se raskrižju. Cesta sjever-jug uskoro će se susresti s cestom istok-zapad. Autokarta je bila neumoljiva. Ako ste željeli stići do bilo čega osim do mjesne trgovine, te su dvije ceste bile jedine opcije.

Sorenson je skrenula na zapad na raskrižju i stotinu metara poslije zaustavila je automobil ispred niskog betonskog bunkera. Bio je širok možda sedam metara, dug pet, a visok tri. Krov mu je bio ravan. Nije imao prozore, nego samo stara metalna vrata. Bio je natopljen kišom pa je izgledao tamnije nego prije, ali i čišće. Reacher je pitao: »To je stara crpka za vodu?«

Sorenson je kimnula. »Ubijeni je bio unutra, na podu. King i McQueen viđeni su kako odlaze u crvenoj *Mazdi*.« Reacher je pogledao ispred i iza sebe, pa lijevo i desno. Petljao je po GPS-u dok nije dobio prikaz područja u krugu od trideset kilometara od njih. U tome omjeru na zaslonu nije bilo ničega osim dviju glavnih cesta, one koja se pružala u smjeru sjever-jug i one koja se pružala u smjeru istok-zapad. Sve je ostalo nestalo kao beznačajno. Rekao je: »Mislím da King i McQueen nisu odavde. Vjerojatno nikada nisu ni bili ovdje. Mislím da su stigli iz smjera sjevera, s autoceste

kao i mi. Vidjeli su gostionice i barove. Nisu htjeli voziti dalje u crvenom autu, pa su se vratili ovamo jer im se to činilo kao jedino mjesto na kojemu bi mogli pronaći zamjenu.«

»Dobro, ali zašto se nisu vratili na raskrižje i odande skrenuli na istok?«

»Dva su razloga«, rekao je Reacher. »Nisu odavde pa nisu bili sigurni kamo cesta vodi. Delfuenso nije imala GPS, a vjerojatno ni autokarte u pretincu za rukavice. No važnije je to što su pretpostavili da će raskrižje od početka biti blokirano. Četiri muhe jednim udarcem. Sjever, jug, istok, zapad. Nitko ne može nikamo, osim preko tog raskrižja. Šerif ga nije blokirao?«

»Nije«, rekla je Sorenson. »Mislim da nije.«

»Trebao je. To je bila pogreška. No nije ni važno, jer su pobjegli u suprotnom smjeru. Zato su krenuli na sjever jer nisu vidjeli drugi put za istok dok ne stignu do autoceste. Noću, u mraku, one bočne ceste sigurno su im izgledale beznadno. Zato su se vratili na autocestu. Nisu imali izbora.«

»Dobro«, rekla je Sorenson. »Mogu se složiti s time.«

»Važnije je pitanje kako su uopće stigli ovamo. Ako se nisu dovezli iz Denvera s ubijenim, a nisu imali ni svoj auto, onda ih je vozio netko drugi. Drugim riječima, netko ih je ostavio ovdje. Kao što ih je poslije i pokupio. Vjerojatno isti ljudi. U tome slučaju, zašto ih nisu pričekali? Zašto su ih prepustili dugom i opasnom međuputovanju? Jedini je mogući odgovor da se ono što se dogodilo u crpki za vodu nije trebalo dogoditi. Možda su se King i McQueen trebali dovesti s ubijenim. No umjesto toga su ga ubili. Iz nekog neobjašnjivog razloga. Zbog toga su morali toliko improvizirati.«

Sorensonin je mobitel zazvonio. Glasno i dramatično kroz zvučnike. Pogledala je ispis broja. »Omaha« rekla je. »Zovu iz mog ureda.«

»Ne javljaj se«, rekao je Reacher.

Nije se javila. Pustila ga je da zvoni. Zvonio je vrlo dugo, a zatim prestao. Reacher je rekao: »Otiđimo do kuće Karen Delfuenso. Ili do kuće njezine susjede. Trebali bismo pogledati malo. I razgovarati sa susjedinom kćeri. Možda se sjetila nečega o ljudima koji su došli po Lucy. Vjerojatno su to isti koji su krivi za nestanak očevica. Možda su oni i dovezli Kinga i McQueenena.«

Sorenson je rekla: »Ne mogu se sjetiti gdje je Delfuensina kuća. Išli smo onamo usred noći.« Mobitel je kratko zazvonio. Poruka govorne pošte.

»Nemoj je preslušati«, rekao je Reacher.

I nije. Umjesto toga pretražila je popis kontakata dok nije pronašla broj mobitela šerifa Goodmana. Pritisnula je tipku za poziv i mobitel je birao broj. Reacher je kroz zvučnike čuo predenje zvona s druge strane linije, sporo i duboko, strpljivo, bez ikakve žurbe.

Zvonilo je vrlo dugo.

Nitko se nije javljao.

»Čudno«, rekla je Sorenson.

Odmaknula je automobil unatrag od stare crpke, a zatim ga okrenula i opet krenula prema raskrižju. No prije raskrižja skrenula je u bočnu ulicu. Reacher je znao što radi. Šerifov ured sigurno nije na glavnoj ulici. Nalazi se negdje straga, gdje je zemljište jeftinije i gdje velika parcela neće izvlačiti mnogo novca iz gradskog proračuna. Polako je skretala na uglovima i prolazila pokraj raznih zgrada, ali nijedna od njih nije bila policijska postaja. Opet je izašla na glavnu ulicu južno od raskrižja i pokušala u južnom kvadrantu.

»Eno je«, rekao je Reacher. Vidio je antenu za kratke radiovalove na krovu niske smeđe zgrade. Ispred nje je bilo ograđeno parkiralište, dovoljno veliko za nekoliko policijskih automobila. Bilo je prazno, osim lokvi na mjestima gdje je asfalt popucao od starosti. Cijela je postaja bila stara i istrošena, ali izgledala je kao da je održavaju na razini prihvatljivoj za policiju. Nije bila poput vojnih, ali ni poput običnih civilnih ustanova.

Sorenson je parkirala ispred zgrade pa su otrčali kroz pljusak do vrata. U predvorju su pronašli ženu koja je radila na centrali i bila recepcionarka. Sorenson joj je pokazala svoju iskaznicu i pitala gdje je šerif Goodman. Žena ga je pozvala putem radija, no nije se javljao. Zatim ga je nazvala na mobitel sa službenog telefona, ali ni to nije dalo rezultate. Rekla je: »Možda je otišao kući odrijemati. Star je, a već dugo nije spavao.«

»Trebamo adresu Karen Delfuenso«, rekla je Sorenson. »I upute kako doći do nje.«

Žena za pultom dala im je oboje. Sjeveroistočno od raskrižja, oko dvanaest kilometara daleko, u poljima. Zapravo lijevo, pa desno, pa opet lijevo, na prvim skretanjima. Opet šahovnica. Polako su se odvezli onamo. Na istočnom je obzoru opet bilo vedro. Kiša je odlazila dalje, ali sporije nego što je stigla. Reacher je bio umoran. Osjećao se ispražnjeno. Svaka stanica u tijelu kao da mu se tresla i brujala od iscrpljenosti. Bio je budan gotovo dva dana. Nije mu to bilo najdulje razdoblje bez sna, ali bilo je blizu. Pretpostavljao je da se Sorenson osjećala jednako loše. Ionako je bila blijeda, a oko očiju je dobivala plave kolute.

Zatim je nakon završnog skretanja desno Reacher ugledao niz od četiri niske kuće, same u praznini. Na sredini ceste bio je parkiran policijski automobil. Sorenson je rekla: »Ipak je ovdje. To je auto šerifa Goodmana. A ono je kuća Karen Delfuenso, druga s desna.«

Parkirala je uz rub ceste pet metara dalje i oboje su izašli iz automobila.

48. POGLAVLJE

Pronašli su Goodmana gdje je pao, na leđima uz sam prednji lijevi kotač njegova automobila. Oči su mu bile pune kišnice. U sitne su lokvice upadale nove kapi i tekle niz obraze poput suza. Usta su mu bila otvorena i u grlu mu se skupljala voda. Odjeća mu je bila natopljena. Izgledao je poput utopljenika. Koža mu je već bila ledena. Nisu mogli napipati puls. Izgledao je mlohavo, ispuhano i prazno, kako to izgledaju samo mrtvi ljudi. Tisuće nevidljivih mišićnih napetosti živog tijela nestale su.

Star je, a već je dugo budan.

Više nije, pomislio je Reacher.

»Koliko je imao godina?« pitao je.

»Bio je u kasnim šezdesetima«, rekla je Sorenson. »Možda u ranim sedamdesetima. Kako bilo, premlad da umre. Bio je fin čovjek. Dobar čovjek, kako mu je ime govorilo. Je li to bio srčani udar?«

»Vjerojatno«, rekao je Reacher. »Stres, iscrpljenost, briga. Sve je to loše za čovjeka. Policajci bi trebali biti bolje plaćeni.«

»Tome se sigurno neću protiviti.«

»Je li nam rekao što trebamo znati?«

»Mislim da nije znao što trebamo znati.«

»Trebali bismo javiti u postaju.«

Vratili su se u automobil i Sorenson je nazvala centralu sa svog mobitela. Žena na recepciji javila se, a Sorenson joj je rekla što se dogodilo. Žena je zaplakala. Sorenson je prekinula vezu, a onda su čekali. Mokri, promrzli i umorni. Zurili su pred sebe kroz vjetrobran, no nisu vidjeli mnogo, a nisu govorili ništa.

Sljedeći je stigao vrlo krupni tridesetpetogodišnjak u automobilu šerifova zamjenika. Imao je svijetlu kosu i crveno lice krupnog čovjeka. Preko odore nosio je podstavljenu jaknu koja je na rukavima imala naredničke oznake. Došao je do Sorensonina prozora i sagnuo se. Jakna se otvorila i Reacher je vidio crnu pločicu na kojoj je pisalo Puller iznad jednog džepa na košulji i značku šerifova ureda iznad drugog. Na zvijezdi je pisalo *Zamjenik šerifa*. Pokucao je na prozor debelim crvenim prstima. Sorenson nije spustila prozor. Samo je pokazala prstom. Zamjenik je krenuo prema automobilu svog šefa kratkim, napetim koracima, kao da prilazi utvrđenom položaju. Kao da očekuje neprijatelja koji će otvoriti vatru na njega. Došao je do

suvozačke strane i zaustavio se. Pogledao je dolje, a zatim oteturao do ruba ceste, sagnuo se i povratio u blato.

Reacher je primijetio da je kiša stala.

Ubrzo zamjenik Puller malo se uspravio i pogledao preko polja u daljinu. Bio je zelen u licu. Nije ga pogodila smrt starog šerifa, nego to što je vidio truplo. Reacher je izašao iz automobila. Cesta je još bila puna vode, ali zrak se iznenada doimao svježije i suho. Sorenson je izašla sa svoje strane. Zamjenik Puller krenuo je prema njima pa su se sve troje susreli u prostoru između automobila.

Sorenson je pitala: »Ti si drugi u zapovjednom lancu?«

»Čini se da jesam«, odvratio je Puller.

»Onda ti se krivo čini. Od sad si šef. Zapravo, vršitelj dužnosti šefa. I imaš posla. Moraš nas obavijestiti o svemu.«

»O čemu to?«

»Dijete je nestalo.«

»Nisam to baš pratio.«

»Zašto nisi?«

»Uglavnom nadzirem promet. Prema autocesti i od nje. Sjeverno od Grada Grijeha. Imam radarski pištolj.«

»Obavijestili su te o tomu što se ovdje sinoć dogodilo?«

»Sve su nas obavijestili.«

»Ali ti to nisi pratio?«

»Uglavnom nadzirem promet.«

»Zar te šerif Goodman nije maknuo s tvojih uobičajenih dužnosti?«

»Sve nas je maknuo.«

»Zašto onda nisi obraćao pozornost?«

»Zapravo mi nije rekao što da radim.«

»Jesi li pao na glavu kao beba?« pitao je Reacher.

Zamjenik Puller nije odgovorio.

Sorenson je rekla: »Nazovi centralu i reci im neka pošalju kola Hitne pomoći da odvezu truplo.«

»Dobro.«

»Onda nazovi obitelj šerifa Goodmana.«

»Dobro.«

»A onda nazovi pogrebnika.«

» Odakle? «

»S telefona. Bilo kojeg telefona. Samo nemoj da bude nigdje blizu mene.«

Zamjenik Puller vratio se do svojeg automobila, a Reacher i Sorenson krenuli su prema kući susjede Karen Delfuenso.

Susjeda nije imala mnogo više od trideset godina. Njezina je kći bila desetogodišnja inačica iste osobe, samo uspravna, vitka i bez bora. Ime joj je bilo Paula. Nalazila se u stražnjoj sobi. Odande nije vidjela cestu. Nije vidjela ništa, osim blata. Imala je konzolu za igre priključenu na TV. Na zaslonu se svašta događalo. Uglavnom eksplozije. Male crtane figure nestajale su u oblacima dima manjim od loptica za golf.

Susjeda je rekla: »Morala sam na posao. Žao mi je.«

Sorenson je rekla: »Shvaćam«, kao da to zaista misli. I Reacher je shvaćao. Čitao je novine i čuo ljude kako govore. Znao je da je posao lako izgubiti, a teško opet dobiti.

Susjeda je nastavila: »Rekla sam im da ne otvaraju vrata.«

Sorenson je pogledala djevojčicu i pitala je: »Paula, zašto si otvorila vrata?«

»Nisam«, rekla je djevojčica.

»Zašto ih je otvorila Lucy?«

»Jer ju je čovjek zazvao po imenu.«

»Zazvao je Lucy po imenu?«

»Da. Rekao je *Lucy, Lucy*.«

»Što je još rekao?«

»Nisam čula.«

»Jesi li sigurna? Morala si nešto čuti.«

Djevojčica nije odgovorila.

Sorenson je čekala.

Djevojčica je pitala: »Jesam li u nevolji?«

Sorenson je oklijevala.

Reacher je rekao: »Da, mala, jesi. Da budem iskren, u velikoj si nevolji. Ali možeš se izvući tako da nam kažeš sve što si čula i vidjela jutros. Ako to učiniš, bit ćeš posve slobodna od krivnje.«

Nagodba. Poticaj. Mrkva i batina. Star i provjeren sustav. Reacher ga je mnogo puta rabio u svoje vrijeme. Desetogodišnja kazna smanjena na petogodišnju, uvjetna kazna umjesto zatvorske, odbacivanje optužbi u zamjenu za informacije. Takvo što je funkcioniralo s dvadesetogodišnjacima i tridesetogodišnjacima. I to posve dobro. Reacher nije vidio zašto ne bi funkcioniralo s desetogodišnjacima.

Djevojčica nije rekla ništa.

Reacher je rekao: »Ja ću ti dati dolar za slatkiše, a moja će ti prijateljica dati poljubac u čelo.«

I potkupljivanje je funkcioniralo.

Djevojčica je rekla: »Čovjek je rekao da zna gdje je Lucyna mama.«

»Zbilja?«

Djevojčica je entuzijastično kimnula. »Rekao je da će odvesti Lucy k njoj.«

»Kako je izgledao?«

Djevojčica je stiskala prste, kao da može izvući odgovor iz njih.

»Ne znam«, rekla je.

»Ali malo si provirila, zar ne?«

Opet je kimnula.

»Koliko si ljudi vidjela ispred vrata?«

»Dvojicu.«

»Kako su izgledali?«

»Kao na televiziji.«

»Jesi li vidjela njihov auto?«

»Bio je dug i nizak.«

»Običan auto? Nije bio kamionet ili terenac?«

»Običan auto.«

»Je li bio prljav?«

»Nije, bio je sjajan.«

»Koje je boje bio?«

Djevojčica je opet pritiskala prste.

»Ne znam«, rekla je.

Sorensonin je mobitel zazvonio. Pogledala je u zaslon i ustima oblikovala riječ: »Omaha.«

Reacher je odmahnuo glavom. Sorenson je kimnula, ali nije izgledala sretno. Pustila je da zvoni. Naposljetku je prestao, a Reacher je opet pogledao djevojčicu i rekao: »Hvala ti, Paula. Bila si sjajna. Više nisi u nevolji. Posve si slobodna od krivnje.« Zavukao je ruku u džep i izvukao novčanicu od jednog dolara. Predao ju joj je. Sorensonin je mobitel opet zazvonio, ali kratko i tiho. Glasovna poruka. Reacher je rekao: »A sad će ti lijepa gospođa dati poljubac u čelo.«

Djevojčica se smijuljila. Sorenson je izgledala pomalo posramljeno, ali naposljetku se sagnula i poljubila je. Djevojčica se vratila svojim

eksplozijama na TV-u. Reacher je pogledao mamu i rekao: »Moramo posuditi ključ Karenine kuće.«

Žena ga je izvadila iz ladice u hodniku. Bio je to običan kućni ključ, s kristalnim privjeskom. Kao i ključ automobila. Reacher se pitao na kolikoj bi se temperaturi kristalno staklo rastopilo. Vjerojatno na nižoj od običnog stakla. Zbog stvari koje stavljaju u njega da bi svjetlucalo. To je značilo da je privjesak za ključ automobila nestao zauvijek. Bio je samo mrlja elemenata u tragovima na izgorjelom podu *Impale*, ili sitni oblak dima kojeg je vjetar već odnio na pola puta do Oregona.

Uzeo je ključ i rekao: »Hvala«, te izašao zajedno sa Sorenson. Goodmanov je automobil još bio ondje, ali Hitna je pomoć već stigla i odvezla truplo. Ni Pullerovog automobila više nije bilo, a ni kišnih oblaka. Nebo se razvedrilo. Visoko iznad njihovih glava sjalo je slabašno sunce.

Sorenson je zastala na prilazu i pregledala popis glasovnih poruka. Reacher je rekao: »Nema potrebe da ih slušaš. Već znaš što kažu.«

»Morat ću se javiti«, rekla je. »Situacija se promijenila. Djevojčica nije pronađena, a više nema mjesne policije. Barem nikoga sposobnog. Više ne.«

»Nazvat ćeš ih poslije«, rekao je Reacher. »Nemoj još.« Zaobišao je mokri travnjak i skrenuo na prilaz Delfuensine kuće, s ključem u ruci.

Sorenson je pitala: »Što očekuješ da ćeš pronaći unutra?«

»Krevet«, odvratio je Reacher. »Ili barem naslonjače. Moramo odrijemati. Trenutačno više nismo ni od kakve koristi. Ne želimo završiti poput Goodmana.«

49. POGLAVLJE

Delfuensina je kuća bila jednaka susjedinoj u svakom pogledu. Jednak raspored prostorija, jednaka kuhinja, jednaki prozori, vrata i podovi. Jednake ručke ladica, jednake kvake na vratima, jednake kupaonice. Konfekcijska gradnja. Bile su tri male spavaće sobe. Jedna je očito bila Delfuensina, jedna očito njezine kćeri, a jedna gostinjska.

»Biraj«, rekao je Reacher. »Krevet u gostinjskoj sobi ili kauč u dnevnoj sobi.«

»Ovo je ludost«, rekla je Sorenson. »Ignorirala sam dva poziva iz svojeg ureda. Vjerojatno me zvao osobno moj šef. Zapravo sam bjegunka. A ti misliš da bih trebala spavati?«

»To je pitanje učinkovitosti. Kao što si rekla, dijete je nestalo. Tvoji ljudi neće poduzeti ništa. Mjesna je policija sada beskorisna. Stoga ćemo se mi morati pobrinuti za to. A to ne možemo ako smo mrtvi umorni.«

»Doći će po mene. Bit ću lak plijen ako sam u krevetu.«

»Udaljeni su dva sata vožnje. Dva sata spavanja bolje je od ničega.«

»Ionako ne možemo ništa učiniti. Nemamo pojma što se događa. Nemamo resursa.«

»Znam«, rekao je Reacher. »Čuo sam te prvi put. Nemamo nikoga poznatog u blizini, nemamo podršku ni pomoć, nemamo proračun ni infrastrukturu, nemamo laboratorij ni računala. Nemamo ništa. Ali što drugo možemo učiniti? Oni koji sve to imaju ignoriraju cijeli slučaj. Morat ćemo se snaći kako znamo.«

»A kako će to biti? Od čega ćemo započeti?«

»Od obdukcije Karen Delfuenso. Od prvih rezultata. Znat ćemo više kad ih dobijemo.«

»Kako će nam to pomoći?«

»Čekaj i vidjet ćeš. Možeš ih požuriti ako želiš.«

»Ne trebam. Znam ih. Radit će najbrže što mogu.«

»Gdje?«

»Vjerojatno u Des Moinesu. Ondje je najbliža pristojna mrtvačnica. Samo će ući i zauzeti je. Tako to radimo.«

»Kad će ti se javiti?«

»Ti znaš nešto, zar ne?«

»Spavaj malo«, rekao je Reacher. »Javi se ako te zovu forenzičari, inače nemoj.«

Reacher je legao na kauč u dnevnoj sobi. Bio je to kompaktni trosjed s niskim naslonima za ruke, presvučen žutom tkaninom s cvjetnim motivima. Bio je lošiji od kreveta, ali bolji od poda. Ispravio je leđa, udobno smjestio glavu i privukao noge kako bi stao na kauč. Postavio je sat u svojoj glavi da ga probudi za dva sata, udahnuo jednom, udahnuo drugi put i zaspao, gotovo istodobno.

A zatim se gotovo istodobno probudio jer je zazvonio telefon. Ne Sorensonin mobitel, nego kućni telefon u kuhinji. Delfuensina fiksna linija. Telefon je imao tradicionalno metalno zvono, sporo i opuštano. Zazvonilo je šest puta, strpljivo, a zatim se javila automatska sekretarica. Reacher je čuo Delfuensin glas, vedar i živ, veseo i energičan: »Bok, dobili ste Karen i Lucy. Trenutačno se ne možemo javiti, ali ostavite poruku nakon tona.«

Zatim se začuo ton, pa glas druge žene. Govorila je nešto o tome da bi se Lucy došla igrati k njezinu djetetu, a onda je poziv završio i Reacher je opet zaspao.

Drugi se put probudio točno nakon dva sata. Koljena su mu otupjela, a leđa kao da mu je netko izudarao čekićima. Uspravio se, okrenuo i spustio noge na pod. U kući se nije čuo nikakav zvuk. Samo tišina. Bili su daleko od ičega, usred zime.

Ustao je, ispružio se i dlanovima dotaknuo strop. Zatim je otišao u kupaonicu, umio se i oprao zube pastom na kojoj je bio crtež dinosaura. Pretpostavio je da pripada Lucy. Nakon toga je zavirio u gostinjsku sobu.

Sorenson je čvrsto spavala na krevetu. Lice joj je bilo okrenuto prema njemu, a jedan joj je pramen padao preko oka, baš kao kada je držala pištolj uperen u njega. Jednu je ruku zabacila iznad glave, a drugu stisnula uz tijelo kao da se brani. Napola sigurna, napola nesigurna. Aktivna podsvijest. Sukobljeno stanje uma. Pitao se kako bi je bilo najbolje probuditi, a onda joj je zazvonio mobitel i učinio to umjesto njega. Običan elektronički zvuk, tanak i optužujući. Zazvonio je jednom, dvaput. Ona se trgnula, širom otvorila oči i naglo sjela uspravno. Počela je tražiti mobitel rukama otupjelim od sna i pogledala zaslon.

»Omaha«, rekla je.

Zazvonio je treći put.

Rekla je: »Ne mogu ga više ignorirati.«

Četvrti put.

Rekla je: »Mogu se pozdraviti sa svojom karijerom.«

Peti put.

Reacher je prišao krevetu i uzeo joj mobitel iz ruke. Pritisnuo je zelenu

tipku. Prislonio je mobitel na uho. Rekao je: »Tko je to?«

Muški glas iz slušalice rekao je: »Tko ste vi?«

»Ja sam pitao prvi.«

»Otkud vam ovaj mobitel?«

»Probaj pogoditi.«

»Gdje je posebna agentica Sorenson?«

»Tko pita?«

Usljedila je duga stanka. Možda je uključivao uređaj za snimanje ili nekakav GPS lokator. Ili je samo razmišljao. Rekao je: »Prezivam se Perry. Posebni sam agent FBI-a, zapovjednik ureda u Omaha u Nebraski. Drugim riječima, vrlo sam visoki službenik savezne agencije, a k tome i šef agentice Sorenson. Tko ste vi?«

Reacher je rekao: »Ja sam vozio auto u Iowi. A agentica Sorenson moja je zarobljenica. Ona je moj talac, g. Perry.«

50. POGLAVLJE

Sorenson je zanijemjela na krevetu. Čovjek s druge strane linije duboko je disao u slušalicu. Reacher je rekao: »Imam vrlo skromne zahtjeve, g. Perry. Ako želite da vratim agenticu Sorenson živu i zdravu, nemojte učiniti ništa. Nemojte me zvati, nemojte me pokušavati locirati, nemojte me tražiti, nemojte me gnjaviti i nemojte mi smetati ni na koji način.«

Perry je rekao: »Reci mi što želiš.«

»Upravo jesam.«

»Mogu ti pomoći. Možemo se dogovoriti.«

Reacher je pitao: »Jeste li bili na tečaju za pregovaranje s otmičarima?«

»Jesam.«

»Vidi se. Ne slušate me. Samo me ostavite na miru.«

»Što namjeravaš učiniti?«

»Namjeravam obaviti tvoj posao.«

»Moj posao?«

»Ljudi su ubijeni, dijete je nestalo«, rekao je Reacher. »Trebao si reći CIA-i i Ministarstvu vanjskih poslova da se povuku i budu tiho, ali nisi. Popustio si im. Zato mi nemoj stajati na putu dok rješavam ovo umjesto tebe.«

»Tko si, dovraga, ti?«

Reacher nije odgovorio. Samo je prekinuo vezu i bacio mobitel na krevet.

»Lud si«, rekla je Sorenson.

»Zapravo i nisam«, rekao je Reacher. »Ovako ni ti ni on niste krivi, a posao će biti obavljen. Svi su zadovoljni.«

»Ali on neće učiniti to što si mu rekao. Poznajem ga, Reacheru. Neće samo sjediti i trpjeti. Neće dopustiti da ga osramotiš pred CIA-om. Krenut će za tobom. Pokrenut će pravi lov na čovjeka.«

»Neka bolji pobijedi«, rekao je Reacher. »Već su me tražili. Mnogo puta. Nitko me nikada nije pronašao.«

»Ne shvaćaš. Bit će mu lako. Može ući u trag mojem mobitelu.«

»Ostavit ćemo ga ovdje i kupiti drugi.«

»Zaboga, može ući u trag mojem *autu*.«

»I tvoj ćemo auto ostaviti ovdje.«

»Zar ćemo hodati?«

»Ne, uzet ćemo auto šerifa Goodmana. Još je ispred kuće. A njemu više nije potreban, zar ne?«

Goodmanov je automobil još bio na sredini ceste. Ključevi su još bili u njemu, kao što je Reacher i očekivao. Gradski su policajci obično nosili ključeve sa sobom, ali seoski baš i ne. Nema veće sramote od toga da neki ulični klinac ukrade policijski automobil tijekom gradskog okršaja, ali na selu nije bilo takve opasnosti, pa su navike bile drukčije.

Bio je tu i bonus. Nisu morali kupovati novi mobitel. Goodmanov je mobitel bio unutra. Punio se na postolju identičnom onome koje je Sorenson imala u svome automobilu. Na zaslonu su bila prikazana dva propuštena poziva. Jedan sa Sorensoninog mobitela, a drugi iz centrale.

Oba su stigla nakon što je umro.

Reacher je pomaknuo vozačevo sjedalo unatrag i pokrenuo motor. Automobil je bio policijski *Crown Vic*, no ispod površine bio je identičan Sorensoninoj diskretnijoj verziji. No bio je stariji i prljaviji iznutra. Sjedalo je poprimilo oblik Goodmanova tijela od mnogobrojnih sati koje je proveo u njemu. Reacheru se činilo kao da stavlja na sebe mrtvačevu odjeću.

»Kamo idemo?« pitala je Sorenson.

»Bilo kamo gdje ima signala za mobitel«, rekao je Reacher. »Moramo se čuti s tvojim forenzičarima. Zbog rezultata obdukcije. Moraš ih nazvati i dati im novi broj.«

»Zapravo krademo auto, znaš?«

»Tko će poduzeti nešto po tome pitanju? Onaj idiot Puller?«

Reacher je okrenuo automobil na praznom prilazu Delfuensine kuće i krenuo na jugozapad, prema raskrižju. Nije prošao ni kilometar kad je Goodmanov mobitel zazvonio u svome postolju. Glasno elektroničko pištanje. Zvučalo je hitno i nimalo lijepo.

Na zaslonu je bio prikazan pozivni broj 402.

»Omaha«, rekao je Reacher.

Sorenson se nagnula da pročita cijeli broj.

»Sranje«, rekla je. »To je privatni broj mojeg nadređenog.«

»Zove Goodmana? Zašto?«

»Oteo si me. Uzbunit će lokalne čuvare zakona u cijeloj istočnoj Nebraski. Vjerojatno i u dijelu Iowe.«

»Zar ne zna da je Goodman mrtav?«

»Vjerojatno ne zna. Kako bi saznao? Još je prerano.«

»Otkud mu ovaj broj?«

»Iz baze podataka. Imamo mnogo brojeva.«

»Je li prije razgovarao s Goodmanom?«

»Ne bih rekla. Goodmanov je poziv primio agent na noćnom dežurstvu. To je sve. Tako je sve ovo počelo.«

»Kako da se javim?«

»Ne misliš valjda razgovarati s njime?«

»Ne možemo dopustiti da ga svi ignoriraju. Počet će se osjećati loše.«

»Ali poznaje ti glas. Maloprije ste razgovarali.«

»Kako je Goodman zvučao?«

»Poput sedamdesetogodišnjaka iz Nebraske.«

»Kako da se javim?«

»Siguran si?«

»Brzo, prije nego što se javi glasovna pošta.«

»Uz rub vjetrobrana nalazi se mikrofon. Samo pritisni zelenu tipku.«

Reacher je pritisnuo zelenu tipku. Začuo je zvuk mobitela kroz zvučnike automobila, neprirodno glasne, jasne i detaljne. Svaki šum i svako pucketanje bilo je vjerno preneseno. Zatim je čuo glas glavnog agenta Perryja. Zvučao je odrješito i pomalo napeto. Rekao je: »Je li to šerif Goodman?«

Reacher je podigao desnu ruku s upravljača i stavio mali prst s jedne strane u usta. Poput neke zubarske naprave. Rekao je: »Da, ja sam.«

Glas koji je ispunjavao automobil nastavio je: »Ja sam Anthony Perry, zapovjednik ureda FBI-a u Omahi. Zanima me situacija koja se možda razvija u vašem kraju.«

»Kakva je to situacija?«

»Mislim da ste upoznali agenticu Sorenson iz mog ureda.«

»Imao sam to zadovoljstvo sinoć. Zbilja krasna mlada žena. Sigurno ste ponosni što radi za vas, gospodine.«

Sorenson je zabacila glavu i zatvorila oči.

Perry je rekao: »Jesam, ali to sada nije važno. Primili smo izvješće od državne policije Nebraske da je jutros nestalo dijete.«

»Nažalost, to je istina.«

»Mislim da je agentica Sorenson zbog toga opet krenula prema vama.«

»To je dobro«, rekao je Reacher. »Treba mi svaka pomoć koju mogu

dobici.«

Progutao je slinu ne vadeći prst.

»Dobro ste, šerife?« pitao je Perry.

»Umoran sam«, rekao je Reacher. »Star sam i već sam dugo budan.«

»Niste vidjeli agenticu Sorenson danas?«

»Još nisam, ali držat ću oči otvorene.«

»Nije tako jednostavno, šerife. Vjerujem da je na putu k vama skrenula zajedno s osumnjičenim kojeg je vozila. Štoviše, mislim da ju je osumnjičeni nekako svladao i drži je kao taoca.«

»Shvaćam zašto kažete da je to situacija. Itekako. No ne trebate moje dopuštenje da je dođete tražiti. Imate pravo brinuti se za svoje ljude. I uvijek ste dobrodošli ovamo.«

»Nemam dovoljno ljudi za to«, odvratio je Perry. »Ne možemo biti svugdje istodobno. Zamolio bih vas i vaše momke da budete moje oči i uši ondje. Možete li to učiniti?«

»Što točno?«

»Javite mi odmah ako vidite agenticu Sorenson ili njezin auto. I ako je moguće uhitite čovjeka koji je s njom.«

»Imate li njegov opis?«

»Krupan je i ima slomljen nos.«

»Je li opasan?«

»Smatrajte ga izuzetno opasnim. Ne izlažite se opasnosti ako nije nužno.«

»Mislite da najprije pucamo, a onda postavljamo pitanja?«

»Mislim da bi to bio vrlo razuman pristup u danim okolnostima.«

»Može, agente Perry. Možete prekrižiti moj okrug s popisa svojih problema. Ako dođe ovamo, pobrinut ćemo se za njega.«

»Hvala vam šerife. Izuzetno cijenim vašu suradnju.«

»Zadatak nam je služiti«, rekao je Reacher. Izvukao je prst iz usta i pritisnuo crvenu tipku na mobitelu.

Sorenson je samo šutjela.

»Što je?« pitao je Reacher. »Dobro je ispalo. Cijeli je okrug sada naš. Možemo ići kamo želimo.«

»Što ako moramo izaći iz okruga? Zar ne shvaćaš? Tražen si čovjek. Želi da te ubiju.«

»Ljudi su me već pokušavali ubiti«, rekao je Reacher. »No još sam ovdje, a oni nisu.«

Nakon što su prošli još jedan kilometar Sorenson je javila forenzičarima da ima nov broj mobitela. Forenzičari se nisu javljali pa im je ostavila glasovnu poruku. Reacher je to shvatio kao dobar znak koji ukazuje da upravo rade obdukciju, negdje iznad stola od nehrđajućeg čelika u nekoj mrtvačnici. Nije im zavidio. Kao i svi policajci, nazočio je obdukcijama. Bila je to neka vrsta inicijacije i pokazivanja karaktera, a ponekad je bila važna i za povezivanje dokaza. Raspadnuta tijela iz vode bila su najgora, ali izgorjela trupla bila su odmah iza njih. Kao da režete zagorjelu pečenku, ali ne baš tako.

Zaustavio se tri kilometra od raskrižja. Nije želio da ga vide kako vozi automobil preminulog šerifa. Ni mještani, a kamoli Puller ili drugi zamjenici. Nije želio da nastanu problemi ili da se glas proširi putem policijskog radija. Ne u tome trenutku. U tome je trenutku anonimnost bila na njegovoj strani. Pronašao je ulaz u polje, skrenuo na njega pustivši da kotači upadnu u kolotečine traktora i ostavio motor da radi zbog grijanja. Imali su oko pola spremnika goriva. Zurio je pred sebe kroz vjetrobran, u ravnu smeđu zemlju koja se pružala sve do obzora. Da je šest mjeseci kasnije, automobil bi bio skriven zelenim lišćem, okružen desetcima tisuća tona buduće stočne hrane stvorene od biljnog DNK-a, kiše i minerala iz tla.

»Što misliš?« pitala je Sorenson.

»Upravo sad?«

»Ne, o Delfuensinoj obdukciji.«

»Odgovor će biti ili da ili ne«, rekao je. »Ili jedno ili drugo.«

»Možeš li elaborirati?«

»Ne mogu«, rekao je Reacher. »Mogao bih se osramotiti.«

»Lako se posramiš?«

»Osjećam se pomalo glupo ako iznesem velike pretpostavke koje se pokažu pogrešnim.«

»Dogada li se to često?«

»Češće nego što bih volio. Imaš li djece?«

Sorenson je odmahнула glavom. »Život mi nije otišao u tome smjeru.«

»Jesi li željela da ode?«

»Nisam sigurna. A ti?«

»Ne. Ni jedno ni drugo. Posramiš li se ti lako?«

»Ne baš lako«, odvratila je Sorenson. »Barem ne profesionalno. Katkad osobno. Na primjer, sad bih se voljela istuširati i preodjenuti. U ovoj sam majici otkad sam ustala jučer.«

»Ja svoje majice nosim najmanje tri dana. A i nos mi je razbijen. Uopće ne osjećam miris.«

Nasmiješila se.

On je rekao: »Mogla bi otići u kupnju. Ili se istuširati u Delfuensinoj kući. Cijeli je okrug naš.«

»Tuširanje u Delfuensinoj kući bilo bi jezivo. U kupaonici mrtve žene?«

»Vozimo auto mrtvog čovjeka.«

»Gdje bih otišla u kupnju?«

»U gradu sigurno postoji trgovina. Mogla bi kupiti radnički kombinezon.«

»Ne želiš ići u grad. Inače ne bi stao ovdje.«

»Možemo otići u Grad Grijeha. Znamo da ondje imaju barem košulje. U trgovini koja radi cijelu noć.«

»Nisu baš lijepe.«

»Ti bi izgledala lijepo u bilo čemu.«

»Zanemarit ću da si to rekao«, rekla je. A zatim: »Dobro, hajdemo u Grad Grijeha. Učinit ću što i ti. Kupit ću košulju, a ti mi sredi jedan sat u motelu.«

»Poslijepodne ne ide tako. Sobarice će već otići kući. Morala bi platiti za cijelu noć.«

»Nema veze. Vrijedit će.«

»Vrlo si uredna.«

»Većina je ljudi takva.«

»Mogli bismo i na ručak.«

No uto je Goodmanov mobitel opet zazvonio. Opet glasno elektroničko pištanje, pojačano kroz zvučnike.

Pozivni je broj bio 816.

»Kansas City«, rekao je Reacher.

»Ne javljaj se«, rekla je Sorenson.

Mobitel je zvonio i dalje. Šest, sedam, osam puta, a onda je prestao. U automobilu je opet zavladao tišina. Samo zujanje motora i šuštanje grijača.

»Iz Kansas Cityja su tvoji ljudi iz protuterorističkog odjela, zar ne?«

»Nisu moji«, rekla je Sorenson.

»Dawson i Mitchell, zar ne?«

»Da.«

»Tko bi drugi zvao Goodmana iz Kansas Cityja?«

»Mogao bi biti bilo tko. Brat, sestra, kći, sin. Stari kolega s faksa. Prijatelj za ribolov.«

»Tijekom radnog vremena?«

»Zašto ne?«

»Je li Goodman uopće išao na fakultet?«

»Nemam pojma.«

»Mislim da njegov glavni zamjenik nije.«

Mobitel je opet zazvonio, ali tiše, kraće i samo jednom. Glasovna poruka. Sorenson se nagnula i počela petljati po mobitelu. Njezina je kosa dodirnula Reacherovu ruku. Automobil se ispunio vodenastim, iskrivljenim zvukom.

»Poziv s mobitela«, rekla je Sorenson. »Slab signal. Vjerojatno zove iz zatvorenog prostora ili iz vozila u pokretu.«

Zatim se začuo glas koji je rekao: »Šerife Goodman, ovdje agent Dawson iz FBI-eva protuterorističkog odjela u Kansas Cityju. Upoznali smo se sinoć. Nazovite me što je prije moguće. No i prije toga moram vas upozoriti na čovjeka koji putuje s agenticom Sorenson iz ureda u Omahi. Opasan je bjegunac kojeg treba uhititi čim ga vidite. Moj partner i ja idemo k vama. Riješit ćemo situaciju kad stignemo onamo, ali do onda budite oprezni. Stižemo za najviše trideset minuta. Doći ćemo do vaše postaje. Nadam se da ćemo se vidjeti ondje.«

Čulo se još malo smetnji, a onda je nastupila tišina.

Samo zujanje motora i šuštanje grijača.

Sorenson je rekla: »Okrug ipak nije naš.«

51. POGLAVLJE

Reacher nije pokrenuo automobil. To je mjesto bilo dobro koliko i bilo koje drugo. Rekao je: »Ured u Omahi očito ne komunicira s onim u Kansas Cityju. Da tvoj zapovjednik zna da su Dawson i Mitchell krenuli ovamo, ne bi tražio Goodmanovu pomoć.«

»Vjerojatno je suprotno«, odvratila je Sorenson. »Ured u Kansas Cityju ne komunicira s uredom u Omahi. Rade neovisno od njih. To je tipično za usijane protuterorističke glave.«

»Zar misle da sam terorist?«

»Znaju da si vozio auto u kojem su bili King i McQueen. A oni su ubili čovjeka za kojeg si ti uvjeren da je bio pripadnik CIA-e. To vas sve stavlja u relevantnu kategoriju, zar ne?«

»Jedan crnac u kamionetu gotovo me pokupio, nedugo prije nego što su se pojavili King i McQueen. Tada mi je gotovo bilo drago. Bilo mi je hladno, a činilo se da u njegovu autu ne radi grijač. Sad bih volio da je stao. Već bih bio u Virginiji.«

»S upalom pluća, možda.«

»Hajdemo da kupiš košulju i istuširaš se.«

»Ali imamo samo pola sata. Ili manje.«

»Do čega? Ti se nikomu nisi zamjerila, a mene nitko neće ni vidjeti.«

»Mislit će da sam oteta. Spasit će me. To je isto kao da me uhite.«

»Tvoj šef nije razgovarao s njima. Ne znaju ništa o lažnoj otmici. Rekli su da sam ti suputnik, a ne otmičar. Pozdravit ćete se, oni će te pitati gdje je tip s razbijenim nosom, a ti ćeš reći da nemaš pojma. Ako te uopće pronađu. A neće. Neće uzeti sobu u motelu, a čak i da je uzmu, recepcionar ih neće staviti u istu sobu s tobom. Mobiteli obično tako ne funkcioniraju.«

»Dobro«, rekla je Sorenson. »Hajdemo.«

Goodmanov automobil nije imao GPS uređaj na ploči s instrumentima ni autokartu u pretincu za rukavice. Nijedno mu nije bilo potrebno. Goodman je sigurno poznavao svoj okrug kao svoj džep. Vjerojatno je odrastao i živio ovdje cijeli svoj život. Stoga se Reacher orijentirao po sjećanju, zdravom razumu i nagađanju. Bili su oko tri kilometra sjeveroistočno od raskrižja, a trebali su doći tri kilometara sjeverno od njega. Stoga je krenuo na zapad kroz šahovnicu poljskih cesta i izašao na glavnu ulicu nasuprot tužnog niza starih poljoprivrednih strojeva na prodaju. Zaustavio se ondje i pogledao na obje strane, no nije vidio ništa zabrinjavajuće. Ni FBI-eve automobile, ni

specijalce, ni policijske kombije. Također ni šerifove zamjenike, blokade na cesti ili helikoptere u zraku. Stoga je skrenuo na sjever, prošao još kilometar-dva i parkirao iza trgovine.

Sorenson je skinula Goodmanov mobitel s postolja i stavila ga u torbicu. Ušla je u trgovinu i pet minuta poslije izašla s jednakom košuljom kakvu je dobila Delfuenso i manjim paketom za koji je Reacher vjerovao da sadrži jeftino donje rublje i čarape. Motel koji je najbolje izgledao bio je s druge strane ceste, pa je Reacher odvezao automobil onamo, ali je parkirao dosta dalje. Smatrao je da je bolje da Sorenson ode pješke do recepcije. Iz iskustva je znao da recepcionari obožavaju tračeve i nije htio da cijeli okrug sazna kako neki stranac vozi šerifov automobil. Gledao je kako Sorenson ulazi na recepciju i vidio je kako pet minuta poslije izlazi s ključem.

Gledao ju je kako hoda pločnikom pokraj niza soba, a zatim ulazi u jednu.

Trideset minuta, pretpostavio je, za urednu ženu koja se zadnji put tuširala prije više od trideset sati. Možda i četrdeset minuta ako koristi električno sušilo.

Pomaknuo je automobil i parkirao ga iza gostionice koja je danju bila zatvorena. Cijeli je Grad Grijeha bio prilično tih. Na svim je zalogajnicama bio natpis *Posljednja brana prije autoceste*, a na obje benzinske postaje *Posljednje gorivo prije autoceste*. Mjesna je trgovačka udruga mogla postaviti znak *Posljednje sve prije autoceste* i ne bi lagali. No mnogi su se vozači odricali tih posljednjih prilika.

Izašao je iz automobila, zaključao ga i krenuo dalje pješke. Prešao je cestu i zaobišao koktel-bar u kojem je radila Delfuenso. Crvena je *Mazda* još bila ondje. Petora vrata, četiri sjedala. Brave su bile obijene. Vjerojatno su to učinili forenzičari. Unutrašnjost je bila čista i jednolična. Vozačevo je sjedalo bilo namješteno za osobu prosječne visine. Unajmljeni automobil, tipičan u svakome pogledu.

Ako si u nedoumici, popij kavu bilo je načelo kojim se Reacher vodio. Stoga je opet prešao cestu i krenuo prema zalogajnici najbližoj motelu u kojem je bila Sorenson. Sjeo je u separe u kutu, naslonjen na zid. Ispred njega je na stolu bila velika keramička šalica puna jake kave. Šalica je bila loša, ali kava je bila pristojna. I taktički je položaj bio dobar. S tog je mjesta vidio cijelu zalogajnicu i dio ulice. Hodnik koji je vodio do WC-a bio je metar od njega, a na njegovu je kraju bio požarni izlaz. Kroz prozor je promatrao promet na cesti. Prema sjeveru je prošao tegljač, a zatim drugi prema jugu. Pa istrošeni kamionet, terenac prekriven blatom i kombi dostave s tragovima hrđe.

A zatim tamnoplavi *Ford Crown Victoria* u smjeru sjevera.

Ista marka i model kao i automobil agentice Sorenson.

Na poklopcu prtljažnika bile su jednake antene.

Automobil FBI-a.

I dvojica u njemu.

Kretao se polako. Previše polako. Osjetno sporije od uobičajene oprezne vožnje. Bila je to brzina za pretraživanje. Vozač je gledao lijevo, a putnik desno. Reacher je gledao kako automobil polako prolazi pokraj zalogajnice. Činilo mu se da su u njemu bila dvojica od četvorice koju je vidio na parkiralištu iza zgrade FBI-a u Omahi. Možda. Dawson i Mitchell. Moguće.

Pijuckao je kavu i mjerio vrijeme, brzinu i udaljenost u glavi. I plavi se *Crown Vic* vratio baš kad je predvidio. Ovaj put se kretao prema jugu, ali i dalje sporo. Dvije glave u njemu osvrtale su se dok su dva para očiju pregledavala rub ceste, zgrade, ljude, automobile, zastajući ponegdje, a zatim opet nastavljajući.

A tada je automobil opet usporio i skrenuo.

Poskočio je preko istrošenog ruba ceste i grubo se spustio na šljunak kojim je bilo posuto parkiralište ispred zalogajnice. Dovezao se bliže i parkirao se metar od prozora iza kojeg je sjedio Reacher. Dvojica unutra ostali su sjediti mirno. Nije im se žurilo. Nisu imali neki važan cilj. Samo stanica za kavu nakon duge i neuspješne potrage. To je bilo sve. Reacher je bio uvjeren da ih je prepoznao. Bio je uvjeren da su to Dawson i Mitchell. Treptali su i zijevali, istežući vrat kako bi opustili mišiće. Bili su odjeveni u tamnoplava odijela i bijele košulje s plavim kravatama. Izgledali su pomalo izmučeno. Pomalo umorno. Jedan je bio malo viši i mršaviji od drugog, ali po svemu su ostalome bili slični. Obojica su imali svijetlu kosu i crveno lice. Obojica su bili u ranim četrdesetima.

Zar misle da sam terorist?

Znaju da si vozio auto u kojemu su bili King i McQueen.

Zajedno su izašli iz automobila i jedan trenutak ostali stajati na hladnoći. Vozač se istegnuo ispruživši ruke prema dolje, a suvozač podigavši ih savijene u laktu, sa šakama blizu ušiju. Reacher je pretpostavljao da imaju pištolje u futrolama ispod ruke i lisičine za pojasom. I neograničene ovlasti koje im je davao Zakon o domovinskoj sigurnosti te razne gluposti o nacionalnoj sigurnosti kao opravdanje.

Pogledali su lijevo pa desno i ugledali vrata zalogajnice.

Reacher je popio još jedan gutljaj kave pa stavio novčanicu od dva dolara ispod šalice. Zatim se izvukao iz separea i ušao u hodnik koji je vodio prema WC-u. Čuo je prednja vrata kako se otvaraju i dva para cipela na pločicama. Čuo je kako je konobarica izvukla dva menija. Otišao je niz hodnik, otvorio vrata i izašao na stražnje parkiralište.

Prošao je prostor između dvije zgrade i nastavio dalje sa stražnje strane

motela. Zaustavio se pokraj jedinog prozora kupaonice koji je bio zamagljen. Pokucao je po staklu i čekao. Prozor se malo otvorio, a zatim se sušilo za kosu isključilo. Kroz prozor se čulo kako Sorenson kaže: »Reacheru?«

On je pitao: »Jesi li odjevena?«

»Relativno«, rekla je.

Podigao se na prste i pogledao kroz procijep. Bila je omotana ručnikom. Gornji joj je rub bio ispod ruku. Donji joj je rub bio dosta iznad koljena. Kosa joj je s jedne strane razdjeljka bila suha, a s druge strane vlažna. Koža joj je bila blijedoružičasta od pare.

Izgledala je prilično dobro.

Rekao je: »Tvoji su prijatelji iz Kansas Cityja u zalogajnici.«

»Nisu mi prijatelji«, odgovorila je.

»Jesu li tvoji forenzičari zvali?«

»Nisu.«

»Što ih sprječava?«

»Obdukcija je vjerojatno zahtjevna.«

»Nadam se da su dovoljno dobri.«

»Dovoljno dobri za što?«

»Da mi kažu što želim znati.«

»Ovisi o tomu što želiš znati, zar ne?«

»Čekat ću u autu«, rekao je. »Nalazi se iza gostionice, dvije zgrade dalje.«

»Dobro«, rekla je ona.

Prozor se zatvorio i čuo je škljocanje kvake, a zatim i buku sušila. Nastavio je na sjever, preko stražnjeg parkirališta, pokraj kanti za smeće, pokraj hrpe odbačenih madraca, pokraj prazne kartonske kutije u kojoj je, prema natpisu na njoj, nekoć bilo dvije tisuće plastičnih čaša. Prešao je otvoreni prostor, a zatim zašao za sljedeću zgradu. Još jedan koktel-bar, činilo se. Prekoračio je praznu bocu pjenušca nepoznate marke.

I zaustavio se.

Ravno ispred njega, trideset metara udaljen, nalazio se Goodmanov automobil, iza gostionice, točno gdje ga je ostavio. Ali iza njega, tvoreći slovo T, nalazio se drugi automobil. Bio je okrenut prema cesti. *Ford Crown Victoria* boje pijeska. Automobil neke savezne agencije, ali ne FBI-a. Nije bio poput Sorensoninog automobila, ni Dawsonovog i Mitchellovog. Imao je drukčije antene na poklopcu prtljažnika i službene tablice američke vlade. Motor je radio. Oko ispušne cijevi skupljao se bijeli dim.

Prepriječio je put Goodmanovom automobilu.

Slučajno ili namjerno, Reacher nije mogao reći sa sigurnošću.

Unutra je bio jedan čovjek. Sjedio je za volanom. Reacher je vidio stražnji dio njegove glave. Imao je svijetlosmeđu kosu, boje identične boji njegova automobila. Na sebi je imao pulover i razgovarao je mobitelom.

Pulover je značio da nema futrolu ispod ruke. Ako nije imao futrolu, nije imao ni pištolj. Ako nije imao pištolj, nije bio savezni maršal u civilu niti bilo kakav drugi operativni agent. Nije radio za Ministarstvo pravosuđa, niti Agenciju za narkotike, Agenciju za alkohol, duhan i oružje, Kontraobavještajnu agenciju ili bilo koju drugu.

Pulover je zapravo značio da nije predstavljao nikakvu opasnost.

Vjerojatno je bio birokrat.

Odišlo čini čovjeka.

Reacher je nastavio dalje, zaustavio se pokraj prozora njegova automobila i pokucao mu na prozor. Čovjek se trgnuo i pogledao ga vodenasto plavim očima. Petljajući je pronašao dugme i prozorsko se staklo spustilo.

Reacher je rekao: »Pomakni auto. Blokirao si me.«

Čovjek je odmaknuo mobitel od uha i rekao: »Tko si ti?«

»Ja sam šerif«, rekao je Reacher.

»Nisi. Upoznao sam šerifa sinoć. On je mrtav, uostalom. Umro je jutros. Tako kažu.«

»Ja sam novi šerif. Unaprijedili su me.«

»Kako ti je ime?«

»Kako je tebi ime?«

Čovjek je na trenutak izgledao zapanjeno, kao da je shvatio da se ponio vrlo nepristojno. Rekao je: »Ja sam Lester Lester, iz Ministarstva vanjskih poslova.«

»Roditelji su ti baš bili ekonomični«, rekao je Reacher.

»Obiteljska tradicija.«

»Kako bilo, Lesteru, moram ići.«

Čovjek se nije pomakao.

»Imaš dvije mogućnosti, Lesteru«, rekao je Reacher. »Možeš se pomaknuti naprijed ili natrag.«

Čovjek nije učinio nijedno. Reacher je gotovo mogao vidjeti kako mu se kotačići u glavi okreću. Bio je to spor proces, ali naposljetku je došao do njegova kraja. Zurio je. *Krupan čovjek. Slomljenog nosa.* Rekao je vrlo glasno: »Ti si onaj kojeg tražimo. Zar ne?«

»Nema smisla da me to pitaš. Nemam pojma koga tražiš.«

»Udi u auto.«

»Zašto?«

»Moram te uhititi.«

»Šališ se?«

»Zar misliš da je nacionalna sigurnost šala?«

»Sala je povjeriti je ljudima poput tebe.«

Vrlo glasno.

Reacher je iznenada bio svjestan mobitela koji je još bio u čovjekovoj ruci.

S kime je razgovarao?

S onima u zalogajnici?

Možda tip i nije bio tako glup.

52. POGLAVLJE

Reacher je otvorio vrata automobila, istrgnuo mobitel iz Lesterove ruke i bacio ga visoko u zrak, preko krova gostionice. Zatim je zgrabio samog Lestera za ovratnik, izvukao ga iz sjedala te ga napola odvuкао, a napola odgurao u smjeru iz kojeg je došao. Nakon pet-šest metara zavrtio ga je oko sebe, poput bacača diska, a zatim ga pustio prema zidu koktel-bara. Zatim je otrčao natrag, uskočio u vozačevo sjedalo Lesterova automobila, ubacio u brzinu i dao gas. Šljunak je prštao posvuda i automobil je jurnuo naprijed, a on je stao na kočnicu te više-manje ispao iz vrata i poskakujući obišao prednji dio Goodmanova automobila te došao do vrata. Pritisnuo je dugme na ključu, otvorio vrata, pokrenuo motor, odmaknuo automobil od stražnjeg zida bara, a zatim naglo zakrenuo volan.

Crown Vic boje pijeska još se kretao. Reacher ga je ostavio u brzini. Sada ga je prestigao i skrenuo pred njega, a ovaj ga je na trenutak sustigao i blago ga udario, svojim prednjim o njegov stražnji dio. Reacher je bio brži pa se lako oslobodio i nastavio kroz prolaz između gostionice i sljedeće zgrade po redu. Pogledao je lijevo i vidio čovjeka svijetlosmeđe kose kako što je brže mogao hrama za nečim, ili za Goodmanovim, ili za svojim automobilom, nije bio siguran. Nakon toga skrenuo je pogled i usredotočio se na ono ispred sebe. Provezao se preko prednjeg parkirališta, poskočio popevši se na cestu i kroz prolaz između dviju zgrada došao do stražnjeg parkirališta s druge strane ceste.

Zatim je usporio, duboko udahnuo, uspravio se i pomaknuo automobil malo naprijed, tako da je bio uz južni rub zgrade i iz daljine vidio motel i zalogajnicu.

No nije vidio Sorenson.

A u zalogajnici se ništa nije događalo.

Plavi je *Crown Vic* još bio parkiran. Sve je bilo mirno. Nitko nije trčao prema njemu. Vrata zalogajnice nisu se otvarala. Kroz prozor se nije vidjela nikakva strka unutra.

Reacher je čekao cijelu minutu dok se nije uvjerio.

Lester iz Ministarstva vanjskih poslova nije razgovarao s onima iz zalogajnice.

Stoga je promatrao motel i tri minute poslije vrata sobe u kojoj je bila Sorenson otvorila su se i ona je izašla kroz njih. Bila je u istom odijelu kao i prije, ali je ispod imala novu košulju. Staru je košulju smotala i spremila u vrećicu u kojoj je bila nova. Nosila je prljavu odjeću kući da je opere. Drukčiji pristup jer je imala dom.

Na trenutak je stajala na pločniku ispred sobe, gledajući lijevo i desno, podignute glave, poput žene koja traži taksi na pločniku velikog grada. Zatim je krenula na sjever, prema baru, gdje joj je Reacher rekao da je automobil parkiran. On je okrenuo volan, polako izveo automobil kroz prolaz između zgrada, prošao prednje parkiralište, opet prešao preko ceste, skrenuo na parkiralište s druge strane i zaustavio se pokraj nje. Sagnuo se i otvorio joj vrata, a ona se spustila na sjedalo kao da su taj manevar vježbali svaki dan svojeg života.

»Morao sam se pomaknuti«, rekao je. »Imao sam malu nepriliku s tvojim g. Lesterom iz Ministarstva vanjskih poslova.«

Ona je rekla: »G. Lester nije moj.«

A on je shvatio da je u većoj nevolji nego što je mislio.

U retrovizoru je vidio kako daleko iza njih Dawson i Mitchell izlijeću kroz vrata zalogajnice i istrčavaju na parkiralište. Obojica su držali mobitele uz uho. Svaki je slobodnom rukom otkopčavao sako. Lester je ipak nazvao zalogajnicu. Ali ne namjerno, ne izravno. Zapravo vrlo zaobilazno. Vjerojatno je razgovarao sa svojim ljudima u Mutnoj Dolini kad je povikao *Ti si taj koga tražimo*, a nagli prekid poziva nakon toga naveo je nekoga bistrog na razmišljanje, pa je taj nazvao sjedište FBI-a, iz sjedišta su nazvali Kansas City, a iz Kansas Cityja nazvali su Dawsona i Mitchella na mobitele. Vjerojatno im još nisu ni završili prenošenje poruke *Čovjek kojeg tražite upravo prebija Lestera Lestera dvadeset metara od vas*.

Vidjeli su ga. Ili su vidjeli Sorenson. Na trenutak su stali kao skamenjeni, pokazali prema njima, a onda opet pojurili do automobila.

Reacher je dao gas, a naglo je ubrzanje bacilo i prikovalo Sorenson uz sjedalo, dok je automobil pojurio i zanio se po šljunku. Reacher se borio s upravljačem i izveo automobil ukoso na cestu, poskočivši preko ruba, te odjurio prema sjeveru. Okrenuo je glavu i u retrovizoru vidio plavi automobil kako izlazi na cestu unatrag, okreće se i juri za njima.

»Drži se«, rekao je. »Loš sam vozač.«

»Sad mi kažeš«, odvratila je Sorenson. Okrenula se, zakopčala pojas i zategnula. Reacher nije dizao nogu s gasa. Automobil je imao veliki V-8 motor, policijskih specifikacija, s mnogo snage i snažnim zakretnim momentom. Nije bio loš. Ali Dawson i Mitchell imali su identičan. Jednak V-8 motor, iste specifikacije, jednaka količina snage i zakretnog momenta. I možda manje težine bez rotirajućih svjetala na krovu te krupnih odbojnika sprijeda i straga. U svakom slučaju bolje aerodinamike.

Reacher je znao da je autocesta 80 kilometara ispred njih i da prije nje nema baš mnogo toga. Bilo je nekih skretanja lijevo i desno, kao i manjih skupina stabala, a ponegdje i starih drvenih građevina koje su napuštene trunule u poljima. Osim toga posvuda je bila samo gola, smrznuta zemlja i

to vrlo ravna. Nije bilo udubina ni dolina. Nije bilo uzvisina ni brda.

Bilo je dobro za bijeg.

Loše za skrivanje.

K tomu, površina ceste bila je loša, ispucala od godina izlaganja zimskim mrazovima i ljetnim sušama. Pri uobičajenoj brzini to je bilo prihvatljivo, ali za jurnjavu je bilo opasno. Goodmanov se automobil zanosio poput jedrilice na oceanskim valovima. Motor je urlao, a volan je poskakivao u Reacherovim rukama. Dawson i Mitchell bili su oko 400 metara iza, ali sustizali su ih. Reacher je snažnije pritisnuo desnu nogu. *Gas do daske*. 160 km/h.

Dobro za bijeg.

Loše za skrivanje.

Puller, pomislio je.

Rekao je: »Znaš li se služiti policijskim radijem?«

»Mogu pokušati«, rekla je Sorenson.

»Saznaj gdje je Puller sa svojim radarom. Reci mu da se prema sjeveru prevelikom brzinom kreće tamnoplavi osobni auto.«

Reacher je vozio dalje. Nije trebao upravljati. Cesta je bila posve ravna. Automobil je gubio težinu iznad udubina u cesti. Nijednom nije poskočio, ali nije bio daleko od toga. Sorenson je skinula mikrofon s držača i petljala po sklopkama. Pročistila je grlo i rekla: »Zamjenice Puller, gdje ste?«

Začuo se šum, a ispod njega Pullerov glas: »Tko je to?«

»Ovdje agentica Sorenson iz FBI-a. Gdje ste sada?«

»Kilometar od granice okruga, gospođo.«

»Sjeverne, južne, istočne ili zapadne?«

»Sjeverne.«

»Dobro. Prema vama dolazi tamnoplavi *Ford Crown Victoria*. Kreće se prekomjernom brzinom. Molim vas, zaustavite vozača i upozorite ga da više ne vozi tako neoprezno i opasno.«

»Svakako, gospođo.«

»Gotovo«, rekla je Sorenson. Spustila je mikrofon. Zatim je rekla: »Kako će zaustaviti auto koji juri 160 km/h? Puller bi mogao poginuti zbog nas.«

»U tom ćemo slučaju poboljšati genski materijal za budućnost.« Reacher je jurio dalje. Dawson i Mitchell sada su bili udaljeni tristo metara. To je bilo oko šest sekunda pri toj brzini. Ali i dalje su ih sustizali. Reacher je pogledao daleko pred sebe. Ravna cesta, nizak obzor i gola, ravna zemlja posvuda. Pulleru ni traga.

Pitao je: »Jesu li se javili tvoji forenzičari?«

»Još nisu«, rekla je Sorenson. »O čemu razmišljaš?«

»O motivu«, odvratio je Reacher. »Tko bi oteo dijete mrtve žene? Osobito dijete koje nije vidjelo ništa i ne zna ništa?«

»Kako bi obdukcija mogla odgovoriti na *to* pitanje?«

»Možda ne odgovori«, rekao je Reacher. »O tomu razmišljam.« Nogu je držao čvrsto pritisnutu uz pod. Činilo mu se da će zdrobiti pedalu. Ali automobil je bio na maksimumu. Nije mogao brže. 160 km/h bila mu je najveća brzina. Prošli su pokraj skretanja ulijevo. Zatim još jednog udesno. Oba su bila asfaltirana, ali izgledala su poput poljskih staza.

»Eno ga«, rekla je Sorenson.

Reacher je ugledao točkicu na obzoru. Malu mrlju crne, bijele i zlatne boje na smeđoj podlozi. Bio je to Pullerov automobil uz rub ceste. Udaljen oko kilometar i pol. 36 sekunda. Prije njega više nije bilo skretanja. U daljini desno bila je skupina stabala. U daljini lijevo bio je stari štagalj, urušen i siv od starosti.

Trideset sekunda.

Dvadeset sekunda.

»Čvrsto se drži«, rekao je Reacher.

Petnaest sekunda.

Čvrsto je stisnuo volan, pustio gas i pritisnuo kočnicu. Prednji se dio vidno spustio, a Sorenson i Reacher poletjeli su prema naprijed dok se on borio da drži automobil ravno. Dawson i Mitchell nisu usporavali. Nastavili su prema njima. Pullerov je automobil bio udaljen stotinu metara. Pa pedeset. Pa trideset. Iznenada je Reacher naglo skrenuo desno i sišao automobilom s ceste na polje, a Dawson i Mitchell projurili su pokraj njega kao iz pračke. Reacher je napravio uzak polukrug pokraj ceste i dok je automobil poskakivao po zemlji vidio Dawsona i Mitchella kako prolaze pokraj Pullera brzinom nešto većom od 100 km/h, a zatim Pullera kako pali rotirajuća svjetla i kreće za njima. Reacher je dovršio polukrug, opet izašao na cestu i pojurio na jug, u smjeru iz kojeg su došli sve do skretanja lijevo koje je vidio, no sada im je bilo desno. Naglo je zakočio i skrenuo. Automobil je poskakivao po neravnoj površini sve dok se nije umirio u kolotečini, a Reacher ga je zaustavio iza starog urušenog štaglja. Izašao je, otrčao do drugog ugla nestabilne građevine i provirio van, prema sjeveru.

U daljini se ništa nije vidjelo. Nije bilo ni traga Dawsonu i Mitchellu. Još ne. I dalje su bili izvan vidika, više od dva kilometra sjeverno od njih. U glavi je pratio prolazak vremena i računao njegov odnos s prostorom. Sigurno su upravo usporavali, zaustavljali se, okretali, gnjavili se s Pullerom, pokazivali mu iskaznice, svađali se, vikali i gubili živce.

I gubili vrijeme.

Nakon toga će pojuriti na jug što brže mogu. Vidjet će mjesto gdje se okrenuo pokraj ceste i zaključiti da ga mogu sustići do grada.

Tri minute, pretpostavljao je.

Možda tri minute i deset sekunda.

Čekao je.

A onda ih je ugledao, baš kad ih je i očekivao, daleko na glavnoj cesti. Jurili su s lijeva na desno, sa sjevera prema jugu, opet blizu 160 km/h. Bio je to dojmljiv prizor. Krupni je automobil pokazivao što može. Njegova je boja svjetlucala na slabašnom suncu. Čvrsto je prijanjao za asfalt, malo spuštenog stražnjeg kraja, jureći sredinom ceste. Reacher je potrčao natrag, prošao Goodmanov automobil i provirio s druge strane štaglja. Vidio je stražnji dio *Crown Vica* kako juri na jug. Nakon deset sekunda bio je samo sitna točka. Nakon dvadeset sekunda više se nije vidio.

Ispustio je zrak iz pluća i vratio se do automobila. Ušao je u njega i zatvorio vrata. Spustio se u sjedalo i spustio ruke na koljena.

Tišina. Samo pouzdani zvuk motora u praznom hodu i pucketanje dijelova koji su se hladili nakon velikog naprezanja.

Sorenson je rekla: »Nisi tako grozan vozač.«

»Hvala«, odvratio je.

»Što sada?«

»Čekat ćemo.«

»Gdje?«

»Ovo je mjesto jednako dobro kao i bilo koje drugo.« Otkopčala je svoju crnu kožnatu torbu i izvukla Goodmanov mobitel iz nje. Stavila ga je u postolje na ploči s instrumentima. Jednom se oglasio kratkim tonom, dajući znak da se puni.

Zatim je počeo zvoniti.

Sorenson se nagnula naprijed i pogledala zaslon.

»Moji forenzičari«, rekla je.

53. POGLAVLJE

Sorenson je pritisnula zelenu tipku i Reacher je opet začuo zvukove mobitela kroz zvučnike, neobično jasne i detaljne, kao i prije. »Imate nešto za mene?« pitala je Sorenson.

»Da, imamo preliminarne rezultate«, rekao je muškarac.

Glas je zvučao umorno i pomalo zadihano. Reacher je pretpostavio da je čovjek istodobno hodao i razgovarao. Vjerojatno je izašao, na svjež zrak i na sunce, nakon dugih i neugodnih sati u podrumskoj prostoriji popločanoj bijelim pločicama. Dišući duboko, trepćući, zijevajući i protežući se. Reacher je mogao zamisliti mjesto na kojem se forenzičar nalazio. Staklena vrata službe zgrade, nekoliko betonskih stuba, parkiralište. Možda ukrasne biljke i klupa. Nekoć bi čovjek u tom trenutku zastao kako bi zapalio dugo čekanu cigaretu.

Sorenson je rekla: »Recite.«

Čovjek je rekao: »Želite da budem iskren?«

»Obično jeste.«

»U tom vam slučaju ne mogu jamčiti da je vatra počela nakon smrti. Moguće je da jest. No možda i nije. Našli smo moguće oštećenje nečega što je možda bilo rebro. Ako malo zažmirim, mogao bih to protumačiti kao ranu prsnog koša. Mogla je biti smrtonosna. Nalazi se u širem području srca. No ne bih to rekao na sudu. Protivnički bi me stručnjaci ismijali. Previše je oštećenja od vatre da bih mogao donositi zaključke o vanjskim ozljedama.«

»Što vam govori instinkt?«

»Instinkt mi govori da sam trebao postati frizer. Ovo je truplo bilo nešto najgore što sam vidio.«

Sorenson je bila tiha jedan dug trenutak.

A zatim je upitala: »Još nešto?«

»Počeo sam od predjela zdjelice. To je jedini način da se utvrdi spol u ovakvim slučajevima. I bilo je posve jasno. Kostii zdjelice bile su prilično dobro zaštićene debelim slojem sala.«

Reacher je podigao pogled. *Delfuenso nije bila debela. Bila je mršava.*

»I?« pitala je Sorenson.

»Nema nikakve sumnje da je riječ o truplu muškarca.«

Sorenson je prošla sve pojedinosti s forenzičarom. Poput ubrzanog tečaja forenzičke antropologije. Reacher se sjetio nekih riječi i nekih načela iz

svojem obrazovanju. Nekoć je učio o takvim temama, djelomično iz profesionalnih razloga, a djelomično zato što ga je zanimalo. Na zdjelici je trebalo obratiti pozornost na četiri pojedinosti. Prva je bila razmak zdjeličnih kostiju. Zdjelične su kosti oblikom nalik krilima leptira i ženske su više raširene i oblikovane poput kolijevke, poput ispruženih ruku. Njihovi su vanjski rubovi više udaljeni. Muške zdjelične kosti uže su i uspravnije, nalik čovjeku koji raširenim rukama pokazuje koliku je ribu ulovio.

Drugo, rupe u donjem dijelu zdjelice u žena su manje i trokutaste, a u muškaraca veće i okrugle. Treće, u žena je pubični luk uvijek zaobljen, pod kutom većim od pravog, a u muškaraca je uvijek šiljast i pod kutom manjim od pravog.

Četvrto je, naravno, bilo odlučujuće: razmak između kostiju bio je dovoljno velik da prođe glava bebe. S muškarcima to nije bio slučaj. Ni blizu.

Zdjelice na lažu. Ne dopuštaju zabunu. Čak i zdjelice iskopane iz zemlje, stare milijun godina, bile su očito ili muške ili ženske. Ako nije bila samljevena u prah, zdjelica je jasno određivala spol, bez zabune, bez sumnje, kraj priče, hvala i doviđenja. To je Reacher naučio na predavanju i to je glas putem mobitela potvrdio.

Sorenson je rekla: »Znači, to nije bila Delfuenso.«

Glas na telefonu rekao je: »Točno. Drago mi je zbog vas. Ali to je sve što vam mogu pouzdano reći. Spaljeni je bio muškarac. Sve bi ostalo bilo nagađanje.«

Sorenson je prekinula vezu, okrenula se Reacheru i rekla: »Znao si, zar ne?«

»Sumnjao sam«, odvratio je Reacher.

»Zašto?«

»Nakon što je Lucy oteta, ništa drugo nije imalo smisla. Pretpostavio sam da je Delfuenso još negdje zatočena. Možda je izvan sebe, možda odbija suradnju, pa su joj morali dovesti dijete.«

»Da je smire?«

»Ili da joj prijete njome.«

»Znači, sad su obje u opasnosti.«

»Možda nisu«, rekao je Reacher. »Možda su obje potpuno sigurne. Jer ima i drugih potencijalnih zaključaka. No mogli bi biti pogrešni. Mogle bi to biti velike pretpostavke koje će se pokazati sramotno pogrešnim.«

»Koji je od njih ubijen? King ili McQueen? Ili netko nepoznat?«

»Mislim da je to bio King. Bio je malo deblji, osobito u struku. I uklopio bi

se u teoriju.«

»Kuju?«

»McQueen je rekao nešto kad smo skrenuli s autoceste zbog goriva.«

»Već si mi to spomenuo. Rekao je da si trebao imati povjerenja u njega.«

»Prije toga. Bio sam sumnjičav trebamo li sići ondje, a on je postao pomalo nestrpljiv i rekao je da on zapovijeda.«

»Možda je tako i bilo. Jedan je morao zapovijedati. Sumnjam da je to bila demokracija.«

»Ali te riječi imaju poseban prizvuk, zar ne? Zapovijedati? Ti imaš agenta koji ti zapovijeda. I mi smo u vojsci imali zapovjednike. Zapovjedništvo dobivaš. Povjeravaju ti ga. To je ovlast koju dobivaš unutar službene hijerarhije.«

»To je vrlo subjektivno.«

»Mislim da bi uobičajeni zločinac rekao: *Ja sam ovdje šef*. Nešto takvo.«

»Što želiš reći? Da je McQueen bivši vojnik? Ili bivši policajac?«

Reacher nije odgovorio. Rekao je: »A zatim je spomenuo i povjerenje. Kao da je zaslužio povjerenje, kao da je to njegovo pravo. A onda je pucao na mene i promašio.«

»Znači da vjerojatno nije bio u vojsci ni u policiji kad tako loše gađa.«

»Možda sjajno gađa.«

»Ali bio je u istoj prostoriji s tobom. Udaljen manje od tri metra. Kako može biti sjajan strijelac i promašiti s manje od tri metra?«

»Možda je namjerno promašio.«

Sorenson nije rekla ništa.

Reacher je rekao: »Tada nisam tomu pridavao posebno značenje. Bio sam sretan što sam živ. Ali pucao je vrlo visoko. Gotovo 30 cm iznad moje glave. Možda i više. Znam da sam rekao recepcionaru da bi ga metak promašio i da je stajao na svojim ramenima. Bilo je to pretjerivanje. Vjerojatno je bilo oko deset stupnjeva iznad horizontale. Ili jedanaest i pol, da budem precizan.«

»Ne gledaj poklonjenom konju u zube.«

»Ozbiljan sam. To nije sve. Pomaknuo se tako da ne vidim auto.«

»Pa?«

»Istodobno je blokirao pogled iz auta na mene. Kao da je želio da oni u autu misle da radi jedno, a on je radio drugo.«

»Promašio je. To je sve. Ljudi ponekad promaše.«

»Mislim da je promašio namjerno.«

»Ubio je onoga u crpki za vodu. Čini se da je ubio svoga partnera. I spalio

ga. Zašto bi tebe namjerno promašio? Po čemu si ti poseban?«

»Samo je jedan način da saznamo«, rekao je Reacher.

»Koji to?«

»Reci mi broj svojeg mobitela.«

»Zašto?«

»Treat ću ga.«

»Ostavila sam ga u Delfuensinoj kući, sjećaš se?«

»Ali opet ćeš ga dobiti. I auto. I svoj ugled. Bit ćeš junakinja.«

54. POGLAVLJE

Reacher i Sorenson zamijenili su mjesta u Goodmanovom automobilu i Sorenson ih je odvezla natrag u grad, smireno, ne brže od 80 km/h. Prošli su Grad Grijeha, pa prazno polje soje, pa dugi niz starih poljoprivrednih strojeva, pa još jedno polje, a zatim su skrenuli desno na raskrižju, prešli još stotinu metara i parkirali se pokraj stare crpke. Sorenson je malo petljala po Goodmanovom mobitelu i pronašla popis nedavnih poziva i poruka. Pronašla je Dawsonov broj mobitela. Nazvala ga je, a on se javio gotovo odmah.

»Šerife Goodman?« rekao je.

Sorenson je odvratila: »Ne, ovdje agentica Sorenson iz Omaha. Duga je priča zašto imam šerifov mobitel. Ali imam i čovjeka kojeg tražite. Uhitila sam ga. Možete ga preuzeti kad god želite.«

»Gdje ste?«

»Kod stare crpke za vodu.«

»Stižemo za dvije minute.«

Minutu i pol poslije Reacher je otvorio vrata i rekao: »Dobro, spreman sam za krupni plan.« Izašao je van na hladnoću, prešao preko pločnika, okrenuo se prema betonskom zidu crpke za vodu i stavio dlanove na grubu površinu. Razmaknuo je noge oko jedan metar, nagnuo se naprijed i oslonio se na ruke. *Zauzmi položaj*. Sorenson je stala dva metra iza njega, izvukla pištolj i uperila mu ga u leđa, držeći ga s obje ruke.

»Dobro izgledaš«, rekla je.

»Ali se ne osjećam dobro«, odvratio je on.

»Sretno«, rekla je. »Bilo je zabavno družiti se s tobom.«

»Nismo još završili. Nadam se da ću te opet vidjeti.«

Ostali su u tim pozama. Beton je bio hladan. Reacher je začuo zvuk guma na pločniku. Čuo je kako se automobil zaustavlja i kako se vrata otvaraju. Okrenuo je glavu. Plavi *Crown Vic*. Dawson i Mitchell. Izašli su brzo, kaputi su se vijorili za njima. U rukama su imali pištolje, a na licima pobjedničke izraze. Kratko su razgovarali sa Sorenson. Čestitke, pohvale, zahvale. Rekli su da će ga oni preuzeti dalje. Reacher je okrenuo lice prema zidu. Čuo je kako Sorenson odlazi. Čuo je kako se motor Goodmanovog automobila pokreće. Čuo je kako se odvozi niz ulicu.

Nakon toga je nastupila tišina. Samo disanje iza njega i zvuk hladnog zraka koji se kretao oko njega.

Zatim je Dawson ili Mitchell rekao: »Okreni se.«

Reacher je to rado učinio. Prsti su mu bili otupjeli, a ramena su ga počela boljeti. Odgurnuo se od zida, uspravio se i okrenuo. Obojica su imala pištolje. Izgledali su jednako kao kroz prozor zalogajnice. Bili su u ranim četrdesetima. Plava odijela, bijele košulje, plave kravate. Još umorni i još rumeni u licu. Možda malo umorniji i malo rumeniji nego prije, zbog nedavnih napora. Od kojih je najteže vjerojatno bilo raspravljanje s Pullerom. Brza vožnja nije naporna, ali razgovor s idiotima jest. Kako se ono kaže? *Kao da učiš prase pjevati.*

Onaj koji je bio malo viši i malo mršaviji rekao je: »Ja sam Dawson. Moj partner je Mitchell. Voljeli bismo da uđete u auto.«

Reacher je rekao: »Shvaćate da sam sinoć prvi put vidio Kinga i McQueenena?«

»Shvaćamo. Samo ste stopirali. Prihvaćamo to. Ne ljutimo se ni što ste maloprije bježali u ukradenom policijskom autu. A g. Lester spreman je previdjeti svoje ozljede.«

»Kakve ozljede?«

»Povrijedili ste mu nogu«, rekao je Mitchell. »Vjerojatno i osjećaje.«

»Znači, sve je dobro?«

»Savršeno.«

»Zašto me onda uhićujete?«

»Ne uhićujemo vas«, rekao je Dawson. »Tehnički ne.«

»Uhićujete me netehnički?«

»Nedavne promjene zakona dale su nam razne ovlasti. I smijemo ih upotrijebiti.«

»I ne reći mi o čemu je riječ?«

»Morate surađivati s nama na pitanjima nacionalne sigurnosti. A mi moramo prije svega misliti na vašu osobnu sigurnost.«

»Sigurnost od čega?«

»Ne razumijete ovo u što ste se upleli.«

»Zapravo mi radite uslugu?«

»Upravo to radimo«, rekao je Dawson.

Reacher je ušao u njihov automobil. Sjeo je straga. Nisu mu stavili lisičine ni ti ga vezali na neki drugi način, osim što je morao vezati pojas. Rekli su da je politika FBI-a brinuti se za sigurnost vozača i putnika. Reacher je bio uvjeren da se stražnja vrata ne mogu otvoriti iznutra, no nije ga bilo briga. Nije namjeravao iskakati iz automobila.

Mitchell je odvezao na istok do križanja, a zatim na jug, dublje u unutrašnjost. Dawson je tiho sjedio pokraj njega. Reacher je gledao kroz prozor. Želio je proučiti put kojim su krenuli. Okružna cesta s dvije trake koja je vodila na jug bila je jednaka onoj koja je vodila na sjever. Nije bilo ekvivalenta Gradu Grijeha, ali teren je bio poznat. Gola zimska polja, nešto stabala, pokoji stari štagalj. Bilo je i trgovina namirnicama te radionica koje su prodavale rabljene traktorske gume. Čak se ponovio i niz starih poljoprivrednih strojeva na prodaju dug pola kilometra. Bili su jednako jadni i hrđavi kao i oni uz sjevernu cestu. Tržište je očito bilo prezasićeno.

»Kamo me vozite?« pitao je Reacher smatrajući da bi trebao, čisto radi dojma.

Dawson se trgnuo iz zatupljenosti i rekao: »Vidjet ćete.«

Reacher je vidio ostatak Nebraske i dobar dio Kansasa. Gotovo pet stotina kilometara ukupno. Prvu polovicu te udaljenosti vozili su ravno na jug, od autoceste istok-zapad kroz Nebrasku, do autoceste istok-zapad kroz Kansas. Čim su prešli granicu stali su u *McDonald's* na vrlo kasni ručak. Dawson je inzistirao da to bude *drive-in* restoran. Baš kao što je to Sorenson htjela u Iowi. Reacher je pretpostavljao da je to službena politika FBI-a. Vjerojatno preporuka odbora. *Nemojte da vam uhićeni umre od gladi, ali ga ni ne puštajte iz automobila.* Naručio je jednaki obrok kao i prošli put. Dva *cheeseburgera*, dvije pite od jabuka i veliku šalicu kave. Bio je rob navike kad je riječ o *McDonalds'u*. Mitchell je preuzeo obrok kroz svoj prozor, a zatim ga preko ramena dodao Reacheru koji ga je preuzeo i pojeo na stražnjem sjedalu. Bilo mu je prilično udobno. Čak je i držač za čašu bio ondje. Policijski su automobili postali civiliziraniji od njegova vremena. To je bilo sigurno.

Ostatak puta po cesti s dvije trake proveo je drijemajući. *Drijemanjem* je nazivao polusvjesno stanje u kojemu nije baš spavao, ali nije bio ni posve budan. Volio je to, a čak i da nije, bilo bi se teško oduprijeti. Bio je umoran, u automobilu je bilo toplo, sjedalo je bilo udobno, a vožnja ugodna. Ni Dawson ni Mitchell nisu govorili. Nijedan nije rekao ni riječi. Nije bilo velikog razgovora u troje. Reacher ga nije ni želio. Smatrao je da je šutnja zlato.

Zatim su skrenuli na istok autocestom, prema Kansas Cityju u Missouriju. Reacher je poznavao američku povijest. Kansas City osnovan je 1831. Dio unije postao je 1853. Nazivali su ga Gradom Fontana i Parizom Ravnica. Imali su pristojnu ekipu bejzbola. Bili su prvaci 1985. George Brett, Frank White, Bret Saberhagen. Pozivni je broj bio 816.

Broj stanovnika mogao se brojiti na više načina. Mnogi su ga pokušali povećati obuhvaćajući široko područje oko grada. No većina se slagala da zajedno s prigradskim područjem u njemu živi oko milijun i pol ljudi.

55. POGLAVLJE

Autocesta je po svemu izgledala posve jednako svojoj paralelnoj Ablizanki 250 km sjeverno. Bila je jednako ravna i široka bez uzbrdica i nizbrdica. Izlazi su bili jednako rijetki. Ispred njih su se nalazili isti plavi znakovi, dijelom informacije, dijelom mamci. Neki su izlazi ispunjavali obećanja, neki su bili varljivi. Plavi *Crown Vic* prolazio je pokraj njih uz tiho zujanje motora. Dawson i Mitchell nepopustljivo su šutjeli. Reacher je sjedio uspravno, no bilo mu je udobno. Pojas ga je pridržavao. Promatrao je krajolik pokraj ceste, a zatim i cestu pred sobom. Na istoku se mračilo. Dan je bio pri kraju. Sunce je izašlo iznad izgorjele *Impale*, a sad je zalazilo negdje daleko iza nje.

Tada je osjetio kako automobil polako usporava ispred izlaza kod mjesta čije ime nije prepoznao. Plavi su znakovi pokazivali ponudu goriva i hrane, ali ne i smještaja. No taj je nedostatak bio novijeg vijeka. Znak za smještaj bio je tek odnedavna prazan. Na njemu se vidio pravokutnik plave boje malo drukčije nijanse od stare boje u pozadini. Možda su propali, ili je tvrtka odlučila preseliti podružnicu, ili je vlasnik umro. Ili vlasnica. Ili oboje.

A možda je bilo i nešto složenije.

Izlaz je bio negdje napola između obećavajućeg i varljivog.

Prihvatljiv, ali ne pretjerano privlačan. Znak benzinske postaje nije bio vidljiv. Nije bilo ni jarkih boja restorana brze hrane. Način na koji se teren pružao u sve gušćem polumraku sugerirao je da bi iza prve uzvisine ili prvog zavoja moglo biti nešto korisno.

Mitchell je pogledao u retrovizor, uključio pokazivač smjera i dodatno usporio. *Politika je FBI-a brinuti se za sigurnost vozača i putnika*. Podigao je nogu s gasa, prešao preko bijele linije i glatko skrenuo na izlaz. Ostavio je pokazivač smjera uključen, zaustavio se na kraju izlaza, propustio promet na cesti s dvije trake do koje su došli i zatim skrenuo desno na nju. Opet na jug, u seoski krajolik oko 150 km prije Pariza Ravnica.

Nakon kilometra i pol prošli su pokraj benzinske postaje, a nakon još toliko pokraj zalogajnice. Zatim su došli do posljednjeg plavog znaka, samog uz rub ceste i posve praznog, osim jedne vodoravne crte svježije plave boje i jedne okomite crte svježije plave boje. Kratko ime motela i strelica koja pokazuje ravno naprijed, oboje nedavno prebojano.

Lijevo i desno od ceste bila su samo uspavana polja. Kao i u Iowi. Žito, sirak i suncokreti. Trenutačno se na njima nije ništa događalo, ali za šest mjeseci usjevi će biti dovoljno visoki da skrivaju slona jer rasli su na tlu koje je bilo među najboljima na svijetu. Kilometrима uokolo nije bilo nikakvih nastamba. Svi rijetki ostatci farmi, ako ih je bilo, nalazili su se iza sve

tamnijeg obzora.

Mitchell je nastavio voziti 30 kilometara kroz samotani krajolik, a onda je opet usporio. Reacher je gledao pred sebe u mrak, tražeći pogledom svjetla. Nije ih vidio. Zatim je cesta skrenula desno pa lijevo, zaobilazeći skupinu golih stabala, a potom se spustila u široku dolinu. Posljednje zrake sunca sa zapada obasjavale su motel udaljen oko jedan kilometar, smješten poput modela na stolu.

Bio je prilično velik. Imao je središnji blok, vjerojatno za recepciju i blagovaonicu, i mnoštvo dodatnih blokova, s pet ili šest soba u svakom. Blokovi su bili niski, ali dugi, s bijelom fasadom i oblim crjepovima na krovu. Među blokovima je bio prazan bazen, a osim njega i betonske staze, parkirališta i sada goli cvjetnjaci. Cijeli je kompleks bio okružen niskim dekorativnim zidom s jednakom bijelom fasadom kao i zgrade. Iz daljine je sve zajedno izgledalo kao da je blizu mora. Ne baš Miami, ne baš Kalifornija, ne baš Long Island, nego nekakav grozničav kontinentalni spoj svega toga.

Unatoč tome što su znakovi bili prebojeni, činilo se da je motel otvoren.

Na recepciji su gorjela svjetla, kao i u četiri sobe u dodatnim blokovima. Vidjela se i para koja se vjerojatno dizala iz kuhinjskog dimnjaka. Bila su ondje i dva automobila, svaki na drugome parkiralištu. Oba su bila osobni automobili, niski, dugi i tamni. *Fordovi*, pomislio je Reacher. Vjerojatno *Crown Victoria*.

Upravo poput automobila u kojem je ori sjedio.

Pitao je: »Idemo u onaj motel?«

Mitchell je nastavio voziti u tišini, a ni Dawson nije odgovorio.

Kako su se približavali, Reacher je očekivao da će vidjeti više od motela. Više pojedinosti. Ali nije. Nije mogao. Pojedinosti se nisu raščistile. Nešto mu je ometalo pogled. Ne samo večernja polutama. S udaljenosti manje od kilometra činilo mu se da je cijeli kompleks okružen izmaglicom, poput polja sila koje ga okružuje.

S manje od pola kilometra Reacher je vidio o čemu je riječ.

Bila je to sigurnosna ograda, visoka možda i tri metra, izrađena od guste metalne mreže obojane crno. Pri vrhu je ograda bila nagnuta prema unutra pod kutom od 45 stupnjeva, a na kosini je bila namotana bodljikava žica. Ograda je slijedila svako skretanje niskog ukrasnog zida, svuda oko kompleksa, ali bila je postavljena tri metra izvan njega, poput zle rođakinje te nedužne arhitektonske lakomislenosti.

Pri vrhu nagnuta prema unutra.

Namjena joj je bila spriječiti ljude da izađu, ne da uđu.

Dawson je uputio poziv s mobitela i kad je Mitchell dovezao automobil blizu dvorišnog ulaza, automatska su se vrata već počela otvarati. Samo je nastavio voziti, a Reacher se okrenuo u sjedalu i vidio vrata kako se zatvaraju iza njega. Mitchell je nastavio dalje, po istrošenom betonskom prilazu, pa kroz mali kružni tok i zaustavio se ispred recepcije. Nije se opustio, uzdahnuo i protegnuo kao da je putovanje završeno. Nije zaustavio motor. Ostavio je automobil u brzini, a nogu na kočnici. Reacher je otkopčao pojas i pokušao otvoriti vrata. Imao je pravo. Nije ih mogao otvoriti iznutra.

Dawson je izašao i otvorio ih za njega izvana. Nije rekao ništa. Samo je pokazao bradom prema recepciji. Reacher je izašao iz automobila, uspravio se i protegnuo u večernjoj hladnoći. Dawson se vratio unutra, zatvorio vrata i automobil se odvezao. Tiho se odmaknuo od Reacherova boka, završio put po kružnom toku i istrošenom se betonskom stazom vratio do dvorišnog ulaza. Vrata su se već otvarala kad im je automobil prišao pa je prošao kroz njih bez zaustavljanja. Zastao je na trenutak, pa skrenuo desno na cestu s dvije trake i nastavio prema sjeveru, u smjeru iz kojeg je stigao.

Vrata su se zatvorila za njim, ni brzo ni sporo, ali bešumno.

Reacher je ušao u recepciju motela. Izgledala je poput stotina drugih koje je vidio. Bila je vrlo slična onoj od jutros, na kojoj je radio debeli recepcionar. Bio je tu pult recepcije, uobičajeni namještaj za predvorje i stolić za kavu i jutarnje krafne. Pod je bio presvučen plastikom, na zidovima su bile slike, a rasvjeta je bila štedljiva i nedovoljna za toliki prostor.

Za pultom je sjedila krupna žena majčinskog tipa. Smiješila se prijazno, kao da mu želi dobrodošlicu.

»G. Reacher?« pitala je.

»Da«, odgovorio je Reacher.

»Očekivali smo vas.«

»Zaista?«

Žena je kimnula. Rekla je: »Imamo sobe s dvostrukim, bračnim i iznimno širokim krevetima. Stavila sam vas u sobu s bračnim krevetom.«

»Zaista?« rekao je Reacher opet.

Žena je opet kimnula. Rekla je: »Mislim da su sobe s bračnim krevetima idealne. Prostranije su, imaju i naslonjače. Većina ljudi najviše voli te sobe.«

»Većina ljudi? Koliko gostiju imate?«

»Mnogo ljudi prolazi ovuda.«

Reacher je rekao: »Može bračni krevet. Iako sam sam.«

»Da«, rekla je. »Znam.«

Upisala je broj sobe u knjigu gostiju i skinula ključ s kuke. Rekla je:

»Soba broj 20. Lako ćete je pronaći. Samo slijedite znakove. Osvijetljeni su cijelu noć. Večera počinje za jedan sat.«

Reacher je stavio ključ u džep i izašao. Bio je već gotovo potpuni mrak. Kako je recepcionarka i rekla, vidio je putokaze visine koljena osvijetljene malim reflektorima postavljenim na tlo. Slijedio je znak za sobe od broja 16 do 20. Staza je bila od brušenog betona i zavijala je oko praznih cvjetnjaka dok nije došla do dugog niskog bloka od pet soba. Soba broj 20 bila je posljednja u nizu. Prazni bazen nije bio daleko, a iza bazena bio je niski dekorativni zid iza kojeg je pak bila sigurnosna ograda. Izbliza je izgledala visoko, crno i oštih kutova. Mreža se sastojala od čeličnih traka zavarenih u kvadratu manje od poštanskih maraka. Premalih da se u njih stavi prst, a mnogo premalih da posluže kao oslonac za nogu. Uz to, s nagnutog vrha visjeli su namotaji bodljikave žice. Bila je to vrlo učinkovita ograda.

Reacher je otključao vrata i ušao u sobu. Kao što je žena i rekla, ugledao je bračni krevet i naslonjače. Na krevetu su bile dvije hrpice uredno složene odjeće. Dva potpuna kompleta, posve jednaka. Plave *jeans* hlače, plave košulje, plavi puloveri, bijele potkošulje, bijele gaće, plave čarape. Činilo se da je svaki odjevni predmet bio odgovarajuće veličine. Nije to lako pronaći u tako kratkom vremenu.

Očekivali smo vas.

Na jastuku su bile pidžame. U kupaonici su bile namirnice za osobnu higijenu. Sapun, šampon, regeneratorska krema za brijanje. Nekakav losion, dezodorans, britvice. Pasta za zube i četkica za zube zatvorena u celofanu. K tomu i četka za kosu i češalj, posve nov i još zapakiran kao i četkica za zube. Na vješalici je visio kućni ogrtač. U smotuljku na podu bile su male hotelske papuče. Na držačima su visjeli razni ručnici, a na podu je bila uobičajena prostirka za kupaonicu.

Kao u motelima lanca *Four Seasons*.

Ali u sobi nije bilo televizora ni telefona.

Opet je izašao iz sobe, zaključao vrata i krenuo istraživati.

Cijeli je kompleks ugrubo bio pravokutan, na nekoliko mjesta udubljen ili izbočen, raznolikosti radi. Složena mreža staza od betona zavijala je lijevo i desno te vodila do svih važnih mjesta - do pet blokova sa sobama, glavne zgrade, bazena i igrališta za minigolf daleko u kutu. Posvuda su bile podignute cvjetne lijehe, ograđene nižom inačicom niskog ukrasnog zida. Prazni, uglavnom trokutasti, dijelovi između zgrada, zidova i cvjetnih lijeha bili su ispunjeni sitnim drobljenim šljunkom. Jednostavnija mreža betonskih staza povezivala je dvorišna vrata s kružnim tokom ispred recepcije s pet odvojenih parkirališta za po pet automobila blizu svakog bloka sa sobama i s prostorom za dostavu iza glavne zgrade.

U četiri je sobe gorjelo svjetlo. Dvije su bile blizu parkiranih automobila, a dvije nisu. Automobili su bili *Ford Crown Victoria*, policijskih specifikacija, s antenama na poklopcu prtljažnika. Reacher je pogledao u svaki kroz prozor i vidio prazno postolje za mobitel na ploči s instrumentima, baš kao u Sorensoninom automobilu.

Na trenutak je zastao u mraku i stao pažljivo osluškivati. Nije čuo ništa. Potpuna tišina. Nije bilo zvukova automobila ni aviona. Samo golema noćna praznina posvuda. Zdrav razum i sposobnost orijentiranja govorili su mu da se nalazi u Kansasu, negdje između Topeke i Wichite, vjerojatno na pola puta ili možda malo bliže Topeki, moguće blizu rezervata Tallgrass Prairie. Ali što se tiče osjetila, mogao je biti na tamnoj strani Mjeseca. Nebo je bilo prekriveno oblacima i doimalo se teškim i kao da nije bilo svijeta iza guste čelične ograde.

Okrenuo se i vratio se putom kojim je i došao, pokraj jednog osvijetljenog prozora, a onda se gotovo sudario s čovjekom koji je izlazio iz sobe na čijim je vratima bio broj 14. Bio je mršav i žilav, srednje visine. Nije bio mlad, ali ni pretjerano star. Lice mu je bilo izborano kao da je sve vrijeme provodio vani, izložen vremenskim prilikama.

Zemljoradnik od pedesetak godina.

Čovjek se nasmiješio kao da dijele neku tajnu i rekao: »Bok.«

Reacher je rekao: »Vi ste očevidad.«

Čovjek je odvratio: »Što?«

Nije baš najoštriji nož u ladicu.

»Vi ste vidjeli crveni auto«, rekao je Reacher.

»Možda jesam, a možda i nisam. No ne smijemo razgovarati ni o čemu od toga. Čak ni međusobno. Nisu vam rekli?«

Očevidad je bio odjeven u nove *jeans* hlače i novu plavu košulju ispod novog plavog pulovera. Odjeća je izgledala identično onoj na Reacherovu krevetu, samo je bila manja. Kosa mu je bila čista i očešljana. Bio je svjež obrijan. Izgledao je kao da je na godišnjem odmoru.

Reacher ga je pitao: »Kad ste stigli ovamo?«

»Rano jutros«, odgovorio je očevidad.

»S Dawsonom i Mitchellom ili s nekime drugim?«

»Nisu mi rekli svoja imena. Ionako ne smijemo razgovarati o tomu. Nisu vam rekli?«

»Tko bi mi trebao reći?«

»Niste imali posjet?«

»Još nisam.«

»Kad ste stigli ovamo?«

»Upravo sad. Prije nekoliko minuta.«

»Onda će doći uskoro. Posjetit će vas u sobi i reći vam pravila.« Očevidac se počeo vrpeljiti na stazi. Kao da je nestrpljiv. Kao da mora nekamo.

»Kamo idete?« pitao ga je Reacher.

Čovjek je odgovorio: »U blagovaonicu, čovječe. Kamo drugdje? Ondje ima piva. Mnoštvo raznih vrsta. Velike boce s ukusnim, hladnim pivom. Zamisli, ne moraš ništa raditi cijeli dan i dobivaš besplatnu hranu i pivo. Zar može biti bolje?«

Reacher nije rekao ništa.

»Ideš i ti?« pitao je očevidac.

»Možda poslije.«

»Nema žurbe«, rekao je očevidac. »Popit ću ih nekoliko, ali ima ih dovoljno. Neće im tako skoro ponestati, vjeruj mi.« Nakon toga je požurio niz zavojitu stazu, osvijetljen do pojasa reflektorima pokraj niskih putokaza, sve dok nije nestao s vida.

Reacher je ostao gdje je bio. Ispred sobe broj 14. Jedna od dvije sobe u kojima je gorjelo svjetlo, a u blizini nije bilo parkirano FBI-evog automobila. Druga takva bila je soba broj 5. Okrenuo se i vratio se otkud je i došao, prošao je pokraj bloka soba od broja 6 do broja 10, oko cvjetne lijehe pa preko praznog zemljišta do prvih vrata u nizu. Soba broj 5. Namjeravao je pokucati na vrata, ali nije morao. Kad je bio dva metra od vrata, ona su se treskom otvorila i van je istrčala djevojčica dugih nogu i ruku i prepuna energije. Bila je mršava, tamnokosa i blijede puti. Mogla je imati oko deset godina. Bila je silno uzbuđena zbog nečega i široko se smiješila. Kad je ugledala krupnog Reachera u polumraku, ukopala se na mjestu nasred staze, a osmijeh joj se promijenio u izraz zbunjenosti, rukama je poklopila usta tako da joj je Reacher od lica vidio samo dva velika, raširena oka.

Rekao je: »Bok, Lucy.«

56. POGLAVLJE

Odmah nakon toga iz sobe je izašla Delfuenso. Sigurno mu je čula glas. Zastala je na vratima, osvijetljena straga iz sobe. Vidjelo se da je u sjajnoj formi. Doimala se odmoreno, sretno i opušteno, kao da joj je kamen pao sa srca. Nosila je žensku inačicu standardne odjeće za ovo mjesto. Nove *jeans* hlače i novu plavu bluzu ispod novog plavog pulovera, drukčije krojenog od muških. Tanjeg, kraćeg i više pripijenog. Kosa joj je bila čista, s besprijekornom frizurom. Lice joj je bilo vedro i svježije. Očito je i nju dočekala odjeća na krevetu i pribor za osobnu higijenu u kupaonici.

Očekivali smo vas.

Rekla je: »Lucy, ovo je g. Reacher. Neko se vrijeme vozio sa mnom.«

Djevojčica je rekla: »Zdravo, g. Reacher.«

»Bok, Lucy«, rekao je Reacher opet.

»Slomili ste nos«, rekla je Lucy.

»Zapravo, netko mi ga je drugi slomio.«

»Boli li vas?«

»Više ne toliko.«

»Lucy je krenula isprobati igralište za minigolf«, rekla je Delfuenso.

»Previše je mračno«, rekao je Reacher. »Upravo sam bio ondje.«

Djevojčica je razmišljala o tim novim informacijama. Lice joj je postalo ozbiljno i zamišljeno. Zatim je rekla: »Smijem li onda ići potražiti nešto drugo? Mislim da još nisam vidjela sve.«

»Dakako«, rekla je njezina majka. »Vidi što možeš pronaći.« Djevojčica je odskakutala niz stazu, a Delfuenso je pogledala Reachera i rekla: »Mislim da je uz onu ogradu dovoljno sigurna da trči uokolo sama. A u bazenu nema vode.«

»Možemo li razgovarati?« pitao je Reacher.

»O čemu?«

»O onomu sinoć. I ovome danas.«

»Nije nam dopušteno razgovarati o tomu.«

»Uvijek činiš što ti kažu?«

»Ne uvijek, ali mislim da hoću kad je riječ o ovakvim stvarima. «

»Kakvim stvarima?«

»O nacionalnoj sigurnosti. Ne smijemo nikomu ništa reći.«

»Bio sam ondje s tobom.«

»Samo dio puta. Ne cijelim putem.«

»Hoćeš li odgovoriti na neka moja pitanja? To nije isto kao da mi sama govoriš.«

»Doveli su te ovamo, oni će ti reći što se događa.«

Reacher je rekao: »Mislim da ne znaju što se događa.«

Imali su samo pola sata do večere, a Delfuenso je bila napeta zbog razgovora, pa su otišli na najbliže donekle privatno mjesto na koje su mogli, a to je bila Delfuensina soba. Bila je identična kao i Reacherova, osim što je imala dva dvostruka kreveta umjesto jednog bračnog, pa je u sobi bilo skućeno, zbog dva velika naslonjača. Reacher je sjeo u jedan, a Delfuenso je podigla torbicu s drugog.

Torbicu iz koje mu je sinoć dala *Aspirin*. Doimala se teško. Možda je u njoj još bila boca vode.

Pitao ju je: »Što si mislila da se dogodilo sinoć u motelu?«

Bacila je torbu na krevet. Torba je poskočila jednom, a onda se smirila. Sjela je na stolac.

»Nije nam dopušteno razgovarati o tomu«, rekla je opet.

»Tko kaže?«

»Jasno su nam to rekli. Ovdje smo radi vlastite zaštite. Ako razgovaramo o tomu, mogli bismo se dovesti u opasnost.«

»Kako?«

»Nisu rekli točno kako. Samo su rekli da ne razumijemo u što smo se upetljali i ovdje smo jer nas žele držati na sigurnome. U izolaciji smo, poput porote. To ima neke veze sa Zakonom o domovinskoj sigurnosti.«

»U izolaciji? Glupost. Zatočeni ste. Ne smijete otići.«

»Ne želim otići. Ovdje mi je nekako zabavno. Već godinama nisam bila na godišnjem odmoru.«

»A tvoj posao?«

»Rekli su da će sve srediti s mojom šeficom. I u školi za Lucy. Rekli su da će sve ispraviti. U ovakvim situacijama svi se moramo potruditi.«

»Jesu li rekli koliko ćete dugo morati ostati ovdje?«

»Dok se situacija ne razriješi. Vjerojatno ne predugo. Nadam se da će biti barem jedan tjedan.«

Reacher nije rekao ništa.

Delfuenso je rekla: »Nos ti izgleda malo bolje.«

»Zaista?« rekao je Reacher, iako zapravo nije želio. Nije želio razgovarati o svome nosu. No pretpostavio je da malo razgovora ne može škoditi. *Gubitak vremena i frustracija, ali bolje od vikanja ili svade.*

Delfuenso je rekla: »Prije je izgledao zaista grozno. U autu sam satima zurila u njega. Očistio si ranu.«

Reacher je kimnuo.

Ona je rekla: »Zapravo, cijeli si se doveo u red. Istuširao si se, zar ne?«

»Ne činim to baš tako često.«

»Već sam se počela pitati.«

»Kupio sam i novu odjeću.«

»Nisi trebao. Ovdje ti daju odjeću. Kažu da je smijemo zadržati. Oba kompleta, ako želimo. I pribor za osobnu higijenu.«

»Što se dogodilo nakon što ste se odvezli ispred motela u Iowi?« pitao je Reacher.

Delfuenso nije odgovorila.

»Znaš što se dogodilo«, nastavio je Reacher. »I oni znaju što se dogodilo. Što može biti loše u tomu da i ja to saznam? Ovdje sam s tobom. Ne mogu otići nikamo. Ne mogu razgovarati ni sa kime drugim.«

Delfuenso je razmišljala jedan dugi trenutak. Lice joj je poprimilo izraz kakav je maloprije imala njezina kći, ozbiljan i zamišljen. Zatim je slegnula ramenima i rekla: »Taj je dio bio grozan. Nakon što si ušao u motel s McQueenom. Nisam mnogo vidjela, on mi je smetao. Ali vidjela sam bljesak i začula pucanj. McQueen je istrčao van, a tebe više nisam vidjela. Pretpostavila sam da si mrtav. A onda nam je McQueen rekao da jesi.«

»Zbilja?«

Delfuenso je kimnula. »King ga je pitao je li te pogodio, a on je rekao da jest, točno među oči. Gotovo su se smijali zbog toga. Bila sam prestravljena. Pretpostavljala sam da će jednako postupiti i sa mnom. Što ih je sprječavalo? Nismo im više bili od koristi. Počela sam vrištati. King mi je rekao da zašutim, pa sam to učinila. Bila sam jadna. Mislila sam da me neće ustrijeliti ako učinim što mi kaže. U tome sam trenutku naučila nešto. Ljudi će učiniti bilo što da ostanu živi, makar još samo deset sekunda.«

»Što se onda dogodilo?«

»Vozili smo se uokolo. Obilazili smo polja, činilo mi se da se vrtimo u krug. Iz nekog su razloga željeli ostati blizu. King je vozio. Zaustavio je auto oko 15 kilometara zapadno. Pretpostavila sam da je to kraj. Da je moj trenutak stigao. Ali on je rekao da se najprije želi zabaviti. Rekao mi je da skinem košulju. Onu koju su mi kupili. I namjeravala sam to učiniti. Kao što sam rekla, ljudi će učiniti sve da ostanu živi. King je izašao iz auta. Sjeo

je pokraj mene na stražnje sjedalo. Povlačila sam se koliko sam mogla, ali on me slijedio. Tada je McQueen izašao iz auta, otvorio moja vrata, izvukao me van. King je opet krenuo za mnom, a McQueen ga je ustrijelio. Samo tako. Izvukao je pištolj i ustrijelio ga.«

»U prsa?«

Delfuenso je kimnula. »Točno u srce.«

»A onda?«

»McQueen me smirio i rekao mi da je agent FBI-a na tajnom zadatku među zlikovcima. Pravio se da je jedan od njih.«

»Dobro«, rekao je Reacher. »Bolje on nego ja. To je težak posao.«

»Znam.«

»Znaš?«

»Hoću reći, vidjela sam u filmovima.«

»Što se onda dogodilo?«

»McQueen mi je rekao da ti je pucao iznad glave te da si još živ i zdrav. Rekao je da mu je žao što sam morala vidjeti kako ubija Kinga, ali nije mogao smisliti drugi način da me spasi. Ne u tome trenutku. Morao je glumiti do određene mjere, ali nije mogao dopustiti da se situacija otme kontroli.«

»A onda?«

»Uputio je nekoliko poziva s mobitela, a zatim je pojasom vezao Kinga na stražnjem sjedalu, na mjestu gdje sam prije sjedila ja, a zatim smo se odvezli. Ja sam sjedila naprijed. Opet smo se zaustavili oko osam kilometara istočno, a onda su došla dvojica novih i povezli nas svojim autom. Moj su auto zapalili. Rekli su da moraju jer zlikovci očekuju da će McQueen uništiti dokaze te bi mogli provjeriti je li to učinio. Rekli su da će mi kupiti novi auto. To je sjajno. Onaj stari imao je problema s prijenosom.«

»I ta su dvojica bila iz FBI-a?«

»Da. Iz Kansas Cityja. Pokazali su mi iskaznice. McQueen nije imao iskaznicu jer je bio na tajnom zadatku.«

»I doveli su te izravno ovamo?«

Opet je kimnula. »Rekla sam da ne želim ostati ovdje bez Lucy, pa su otišli i po nju.«

»Kamo je McQueen otišao?«

»Dovezli su ga ovamo sa mnom, a zatim je odmah opet otišao. Rekao je da se mora vratiti na zadatak. I da će morati mnogo toga objasniti. Mislim da će im reći da si ti ubio Kinga.«

»Ja?«

»O tomu su razgovarali. Uzeli su autostopera da promjene broj osoba u autu, ali pokušao ih je opljačkati. Reći će da si ubio Kinga i pobjegao.«

»Jesu li rekli o kakvim je zlikovcima riječ?«

Delfuenso je odmahнула glavom.

»Nisu«, rekla je. »Ali doimaju se vrlo zabrinuti zbog njih.«

Usljerala je večera i bio je to vrlo neobičan obrok. Otišli su do glavne zgrade poput obitelji, Reacher i Delfuenso jedno pokraj drugog, te Lucy koja poskakuje između njih. Blagovaonica je bila velik četverokutni prostor s dvadeset stolova i osamdeset stolica. Svi su bili od borova drveta, s debelim slojem laka od kojih su sjajili. Vrlo praktično za čišćenje. Blagovaonica je bila poput mnogih u kojima je Reacher bio, ali u njoj nije bilo nikoga osim očevica koji je sjedio sam za stolom u kutu, a ispred njega je bio mali niz različitih pivskih boca. Sve su bile prazne. Upravo je radio na četvrtoj i podigao glavu veselo pozdravljajući. Sretan čovjek. Možda je i njemu ovo bio prvi odmor u više godina. Ili uopće.

Krupna žena s recepcije donijela je jelovnike. Reacher se pitao je li i ona iz FBI-a i zaključio da vjerojatno jest. Njezinih troje gostiju bilo je posve zadovoljno, barem trenutačno, no bilo je moguće da bi ta situacija drugima mogla biti stresna ili nelagodna, pa bi u tom slučaju trebala i neku službenu ovlast da podrži njezin strpljiv pristup. Na jelovniku su bile samo dvije mogućnosti. Piletina i *cheeseburger*, vjerojatno oboje maloprije izvađeno iz dubokog smrzavanja i podgrijano u mikrovalnoj pećnici. FBI-evi agenti obično su pravници ili bivši policajci, a ne kuhari. Reacher je odabrao *cheeseburger*, peti taj dan, a Delfuenso i njezina kći slijedile su njegov primjer. A onda su, prije nego što je hrana stigla, u prostoriju ušla još dvojica. Obojica su imali plava odijela, bijele košulje i plave kravate. Vlasnici parkiranih *Crown Vicova*, očito. Ondje raspoređeni agenti. Dadilje. Doimali su se pozorno i budno te prilično sposobno.

Delfuenso je rekla: »To su dvojica koja su me dovela.«

Lucy je rekla: »To su dvojica koja su dovela mene. Iz Pauline kuće.«

Dvojica su pogledima prešli po prostoriji, a zatim krenuli ravno prema Reacheru. Onaj s desna rekao je: »Gospodine, voljeli bismo večeras jesti za vašim stolom.«

»Zašto?« pitao je Reacher.

»Želimo se predstaviti.«

»I?«

»Moramo vam reći pravila.«

57. POGLAVLJE

Dvojica agenata odveli su Reachera do stola za četvero u suprotnom kutu sobe od onog u kojem se smjestio očevidac. Reacher je odabrao stolac u kutu, leđima okrenut zidu, tako da vidi cijelu prostoriju. Iz čiste navike, bez pravog razloga. Nije bilo nikakve opasnosti. Ta je blagovaonica vjerojatno bila najsigurnije mjesto u Kansasu.

I agenti su sjeli. Jedan s njegove lijeve, a jedan s njegove desne strane. Nagnuli su se prema njemu, prijeteći, s laktovima na stolu. Bili su možda malo mlađi od McQueena i Sorenson. Kasne tridesete ili točno četrdeset. Nisu bili početnici, ali ni veterani. Obojica su bili preplanuli i žilavi. Jedan je ćelavio brže od drugoga. Predstavili su se kao Bale i Trapattoni. Rekli su da su bili bliski suradnici Dawsona i Mitchella. Iz istog ureda, na istome zadatku. Rekli su da su dobili Reacherov dosje od vojske i da znaju sve o njemu.

Reacher nije ništa rekao na to.

Bale je bio onaj koji je prebrzo gubio kosu. Pitao je: »Jeste li zadovoljni ovdje?«

»Zašto bih bio?« odvratio je Reacher.

»Zašto ne biste?«

»Zakleo sam se da ću štiti Ustav. Pretpostavljam da ste i vi.«

»Lišili ste me slobode bez valjanog pravnog postupka. Već to je kršenje petoga amandmana. A vi sudjelujete u njemu.«

»Ovo nije zatvor.«

»Netko to nije javio proizvođaču ograde.«

»Znači, niste zadovoljni?«

Reacher je rekao: »Zapravo sam dobro. Svidate mi se. Sviđa mi se FBI. Sviđa mi se kako razmišljate. Ne mogu si pomoći. Postupate pogrešno, ali pogrešno činite na dobar način. Sve nas držite zajedno, što znači da ima više svjedoka svega što se događa ovdje. Mogli ste nas baciti nekamo u samice i raditi s nama što želite. Ali niste to mogli učiniti. Jer ste u dubini duše na strani dobra. To ne mogu poreći. Čak ste ostavili i teren za minigolf. Kad ste kupili ovo mjesto?«

»Prije tri godine«, rekao je Trapattoni.

»Na inicijativu ureda iz Kansas Cityja?«

»Da, Protuteroristički odjel za središnju regiju.«

»Zašto vam je trebalo?«

»Pojavila se potreba.«

»Za čime?«

»Za mjestom gdje bi ljudi bili na sigurnome.«

»Mislim da je ovo mjesto kojim čuvate svoju sigurnost.«

»Kako to?«

»Mislim da oduzimate svjedoke lokalnoj policiji kad dođe do problema na tajnom zadatku. Tako da pitanja nikada ne dobiju odgovor.«

»Mislite da agenti na tajnome zadatku ne zaslužuju da budu na sigurnome?«

»Mislim da zaslužuju svu pomoć koju mogu dobiti.«

»Pa?«

»Pitam se koliko to tajnih zadataka imate. Ovdje biste mogli držati pedeset ljudi. To je mnogo svjedoka.«

»Ne smijem govoriti o tomu koliko tajnih zadataka imamo.«

»Je li ovo mjesto ikada bilo puno?«

»Nije.«

»Je li ikada bilo prazno?«

»Nije.«

»U tri godine? To je mnogo tajnih zadataka.«

»Imamo mnogo posla.«

»Koja su pravila?« pitao je Reacher.

Bale je odgovorio: »Samo su dva.«

»Iskušajte me. Znam brojiti do dva.«

»Bit ćete gosti ovdje dok tajni zadatak ne završi. O tomu nema rasprave. O onome što ste vidjeli, a vezano je za zadatak, nećete razgovarati s ostalim gostima. Niti s bilo kim drugim. Nećete spomenuti nijednu sitnicu. Ni sada niti ikada. Ni o tomu nema rasprave.«

»To je sve?«

»To je za vaše dobro. Znaju kako izgledate. Samo je jedan od dvojice u *Impali* bio na strani dobra.«

»King je mrtav.«

»Ali prije toga je uputio nekoliko poziva mobitelom. S benzinskih postaja, mislimo. Vremena poziva podudaraju se s onima upotrebe kreditne kartice.«

»Prisluškivali ste mu telefon?«

»Imati ubačenog čovjeka donosi mnoge prednosti.«

»Što je rekao o meni?«

»Znaju vaše ime i opis. Imajte to na umu prije nego što počnete prigovarati proizvođaču ograde.«

»O kakvim je zlikovcima riječ?«

Bez odgovora.

»Hoće li McQueen biti dobro?«

»Ne brinite se za njega.«

»Ne mogu si pomoći.«

»Uložili smo sedam mjeseci u ovo. Neće sada odustati.«

»Nisam zabrinut da će odustati. Brinem se da bi netko drugi mogao donijeti tu odluku umjesto njega. Morat će mnogo toga objasniti večeras.«

»Ne možemo razgovarati o tomu«, rekao je Bale. »Imajte na umu pravila.«

I to je bilo to. Bale se naslonio u svome stolcu, kao i Trapattoni u svome. Razgovor je bio završen. Tada je, kao tempirana, stigla i hrana. Reacher je pretpostavio da je matrona s recepcije sve promatrala kroz neku špijunku. Ili sve slušala putem prislušnog uređaja.

Kad je Reacher napustio blagovaonicu, Delfuenso i njezina kći odavno su otišle, a očevidac je dovršavao sedmu bocu piva. Sam je otišao niz osvijetljenu stazu prema svojem privremenom smještaju. Zastao je i podigao pogled prema nebu. Nije bilo zvijezda ni Mjeseca. Idealni uvjeti za skrovite aktivnosti, samo što su jedini izlaz bila dvorišna vrata, a njih nije mogao otvoriti. K tomu, nije bilo ni telefona.

Uto je očevidac oteturao iz blagovaonice i nastavio po stazi. Nisko smješteni reflektori davali su Reacheru dobar pogled na njegove noge koje nisu radile baš kako treba. Bio je više nego pripit, ali još nije padoo s nogu. Hodao je polako i trudio se koračati precizno. Lijevom pa desnom nogom. Tabane je spuštao ravno na do, praveći kraće korake, gledajući u noge i pomno se koncentrirajući. Reacher je napravio nekoliko koraka unatrag tako da mu potkoljenice budu dobro osvijetljene reflektorom. Želio je biti što vidljiviji. Nije želio da stari dobije srčani udar.

Očevidac je prilazio polako. Lijeve noge, desna noga. A onda je ugledao Reacherove noge i zaustavio se. Nije to bio velik šok, čak ni veliko iznenađenje.

Prijateljski se nasmiješio.

»Jesi li bio toliko pijan kad si vidio crveni auto?« pitao je Reacher.

Očevidac je malo razmislio, a zatim rekao: »Otprilike.«

»S kime si razgovarao o tomu?«

»Sa šerifom Goodmanom i svjetlokosom gospođicom iz FBI-a.«

»Što im nisi rekao?«

»Rekao sam im sve.«

»Nisi«, odvratio je Reacher. »Nijedan očevidac nikada ne kaže sve. Izostavio si ponešto. Ono u što nisi bio siguran, ono što ti se možda činilo glupim, ono što si radio, a nisi trebao raditi.«

»Tražio sam svoj kamionet.«

»Gdje je bio?«

»Nisam se mogao sjetiti gdje je. Zato sam ga tražio.«

»Jesi li im to rekao?«

»Nisu pitali.«

»Namjeravao si u takvome stanju voziti kući?«

»Nije daleko. Sve zavoje znam napamet.«

»I?«

»Pripisalo mi se. Morao sam stati i olakšati se.«

»Gdje?«

»Iza stare crpke za vodu. Ni to im nisam rekao.«

Reacher je kimnuo. *Ono što si radio, a nisi trebao raditi.* Uriniranje u javnosti i vožnja u pijanom stanju. Protuzakonito u svakome gradu SAD-a. Rekao je: »Znači, zapravo ih nisi vidio. Jer si bio iza crpke.«

Očevidac je rekao: »Ne, vidio sam ih izbliza. Dotad sam već završio. Zakopčao sam se i krenuo natrag.«

»Jesu li te vidjeli?«

»Mislim da nisu. Bilo je prilično mračno i stajao sam u sjeni.«

»Koliko si bio udaljen od njih?«

»Oko tri metra.«

»Što si primijetio?« pitao je Reacher.

»Sve sam rekao šerifu«, odvratio je očevidac. »I svjetlokosoj agentici.«

»Odgovorio si na njihova pitanja. To nije isto.«

»Ne sjećam se.«

»Koncentriraj se.«

Stari je zatvorio oči. Zaljuljao se naprijed-natrag na petama. Podigao je ruku i ispružio je, kao da se naslanja na staru betonsku crpku. Ponavljao je pokrete pokušavajući se što bolje prisjetiti trenutka.

Rekao je: »Prvi je žurio. Kao da je želio prvi ući. Otkopčavao je jaknu.«

»Jesu li prije toga bili u skupini od tri? I hodali zajedno?«

»Ne mogu biti siguran, ali mislim da jesu. Činilo se tako. Kao da je prvi iznenada požurio, a druga dvojica krenuli su ga sustići.«

»Bili su u odijelima?«

»Da, nisu imali ni kaputa ni jakne.«

»Jesu li imali što u rukama?«

»Ništa.«

»Što si učinio kad su sva trojica ušli?«

»Prešao sam natrag na drugu stranu ceste.«

»Zašto?«

»Morao sam pronaći kamionet. I nisam se želio zadržavati ondje.«

»Zašto ne?«

»Imao sam loš osjećaj.«

»Zbog one dvojice u odijelima?«

»Više zbog onog prvog, onog u zelenoj jakni. Nije mi se svidio.«

»Jesi li što čuo?« pitao je Reacher dalje.

»Malo vike«, odgovorio je očevidac. »Kao da se tuku.«

»Gdje si bio kad su dvojica u odijelima opet izašli?«

»S druge strane ceste.«

»Još nešto?«

Očevidac je rekao: »Ne bih trebao govoriti o ovomu. Rekli su mi da to ne činim.« Nakon toga je zaobišao Reachera, oprezno, polako i koncentrirano, a zatim je nastavio po stazi. Reacher je krenuo za njime, a onda je stao jer je začuo tihi zvuk automobila na cesti. Udaljenog oko pola kilometra. Okrenuo se i vidio svjetla u daljini. Dva su snopa poskakivala probijajući maglu.

A onda su se dvorišna vrata počela otvarati, ni brzo ni polako, no posve tiho.

58. POGLAVLJE

Julia Sorenson očito nije dobila svoj mobitel natrag. Ni svoj automobil, ni svoj ugled. Nije postala junakinja. Reacher je vidio sjajni crni *Crown Vic* kako skreće s ceste i prolazi kroz vrata koja su se još otvarala. Snopovi njegovih prednjih svjetala opisali su širok luk, a automobil je uz tihi šum prešao betonski prilaz i zaustavio se na kružnom toku ispred vrata recepcije. Čovjek kojeg Reacher nije vidio prije izašao je sa suvozačkog mjesta i otvorio vrata iza svojih. Činilo se da nije rekao ništa. Samo je pokazao bradom, kako je i Dawson učinio.

Julia Sorenson izašla je sa stražnjeg sjedala automobila, uspravila se i ostala stajati. Izgledala je umorno pri slabome osvjetljenju i pomalo poraženo. Ramena su joj se malo objesila. Noćni je povjetarac zahvatio njezin kaput i malo ga rastvorio. Još je nosila novu košulju. Ali futrola joj je bila prazna. Predala je svoje oružje.

Čovjek sa suvozačkog mjesta zatvorio je vrata za njom, a zatim se vratio na svoje sjedalo. Automobil se odvezao i ostavio je da stoji ondje. Dvorišna su se vrata opet počela otvarati. Automobil je prošao kroz njih, zastao na trenutak pa skrenuo desno i odvezao se natrag u smjeru iz kojeg je došao.

Vrata su se zatvorila za njim. Reacher je gledao za automobilom sve dok njegova svjetla nisu nestala za obzorom, a zvuk njegova motora izgubio se u tišini. Zatim se okrenuo i pogledao Sorenson.

Još je trenutak stajala mirno, a zatim je ušla na recepciju. Reacher je odbrojavao prolazak vremena u glavi. Pozdrav matrone za recepcijom, osmijeh dobrodošlice, ponuda kreveta, dvostruki, bračni i iznimno široki. Naslonjači i prostranost sobe. Ono što većina preferira. Sve kao i s njim. *Očekivali smo vas.* Četiri minute, pretpostavio je. Možda i manje, ako razgovor bude brži, a mogao bi biti jer će razgovarati dvije agentice. Ili više od četiri minute ako se Sorenson bude pravila važna i počne postavljati pitanja puna prijezira i zgražanja.

Trajalo je točno četiri minute. Sorenson je izašla s ključem u ruci. Izgledala je rezignirano. Pogledala je brojeve na niskim smjerokazima i krenula u Reacherovom smjeru. Zatim je pogledala opet na sljedećem račvanju i krenula drugom stazom, koja se postupno odvajala.

»Julia«, zazvao ju je Reacher tiho.

Zastala je.

»Reacheru?« odvratila je.

»Ovdje sam.«

Sišla je sa staze i došla do njega hodajući preko šljunka. »Što ti se

dogodilo?» pitao je.

»Ne bismo uopće smjeli komunicirati«, odgovorila je.

»Ili što? Zatvorit će nas?«

»Ne možemo razgovarati ovdje. Kamo možemo otići?«

Otišli su u Reacherovu sobu. Sorenson je dobro pogledala oko sebe i rekla: »Ovo je posve bizarno. Izgleda poput običnog motela.«

»Ovo i jest običan motel«, rekao je Reacher. »Ili je barem bio. Ured FBI-a iz Kansas Cityja kupio ga je prije tri godine. Rekli su mi to. Nisi čula za to?«

»Ni riječi. I ostali su ovdje?«

Reacher je kimnuo. »Delfuenso s kćeri. I očevdac. Živi i zdravi. Zapravo, svi se dobro provode.«

»Iako su zatočeni?«

»Rekli su im da su u izolaciji. Poput porote. Za njihovo dobro. To nije isto kao da su zatočeni. Shvaćaju ovo kao godišnji odmor. Minigolf i besplatno pivo.«

»Je li to zakonito?«

»Ne znam. Nisam odvjetnik. Ali vjerojatno jest. Iako vjerojatno ne bi trebalo biti. Znaš kako to ide.«

»Tko ih je doveo ovamo?« pitala je. »Tko je izgorio u autu?«

»Alan King je izgorio u autu«, rekao je Reacher. »No najprije je ustrijeljen u srce. Ustrijelio ga je McQueen. On je jedan od tvojih. Na tajnom je zadatku. Iz Kansas Cityja je. Zato su Dawson i Mitchell došli da ti glume dadilju kod stare crpke za vodu. Željeli su umanjiti štetu. McQueen je zapalio auto, a dio njegova tima došao je po njega i Delfuenso. U službenom autu, kako su tragovi guma pokazivali. I oni su iz Kansas Cityja. McQueen je došao s njima, ali zatim je odmah opet otišao. Rekao je da se mora vratiti na zadatak.«

»Jadnik. Bit će pod golemim pritiskom. King je mrtav. Kako će to objasniti?«

»Vrlo teško, mislim.«

»Ali imao si pravo. Namjerno te promašio. Pucao ti je iznad glave.«

»Ali nije mogao izvesti nikakvu varku kad je došlo vrijeme da uklone Delfuenso. Pa je umjesto toga ubio Kinga.«

»Dobar čovjek. Nadam se da je dobro.«

»Što se dogodilo s tobom?« pitao je Reacher opet.

Sorenson je sjela na krevet. »Sa mnom?« rekla je. »Počelo je dobro. Zapravo, počelo je sjajno. Odvezla sam se do Delfuensine kuće, uzela

mobitel te se vratila u svoj auto i nazvala nadređenog. Rekla sam mu da sam te uspjela svladati i predati te momcima iz Kansas Cityja. To je ostavilo sjajan dojam na njega. Bio je vrlo zadovoljan. Ali ja nisam znala držati jezik za zubima. Postavljala sam previše pitanja. To mu se nije toliko svidjelo. Osjetila sam to. U jednom se trenutku njegovo raspoloženje posve promijenilo. Više nije bio zadovoljan. Nimalo. Čula sam to u njegovu glasu.«

»U kojemu trenutku?«

»Pogledala sam u odjeljak za rukavice kad sam izlazila iz Goodmanovog auta. Čisto iz navike. Nisam htjela da unutra ostane neko oružje. Tko zna što seoski šerif drži u pretincu za rukavice? No pokazalo se da unutra nije bilo ničega osim bilježnice i penkale. Pa sam prelistala bilježnicu, naravno. Pokazalo se da je šerif Goodman bio vrlo temeljit. Tijekom noći je istraživao i zapisivao bilješke o Karen Delfuenso. Čini se da je volio imati što više informacija. Možda je smatrao da će to pomoći ako je ubrzo ne pronađemo, iako ne vidim kako bi moglo.«

»I?«

»U bilježnici je bilo nešto neobično, pa sam pitala nadređenog o tomu. Ali zapravo i nisam pitala, samo sam to spomenula. Kako bilo, tad se počeo ponašati neobično.«

»Što je to bilo neobično?«

»Mislila sam da je Delfuenso bila dugotrajni žitelj ovog kraja. Možda ne nužno potomak nekoliko naraštaja ovdašnjih zemljoradnika, ali stekla sam dojam da već dugo živi ovdje. U svakom sam slučaju mislila da je Lucy rođena i odrasla ovdje.«

»Ali nije?«

»Žive ovdje tek sedam mjeseci. Susjed s druge strane kaže da su se doselile nakon rastave. Čini se da je rastava bila prilično nedavno.«

»Jesmo li sigurni da je uopće bila u braku?« pitao je Reacher.

»Ima dijete.«

»To ne dokazuje da je bila u braku.«

»Zašto ne bi bila u braku?«

»Snalazi se sama«, rekao je Reacher. »Snalazi se vrlo dobro. Kao da je oduvijek morala. I pametna je. Izludjelo bi je da se mora brinuti o nekom tipu.«

»Pametne se žene ne bi trebale udavati?«

»Jesi li ti udana?«

Nije odgovorila. Umjesto toga je rekla: »Nije me briga je li imala vjenčanje s tisuću uzvanika na havajskoj plaži ili nakon veze za jednu noć u motelu u New Jerseyju. Nije bitno je li oduvijek samohrana majka. Bitno je

da je samohrana majka koja se doselila prije samo sedam mjeseci.«

Reacher je rekao: »Agenti iz Kansas Cityja rekli su mi da tajni zadatak traje sedam mjeseci.«

»To nije moguće.«

»Zašto bi lagali?«

»Hoću reći da Delfuenso ne može imati veze s time. Kako bi mogla biti povezana? To mora biti slučajnost. Mora biti. Jer već imamo jednu slučajnost.«

»Sad imamo dvije slučajnosti?« pitao je Reacher.

»Znači, jednu previše.«

»Koja je prva slučajnost?«

»Sjećaš li se brata Alana Kinga?« pitala je Sorenson.

»Peter King? Onaj vapor?«

»Moj dežurni iz Omahe malo je pronjuškao. Da mi pomogne. Nakon što je prvi put razgovarao s Majkom Sili. Tražio ga je putem vozačke dozvole, poštanske službe, banaka, kreditnih kartica. Čak i preko mobilnih operatera, što ne bismo trebali, ali gotovo se uvijek izvučemo. Večeras je dobio rezultate.«

»I što kažu?«

»Čini se da se Peter King preselio iz Denvera u Kansas City.«

»Kada?«

»Prije sedam mjeseci.«

59. POGLAVLJE

Reacher se promeškoltio na naslonjaču, provukao prste kroz kosu i rekao: »Alan King rekao mi je da njegov brat ne razgovara s njime.«

»Je li Alan King živio u Kansas Cityju?«

»Mislim da jest.«

»Možda nije. A čak i ako jest, možda se nisu sreli. Kansas City dovoljno je velik grad.«

»Znam«, rekao je Reacher. »S prigradskim područjem ima milijun i pol stanovnika.«

»Zaista?«

»Pozivni broj je 816.«

»Dobro.«

»Znači, imamo tri slučajnosti«, rekao je Reacher. Prije sedam mjeseci Delfuenso se doselila u zabit Nebraske, a istodobno se Peter King preselio u Kansas City u Missouriju gdje je njegov brat možda živio, a ako je živio možda nije razgovarao s njime. Također istodobno, tvoji kolege iz Protuterorističkog odjela u Kansas Cityju odlučili su pokrenuti složenu tajnu operaciju čije je središte, čini se, blizu Delfuensine nove adrese u zabiti Nebraske.«

»Ne možemo imati tri slučajnosti. To je previše.«

»Slažem se«, rekao je Reacher. »U teoriji. Ali nemamo tri slučajnosti. Imamo dvije dokazane veze.«

»Kako dokazane?«

Reacher se nagnuo naprijed u stolcu i stavio dlan na krevet. Pritisnuo ga je da iskuša mekoću i elastičnost madraca.

Rekao je: »Kao prvo, Peter King sigurno je bio brat Alana Kinga. A Alan King sigurno je bio loš momak. Jer je agent FBI-a na tajnom zadatku smatrao da je nužno ustrijeliti ga, točno u srce, a zatim spaliti njegovo truplo. To je prilično temeljna definicija lošeg momka, zar ne?«

»A druga veza?«

Reacher je nastavio: »Tvoj te nadređeni dao dovesti ovamo jer si otkrila da se Delfuenso preselila prije sedam mjeseci. A ovo je mjesto kamo dovode ljude koji nalete na dokaze o tajnim operacijama. Dakle, Delfuensino je preseljenje bilo dio tajne operacije.«

»Koji dio?«

»Hajdemo je pitati«, rekao je Reacher.

Reacher se zaustavio malo prije Delfuensinih vrata, a Sorenson je prišla i tiho pokucala. Nakon dosta dugog čekanja začuli su zveckanje lanca. Vrata su se malo otvorila i iznutra se probilo prigušeno svjetlo. Delfuensin je glas prošaptao: »Tko je to?«

Reacher je pretpostavio da šapće jer joj je kći zaspala.

»Karen Delfuenso?« rekla je Sorenson.

»Da?« prošaptala je Delfuenso.

Sorenson je rekla: »Ja sam Julia Sorenson iz FBI-evog ureda u Omahi. Sinoć sam radila na tome da vas sigurno vratim kući.«

Delfuenso ju je utišala, prilično nestrpljivo, kao što je Reacher znao da hoće. Jer je njezina desetogodišnja kći tek zaspala. Delfuenso je izašla i zapravo odgurala Sorenson dalje od vrata, kao što je Reacher znao da hoće, do mjesta udaljenog više od tri metra, gdje su mogli razgovarati normalnim glasom.

»Žao mi je«, rekla je Sorenson. »Nisam vam željela smetati. Samo sam se željela predstaviti. Samo sam se htjela uvjeriti da ste dobro.«

»Dobro sam«, rekla je Delfuenso, a tri metra iza nje Reacher se ušuljao u njezinu sobu.

Već je jednom bio u sobi pa je otprilike poznao njezin raspored čak i u mraku. A bilo je mračno. Jedino je svjetlo davao sitni narančasti indikator na sklopki u kupaonici. Pod njegovim slabim sjajem vidio je Lucy kako spava u krevetu udaljenijem od vrata. Ležala je na boku, u fetalnom položaju, zamotana u pokrivače. Poplun joj je bio navučen do brade. Kosa joj se prosula po jastuku, crna na bijelom. Reacher je pronašao Delfuensinu torbu na drugom krevetu. Onom bližem vratima i naslonjačima. Vidio je kad ju je podigla s naslonjača i bacila na krevet. Doimala se teško. A madraci su bili meki i ne baš elastični. Nisu bili poput trampolina ili zategnutih koža na bubnjevima. No torba je ipak poskočila. Kao da je u njoj još bila boca vode.

Uzeo je torbu i odnio je u kupaonicu, polako i tiho hodajući po sagu. Raširio je ručnik pokraj umivaonika, jednom rukom, poravnavajući ga točno ispod slabog svjetla indikatora na prekidaču. Ispraznio je torbu na ručnik. Time je želio prigušiti buku, što je samo djelomično uspio. Nije bilo glasnog zveketa, ali bilo je nekoliko snažnijih udaraca.

Čekao je. I slušao. Lucy je spavala dalje, dišući tiho i plitko.

Reacher je pregledao predmete na ručniku. Bilo je tu svega. Šminka, četka za kosu, dva plastična češlja. Tanka staklena bočica parfema. Dva paketića žvakaće gume, oba napola potrošena. Lisnica u kojoj su bila tri

dolara, ali nijedna kreditna kartica, te vozačka dozvola iz Nebraske stara sedam mjeseci. Izdana je Delfuenso na adresi koju je Reacher posjetio. Imala je četrdeset i jednu godinu. Pronašao je i malu turpiju za nokte, još zapakiranu čačkalicu iz nekog restorana, sedamdeset i jedan cent u kovanicama, penkalu i ključ kuće s kristalnim privjeskom.

Pronašao je i paketiće *Aspirina*, no boce s vodom nije bilo. U torbici nije bilo ničega krupnog ni teškog osim *Biblije*. Tvrdo ukoričena verzija kralja Ivana, manja od enciklopedije, ali veća od romana. Prilično debela. Korice su bile tamnocrvene. Na hrptu je u zlatotisku pisalo *Sveta Biblija*. Izgledala je kao da nije mnogo rabljena. Kao da je ne otvara baš često.

Zapravo, nije je bilo moguće otvoriti. Stranice su bile slijepljene nekakvom žućkastom tekućinom koja se davno osušila. Vjerojatno se nešto prolilo po knjizi. Dok je bila u torbi. Možda sok od ananasa ili naranče. Ili grejfruta. Nešto takvo. Nešto u čemu ima šećera. Malo pakiranje sa slamkom ili dječja bočica, ubačena u torbu gdje se prevrnula.

Zašto ju je zadržala? Zar je bacanje oštećenih *Biblija* bilo tabu? Reacher nije znao. Nije bio baš teolog.

Bila je to vrlo teška knjiga.

Noktima je pokušao odvojiti prednje korice od prve stranice. Nije uspio. Papiri su bili čvrsto slijepljeni. Posvuda ravnomjerno. Reacher je zamišljao proliveni sok kako curi kroz slamku ili grlić bočice, ispunjava torbu i ravnomjerno natapa knjigu.

To nije bilo moguće.

Proliveni sok ostavio bi nasumičnu mrlju, vjerojatno veliku, ali ne bi ravnomjerno namočio cijelu knjigu. Neki bi dio morao ostati netaknut. Dio koji bi se namočio nabubrio bi, a ostatak bi ostao kakav je i bio. Reacher je vidao knjige u takvome stanju. Voda iz puknutih cijevi ili mrlje od krvi. Šteta nikada nije bila jednolika.

Uzeo je jedan od Delfuensinih češljeva i ugurao ga između stranica. Vukao ga je gore-dolje i naginjao ga lijevo-desno sve dok nije napravio dva otvora za prste u slijepljenim papirima. Spustio je knjigu hrptom prema dolje pokraj umivaonika, nagnuo se, zavukao nokte u ture i povukao lijevo i desno.

Papir se poderao i knjiga se otvorila.

Sve od *Knjige Izlaska* do Judine poslanice bilo je izrezano. U knjizi je bila napravljena šupljina točno određenog oblika. Vrlo precizno. Šupljina je bila uglavnom četverokutna, oko osamnaest puta petnaest centimetara, duboka oko pet centimetara. Ni sa jedne strane knjige nije ostalo mnogo papira. Zbog toga i ljepilo. Njime su napravljene zidovi. Tanki, ali čvrsti. Sve je zajedno izgledalo poput kutije s draguljima zatvorenog poklopca.

No unutra nije bilo dragulja.

Oblik šupljine bio je specifičan za njezin trenutačan sadržaj, a to su bili automatski pištolj *Glock 19*, mobitel s punjačem i tanka lisnica za identifikacijske dokumente.

Glock 19 kompaktnija je verzija poznatog *Glocka 17*. Cijev je duga samo deset centimetara, pa je stoga i manji i lakši. Cesto se smatrao prikladnijim za ženske ruke, a uvijek se smatralo da ga je lakše skriti.

Bio je napunjen mecima kalibra 9 mm, njih sedamnaest u spremniku i jedan u cijevi, spreman za paljbu. Na *Glocku* nema ručnog mehanizma za blokiranje. Samo naciljaš i pucaš.

Mobitel je bio isključen. S prednje je strane bio samo prazan zaslon, a sa stražnje sjajno crno kućište s malom jabukom srebrne boje, djelomično odgrizenom. Reacher nije imao pojma kako ga uključiti. Negdje sigurno postoji tipka, ili kombinacija tipki, koje valja pritisnuti odgovarajućim redosljedom ili ih držati određen broj sekunda. Punjač je bio bijel i kockast. Vrlo malen, s dva klina za utičnicu i dugom bijelom žicom na kraju koje je bio složeni priključak.

Lisnica za iskaznice bila je od crne kože. Reacher ju je otvorio. Bila je poput male knjige. S lijeve strane bio je obojeni reljef štita. *Ministarstvo pravosuđa. Savezni istražni ured - FBI*. Na desnoj je strani bila iskaznica s fotografijom koja je prikazivala lice Karen Delfuenso. Bilo je pomalo blijedo od bljeskalice i pomalo zeleno od fluorescentnih svjetala na stropu, ali bila je to ona. Dio fotografije prekrivao je službeni pečat. Opet *Savezni istražni ured*. U holografskoj tehnici. Riječi *Savezni istražni ured* prekrivale su cijelu iskaznicu s lijeva na desno.

Posebna agentica Karen Delfuenso.

Reacher je vratio predmete u šupljinu i pritisnuo korice knjige da prikrije oštećenja koja je napravio. Uzeo je knjigu u ruku i opet sporo i tiho prošao pokraj usnule djevojčice pa kroz vrata, do dvije žene koje su još stajale tri metra dalje. Sorenson je govorila besmislice, samo da potroši vrijeme, a Delfuenso je već izgledala pomalo uzrujano i nestrpljivo. Obje su čule struganje Reacherovih čizama po betonu. Obje su se okrenule prema njemu.

Reacher je podigao *Bibliju* i rekao: »Pomolimo se.«

60. POGLAVLJE

Ostavili su Lucy da spava sama. Delfuenso je smatrala da je dovoljno sigurno. Cijeli je kompleks bio ograđen, a djevojčica se nije običavala buditi noću uplašena ili zbunjena. Otišli su u Sorensoninu sobu koja je bila broj devet. Bila je bliže od Reacherove. Sorenson još nije bila u njoj. Nije stigla. Bila je na putu prema njoj kad ju je Reacher zazvao iz mraka.

Otključala je vrata i sve su troje ušli. Reacher je ugledao sobu identičnu svojoj. Dva naslonjača, bračni krevet, dvije uredne hrpe odjeće, ali ženskog kroja, jednake onoj kakvu je nosila Delfuenso. Nesumnjivo je i kupaonica bila jednako opskrbljena losionima, pomadama i ručnicima.

Delfuenso je sjela u naslonjač, a Reacher joj je dodao *Bibliju*. Ona ju je uzela u krilo i stavila obje ruke na nju, kao da je riječ o torbici i boji se kradljivaca. Sorenson je sjela na krevet. Njezina soba, njezino pravo. Reacher je sjeo u drugi naslonjač.

Rekao je: »Očito, imam milijune pitanja.«

»Sve si nas stavio u vrlo tešku situaciju. Nisi trebao dirati moju torbu. To što si učinio gotovo je sigurno protuzakonito.«

»Odrasti«, rekao je Reacher.

Sorenson je pogledala Delfuenso i pitala: »Zar te nisu pretražili ovdje? Ili na putu ovamo?«

»Nisu«, rekla je Delfuenso.

»Ni mene«, rekao je Reacher. »Ni najmanje.«

»To je ozbiljan nedostatak«, rekla je Sorenson. »Ne slažete li se? Mislila sam da su momci iz Kansas Cityja dobri u tomu.«

Delfuenso je slegnula ramenima. »Igrala sam ulogu nasumične, bespomoćne žrtve. Nisam iznenađena što su mi progledali kroz prste. No trebali su pretražiti Reachera. Njegova orijentacija nikada nije bila vrlo jasna.«

»Agenti iz Kansas Cityja ne znaju tko si?« pitao je Reacher.

»Naravno da ne znaju«, odvrtila je Delfuenso. »Inače ne bih bila u njihovu zatvoreničkom logoru.«

»Tko si onda ti?«

»Nisam spremna raspravljati o tomu.«

»Jesu li King i McQueen došli s autoceste na sjeveru? Do stare crpke za vodu?«

»Zašto te to zanima?«

»Jer je to ključan podatak.«

»Ne, došli su s juga, iz Kansasa.«

»Kako?«

»Dovezao ih je suučesnik.«

»Jesu li već bili ondje? Na tome križanju?«

»Je li itko bio?«

»Znači nisu prije vidjeli Grad Grijeha. Nisu znali ništa o njemu. Nisu znali da mogu ukrasti auto ondje. No ipak su otišli onamo. Zašto?«

Delfuenso nije odgovorila.

»Zato što si ti bila McQueenov kontakt za hitne slučajeve«, rekao je Reacher. »To je razlog. Za slučaj da nešto pođe po zlu. Ali nisu te onamo poslali iz Kansas Cityja, jer oni ne znaju tko si. Tko te dakle poslao onamo?«

Delfuenso nije odgovorila.

»Netko te morao poslati onamo«, nastavio je Reacher. »Netko visoko u hijerarhiji tko je mogao zaobići ured u Kansas Cityju. Vjerojatno netko iz sjedišta u Washingtonu. Neka velika njuška u odijelu, opterećena brigama.«

Delfuenso nije rekla ništa.

Reacher je nastavio: »Zato se postavlja pitanje koja je narav tih briga.«

»Jesi li zaista bio vojni policajac?« pitala je Delfuenso.

Reacher nije odgovorio.

»Da, bio je«, rekla je Sorenson. »Vidjela sam njegov dosje. Odlikovan je šest puta. Srebrna zvijezda, Odličje za izuzetnu službu, Legija izvrsnosti, Vojnikova medalja, Brončana zvijezda i Purpurno srce.«

»Svi smo dobivali odličja«, rekao je Reacher. »Nemoj pridavati tomu preveliku važnost.«

Delfuenso je rekla: »Postoji problem s Kansas Cityjem.«

»Kakav problem?« pitao je Reacher.

»Slaba učinkovitost.«

»Koliko slaba?«

»Gube ljude.«

Delfuenso im je sve ispričala. Govorila je deset minuta bez prestanka. U središnjoj je regiji uvijek bilo posla jer je u njoj bilo važnih ciljeva. Važnih dijelova civilne infrastrukture te vojnih objekata, što obuhvaća i tvornice. Na internetu je uvijek bilo govora o terorizmu, i domaćem i stranom, a dio je bio usmjeren na te infrastrukture, objekte i tvornice. Većinom je to bilo maštanje, isprazno busanje u prsa ili besposlene spekulacije u stilu *ne bi li to*

bilo fora? No nešto je od toga bilo stvarno. Dovoljno stvarno da se zabrinemo zbog toga.

Stoga su u Kansas Cityju postali proaktivni i pokrenuli niz od četiri tajne operacije. Ubacili su agente u četiri odvojene skupine.

Operacije su isprva bile besprijekorne. A onda su se raspale. Nijedna nije donijela nikakve informacije, a u dvije su agenti na tajnom zadatku ubijeni.

No bez obzira na to, u središnjoj je regiji i dalje bilo posla. Razgovori na internetu nisu prestajali. Onda se jedan dan pojavio nov glas. Govorio je o mjerama za tekućinu. Litrama, stotinama litara, tisućama litara. I stalno je spominjao zalihe vode u Nebraski. Nitko nije znao što sve to znači, nitko nije mogao utvrditi neku određenu namjeru, ali govora je svakim danom bilo sve više. Tisuće litara, stotine tisuća, milijuni i naposljetku deseci milijuna.

Stoga smo isplanirali i petu tajnu operaciju. Usamljeni savezni disident, koji je bio fabrikacija ureda u Kansas Cityju, stupio je u kontakt s tim novim glasom. Predložio mu je da se udruže, rekao da želi pomoći. Kad su mu postavljena pitanja o njegovoj prošlosti, izmišljeni su odgovori. Uspostavljeno je povjerenje. Nakon dugog i opreznog odgađanja novi glas pristao se susresti sa saveznim disidentom. I tako je operacija polako oživjela.

No u sjedištu FBI-a u Washingtonu istodobno su počeli planirati operaciju unutar operacije. Poput špijuniranja špijuna. Pod krinkom rutinske revizije visoke razine, predloženo je da ured u Kansas Cityju dovede agenta posve nepoznatog na Srednjem zapadu. I da on preuzme tajni zadatak. U teoriji zbog dodatne sigurnosti, a zapravo su iz sjedišta željeli pouzdanog čovjeka u samome središtu operacije. Predložili su Donalda McQueena iz ureda u San Diegu.

Kao osiguranje i promatrača na terenu premjestili su Karen Delfuenso iz središnjeg protuterorističkog odjela u Washingtonu i to u tajnosti. Poduzeli su sve mjere opreza, kao u programu zaštite svjedoka. Unajmila je kuću, pronašla posao, pvela je i dijete te je upisala u školu.

»To je velika stvar«, rekla je Sorenson. »Nije ti to smetalo?«

»Nije pretjerano«, rekla je Delfuenso. »Znaš kako je to. Idemo kamo nam kažu. A i volim se seliti. Želim da Lucy vidi barem dio svijeta.«

»Zna li ona zašto ste se preselile?«

»Ne točno. Samo općenito. Zna da imam pištolj i značku. Ali ne postavlja pitanja. Naviknula je na to.«

»Ali mogla ti je uništiti paravan. Mogla se izbrbljati u školi.«

»Što bi mogla reći? Mama ima pištolj? Svaka mama u Nebraska ima pištolj. Mama je tajni agent? Sva djeca izmišljaju takve priče. To se očekuje.

Osobito kad im je mama konobarica u koktel-baru i cijelu je noć napola gola od struka na gore.«

Delfuenso je zatim nastavila s pričom. McQueen je stupio u kontakt. Igrao je sporo i oprezno da uspostavi povjerenje i ostavi dobar dojam. Pokazalo se da je novi glas zapravo osrednja skupina Amerikanaca, bijelaca, u klimavom savezu s osrednjom skupinom stranaca s Bliskog istoka. Skupina se naziva Wadiah. Vođa im je čovjek koji se skriva iza tajnog imena i dosad McQueen nije uspio doći do njega. Smatramo da su stranci s Bliskog istoka Sirijci. »Koji im je cilj?« pitao je Reacher.

»To još ne znamo«, odgovorila je Delfuenso.

»Neobična etnička mješavina.«

»Slažem se.«

»Hoće li McQueen biti dobro?«

»Ovisi o tomu smatraš li čašu napola punom ili napola praznom. Dosad su izgubili dva od četiri agenta. Po tomu su mu izgledi pola-pola.«

»To nije dobro.«

»Zato je neka velika njuška u odijelu opterećena brigama.«

»I to je bilo prije nego što je morao objašnjavati što se dogodilo Kingu.«

»Da, znam«, rekla je Delfuenso.

Sorenson je skuhalo čaj u električnom lončiću iz ormara, natočivši vodu u kupaonici. Donijela ga je na pladnju. Reacher joj je zahvalio, a zatim je pogledao Delfuenso i upitao: »Čemu ono s treptanjem u autu?«

Delfuenso je uzela svoj čaj i odvratila pitanjem: »Jesam li te prevarila?«

»U potpunosti. Mislio sam da si nasumična žrtva. Hrabra i pametna, dakako, ali kao običan civil, ne čuvarica zakona.«

»Upravo sam to htjela da misliš. McQueen je, naravno, znao tko sam, ali King nije. Morala sam glumiti pred njime. Zapravo sam morala glumiti cijelu noć jer je bilo jasno da ću završiti ili s pripadnicima skupine Wadiah ili s FBI-evim agentima iz Kansas Cityja. Nijedni nisu smjeli saznati tko sam.«

»Shvaćam to. Znam da si morala glumiti, ali nisi morala treptati. «

»Cilj mi je bio što prije se izvući. Što prije to bolje. Na svaki mogući način. Mislila sam da bih se mogla izvući prije ako mi ti pomogneš. Izgledao si sposobno. Mislila sam da ćeš uspjeti nešto izvesti uz put. Ali nisi. I tako sam završila licem u lice s momcima iz Kansas Cityja, koji su me spremili ovamo, jer sam tako dobro glumila da misle da sam nitko i ništa.«

»Što se zapravo dogodilo sinoć?«

»Vidio si veći dio.«

»Ali ne sve. I nisam ništa razumio. Zanima me i tvoj razgovor s McQueenom nakon što je ustrijelio Kinga. Imali ste barem pola sata nasamo prije nego što su došli po vas.«

»Gotovo četrdeset minuta. I nije McQueen ustrijelio Kinga. Dodao mi je pištolj s druge strane sjedala. Lagala sam ti jer sam tada još glumila. I izmislila sam ono o vrištanju i zapomaganju.«

»Što se zapravo dogodilo sinoć?«

»Reci ti meni.«

Reacher je slegnuo ramenima.

»Nemam pojma«, rekao je. »Ali mislim da ni King ni McQueen nisu nosili nož. Prevelik je za džep odijela. U rukama nisu imali ništa. Jedan od njih mogao ga je imati vezanog za podlakticu, ali to baš nije vjerojatno. Mislim da je ubijeni imao nož. I da ga je otpočetak namjeravao upotrijebiti. Otkopčavao je jaknu dok je ulazio u bunker.«

»Razgovarao si s očevicom.«

»On bi to sigurno zanijekao. Slijedi pravila. Za besplatno pivo.«

Delfuenso je rekla: »Terorističke skupine uvijek surađuju. King i McQueen otišli su kao predstavnici skupine Wadiah kako bi se sastali s predstavnikom neke druge skupine. Vjerojatno zbog financiranja ili neke druge vrste suradnje. Zbog logistike. Ili opskrbe. Trebao je to biti miroljubiv sastanak. Kinga i McQueena netko je trebao dovesti onamo, a kontakt s kojim su se susreli odvezao bi ih dalje do svojeg sjedišta. Kao u ritualnom plesu. Ali odmah je sve otišlo k vragu. Čovjek s kojim su se susreli počeo je vikati na njih, izvukao je nož i pokušao ih ubiti. McQueen ga je razoružao.«

»I pritom mu slomio ruku.«

»Zbilja?«

»Forenzičari su to potvrdili«, rekla je Sorenson. »Danas u podne.«

»Što je dalje bilo?« pitao je Reacher.

Delfuenso je nastavila. »McQueen ga je ubio. U samoobrani. Gotovo refleksno.«

»Glupost«, rekao je Reacher. »Ubio ga je da ga ušutka. Tip je počeo vikati. Tko zna što bi rekao sljedeće? Bio bi to prevelik rizik. Možda je živio u San Diegu i vidio McQueena kako ondje ulazi i izlazi iz zgrade FBI-a. McQueen nije želio da King to čuje.«

»Opravdano ga je ubio.«

»Je li to učinio kako valja?«

»To određuje je li opravdano?«

»Bodovi za stil mogu pomoći. Ako je vrijeme odluke blizu.«

»Ne znam koliko je to dobro učinio.«

»Ja znam«, rekla je Sorenson. »Vidjela sam truplo. Učinio je to prilično dobro. Bočni rez preko čela da ga zaslijepi, a zatim nož pod rebra. Jedan, dva.«

»Jesi li sada zadovoljan?« pitala je Delfuenso.

»To je pomalo staromodno«, rekao je Reacher. »Ne misliš tako? Rez preko čela nekoć se smatrao dobrim potezom. Čak i razmetljivim. Ali nikada nije bio posve potreban. Mogao je odmah prijeći na drugi potez. Ako zabiješ nož dug dvadeset centimetara u nečiji trbuh, smeta li ti što još ima savršen vid?«

»Kako bilo, to što je učinio bilo je opravdano.«

»Slažem se. Nema nikakav prigovor na to. Što se zatim dogodilo?«

»Pobjegli su. Nije im se svidio crveni auto. Mislili su da će ga mjesna policija ili druga teroristička skupina tražiti. Ili i jedni i drugi. McQueen je znao gdje sam. Oduvijek je znao kamo sam se preselila. Odvezao se do Grada Grijeha, praveći se da ne zna kamo ide i praveći se da je slučajno uočio moj auto. King se odmah složio da bi to bio dobar auto da ga ukradu.«

»No nisu ga samo ukrali.«

»Nisu ga mogli otvoriti. Nov je model, ima razne sigurnosne sustave. Aktivirali su alarm. Pogledala sam kroz prozor ženskog WC-a. Samo su stajali ondje. Odlučila sam izaći straga kao da sam upravo završila s poslom kako bi mi mogli oduzeti ključ. To sam očekivala. McQueen također, barem je tako rekao. Možda udarac po glavi, u najgorem slučaju. Ali King je imao druge ideje. Nije želio ostaviti svjedoka. Zato je odlučio oteti me. Poveo je konobaricu iz koktel-bara sa sobom. I tako sam počela glumiti.«

»Je li McQueen poznao ubijenog?«

»Nije. Rekao mi je da ga nikada nije vidio.«

»Znači, ni ti ne znaš tko je bio. A nisi bila u kontaktu sa svojim puna dvadeset i četiri sata. Ali mi jesmo. Agenti iz Kansas Cityja nisu ti rekli jer misle da si obična građanka.«

»Što mi nisu rekli?«

»Koliko znamo, ubijeni je bio šef ureda CIA-e.«

Delfuenso je šutjela na trenutak. Zatim je rekla: »Trebam upute o ovome.« Otvorila je *Bibliju* i izvukla mobitel i punjač. Uključila ga je u struju, pritisnula tipku i držala je cijele dvije sekunde. Zaslon je zasvijetlio. Na njemu je već bila SMS poruka. Napisana velikim slovima.

»Hitan slučaj«, rekla je. »McQueen je nestao.«

61. POGLAVLJE

Delfuenso je nazvala broj spremljen u svom mobitelu i dobila najnovije informacije. Reći da je McQueen nestao bila je samo stilska figura. Zapravo je njegov GPS signal nestao sa zaslona računala koje ga je pratilo. Nosio je sa sobom dva čipa. Jedan u mobitelu, drugi na poledini pojasa. Sedam mjeseci bilježili su svaki njegov pokret, no prije jedan sat nestali su i više se nisu vratili. I jedan i drugi u razmaku od nekoliko sekunda. Vjerojatnost da bi oba istodobno zakazala bila je toliko sitna da je nije vrijedilo uzimati u obzir. McQueen je bio u nevolji.

»Odakle je posljednji put primljen signal?« pitao je Reacher.

»Na njegovoj uobičajenoj lokaciji«, odgovorila je Delfuenso.

»A gdje je to?«

»U tajnom sjedištu skupine Wadiah.«

»A gdje se ono nalazi?«

»Blizu Kansas Cityja.«

»Imaju li tvoji ljudi plan?« pitao je Reacher.

Delfuenso je rekla: »Nećemo miješati ljude iz Kansas Cityja u to. Još smo davno odlučili o tomu. Od ovog su trenutka oni isključeni iz ovoga. Jer oni nam ne mogu pomoći riješiti ovakav problem. Njihovi nam rezultati govore da su ga vjerojatno izazvali.«

»Dakle, kakav je plan?«

»Poslat će specijalce izravno iz Quantica.«

»Kada?«

»Brzo raspoređivanje.«

»Koliko brzo?«

»Bit će u Kansas Cityju za osam sati.«

»To je brzo?«

»Ovo je velika zemlja. Valja organizirati mnogo toga.«

»Osam je sati previše.«

»Znam da jest.«

»Ali mi smo ovdje. Nas troje. Stotinu i pedeset kilometara od Kansas Cityja. To je dva sata, a ne osam.«

Nije bilo rasprave. Reacher nije ni očekivao da će je biti. Agent na tajnom

zadatku bio je razotkriven i Reacher se nadao da je FBI-ev nepisani kodeks barem upola snažan kao onaj u vojsci. Tajni zadatak bio je najteži mogući posao i podnošljivim ga je činilo samo to što su agenti znali da ga nadziru ljudi koji će odmah reagirati ako se nađe u nevolji.

Dali su si tri minute da se spreme. Reacheru nisu trebale. Nije se morao spremati. Četkica za zube još mu je bila u džepu. Bio je spreman za pokret. Delfuenso je vrijeme provela pišući poruku Lucy. Sorenson se preodjenula u jedan od kompleta koje je našla na krevetu. Rekla je da osjeća da je dobra noć za *jeans*.

A onda je u trenutku zatišja pred oluju Delfuenso pogledala Reachera u oči i rekla: »Ne zaboravi, Wadiah zna tvoje ime i opis.«

»Znam«, odvratio je Reacher.

»A McQueen im je gotovo sigurno rekao da si ti ubio Kinga. Zapamti i to.«

»Što si mi ti? Majka? Ne brini se za mene.«

U tome su trenutku imali samo jedno oružje, a to je bio *Glock* iz Delfuensine *Biblije*. Držala ga je u desnoj ruci, a iskaznicu je držala spremnu u lijevoj. Mobitel joj je bio u džepu hlača. Najprije su svratili do Trapattonijeve sobe. Svjetlo je još gorjelo. Delfuenso je pokucala i on je otvorio vrata za nekoliko sekunda. Zbunila ga je njezina iskaznica. Kao da mu se do zatreslo pod nogama. Nije bila konobarica iz koktel-bara. Niti nedužna žrtva. Više ne. I njezina je iskaznica očito bila bolja od njegove. Bila je više u hijerarhiji. Poput asa u adutu. Možda zato što ju je izdalo sjedište u Washingtonu, a ne oblasni ured. Reacher nije razumio te nijanse, ali Trapattoni je odmah poslušao. Zgrabio je sako i bez pitanja ih slijedio do Baleove sobe.

Bale se više opirao. Očito je imao veći ego. Posjet je počeo jednako. I u njegovoj je sobi svjetlo još gorjelo, brzo je otvorio vrata nakon kucanja i istinski se iznenadio kad mu je pokazala iskaznicu. No tada se počeo prepirati. Rekao je da ne zna ništa o tomu. Nitko mu ništa nije javio. Nije bilo službene obavijesti. Delfuenso mu nije bila nadređena, bila je sam agent kao i on, a to što je iz sjedišta u Washingtonu nije značilo ništa. Nije mu mogla govoriti što da radi.

Bio je nepopustljiv. Očito se smatrao vrlo važnim.

Delfuenso se našla u neugodnoj situaciji. Nije mogla nazvati sjedište i dati mu neka razgovara s njima. Ne bi je podržali, ne u tome trenutku. Bili su previše oprezni. Zapovjednici neće odobriti noćni gerilski napad dvije agentice i civila. Previše rizika, previše opasnosti, previše izvan okvira. Preostala joj je samo moć osobnog uvjerenja. Između dvoje agenata, licem u lice. A to nije upalilo.

Pa ga je Reacher udario. Ne snažno. Samo kratak udarac lijevom rukom

u pleksus. Ništa strašno. Dovoljno da se mora sagnuti. Nakon toga mu je bilo lako uhvatiti ruke iza leđa dok mu Sorenson izvlači pištolj iz futrole ispod pazuha i rezervni spremnik s pojasa te mobitel iz jednog džepa i ključeve automobila iz drugog. Trapattoni je sve to predao dobrovoljno. I pomalo užurbano i vrlo spremno.

Reacher je smjestio Balea u jedan naslonjač, a Trapattoni je sjeo u drugi.

Delfuenso im je rekla: »Zadatak vam je ostati ovdje i obavljati svoju dužnost. Još imate dvoje gostiju, a jedno od njih je moja kći. Očekujem da je tretirate kako valja.«

Bez odgovora.

Reacher je rekao: »Predali ste svoje zaduženo naoružanje. To je nezamislivo ondje odakle dolazim. Siguran sam da je tako i kod vas. Učinite što vam kažemo i nitko neće saznati za to. Ako nas pokušate prijeći, pobrinut ću se da svi saznaju za to. Svi će govoriti o vama. Dvije žene oduzele su vam oružje? Ismijavat će vas. Nećete moći dobiti posao ni kao živoderi.«

Nije bilo odgovora, ali Reacher je osjećao da su se predali.

Provjerili su oba automobila i odabrali onaj s više goriva, a to je bio Baleov. Delfuenso je vozila, Sorenson je sjela sprijeda pokraj nje, a Reacher se raširio na stražnjem sjedalu. Nakon stotinu metara matrona s recepcije odabrala je Trapattonijev, a ne Baleov način. Obećala je da će paziti na Lucy, a zatim bez pogovora pritisnula dugme za otvaranje dvorišnih vrata. Delfuenso, Sorenson i Reacher vratili su se u Baleov automobil i odvezli se. Prošli su kružni tok i betonsku stazu pa izašli kroz vrata.

Skrenuli su desno, na sjever, prema autocesti.

Vrata su se zatvorila za njima.

Automobil, tri mobitela, jedan *Glock 19*, dva *Glocka 17* i 88 komada streljiva kalibra 9 mm.

Bili su spremni.

62. POGLAVLJE

Nije bilo lako voziti punom brzinom po uskoj seoskoj cesti noću, pa prvih trideset kilometara nisu razgovarali, sve dok nisu stigli do autoceste i njome krenuli prema istoku. Baleov je automobil bio stabilan i dobro je ležao na cesti, baš kao i Sorensonin, baš kao i *Impala*. Radio je tiho i glatko klizio cestom, čak i pri 150 km/h. Dojmljivo, pomislio je Reacher.

Delfuenso je pitala: »Što zapravo radi zapovjednik ureda CIA-e?«

Reacher je odvratio: »Zadužen je za određeni dio stranog teritorija. Živi u blizini najvećeg veleposlanstva u toj državi i radi u njemu. Radi s prebjezima i koordinira agente koji na stranom teritoriju rade za nas.«

Zatim je dodao: »On ili ona.«

»Ima li žena koje su zapovjednici ureda CIA-e?«

»Nemam pojma. Bio sam u vojsci.«

»Jesi li imao zapovjednike žene?«

»Jesam kad bi mi se sreća nasmiješila.«

»Agenti koji na stranom teritoriju rade za nas? Kakvi su to agenti?«

»Uobičajeni. Strani državljani koji zbog ucjene, mita ili ideologije izdaju svoju domovinu nama. Zapovjednik ureda CIA-e ponekad se sastaje s najvažnijima od njih.«

»Kako?«

»Kao u filmovima. U zabačenom kafiću, u nekoj uličici, u gradskom parku. Ostavljaju si pakete u telefonskoj govornici.«

»Zašto se sastaju?«

»Ucijenjenima valja ponoviti prijetnje, podmićenima treba donositi još novca, a ideologiju valja održavati. A zapovjednici ureda trebaju prikupljati informacije.«

»Koliko se često sastaju?«

»Ponekad jednom na tjedan, ponekad jednom na mjesec. Već prema potrebama pojedinog agenta.«

»A ostatak vremena glumi trgovinskog atašea?«

»Ili atašea za kulturu. Ili bilo kakav posao koji zapravo ne obuhvaća mnogo posla.«

»Riječ je o Rusiji, Bliskom istoku, Pakistanu i sličnim mjestima?«

»Iskreno se nadam«, rekao je Reacher.

»Zašto bi netko takav pokušao ubiti agenta FBI-a u Nebraski?«

»Govorio je arapski«, rekla je Sorenson. »Možda je jedan od Sirijaca iz Wadije bio njegov agent u Siriji. Možda je još uvijek. Možda je cijela stvar počela u Siriji. Ali na sastanak kod bunkera nije došao nijedan Sirijac, pa je ovaj iz CIA-e postao sumnjičav. Iz njegove perspektive, svi osim njegovih ljudi neprijatelji su.«

»Ali CIA ne smije djelovati unutar SAD-a.«

»Možda je to bila akcija najviše tajnosti. Možda su ga htjeli ukinuti. Zbog nedovršenog posla. Takvo što ne bi podijelili s nama.«

Delfuenso je rekla: »Ali znao je da McQueen nije njegov najbolji sirijski prijatelj, zar ne? Ili što? Ako ne može ukloniti pravoga, onda će ukloniti pogrešnoga? Zar je to nova politika CIA-e?«

»Nisu nikoga namjeravali ukloniti«, rekao je Reacher. »Ne bi poslali zapovjednika ureda da to učini. Imaju specijaliste za to. Zovu ih 'mokri momci'. Poslali bi jednog od njih. A mokri momak ne bi ponio izviđački nož. Ponio bi posve drukčiji nož i imao bi posve drukčiji pristup. Ubijenog ne bismo još ni identificirali. Barem ne po licu, otiscima prstiju ili zubima.«

»Dobro«, rekla je Sorenson. »Bio je to redovni susret. Bez drame. Zapovjednik ureda CIA-e trebao se susresti sa svojim agentom.«

»Ali agent se nije pojavio. Zašto se nije izvukao lažima? Zašto je potegao nož?«

»Možda nije bio dobar lažljivac.«

»Nema boljih lažljivaca od zapovjednika ureda CIA-e.«

»Možda je poznavao McQueena od nekud.«

»McQueen nije poznavao njega.«

»To ne mora biti obostrano. Možda je znao da McQueen radi za FBI, a onda ga je ugledao kao pripadnika terorističke organizacije. U takvoj bi situaciji većina ljudi prije pomislila da je riječ o izdajniku, nego o agentu na tajnom zadatku.«

»Znači, sve je to bila obična nezgoda? Zabuna identiteta?«

»Ponekad je sve jednostavnije nego što izgleda.«

Reacher je kimnuo.

»Znam«, rekao je.

Delfuenso je rekla: »Ali ništa od toga ne objašnjava zašto bi se zapovjednik ureda CIA-e predstavljao kao pripadnik terorističke skupine. King i McQueen otišli su na sastanak s takvom osobom, ne zaboravimo to.«

»Možda je i on bio na tajnom zadatku«, rekla je Sorenson.

»CIA ne smije djelovati unutar SAD-a.«

»Dobro došla u suvremeni svijet, Karen.«

»Dvije istodobne tajne operacije u isto vrijeme na istome mjestu? Koliki su izgledi za to?«

»Možda i nisu tako mali«, rekao je Reacher. »Ne nužno. Dovoljno je da se dvoje ljudi zanimaju za istu stvar.«

»Bi li poslali zapovjednika ureda na takav zadatak?«

»Možda i bi. Bio bi nepoznat ovdje. Imao bi potrebne vještine, bio bi navikao na ovdašnji život, tečno bi govorio jezik. U papirima bi ga mogli voditi kao da je između dva raspoređivanja.«

Delfuenso je rekla: »Da su ubili nekoga od mojih, poludjela bih. Zašto se još nisu javili?«

»Vjerojatno jesu«, rekao je Reacher. »Ali ne izravno. Trenutačno je to još na razini razgovora u četiri oka, u nekoj stražnjoj sobi u Washingtonu. Dva stara bijelca u odijelima. Puše cigare.«

Sat u Reacherovoj glavi i znakovi uz cestu koji su odbrojavali broj preostalih kilometara do Kansas Cityja pokazivali su da će stići za manje od predviđena dva sata. Put će trajati sat i četrdeset minuta, najviše sat i četrdeset i pet. No pred kraj puta sigurno će biti još nekoliko dodatnih kilometara. Malo je vjerojatno da su se teroristi skrivali na mjestu koje su ljudi iz uprave autoceste smatrali samim središtem grada. Reacher nije očekivao da sastanke održavaju u predvorju hotela na glavnoj ulici.

»Riječ je o kući u predgrađu«, rekla je Delfuenso, kao da mu je čula misli. »Južno od grada i malo istočno.«

»Koliko izvan grada?«

»Nešto manje od dvadeset kilometara.«

Sat i pedeset i pet minuta, od vrata do vrata.

»U kakvoj četvrti?« pitao je.

»U pristojnoj. I gusto naseljenoj.«

»To je nezgodno.«

»Potencijalno.«

»Ali dobro odabrano, pretpostavljam.«

Delfuenso je kimnula za volanom. »Pripadnici Wadije pametniji su od većine terorista.«

Pariz ravnice bio je po jedan kilometar bliži svakih dvadeset pet sekunda, a Sorenson je pitala: »Što znaš o Petera Kingu?«

»Otkud znaš to ime?« odvratila je Delfuenso.

»Reacher je čuo Alana Kinga kako ga spominje.«

Delfuenso je pogledala Reachera u retrovizoru i kimnula.

»Da«, rekla je. »Sjećam se toga. A zatim mu je izletjelo kako u njegovoj blizini živi milijun i pol ljudi. Nakon što je rekao da živi u Nebraski. I nakon što je rekao da se vozimo tri sata, a spremnik je bio pun i voda u bocama još hladna.«

Sorenson je rekla: »Znamo da se Peter King prije sedam mjeseci preselio iz Denvera u Kansas City.«

»Znate više nego što biste trebali.«

»Je li to bila slučajnost?«

»Nema slučajnosti. Barem ne u našem poslu. Znaš to.«

»Je li on policajac ili agent?«

»Zašto bi bio?«

»Pokušavam smisliti moguće opravdanje za njega, to je sve. Ipak je služio domovini.«

»Nažalost, Peter King nije ni policajac ni agent.«

»Je li povezan s Wadijom?«

»Mislimo da jest.«

»Koliko blisko povezan?«

»Mislimo da bi mogao biti njihov vođa.«

»Shvaćam.«

»Jer samo je još nekoliko uloga u organizaciji s kojima ne možemo povezati imena, i još je samo nekoliko imena s kojima ne možemo povezati uloge. Jedna od uloga je vođa, a jedno od imena je Peter King. Zato je logično povezati to dvoje.«

»A brat s kojim ne razgovara mu je podređeni?«

»Ne razgovara ni s kime od podređenih ako im je vođa. Čelije ne funkcioniraju tako. Vođa razgovara samo s dvojicom ili trojicom pomoćnika kojima vjeruje. Imaju vrlo strog zapovjedni lanac, iz sigurnosnih razloga.«

»Ipak je to neobično.«

Delfuenso je kimnula. »McQueen je dobro upoznao Alana Kinga. Riječ je o nekoj neobičnoj dinamici između braće. Alan je mlađi brat. Ili bih trebala reći da je bio. Uvijek se želio dokazati, zadobiti odobravanje starijeg brata. Bio je opsjednut njime. Zato ga je sinoć i spomenuo, pretpostavljam. Nije bilo drugog razloga. Čini se da je riječ o nekoj nespomenutoj trzavici starijoj od dvadeset godina. Peter je držao Alana odgovornim za nešto. Za nekakvu pogrešku, izdaju ili sramotu. Zbog toga se Alan uvijek želio dokazati. McQueen je stekao dojam i da Peter *želi* da se Alan dokaže. Kako bi se iskupio. Gruba ljubav, ali ipak ljubav. Znaš kako je to s obitelji. Krv nije

voda i sva ta sranja. Iz svega što znamo, Peter će biti silno bijesan što je Alan mrtav.«

»Vjerojatno je zato McQueen u nevolji. Baš večeras.«

Delfuenso je opet kimnula.

»Upravo tako«, rekla je. »Nadajmo se da ga uspijeva uvjeriti da je Alana ubio Reacher, a on to nikako nije mogao spriječiti.«

Autocesta istok-zapad koja je tako mirno i ravno prolazila kroz cijeli Kansas podijelila se u pravu zbrku petlji, skretanja i obilaznica oko 15 kilometara prije granice s Missourijem. Delfuenso je skrenula na jug, dok su još bili u Kansasu, a zatim opet na istok, saveznom cestom, i tako su ušli u Missouri po traci za pretjecanje, pri brzini od 150 km/h, slijedeći putokaz prema mjestu zvanom Lees Summit. No prije nego što su stigli onamo skrenuli su na sjever, prema mjestu zvanom Raytown, ali nisu stigli ni do njega. Prije nego što su ga uopće ugledali skrenuli su na sjeverozapad i ušli u veliko prigradsko naselje iza kojeg se prostirao park, koliko je Reacher mogao vidjeti. Danju je moglo izgledati lijepo, ali noću je bilo samo velika crna rupa. Dotad je Delfuenso već vozila sporo i oprezno. Polako je ulazila automobilom u skretanja, oklijevala je i usporavala, a zatim ubrzala preko osvijetljenih dijelova pa opet usporavala kad bi se našla u tami, kao da nije sigurna u svoje odredište ili ga se plaši.

»Jesi li ikada bila ovdje?« pitao je Reacher.

»Nitko od nas nije«, rekla je. »Osim McQueena. Bilo je prerano za to. U ovoj fazi operacije trebali smo se držati na distanci i pratiti razvoj događaja. Ali dobivala sam kopije njegovih izvješća. Znam adresu i vidjela sam kuću na *Google Maps*. Tako da sam općenito upoznata s okolicom.«

Okolica je bila tipično američko predgrađe. To je bilo jasno. S obje strane ulice bili su pločnici. Beton s mahovinom u pukotinama, ponegdje podignut korijenima stabala, s hidrantima u pravilnim razmacima. Reacher je vidio i kuće, također u pravilnim razmacima, svaka na svojoj parceli, većinom skromne, neke male, rijetke velike, no sve mračne i usnule. Većina ih je bila bijela. Neke su bile drugih boja. Većina su bile prizemnice, mnogo su se više pružale u širinu, nego u visinu. Neke su imale prozore na krovu, za dodatne sobe u potkrovlju. Sve su imale pretince za poštu, travnjak s ukrasnim biljkama i prilaze za automobil. Na većini su bili parkirani automobili. Barem jedan ili dva, ponekad i tri. Ispred nekih su bili dječji bicikli, samo bačeni navečer, a sada prekriveni rosom. Ili golovi za nogomet i hokej odnosno koševi za košarku. Na nekima su visjele američke zastave, mlohove i sive u nepomičnom noćnom zraku.

»Nisam očekivao ovo«, rekao je Reacher.

»Rekla sam ti«, odvratila je Delfuenso. »Pristojna, gusto naseljena

čtvrt.«

»Sirijci se ovdje ne ističu?«

»Oni svjetlije puti kažu da su Talijani. Oni tamnije puti kažu da su iz Indije. S potkontinenta. Delhi, Mumbai i takva mjesta. Većina ljudi ne zna razliku. Kažu da rade u gradu kao tehničari.« Zatim je usporila i zaustavila se uz pločnik. Rekla je: »Mislim da smo udaljeni dvije ulice. Kako ćemo to učiniti?«

Reacher je već upadao u kuće. Više nego jednom, ali manje od dvadeset puta, vjerojatno. No obično je to bilo s cijelom satnijom vojnih policajaca podijeljenom u vodove. Jedni bi prilazili s prednje, a drugi sa stražnje strane kuće. Treći su čekali u rezervi u oklopljenim kombijima, s teškim naoružanjem. Svi su bili opremljeni radio-uređajima. I uvijek je to bilo na mjestima koja su bila okružena, a svi civili evakuirani. Obično je u pripremi bilo mnoštvo bolničara. Osjećao se nedovoljno opremljenim i ranjivim.

Rekao je: »Mogli bismo jednostavno zapaliti kuću. To obično upali. Svi istrče van, prije ili poslije. Osim što bi McQueen mogao biti vezan, ili zatvoren ili onespособljen. Zato bi jedno od nas trebalo ući kroz podrumka vrata, ako ih ima, jedno kroz prednja, a jedno kroz stražnja vrata. Kako gađate?«

»Prilično dobro«, rekla je Delfuenso.

»Ne loše«, rekla je Sorenson.

»Dobro, držite pištolje podignute i uperene. Pucajte na sve što se miče. Osim na mene i McQueena. Pucajte u glavu, da sigurno ubijete protivnika. Ciljajte u sredinu lica. Štedite streljivo. Bez dvostrukih pucnjeva. Imat ćemo prednost samo oko četiri sekunde. Ne smijemo dopustiti da se ovo pretvori u opsadu.«

Delfuenso je rekla: »Ne želiš pokušati s mamcem? Mogla bih pokucati na vrata i praviti se da sam se izgubila.«

»Ne«, rekao je Reacher. »Jer ćemo Sorenson i ja sve morati sami kad te ustrijele u glavu.«

»Već si radio ovo?«

»Ti nisi?«

»Nisam, ovo je posao isključivo za specijalce.«

»Obično je pola-pola«, rekao je Reacher. »Mislim na vjerojatnost za sretan ishod. Govorim iz iskustva.«

»Možda bismo ipak trebali čekati specijalce iz Washingtona.«

»Hajdemo barem pogledati.«

Izašli su iz Baleovog automobila tiho i skrovito. Bili su jedini koji su se

kretali. Tamnoplava odjeća, gotovo nevidljiva na mjesecini. Išli su pločnikom jedno iza drugog, instinktivno se držeći dva-tri metra jedno od drugog, sve do prvog križanja, a zatim preko ceste bez zaustavljanja. Bila je veća vjerojatnost da će trenutačno umrijeti od neke rijetke bolesti nego da će ih pregaziti neko vozilo. Nastavili su do drugog križanja, ali su se zaustavili prije njega i malo zbili redove, za slučaj da budu trebali razgovarati. Delfuenso je rekla da je vidjela kuću odozgo, u dvije dimenzije na računalnom zaslonu i nadala se da će je prepoznati kad je vidi u tri dimenzije s ulice.

Sve će ovisiti o tomu kako kuće izgledaju sprijeda, iz ljudske, a ne satelitske perspektive.

Zastali su na uglu i Delfuenso je pogledala niz ulicu s desne strane. Ulica se blago podizala, a zatim se opet spuštala. Vidjeli su prvih nekoliko kuća, ali ostale nisu.

»To je ta ulica«, rekla je Delfuenso.

»Koja kuća?«

»Druga kuća slijeva, preko brda.«

»Sigurno? Još se ne vidi.«

»Gledala sam satelitske snimke«, rekla je. »Ne samo njihove, nego i susjednih kuća. Po cijeloj ulici. I oko oba ugla. Znam da je to prava ulica. Nema hidranta. Na svim ostalim uglovima ima hidrant, ali na njihovom ga uglu nema. TBH - teroristi bez hidranta. Tako sam to namjeravala zapamtiti.«

Reacher se osvrnuo oko sebe. Nije bilo hidranta.

»Dobro izvedeno«, rekao je.

Sorenson se javila da uđe kroz vrata podruma. Ako postoje. Ako ih nema, pronaći će podrumski prozor i uvući se kroz njega. Reacheru je to odgovaralo. Upad s treće strane pomoći će, ali neće biti odlučujući. Najopasnije mjesto ulaska bit će sprijeda, a najučinkovitije straga. Samo dvije mogućnosti. Rizik i nagrada. »Ja ću ući straga«, rekao je.

»Onda ću ja sprijeda«, rekla je Delfuenso.

»Ali nemoj im reći da si se izgubila. Umjesto toga ih ustrijeli u glavu. Prije nego što bilo što kažu.«

»Neka Sorenson krene prva. Put kroz vrata podruma je sporiji, ako postoje.«

»Dat ćemo joj prednost«, rekao je Reacher. »Kada stignemo onamo.«

Nakon toga su krenuli zajedno. I hodajući brzo ušli u ulicu s desne strane.

63. POGLAVLJE

Hodali su ulicom, a ne pločnikom kako bi iskoristili ono malo zaklona što im je pružalo drveće. Reacher ih je zaustavio kad su bili metar-dva od vrha blagog uspona. Odatle su on i Sorenson nastavili kroz dvorišta iza kuća, a Delfuenso je pričekala neko vrijeme pa krenula dalje sama. Pustila ih je naprijed jer su morali skrenuti dio puta i jer im je bilo teže napredovati zbog eventualnih ograda, živica, pasa. Možda čak i bodljikave žice. Ipak su bili u Missouriju. Tvrtka *Southern Wire* iz St. Louisa nekoć je bila najveći proizvođač nelicencirane žice za ograđivanje stoke. Naplaćivali su šest centa po kilogramu. Dovoljno žice za sve.

No Delfuensin je prilaz bio najopasniji. Stražari su uvijek bili sprijeda, a straga samo ponekad. Ako će nekoga primijetiti kako prilazi, to će sigurno biti ona. Nakon toga će sve ovisiti o njezinoj paranoji. Koja bi do tog trenutka mogla postati visoka. Hoće li i dalje moći glumiti nedužnu prolaznicu ili će u svemu vidjeti prijetnju?

Nije bilo bodljikave žice. Ni pasa. Psi u predgrađu bili su previše razmaženi da bi proveli noć vani. Dvorišta u predgrađu bila su previše fina za žicu. No bilo je živica i ograda. Neke su ograde bile visoke, a neke su živice imale bodlje. Ali prošli su bez većih teškoća. Sorenson je lako preskakala ograde. Bolje od Reachera. A kroz bodljikavo grmlje mogli su se probiti hodajući unatrag. Jeftin *jeans* bio je čvrst materijal.

Nije bilo lako odrediti kada su na vrhu uzvisine jer su travnjaci u dvorištima bili ravni, a k tomu su imali i terasasto uzdignute ukrasne dijelove. No bila je slaba mjesečina i Reacher je vidio električne žice kroz razmake između kuća i vidio je kako na jednom stupu dosižu najvišu točku, a zatim se opet spuštaju, tvoreći vrlo plitko izokrenuto V. Zaključio je da je to vrh uzvisine.

Druga kuća slijeva nakon uzvisine.

I Sorenson je zaključila isto. Rukama je pokazala *jedan* i *dva*, a zatim pokazala na *dva* kao da želi reći *to je meta*. Reacher je kimnuo i nastavili su dalje, kroz dvorište u kojem su bili, preko drvene ograde na koju je iznutra bila pričvršćena žičana ograda pa u dvorište koje je pripadalo prvom susjedu njihove mete. Dvorište je bilo prepuno stvari. Roštilj na plin, ležaljke i razna mala vozila. Od one vrste vozila kakva djeca zajašu i odguravaju se nogama ili okreću pedale. Jedno je bilo u obliku tenisice. Reacher zastane i pogleda kuću. Tri spavaće sobe, vjerojatno. U barem dvije su bila djeca. Tanki zidovi. Samo vanjske daske i suha gradnja. Bolje da puca u drugom smjeru. Osim ako je u kući s druge strane bilo sirotište.

Nastavili su dalje, do posljednje ograde. Pogledali su prema svojoj meti.

Bila je to kuća na kat.

Bila je dvostruko uža i dvostruko viša od okolnih. Izvana je bila prekrivena daskama obojanim u crveno. Činilo se da se na stražnjoj strani cijelom širinom kuće pružala kuhinja. Nakon nje je vjerojatno slijedio središnji hodnik sa sobama na obje strane i stepeništem. Na katu su vjerojatno bile četiri sobe. Zapravo je u njoj bilo jednako prostora kao i u okolnim kućama, samo je bila podijeljena na pola i jedna polovica bila je postavljena povrh druge.

To nije bilo dobro. Nimalo dobro. Kuće na kat bilo je otprilike osam puta teže napasti od prizemnica. Reacher je to znao iz iskustva.

Sorenson ga je upitno pogledala.

Odgovorio joj je namignuvši lijevim okom.

Popeli su se preko ograde i ušli u dvorište kuće koja im je bila meta. Bilo je slabo održavano. Gruba trava, bez cvijeća, bez stabala. Bez ukrasnih biljaka. Nije bilo roštilja, ni stolaca, ni igračkaka.

No vrata podruma bila su ondje.

I bila su širom otvorena.

Izgledala su kao tipična vrata podruma. Izrađena od metala, visoka oko dva i pol metra, široka jedan i pol, podijeljena u sredini na dvije polovice i postavljena pod oštrim kutom u odnosu na tlo. Gornji je kraj bio položen uz temelje kuće i viši oko pola metra od donjeg. Iza njih se nalazilo kratko stubište od grubog drveta.

U podrumu nije bilo svjetla. Reacher je pogledao s lijeve i desne strane i nije vidio svjetlo nigdje u kući osim iza malog prozora od zamućenog stakla s lijeve strane kuće. Vjerojatno WC. Možda zauzet. U najgorem slučaju, u svakoj su sobi spavala četiri najgora fanatika, a jedan od njih bio je budan i na zahodu.

Blagovaonica, dnevna soba, možda četiri sobe na katu.

U najgorem slučaju dvadeset i četvero ljudi.

Vratio se do Sorenson, a ona je dvama raširenim prstima pokazala na svoje oči, a zatim spojila prste i pokazala prema podrumu. *Pogledat ću što ima dolje.* On je kimnuo. Krenula je niz drvene stepenice polako i oprezno, oslanjajući se na vanjske krajeve gdje je škripanje bilo manje vjerojatno. Kad je sišla do betonskog poda, sagnula je glavu i nestala ispod kuće.

Reacher je čekao. Četrdeset sekunda. Cijelu minutu.

Sorenson se vratila. Pojavila se u dnu stepenica i dalje sagnute glave. Na mjesecini je izgledala pomalo zadihano. Ali je kimnula. *Dobro. Čisto je.* Reacher je pokazao na nju, lagano se udario po lijevom zglavku, a zatim dodirnuo uho. *Čekaj da nas čuješ na vratima.*

Sorenson se vratila u podrum.

Reacher se povukao u dno dvorišta sve dok nije vidio uz stranu kuće sve do ulice. Delfuenso je čekala ondje. U sjeni. Bila je naslonjena na stablo na pločniku. Gotovo se stopila s njime. Mahnuo joj je. Ona se odgurnula od stabla. Gestikulacijom ga je pitala: *Što se događa?* Skupljenim je dlanom dodirнула rame, držeći lakat uz tijelo. Reacher je slegnuo ramenima. Vrlo naglašena gesta: *Nisam siguran.* Ispružila je palac paralelno s dom: *Da ili ne?*

On je ispružio palac prema gore.

Da.

Delfuenso je kimnula. Duboko je udahнула. Ispružila je dlanove obje ruke prema njemu, zajedno s pištoljem, i raširila sve prste: *Za deset sekunda.*

Zatim je spustila jedan prst: *Za devet.*

Pa još jedan prst: *Za osam.*

Nakon toga je krenula prema prednjim vratima i nestala mu s vidika, a Reacher je krenuo prema stražnjim vratima.

Sedam. Šest. Pet. Četiri.

Tri.

Dva.

Jedan.

Delfuenso je brojala brže od Reachera. Čuo je udaranje po prednjim vratima dok mu je noga još bila u zraku. Zvučalo je kao da udara drškom *Glocka* po metalnoj ploči. Prednja su vrata bila ojačana čelikom iz sigurnosnih razloga. Pitao se koliki će mu otpor pružiti stražnja vrata.

Ne velik, pokazalo se.

Udario je čizmom dva-tri centimetra iznad kvake, ubrzavajući zamah i udarajući kad je sila dosegla vrhunac. Vrata su se treskom otvorila i Reacher se našao u kuhinji, možda malo pre naglo, ali inače bez većih problema. Na prednjim se vratima udaranje nastavilo. Kuhinja je bila hladna i prazna. Nedavno korištena, ali sada napuštena. Reacher je ušao u hodnik, očekujući da će naići na nekoga tko kreće otvoriti vrata i spreman da ga ustrijele s leđa.

Hodnik je bio prazan.

Udaranje se nastavljalo. Dovoljno glasno da probudi mrtve. Reacher se šuljao hodnikom, s pištoljem ispruženim pred sobom.

Naglo se okretao lijevo i desno cijelim tijelom, kao u nekom ludom *disco* plesu. Dvokorak za upad u kuću. S lijeve je strane bila blagovaonica, puna namještaja i raznih stvari. Ali bez ljudi.

S desne je strane bila dnevna soba.

Puna namještaja i stvari.

No bez ljudi.

U hodniku su bila još dvojica vrata. Ispod jednih se vidjela traka svjetla. Zahod s prozorom od mutnog stakla. Možda zauzet. Reacher je napravio dug korak, podigao nogu i razvalio vrata. Brava nije bila ništa jača od one u kuhinji. Vrata su se treskom otvorila, a Reacher se povukao jedan korak, s prstom zategnutim na okidaču.

I zahod je bio prazan.

Svjetlo je gorjelo, ali nikoga nije bilo kod kuće.

Zatim je kroz posljednja vrata ušla Sorenson, s *Glockom* uperenim ispred sebe.

»Ne pucaj«, rekao je Reacher. »To sam ja.«

Vidio je stepenice podruma iza nje. Prazne. Dolje nije bilo nikoga.

Prizemlje je čisto.

Rekao je: »Pusti Delfuenso unutra. Ja ću provjeriti na katu.«

Krenuo je gore. Takva mu je situacija bila najmanje draga. Mrzio je stepenice, svi su ih mrzili. Na stepenicama je sve protiv tebe, uključujući gravitaciju. Neprijatelj je imao prednost višeg položaja i bolji kut gledanja. I neograničene mogućnosti skrivanja. I neizmjereno zadovoljstvo toga da vam najprije vidi glavu.

Nimalo dobra situacija, ali Reacher se popeo po stepenicama bez oklijevanja jer je dotad već bio siguran da je kuća prazna. Već je provaljivao u kuće. Atmosfera je ovdje bila drukčija. Nije bilo otkucaja srca. Sve se doimalo mirno i tiho. Doimalo se napušteno.

A tako je i bilo.

Na katu su bile četiri velike sobe i dvije kupaonice i Reacher ih je provjerio sve, opet se trzajući lijevo i desno, vrteći se poput vražje paravojne balerine. Trebala je svirati glazba s iznenadnim naglascima cijelog orkestra.

Sve su sobe i kupaonice bile prazne, kao i ormari.

Bilo je razbacanih stvari, kreveta, odjeće, namještaja.

No nije bilo ljudi.

Prizemlje je čisto.

I kat je čist.

Nikoga nema kod kuće.

Za sve njih to je, barem u nekoj maloj mjeri, bio dobrodošao rezultat. To je u ljudskoj prirodi. Olakšanje, antiklimaks, mir uz sačuvanu čast. Ali kad su se Reacher, Sorenson i Delfuenso okupili u središnjem hodniku, priznali su

jedno drugom samo svoje razočaranje. Ako McQueen nije ondje, sigurno je u jednako lošoj situaciji negdje drugdje, ako ne i u lošijoj. Odveli su ga u žurbi.

»Sigurno negdje imaju veće skrovište«, rekao je Reacher. »Svakako. Riječ je o suradnji dvije skupine srednje veličine. Ovo je mjesto prije svega premalo za sve njih. Ovo im je bila samo rezervna lokacija, ili kuća za smještaj viših pripadnika skupine, ili kuća za goste. Nešto takvo. Nekakav dodatni objekt.«

»Možda samo adresa za primanje pošte«, rekla je Sorenson.

»McQueen je živio ovdje«, rekla je Delfuenso. »U to smo sigurni. Rekao nam je to, a imamo i sedam mjeseci GPS praćenja kao dokaz.«

Reacher je išao hodnikom, paleći svjetla u prolazu. Upalio ih je u blagovaonici i u dnevnom boravku. Zatim i u kuhinji. Rekao je: »Počnite tražiti. Ako su često išli od jedne do druge kuće, morali su ostaviti nekakav trag. Ma koliko dobro počistili za sobom.«

A počistili su prilično dobro. To je bilo jasno. Obavili su pristojan posao. Ali ne u konvencionalnom smislu. Sve je bilo u neredu. U sudoperu je bilo prljavog posuđa. Kreveti nisu bili pospremljeni, jastuci na krevetu bili su razbacani, posvuda su bile stare novine, a smeće nije bilo izneseno. Šalice od kave nisu bile oprane, pepeljare nisu bile ispražnjene, odjeća nije bila složena i spremljena u ormare. Oni koji su ovdje živjeli otišli su u žurbi.

Ali imali su prioritete. Uzeli su mnogo toga sa sobom. Na to su utrošili napor kad su pospremali. Poštu, papire, račune, dokumente, isprave. Ništa takvo nisu ostavili za sobom. Nije bilo imena. Ni papira, velikih ni malih. Ni komadića. Ni bilješki, žvrljotina ili poruka. Naravno, Reacher nije očekivao rukom nacrtanu kartu sa strelicom koja pokazuje na jarko crvenu točku ispod koje piše NAŠE SJEDIŠTE. Ali većina ljudi ostavi nešto. Nekakvu sitnicu koja im izmakne pozornosti. Potvrdu od cestarine, kutiju šibica, ulaznicu za kino. U smeću, bačeno u kutu, ispod jastuka na kauču. Oni nisu. Bili su prilično dobri. Oprezni, pomni i budni. Vrlo disciplinirani, to je bilo jasno. Bili su disciplinirani i u svakodnevnim poslovima, ne samo za važne dane i praznike. Dobro osiguranje. Njihov će daljnji napredak ovisiti o nasumičnoj pogreški.

Uto je Sorenson zazvala iz kuhinje.

Naišla je na nasumičnu pogrešku.

64. POGLAVLJE

Sorenson je pronašla sedam velikih papirnatih vrećica iz *McDonald'sa* na radnoj površini u kuhinji. Hrana za van. Vrećice su bile upotrijebljene, zamrljane i izgužvane. Sorenson ih je sve ispraznila. U njima su bile čaše od gaziranih sokova i frapea, pakiranja od stiropora u kojima su bili hamburgeri i omoti pite od jabuka. Bili su tu i ubrusi s *cheeseburgera* i računi s blagajne. Kao i komadići salate koja je već postajala smeđa, nasjeckani luk koji je gnjilio i ispražnjeni paketići kečapa sa skorenih rubova.

»Vole *McDonald's*«, rekla je Sorenson.

»To po sebi nije zločin«, rekao je Reacher. »I ja volim *McDonald's*.«

»To je dobar plan B«, rekla je Delfuenso. »Samo ih ostavimo na miru i za pet će godina umrijeti od srčanog udara.«

»Vole *McDonald's*«, rekla je Sorenson opet. »Sigurno su gotovo svaki dan slali nekoga do najbližeg *drive-in* restorana da kupi nekoliko porcija. I sigurna sam da je *drive-in* restoran na manje od pet minuta odavde.«

»Ovo je ipak Amerika«, rekla je Delfuenso.

»Možda ti se sviđa takva praktična kupnja. Kad si u drugoj kući, možda i ondje potražiš *drive-in* restoran. Možda ponekad moraš ići od kuće A do kuće B pa zastaneš u restoranu blizu kuće A da si uzmeš nešto za put. A ako se poslije opet vraćaš od kuće B do kuće A, zastaneš u restoranu blizu kuće B i ondje kupiš nešto.«

»I tako pomiješaš smeće«, rekao je Reacher.

Sorenson je kimnula.

»Upravo tako«, rekla je. »Kupiš hamburger, krumpiriće i gazirani sok, te ga pojedeš u autu uz put, ali sok ne popiješ do kraja pa vrećicu doneseš ovamo i popiješ sok ovdje. U ovoj kuhinji. A onda baciš vrećicu u smeće. To je vrlo uredno, ali loša je vijest da si time pomiješao dva geografska područja koja su trebala ostati razdvojena.«

»Što nam kažu računi?« pitao je Reacher.

»Šest ih je izdano na jednom mjestu, a sedmi na drugome.«

»Odakle je sedmi?«

»Ne znam. Ne piše adresa, samo šifra.«

Sorenson nije mogla nazvati svoj ured. Za njih je ona bila u karanteni u motelu u Kansasu, po hitnom zahtjevu zapovjedništva središnje oblasti.

Stoga je uzela Trapattonijev mobitel i nazvala kontakt-broj *McDonald'sa*. Nije bila pretjerano optimistična. Svaka budala može nazvati mobitelom i reći da je agentica FBI-a. Očekivala je dug i naporan razgovor, pun prosljeđivanja poziva.

Stoga je Reacher pitao Delfuenso: »Kako su se bilježili McQueenovi podatci?«

»Snimkama zaslona«, rekla je. »Crte i točke na karti. Možeš odabrati interval. Tjedan, dan, sat, što god želiš.«

»A svih sedam mjeseci?«

»Ne vidim zašto ne.«

»Kako bi ti to poslali da trebaš vidjeti?«

»E-poštom. Na mobitel ako je nužno.«

»Trebamo to vidjeti.«

»Oni misle da sam još u onome hotelu.«

»Nema veze. Ne moraš im reći da nisi. Reci im da ćeš poludjeti od toga što ne radiš ništa i da želiš pomoći. Reci im da imaš teoriju i da želiš raditi na njoj. Reci im da je bolje da nešto radiš, nego da samo sjediš u motelu. Reci im da ćeš im odmah javiti ako nešto povežeš.«

»Kakvu teoriju?«

»Nije važno. Pravi se da ti je neugodno reći nešto ako nisi sigurna. Samo im reci da ti trebaju podatci.«

Delfuenso je birala broj, a Sorenson su već drugi put stavili na čekanje.

Do tog su trenutka prošla gotovo dva i pol sata. Reacher je pretpostavio da su u Quanticu pripreme već dobrano odmakle. Nije bio siguran kako rade specijalci FBI-a. Možda su imali kombije spremne da odmah krenu do zračne baze Andrews. Ili su možda rabili helikoptere. Ili im je oprema već bila u bazi, spremna za pokret. Nakon toga je slijedio dug put na zapad. Gotovo dvije tisuće kilometara. U *C-17* ratnom zrakoplovu, pretpostavljao je. Sumnjao je da FBI ima vlastite mlažnjake. Zatim slijetanje na aerodromu Kansas Cityja, sjeverozapadno od grada, ili u zračnoj bazi Richards-Gebaur, oko trideset kilometara južno. Ako baza Richards-Gebaur nije zatvorena. Nije bio siguran. Mnoge su se vojne lokacije zatvarale baš u vrijeme kad je njegova karijera došla kraju. Problem je bio prisutan u cijelom sustavu. U tom bi im slučaju alternativa bila zračna baza Whiteman, koja se nalazila stotinu kilometara istočno. Zatim još prijevoza kombijima ili helikopterima, pa detaljne taktičke pripreme, a tek onda akcija.

Osam sati. Ovo je velika zemlja. Valja organizirati mnogo toga.

Odabir aerodroma ovisit će o tomu gdje se McQueen nalazi. Sorenson se

još probijala kroz korporacijski labirint. Delfuenso je zurila u mobitel, kao da požuruje poruku da stigne e-poštom. Vrijeme je protjecalo. Reacher je pomislio da bi naposljetku mogli samo navesti FBI-eve specijalce do mete. Poput isturenih promatrača. Poput Petera Kinga.

I to je bolje nego ništa.

* * *

Sorenson je prva dobila informacije. Kakve su već bile. Iz sjedišta *McDonald'sa* nisu se protivili njezinom zahtjevu. Nisu pokušali zatajiti informacije ili izbjeći odgovor. Samo su bili zbunjeni i prilično nesposobni, pa se naslušala mnogo glazbe dok je bila na čekanju. Naposljetku je završila razgovarajući s poslužiteljem u restoranu koji su tražili. Najnižim zaposlenikom. Vjerojatno se javio na telefon koji je bio na zidu u kuhinji. Čula je odjek zvukova od pločica, zvuk sirovih krumpirića koji padaju u vrelo ulje. Pitala je poslužitelja koja je njegova lokacija.

»U kuhinji sam«, rekao je momak.

»Hoću reći, gdje je restoran?«

Momak nije odgovorio. Kao da nije znao što bi rekao. Sorenson je mislila da može čuti kako gricka usnicu. Mislila je da želi reći: *Restoran je s druge strane pulta. S druge strane od kuhinje.*

Pitala ga je: »Na koju vam adresu stiže pošta?«

»Meni?« rekao je.

»Ne, restoranu.«

»Ne znam. Nikada nisam slao ništa restoranu.«

»Gdje se nalazi?«

»Restoran?«

»Da, restoran.«

»Odmah iza *Laceyja*, ne možete ga promašiti.«

»Gdje je *Lacey*?«

»Odmah iza *Texacove* crpke.«

»Na kojoj cesti?«

»Na ovoj, cesta 65.«

»Kako se zove mjesto u kojem se nalazi?«

»Mislim da nema imena.«

»Izvangradsko područje?«

»Ne znam što je to.«

»Dobro, koji je najbliži grad koji ima ime?«

»Veliki grad?«

»Počnimo s time.«

»Valjda Kansas City.«

Uto se začula nekakva vika. Šef, pretpostavila je Sorenson. Nešto o vremenu za čišćenje.

Momak je rekao: »Gospodo, moram ići«, i prekinuo vezu.

Sorenson je spustila mobitel na kuhinjski pult, a Reacher ju je upitno pogledao. Rekla je: »Cesta 65, blizu nečega što se zove *Lacey*, odmah iza *Texacove* postaje.«

Reacher nije rekao ništa.

Sorenson je opet podigla mobitel i otvorila zemljopisnu kartu na njemu. Prelazila je prstom preko zaslona, a zatim s dva, ponekad ih šireći, ponekad ih približavajući. Tome kao da nije bilo kraja. Lice joj je poprimalo sve malodušniji izraz. »Krasno«, rekla je. »Cesta 65 prolazi kroz cijelu državu, od sjevera prema jugu, od Iowe do Arkansasa. Duga je gotovo 500 kilometara.«

»Ima li traga *Laceyju*«

»Ovo je zemljopisna karta, a ne poslovne stranice. *Lacey* je vjerojatno nekakva trgovina. Možda opreme za ribolov. Ili bar.« No nastavila je tražiti. Otvorila je internetsku tražilicu i upisala *Lacey's + Kansas City*. Ništa. Zatim *Lacey's + Missouri*.

»To je lanac malih trgovina namirnica«, rekla je.

Pritisnula je zaslon prstom kako bi slijedila internetsku vezu. Mobitel je bio spor. Zatim se internetska stranica otvorila, pa je opet počela povlačiti prstom te širiti i približavati s dva prsta. Rekla je: »Imaju tri lokacije na cesti 65. Međusobno su udaljene tridesetak kilometara, a od grada oko stotinu. Poput luka.«

Prošla su dva sata i četrdeset minuta.

»Napredujemo«, rekao je Reacher.

Zatim se oglasio Delfuensin mobitel. Stigla joj je poruka e-pošte.

65. POGLAVLJE

Snimka zaslona koji je prikazivao kretanje GPS-a bila je postavljena preko sive satelitske snimke pet susjednih država. Kansasa, Nebraske, Iowe, Illinoisa i Missourija. Gotovo milijun kvadratnih kilometara. Više od dvadeset i šest milijuna ljudi.

McQueenova su kretanja kroz taj prostor bila zabilježena kao tanke narančaste crte. Njegov nedavni put do Kansasa, Nebraske i Iowe te natrag do Kansasa prikazan je kao slabo vidljivi nepravilni četverokut. Bilo je i drugih duljih linija, ali ne mnogo. Bio je na malo dugih putovanja. Većina njegovih kretanja bila je usredotočena na okolicu Kansas Cityja. Na tom su mjestu narančaste crte na karti bile jedna preko druge, poput manijačkog žvrljanja. Prostor je bio gotovo ispunjen. Crte su bile jasnije na mjestima gdje su prelazile jedna preko druge. Neka su mjesta bila poput točaka progorjelih na zaslonu.

»Možeš li približiti?« pitao je Reacher.

Delfuenso je širila dva prsta kao i Sorenson. Povećala je gusto prošarani dio. Postavila ga je u sredinu zaslona. Zatim ga je opet uvećala, pa ga opet postavila na sredinu zaslona. Ispunjeni prostor postao je gust čvor crta, jarke su crte postajale slabije vidljive dok su se razdvajale.

No dvije su točke ostale jarke. Dvije lokacije od kojih je svaku posjetio više od stotinu puta. Prostor između njih izgledao je poput rijeke svjetla. Putovanje između tih dviju točaka, možda više od stotinu puta. Jedna je točka bila jugozapadno od druge. Poput brojeva sedam i dva na satu s kazaljka.

»To su točka A i točka B«, rekao je Reacher. »Ne može biti ništa drugo.«

Sorenson je opet otvorila kartu na svome mobitelu. Stavila je mobitel pokraj Delfuensing. Povećavala je i pomicala sliku dok nije pronašla isto mjesto, ono na kojem je posve ravna granica između Kansasa i Missourija najednom postala krivudava kako bi slijedila rijeku Missouri. Rekla je: »Dobro, točka A je u ovoj ulici, odnosno to je ova kuća.« Zatim je pomicala sliku na sjeveroistok, na oba mobitela istodobno, s dva usklađena kažiprsta, precizna i elegantna. Rekla je: »A točka B je vrlo blizu najsjevernije trgovine *Lacey's*.«

Stotinu kilometara kroz labirint predgrađa i po mračnim cestama.

Prošla su dva sata i pedeset minuta.

Sada će im trebati još jedan sat.

Možda i više.

»Idemo«, rekao je Reacher.

Baleov je automobil imao GPS uređaj, što im je pomoglo. Sorenson je pročitala adresu najsjevernije trgovine *Lacey's* s mobitela, a Delfuenso ju je unijela u uređaj. Zatim je uključila rotirajuća svjetla i krenula, brzo i glasno. Više nije bilo potrebe za skroovitost. Barem ne kod točke A. Kod točke B bit će drukčije, ali Delfuenso je rekla da će se time pozabaviti kad stignu onamo.

Isti sateliti koji su pratili McQueena sada su ih u vrlo kratkom vremenu izveli iz labirinta predgrađa. Jedan naprema nula za tehnologiju, pomislio je Reacher. Hladna logika stroja poslala ih je u smjeru za koji je on bio uvjeren da je pogrešan, niz ulicu koja je izgledala kao da je slijepa. Ali onda ih je neočekivano skretanje desno, pa odmah lijevo dovelo uz sam rub obilaznice i nekoliko kilometara nakon toga skrenuli su na istok po 1-70, uz južni rub gradića Independence u Missouriju. Bio je to rodni grad Harryja S. Trumana, Reacherova omiljenog predsjednika. Autocesta je bila ravna i prazna, pa su bez problema vozili 150 km/h. Reacher je postao malo optimističniji. Stići će do točke B za manje od pedeset minuta. *To* je bilo dobro, jer čak i ako su specijalci iz Quantica dotad već poletjeli, a morali su, čekao ih je još dug put.

Sišli su s autoceste nekom malom cestom usred ničega, ali dotad je Reacher već vjerovao uređaju. Promatrao je strelicu i sive linije. Vidio je zavoj državne ceste 65 sjeverno od njih. Skretala je na istok prema gradiću zvanom Marshall. Vjerojatno iz nekog povijesnog razloga. GPS ih je poslao prečicom, pa ih je vratio na cestu 65 blizu mjesta poznate bitke iz Građanskog rata. Reacher je poznao američku povijest. Uvod u tu bitku bio je devetosatni topnički dvoboj. Kraljevi bitke. S promatračima. I grubim zapaljivim projektilima. Topnici konfederacije užarili su topovske kugle u vatri, nadajući se da će tako izazvati požar na svojoj meti. Topnici Unije imali su crvene trake na hlačama.

Kroz prozor je s obje strane ceste vidio polja obasjana mjesečinom, ograđena žicom i prerovana životinjskim kopitima. Vidio je vrata u ogradi, velika pojila za stoku i goleme hrpe krme prekrivene ceradom koju su pritisnutu uz tlo držale stare automobilske gume.

»Opet zemljoradnički kraj«, rekla je Sorenson. »Hoće li o tomu biti riječ? O farmi?«

»Farma bi imala smisla«, rekao je Reacher. »Negdje na izoliranom mjestu. Sa štagljevima i svime što farma ima. Za vozila i za spremanje zaliha. Možda i za spavaonice. Možda i za mnogo spavaonica. Ne znam koliko je ljudi u dvije terorističke skupine srednje veličine.«

»Ne previše«, rekla je Delfuenso. »Ne nužno. Skupinom srednje veličine smatra se sve od pet ili šest pripadnika pa do petnaest ili najviše dvadeset. Znači negdje između dvanaest i četrdeset.«

»I to je dovoljno«, rekla je Sorenson. »Ne misliš?«

Reacher nije rekao ništa. Imali su 88 komada streljiva. Posljednje statistike koje je vidio dok je bio u vojsci pokazivale su da prosječni vojnik ubije jednog neprijatelja na svakih 15.000 ispaljenih metaka. To je značilo da bi im za četrdeset neprijatelja trebalo 600.000 metaka, a ne 88. Alternativa je bila da budu mnogo pametniji od prosječnog vojnika.

Cesta 65 nije držala mnogo do svojeg statusa. Bila je duga pet stotina kilometara i dijelila je državu na pola, ali izbliza je izgledala poput obične seoske ceste. Možda malo šira, s malo boljom površinom, ali inače ništa posebno. Čim su se vratili na nju prešli su široki Missouri preko mosta od željeznih rešetki. Ali to je bilo jedino zanimljivo. Nakon mosta, cesta je nastavila na sjever kroz tamu, gotovo anonimna. Nije bila zavojita, ali ni posve ravna. Sorenson je rekla: »Udaljeni smo petnaest kilometara. Ne znam u kojem se smjeru momak iz *McDonald'sa* orijentirao. Ne znam hoćemo li najprije vidjeti postaju *Texaco*, i trgovinu *Lacey's* ili će *McDonald's* biti prvi.«

Delfuenso je isključila rotirajuća svjetla. Pet-šest kilometara nakon toga počela je usporavati. Nakon još tri kilometra ugasila je sva svjetla. Svijet se smanjio oko njih. Trenutačno je postao tamnoplav i maglovit. Nije bilo *Texacovog* znaka ispred njih, niti jarko osvijetljene veletrgovine. Nije bilo ni crvenog neona sa zlatnim lukovima.

»Vozi dalje«, rekla je Sorenson.

Delfuenso je nastavila sporo, oko trideset kilometara na sat. Nije bilo tako teško. Žuta crta na sredini ceste vidjela se kao siva no pomagala joj je da drži smjer. Vidjeli su i malo ispred sebe. Ne mnogo, ali dovoljno za 30 km/h. Neki ljudi mogu trčati brže od toga.

No i dalje nisu vidjeli ni *Texaco*, ni *Lacey's* ni *McDonald's*. Ili *McDonald's*, *Lacey's* i *Texaco*, ovisno o tomu u kojem se smjeru pružaju. Reacher je pogledao lijevo i desno, koliko je daleko mogao vidjeti u polja. Bila su mračna, ravna i prazna. Nije bilo ničega što bi mogao vidjeti. Doduše, nije očekivao neonski znak *Posljednje terorističko skrovište prije autoceste*, ali deset do četrdeset ljudi ostavlja nekakav trag. Možda svjetlo iz poljskog zahoda, ili žar cigarete stražara, ili bljeskanje indikatora alarma na ploči s instrumentima, ili plavu izmaglicu televizora iza loše navučenih zavjesa.

No nije bilo ničega.

»Sigurno smo negdje pogrešno skrenuli«, rekla je Delfuenso.

»Ne, ovo je prava cesta«, rekla je Sorenson. »*Lacey's* bi trebao biti ispred nas.«

»Jesu li karte na internetskim stranicama uvijek precizne?«

»Vladin GPS uvijek je precizan. Točka B je ispred nas, također.«

Reacher se uključio. »Onda, u slučaju da se moraš javiti u Quantico, reci im da slete u zračnu bazu Whiteman.«

»Ako se moram javiti u Quantico? Hoćeš reći, ako ne uspijemo i samo ja preživim?«

»Ima više mogućih ishoda.«

»A to je jedan od njih?«

»Ne, to su dva. Možda ne uspijemo i nitko od nas ne preživi.«

66. POGLAVLJE

Restoran brze hrane, veletrgovina i benzinska postaja bacaju jako svjetlo i noću ih je moguće vidjeti s više od kilometra. No pokazalo se da su gotovo prošli pokraj *McDonald'sa* prije nego što su ga primijetili. Bio je zatvoren noću. Kao i trgovina *Lacey's*. Kao i benzinska postaja.

Reacher se nadao da nisu na plavim pločama uz autocestu ili bi to bio klasičan varljivi izlaz. Benzinska je postaja izgledala poput broda duhova. Nigdje nije bilo svjetala. Samo zbrka neobičnih tamnih oblika koji su se uzdizali iz tla. Trgovina je bila velika siva masa, visoka poput brda, ali pravokutna. A bez crvenih i žutih neonskih svjetala i fluorescentne rasvjete unutra, *McDonald's* je bio samo mali taman obris na pozadini noćnog neba. Moglo bi to biti bilo kakvo manje poduzeće zatvoreno nakon radnog dana.

»Čula sam šefa kako viče u pozadini«, rekla je Sorenson. »Nešto o vremenu za čišćenje. Vjerojatno su bili pred zatvaranje.«

»A gdje je točka B?« pitao je Reacher.

Sorenson je opet uzela oba mobitela u ruke. Namjestila ih je prema autocesti. Zatim ih je stavila jednog pokraj drugog i postavila jednaku veličinu prikaza. Duboko je udahнула i rekla: »Ako je prikaz položaja na internetskoj stranici trgovine precizan, točka B nalazi se oko kilometar i pol sjeverozapadno oдавde.«

»To je u poljima«, rekao je Reacher.

»Znači, farma«, rekla je Delfuenso. »Znala sam da će biti.«

Ostavili su automobil parkiran bočno preko tri parkirna mjesta ispred trgovine. Zatim su zaobišli mračnu zgradu i zastali iza nje. Bilo je to samo izviđanje, ništa više. Tek preliminarni pregled. Nisu se mogli bezuvjetno osloniti na internetsku stranicu trgovine i odmah napasti. Ponajprije, točka kojom su označili mjesto trgovine imala bi promjer veći od kilometra u pravom omjeru.

Reacher je na GPS-u u automobilu vidio da cesta 65 ide isključivo u smjeru sjever-jug. Stoga se orijentirao prema njoj i okrenuo se u smjeru u kojem su vozili. Zatim se okrenuo ulijevo pod kutom od 45 stupnjeva i pokazao. »Ono je sjeverozapad«, rekao je. »Što vidite?«

Ne mnogo, složili su se. A tako je i bilo. No također je bila istina da su u ostalim smjerovima mogli vidjeti još manje. Mrak je nekako bio mračniji na zapadu i na sjeveru. Kao da je na sjeverozapadu zaista bilo nečega. Nečega doduše nevidljivog, ali ipak ondje. Napinjali su oči, zatim ih opuštali, mijenjali oštrinu skretanjem pogleda, pokušavali s perifernim vidom. Nisu

vidjeli ništa. Ali doimalo se kao nešto.

»Možeš li pogledati na *Google Maps*« pitao je Reacher.

»Signal nije dovoljno snažan ovdje«, odgovorila je Sorenson.

Stoga su se vratili do automobila i Reacher je počeo petljati po Baleovom GPS-u. Povećavao je prikaz što je više mogao sve dok nije bio siguran da su prikazane i najmanje ceste. Onda je počeo pomicati sliku prema desnom rubu zaslona.

Prostor nakon trgovine bio je s desne strane omeđen cestom 65, a s lijeve manjom cestom koja se pružala paralelno s njom. S gornje je strane bio omeđen jednakom cestom koja se pružala u smjeru istok-zapad, a na dnu još jednom. Prazan okvir, više-manje pravokutan, ali ne u potpunosti. Tehnički je to bio paralelogram jer su ceste na vrhu i na dnu išle pomalo ukoso, s desna na lijevo. Nije to bio posebno velik prostor, ali ni malen. Točnu veličinu bilo je teško odrediti na zaslonu GPS-a, ali u najgorem slučaju jedna je stranica okvira bila duga kilometar i pol, a u najboljem tri kilometra. Reacher je rekao: »To je otprilike između 250 i tisuću hektara. Je li to previše za jednu farmu?«

Sorenson je rekla: »U SAD-u ima malo više od dva milijuna farmi. Ukupno obrađuju oko 400 milijuna hektara. Po tomu je prosječna površina farme u SAD-u oko 200 hektara. Statistika. Korisna je.«

»Ali to je samo prosjek. Mnogo je farmi na kojima stari bračni parovi sami obrađuju najviše pet hektara. Onda mora biti i onih na kojima se obrađuje tisuću hektara.«

»Možda ako uzgajaju stoku. Ili žito na industrijskoj razini.«

»Ovdje ima stoke. Vidio sam tragove kopita.«

»Misliš da je sve to jedna farma?«

»Najviše ih je pet«, rekao je Reacher. »Neće trajati predugo da ih sve provjerimo.«

Tada je zazujao Delfuensin mobitel. Njezin tajni mobitel iz *Biblije*. Bio je postavljen na tiho zujanje, ali Reacheru nije zvučalo nimalo tiho. Mali motor koji je stvarao vibraciju zujao je poput zubarove bušilice. Delfuenso se javila i slušala jednu dugu minutu. Zatim je potvrdila i prekinula vezu.

»Moj šef«, rekla je. »S novim čimbenikom za moju teoriju. Mislio je da bi mogao biti važan.«

»Koju teoriju?« pitao je Reacher.

»Onu za koju sam rekla da je imam kako bih dobila GPS podatke. Oko koje sam trebala biti sramežljiva.«

»Koji novi čimbenik?«

»Glasnogovornici Ministarstva vanjskih poslova sada tvrde da ubijeni iz

crpke za vodu nije imao nikakve veze s njima. Tvrde da je bio običan čovjek. Sigurno nije bio zaposlenik veleposlanstva niti bilo kakav drugi zaposlenik. Vrlo su sigurni da nije bio. Toliko sigurni da ignoriraju sve ostale mogućnosti, pjevušeći, s prstima u ušima.«

»Ali uzeli smo mu otiske. Sad je u sustavu.«

»Razumljiva pogreška. Forenzičari na terenu znaju brzati zbog uvjeta u kojima rade.«

»Glupost«, rekla je Sorenson. »Moji su ljudi dobri.«

»Znam da jesu.«

»Pa?«

»Možda oni u Ministarstvu brzaju kad iznose takve priče.«

Reacher je kimnuo. »Mogli su dati oglas u novinama. Ovime su samo dokazali da je bio u CIA-i.«

»Možda nama, ali mi smo to već znali. Ovako će ostatak svijeta moći mirno spavati noću.«

»Ili je to pravno pitanje? Ovako mogu zanijekati da su djelovali unutar SAD-a.«

»Svi znaju da djeluju unutar SAD-a. Odavno su to prestali skrivati.«

»Onda žele dokazati još nešto. Možda nije bio samo agent CIA-e. Bio je izdajnik. Nije bio na tajnom zadatku. Radio je za protivnika. Zašto bi ga inače zanijekali?«

»Misliš da je zapovjednik ureda CIA-e bio dvostruki agent?«

»Znaju oni brojati do dva. Trostruki agent možda bi im bio problem.«

»Ne sviđa mi se ideja da agent CIA-e razgovara s Wadijom.«

»I nije razgovarao«, rekao je Reacher. »Vaš ih je čovjek ubio prije toga.«

»Sastali su se prije crpke. Sigurno, barem nekoliko minuta. Mislim da su zajedno ušli u nju.«

Kao da je prvi iznenada požurio, a druga dvojica krenuli su ga sustići.

»Vjerojatno«, rekao je Reacher.

»Onda su sigurno i razgovarali.«

»Vjerojatno.«

»Zanima me o čemu.«

»Pitat ćemo McQueena kad ga pronađemo.«

»Reci mi odgovor na ono pitanje s riječima. Kad moraš govoriti jednu minutu ne upotrijebivši slovo A.«

»Tako me želiš zapamtiti?«

»Mogla bih tako dobiti koju okladu u baru.«

»O tomu sam razgovarao s Alanom Kingom.«

»Prisluškivala sam.«

»Poslije«, rekao je Reacher. »Kad pronađemo McQueena. I on će htjeti čuti odgovor.«

»On je spavao.«

»Sumnjam da on ikada spava.«

»Koliko si ono hektara rekao?«

»Hektari nisu važni. Važna je kuća. Znat ćemo kad je vidimo.«

Vidjeli su je točno deset minuta poslije, nakon što su pješice prešli 600 metara.

67. POGLAVLJE

Opet su otišli iza trgovine, do mjesta gdje su već stajali. Orijentirali su se prema cesti, okrenuli se u smjeru u kojem su vozili kad su dolazili i okrenuli se 45 stupnjeva ulijevo. Na sjeverozapad. Reacher je još jednom pogledao prikaz McQueenova kretanja. Pri maksimalnom povećanju vidjelo se skretanje, poput naopakog slova J. Očito je bila riječ o prilazu za vozila s gornje ceste u smjeru istok-zapad. McQueen je vozio na sjever po cesti 65, pokraj *McDonald'sa*, pokraj trgovine i benzinske postaje, a zatim je skrenuo lijevo, pa opet lijevo, na prilaz. Učinio je to dovoljno puta da na prikazu ostavi jasan trag kao dokaz. Kraj jarke crte bio je blizu dijagonale paralelograma, štoviše, blizu njezine sredine. Izraženo u kilometrima, to bi bilo pola korijena od tri, u najboljem, ili pola korijena od dvanaest, u najgorem slučaju. Blizu tisuću tristo metara ili blizu dvije tisuće petsto metara. Dvadeset ili četrdeset minuta hoda. Ili negdje između. Svojem će cilju prići ukoso sa stražnje strane. To nije bilo loše. Bolje nego sprijeda, naravno, i bolje nego izravno straga. Iako ne tako dobro kao s boka. Ako kuća ima zid bez prozora, to je uvijek bočni zid. Ili zid s tek nekoliko malih prozora, možda s mutnim staklom. Prozori kupaonice ili WC-a. Kao na kući u predgrađu udaljenoj stotinu kilometara.

Raširili su se bočno koliko su se usudili. Delfuenso je otišla na lijevu stranu, a Sorenson na desnu. Reacher je bio u sredini i vidio ih je obje, iako jedva. One nisu vidjele jedna drugu, Delfuenso je krenula prva. Malo poslije nje krenula je Sorenson. Reacher je krenuo posljednji. Tri mete, razdvojene i po širini i po duljini. Tamna odjeća u tamnoj noći. Možda još nisu bili pametniji od prosječnog vojnika, ali nisu bili ni gluplji.

Pod nogama im je bilo gusto blato, prerovano, neravno i nepouzđano. Ponegdje je bilo vlažno i sklisko. To je bio kravlji izmet, pretpostavljao je Reacher. Još nije osjećao miris. Oči je držao prikovane za zamišljenu točku na obzoru, kako bi napredovao ravno. U desnoj je ruci držao Baleov *Glock*, spušten uz bok. Ispred sebe i daleko naprijed lijevo mogao je nazrijeti Delfuenso. Sjenovit obris, jedva ondje. Ali dobro je napredovala. Hodala je energično, kratkim koracima. Sorenson je vidio malo bolje. Nije bila toliko ispred njega. I bila je malo svjetlija od Delfuenso. Zbog svjetlije kose. Ponegdje je bilo mjesečine, ali Mjesec je već bio nisko i bio je slab.

Dovoljno sigurno.

Za sada.

Blato ih je usporavalo. Reacher je revidirao svoje procjene. Neće im trebati petnaest do trideset minuta, nego dvadeset do četrdeset. Frustrirajuće, ali ne katastrofa. Specijalci iz Quantica još su bili u zraku,

vjerojatno negdje iznad Zapadne Virginije. Još udaljeni više sati. Gazio je dalje, posrćući i proklizujući.

Zatim je počeo usporavati. Jer se praznina ispred njega počela zgušnjavati. Bio je to samo osjećaj, ali činilo mu se da je nešto ispred njih. Još je bilo nevidljivo. Pretpostavljao je da to nije daleka, mala kuća na farmi. Vjerojatno nešto krupnije. Možda golemi štagalj. Od metalnih ploča ili valovitog lima. Obojen crno. Crnje od same noći.

S njegove lijeve strane Delfuenso je također usporavala. I ona je osjećala isto što i on. S desne strane Sorenson je malo mijenjala smjer. Blago je skretala prema njemu. Delfuenso također. Nešto je bilo ispred njih i instinkt im je govorio da se ne suoče s time sami.

Reacher je hodao dalje, zureći pred sebe. Nije vidio ništa. Vid mu je bio dobar. Nikada nije morao nositi naočale, mogao je čitati pri slabome svjetlu. A u tamnoj noći, ljudsko bi oko trebalo vidjeti plamen svijeće s udaljenosti veće od kilometra. Možda i dva kilometra. Adaptacija vida na mrak trebala bi se dogoditi za nekoliko sekunda. Zjenica bi se trebala otvoriti u potpunosti. A zatim bi se kroz nekoliko minuta trebala uključiti i kemija i pojačati vid kao da pojačava radio. Ali Reacher nije vidio ništa ispred sebe. Kao da je bio slijep. No i dalje mu se činilo da to ništa zapravo jest nešto. Nešto je bilo ondje.

Zapuhao je povjetarac i blago zavijorio krajevima njegovih nogavica. Zrak mu se najednom učinio hladnim. Naprijed desno čekala ga je Sorenson, a Delfuenso je krenula izravno prema njemu. Odustajali su od svoje razdvojenosti i okupljali se u jednu veliku metu. Loša taktika. Minutu poslije okupili su se. Sve troje zajedno, pregrupirani usred polja kao što su bili na početku, sa stražnje strane *Laceyve* trgovine.

»Ovo je neobično«, rekla je Sorenson. »Ispred nas je nešto veliko.«

»Što veliko?« pitao je Reacher. Možda je njezin vid bio bolji od njegovog.

»Poput velikog komada ničega. Poput rupe u zraku.«

»I ja to vidim«, rekao je Reacher. »Veliki komad ničega.«

»Ali nizak komad ničega«, rekla je Delfuenso. Opet je zapuhalo i ona se stresla od hladnoće. Rekla je: »Podignite pogled prema nebu, a zatim ga polako spuštajte. Vidi se rub. Mjesto gdje jedno ništa prelazi u drukčije ništa.«

Reacher je pogledao prema nebu. Ispred njih, na sjeverozapadu, bilo je prekriveno gustim crnim oblacima. Kroz njega nije dopiralo nikakvo svjetlo. Daleko iza njih, na jugoistoku bila je tanja siva traka. Prigušena mjesečina koja se probija kroz procijep u oblacima. Nije bio velik, ali na većoj je visini bilo vjetra. Tanji su se oblaci kretali brže. Možda se procijep proširi. Ili se posve zatvori.

Opet se okrenuo prema naprijed, podigao pogled, a zatim ga počeo

spuštati. Tražio je rub o kojem je govorila Delfuenso. Napregnuo se ne bi li ga ugledao, ali nije uspio. Nije vidio razliku između dvije vrste ničega. Sve mu je izgledalo kao isto ništa.

»Koliko nisko?« pitao je.

»Iznad obzora, ali ne mnogo.«

»Ja ni ne vidim obzor.«

»Ne umišljam.«

»Nisam to ni mislio, ali morat ćemo prići bliže. Slažete li se?«

»Da«, rekla je Delfuenso.

Sorenson je kimnula, no vidjelo se samo pomicanje svijetle kose u mraku.

Hodali su dalje, držeći se blizu. Prošli su deset metara. Pa dvadeset.

Zurili su pred sebe, no nisu vidjeli ništa.

Trideset metara.

A onda su ugledali to. Možda zbog veće blizine ili je vjetar pomaknuo oblak pa je na zemlju padalo više mjesečine. Ili oboje. Ono što su vidjeli nije bila farma.

68. POGLAVLJE

Izgledalo je poput prevrnutog bojnog broda. Poput brodskog trupa lokrenutog naglavce i bačenog na kopno. Bilo je crno, doimalo se čvrsto, a na nekim je mjestima bilo neobično zaobljeno. Bilo je dugo i nisko. I duboko. Moglo je biti dulje od pedeset metara po širini, a jednako toliko i u dubinu. Visina je bila oko dvanaest metara. Dimenzijama je odgovaralo *Laceyevoj* veletrgovini. Ali mnogo čvršće. Trgovina je bila jeftina, komercijalna građevina. Izgledala je kao da bi je oluja mogla otpuhati. Mnogo je sličnih građevina doživjelo takvu sudbinu.

Ali ovo je izgledalo otporno na bombardiranje. Način na koji se pograbilo na tlu sugeriralo je debele betonske zidove. Zaobljena točka na kojoj su se zidovi spajali s krovom sugerirala je golemu snagu. Nije bilo uglova, kao ni vrata ni prozora. Svuda oko ruba krova pružala se ograda visoka do struka. Od debele čelične cijevi.

Prišli su bliže. Nakon četrdeset metara vidjeli su bolje. Reacher se osvrnuo. Iza njih je vjetar širio procijep u oblacima. Mjesec se probijao kroz njega. To je bilo i dobro i loše. Želio je malo više svjetla, ali ne previše. Previše bi moglo predstavljati problem.

Opet se okrenuo naprijed i počeo razaznavati pojedinosti. Zgrada nije bila crna. Ne samo crna. Također je bila tamnosmeđa i tamnozeleno. Mat boja koja nije odbijala mnogo svjetlosti, debelo nanosena u nasumičnim potezima.

Maskirni uzorak kakav je rabila američka vojska još od 1960ih, koliko se Reacher sjećao.

»Što je to?« prošaptala je Delfuenso.

»Nisam siguran«, rekao je Reacher. »Očito napušteni vojni objekt. Ograde više nema. Neki je zemljoradnik dobio dodatnih pedesetak hektara. Ne znam što je to bilo izvorno. Očito je otporno na eksplozije. Možda za pohranu projektila namijenjenih zračnoj obrani. Ili tvornica streljiva. U tom bi slučaju beton štiti okoliš od onoga što je unutra, a ne obratno. Morao bih vidjeti glavna vrata da znam više. Skladišta projektila trebaju velika vrata za transportne kamione. Na tvornici streljiva vrata bi bila manja.«

»Kada je napušteno?«

»To je vrlo star kamuflačni uzorak. Što znači da zgrada nije prebojena već pedeset godina. Dakle, vjerojatno je napuštena nakon Vijetnama. Zbog toga je vjerojatnije da je riječ o tvornici streljiva. Nakon toga nismo trebali toliko metaka ni granata. Ali malo smo smanjili i broj projektila. Tako da bi moglo biti oboje.«

»Zašto je još ovdje?«

»Takvo što nije moguće srušiti. Kako bi to učinili? Izgrađena su da izdrže mnogo više od bagera.«

»Kako su došli do nečega takvog?«

»Možda su ga kupili. Ministarstvo rado zaradi neki dolar kada može. A možda su ga samo zaposjeli. Nitko više ne provjerava ovakva mjesta. Više ne. Nemaju dovoljno ljudi. Ovakvih je mjesta previše. Sad vidite kamo su otišli novci od poreza koje su plaćali vaši djedovi.«

»Zgrada je golema.«

»Znam. Želiš li uskladiti svoju procjenu broja terorista? Unutra stane više od četrdeset ljudi. Stalo bi ih četiri stotine.«

»Stalo bi ih i četiri tisuće.«

»McQueen vam nije rekao koliko ih je?«

»Broj terorista u skupini stalno se mijenja. Nikada ih nije vidio sve odjednom. Ali i dalje mislim da ih nema ni trideset.«

»U tom slučaju imaju i više nego dovoljno prostora.«

»Kako ćemo to učiniti?«

»Vrlo oprezno.«

»Od čega ćemo započeti?«

Reacher ju je pogledao. A zatim i Sorenson. *Agent na tajnom zadatku zna da ga nadziru ljudi koji će odmah reagirati ako se nađe u nevolji.* Ali odmah je velika riječ. Bili su blizu četiri sata od početka akcije koju su pokrenuli jer im se činilo da je osam sati previše. Je li četiri sata bilo odmah? Ni blizu.

Je li onda osam sati mnogo gore?

Reacher je rekao: »Najpametnije bi bilo oprezno izviđati. Trebamo pomno proučiti objekt sa sve četiri strane.«

»To bi moglo trajati satima«, rekla je Delfuenso.

»Neka bude tako.«

»Misliš da bismo trebali čekati specijalce.«

»To je mogućnost.«

»Ali ne baš dobra«, rekla je Delfuenso. »Osobito ne za Dona McQueena.«

»Slažem se.«

»Znači, ne bi bilo glupo napasti bez prikladne pripreme. Je li to naš izbor?«

»Nazovimo to površnom pripremom.«

»Iskreno, jesmo li barem minimalno pripremljeni?«

»Imamo oružje«, rekao je Reacher. »I budni smo, a oni možda nisu.«

Sorenson je rekla: »Ako ne učinimo nešto odmah, nema smisla ništa ni poduzimati. U takvoj smo situaciji, zar ne? To je zapravo vojni problem. Uvježban si za ovakve akcije?«

»Uvježban sam za svašta. No prije vježbe smo obično imali kratku lekciju iz povijesti. Na primjer, 1960-ih Sovjeti su imali prijavio lično velike projekte. Ovo ispred nas izgrađeno je da izdrži udar jednog takvog. A mi imamo tri pištolja.«

»Pretpostavimo da tebe drže zarobljenog.«

»Ja sam za to da pomognemo McQueenu.«

»Ali ne s nama?« pitala je Delfuenso.

»Neke stvari nikada nisam morao reći svojim ljudima jer su već bile u opisu posla.«

»Što to?«

»Da bi mogli biti ubijeni ili teško ozlijeđeni.«

»Možemo li nekako smanjiti taj rizik? A da pritom ne potrošimo više sati?«

»Da, možemo«, rekao je Reacher.

Potrošili su sedam minuta razgovarajući o mogućnostima. Nije bilo smisla raditi plan. Nijedan plan ne preživi prvu razmjenu vatre. Nijedan plan nikada nije. A u ovome slučaju ionako nije bilo moguće napraviti plan. Jer nije bilo informacija.

Okrenuli su se leđima prema građevini, sjeli jedno pokraj drugog na tlo i razgovarali. *Ovo bi se moglo dogoditi, ono bi se moglo dogoditi.* Dogovorili su neka pravila. Odredili su osnovne postupke. Reacher je bio optimističan u vezi s približavanjem građevini. Ni skladište projektila ni tvornica streljiva ne treba puškarnice. A nisu ih mogli izbušiti naknadno. Ni projektilom. Znači, građevina nije bila prepuna oružja. Stoga bi pristup iz daljine trebao biti prilično siguran. Nakon toga je bilo mnogo razloga za brigu. Na krovu je moglo biti stražara. Iza ograde od debelih čeličnih cijevi. Zatim na prilazu građevini. Ili stazi oko nje. Ali ne mnogo stražara. I svi će biti neiskusni. Reacher je poznavao vojnu povijest. Stražari su ponekad uzrokovali više štete nego koristi.

Više nisu imali što reći. Nastupila je nelagodna tišina. U FBIu su sigurno imali prikladne šale za takve prigode. U vojsci itekako jesu. Ali interne šale upravo su takve, interne. Nije ih moguće prevesti iz jedne kulture u drugu. Pa se nitko nije našalio. Sve troje ustali su u tišini, okrenuli se i udaljili jedno od drugog u početne fin položaje. Zatim su pogledali pred sebe i pogledom locirali svaki svoj cilj.

»Spremlne?« pitao je Reacher.

»Možemo krenuti«, rekla je Sorenson.

»Da«, rekla je Delfuenso.

»Zapamtite, smjer i brzina. Pridržavajte se jednog i drugog. Sada krenimo.«

Ustali su.

Počeli su hodati.

Sve je išlo dobro dok Sorenson nije pogodena u glavu.

69. POGLAVLJE

Reacher je sve čuo obrnutim redosljedom. Zbog brzine zvuka i zbog toga koliko je blizu bio Sorenson, a koliko daleko od zgrade. Začuo je vlažan zvuk zrna koje pogada svoju metu, djelić sekunde poslije zvižduk zrna koje nadzvučnom brzinom probija zrak, a još djelić sekunde poslije prasak iz cijevi puške koja ga je ispalila s udaljenosti od 400 metara. Dotad je već bio na tlu. Pokrenuo se odmah nakon prvog zvuka. Bacio se na do, a prije nego što ga je dosegao već je imao neke rane zaključke. Misli su mu više bljeskale kroz um nego se razvijale u njemu: znao je da je riječ o snajperskoj pušci, vjerojatno *M14* ili nekoj ekvivalentnoj, vjerojatno kalibra .308, i znao je da nije imala noćni optički ciljnik jer bi inače on bio prva meta, zbog ljudske prirode da najprije napada ono što se doima najopasnijim. Stoga je znao i da je Sorenson uočena samo zato što je bila blijeda. Njezina kosa i koža bile su malo vidljivije na mjesecini nego njegove ili Delfuensine.

Znao je sve to, trenutačno i instinktivno. I znao je da je Sorenson mrtva. Bio je siguran u to. Zvuk je bio nepogrešiv. Čuo je već takve zvukove. Bio je to pogodak u glavu. Zrno je ušlo u lubanju i izašlo iz nje. 11 grama olova doletjelo je brzinom većom od 900 metara u sekundi i udarilo silom većom od 3500 njutna. U 400 metara palo je više od 65 cm, poput zakrivljene loptice u bejzbolu.

Takav pogodak nije bilo moguće preživjeti.

Ni u kojem slučaju.

Čekao je.

Nije bilo drugog hica.

Pomaknuo je ruke. Namazao ih je zemljom, dlanove i nadlanicu. Zatim je razmazao zemlju po licu.

Okrenuo je glavu.

Nije vidio Delfuenso.

To je bilo dobro. Znači da je bila negdje na tlu, spuštene glave i nevidljiva. Pogledao je u drugome smjeru. Vidio je slabašnu svijetlu mrlju na zemlji. Malu i blijedu. Bio je to Sorensonin dlan. Lijevi ili desni, ovisi o tomu kako je pala.

Znao je da neće biti odgovora, ali ipak je prošaptao: »Julia?«

Nije bilo odgovora.

Zato je prošaptao: »Delfuenso?«

Bez odgovora.

»Delfuenso? Karen? Gdje si?«

Iz mraka mu je odgovorio zadihani glas: »Reacheru? Jesi li pogođen?«

»Sorenson je pogođena«, odgovorio je.

»Je li loše?«

»Gore je od toga.« Počeo je puzati na laktovima i koljenima, spuštene glave. Stražnji dio mozga govorio mu je da izgleda poput kukca na bijeloj plahti. No prednji mu je govorio da nije tako. Da je bio vidljiv, bio bi mrtav. Riskirao je pogled prema naprijed, jednim okom i malo prilagodio smjer. Zaustavio se na dohvat blijede mrlje na zemlji. Ispružio je ruku i napipao Sorensonin dlan. Još je bio topao. Pronašao joj je zapešće. Stavio je dva prsta na njega.

Mogli biste biti ubijeni ili teško ozlijeđeni.

Ne trebaš me čuvati.

Nije bilo pulsa. Samo mlohava koža koja je postajala hladna. *Tisuće nevidljivih mišićnih napetosti živog tijela nestale su.* Dopuzao je pola metra bliže. Pipajući joj puls slijedio je ruku do ramena pa do vrata.

Nije bilo pulsa.

Vrat joj je bio sklizak od krvi i tkiva mozga nalik želatini. Bilo je i tvrdih komadića, fragmenata lubanje. Vilica joj je bila netaknuta. I nos. I oči, nekoć plave, entuzijastične i zagonetne. Iznad očiju nije bilo više ničega. Pogođena je u sredinu čela. Gornji dio glave otpao je, zajedno s kosom. Skalp joj je visio, negdje, držeći se za tanku traku kože. Već je vidio takvo što.

Još jednom joj je provjerio vrat.

Nije bilo pulsa.

Obrisao je ruku o do i pipajući potražio njezin pištolj. Nije ga mogao pronaći. Mogao je biti bilo gdje. Crni pištolj u crnoj noći. Odustao je. Opet je napipao njezino rame, a zatim i dno njezinih leđa. Zavukao je ruku pod njezin pulover, napipao rezervni spremnik streljiva na pojasu i uzeo ga. Bok joj je još bio topao. *Pamučna košulja i njezino tijelo ispod nje, negdje između tvrdog i mekanog.* Legao je na trbuh i ugurao rezervni spremnik u džep. Zatim se povukao unatrag, na laktovima i koljenima, pa se okrenuo poput raka i otpuzao do Delfuenso. Bilo je dosta daleko. Trideset ili četrdeset metara.

Delfuenso je prošaptala: »Je li mrtva?«

»Umrkla je na mjestu«, odvratio je Reacher.

Usljedila je duga stanka.

Zatim je Delfuenso rekla: »Sranje, bila mi je zaista draga.«

»I meni«, rekao je Reacher.

»Ljudi poput nje ono su najbolje u FBI-u.«

U glasu joj je bilo nešto divlje.

»Sranja se događaju«, rekao je Reacher. »Prijeđi preko toga.«

»Tako vi iz vojske reagirate?«

»Kako reagirate vi iz FBI-a?«

Nije odgovorila.

»Što sada?« pitala je.

»Vrati se do auta«, rekao je Reacher. »Cijelim se putem drži blizu da. Nazovi Quantico i obavijesti ih o svemu. Zapamti, najbolje je da slete u zračnu bazu Whiteman. Možda bi trebala nazvati i Omahu. Njezin je zapovjednik Tony Perry. Razgovarao sam s njim jednom. Mislim da je dežurni agent bio njezin prijatelj. Pokušaj im to blago reći. Također i njezin forenzičar. Trebao bi to čuti osobno.«

»Ti nećeš poći sa mnom?«

»Neću«, rekao je Reacher. »Pronaći ću tog snajperista.«

»Ne možeš to učiniti sam.«

»Ne možeš poći sa mnom. Imaš dijete.«

»Ne mogu ti dopustiti. Naređujem ti da se povučesh.«

»To se neće dogoditi.«

»Neka to specijalci riješe.«

»McQueen ne može čekati toliko dugo.«

»Ubit će te. Unutra bi ih mogle biti stotine.«

»Rekla si da ih je manje od trideset.«

»Čak i da imam pravo, to je tridesetak ljudi. Uvježbani su za ovo.«

»Sad ćemo otkriti koliko su dobro uvježbani. Možda su bili fantastični u srednjoj školi, ali da vidimo kako im ide u prvoj ligi.«

»Mogli bi biti brutalni.«

»Ne znaju što znači ta riječ. Još ne.«

»Ne mogu ti to dopustiti. Nećeš preživjeti. Mogla bih te odmah ustrijeliti.«

»Ne možeš me zaustaviti. Civil sam.«

»I zato ti McQueen i Sorenson ništa ne znače. Pusti nas da se pobrinemo za svoje.«

»Učinio bih to«, rekao je Reacher. »Ali ne čujem zvuk zrakoplova koji dovozi specijalce.«

»Blizu su.«

»Iznad Ohia su. Možda iznad Indiane. To nije blizu.«

»Kako će nam pomoći ako i tebe ustrijele?«

»Neće pomoći, ali možda me neće ustrijeliti.«

»Postoji više mogućih ishoda.«

»Da«, rekao je. »Upravo tako.«

»A to je svakako jedan od njih.«

»Da«, rekao je opet. »Tako je.«

»Zašto onda?«

»Jer mi je Sorenson bila draga. Bila mi je vrlo draga. Bila je pravedna i pristojna prema meni.«

»Onda dođi na njezin pogreb. Napiši izraz sućuti u novinama. Osnuj zakladu za podizanje njezinog kipa. Ne moraš ići u bitku za nju.«

»Bitka mi daje bolje izgledе.«

»U kojem smislu?«

»Daje mi neke izgledе da preživim ovu noć.«

»Kako su to bolji izgledi? Ako se vratiš sa mnom, sigurno ćeš preživjeti noć.«

»Ne«, rekao je Reacher. »Ako se vratim s tobom, sigurno ću umrijeti od srama.«

Dalje nije bilo razgovora ni rasprave. Nikakvih argumenata ni protuargumenata. Samo nelagodna tišina. U FBI-u su sigurno imali prikladne šale za takve prigode. U vojsci itekako jesu. Ali interne šale upravo su takve, interne. Stoga ni Reacher ni Delfuenso nisu rekli ništa. Samo mu je pogledala lice. Nije bio siguran zašto. Bilo je cijelo zamrljano zemljom. Vjerojatno i krvlju balemom. Možda je imao sreće što mu nos nije radio.

»Sretno«, rekla je Delfuenso.

Zatim se povukla na laktovima i koljenima, okrenula se poput raka i krenula u smjeru iz kojeg je došla, prema trgovini *Lacey*. Reacher ju je gledao dok nije nestala iz vidika. Čekao je još minutu, da bude siguran da neće pogaziti riječ i vratiti se. Znao je da to želi, ali nije to učinila. Vjerojatno zbog Lucy. *Imaš dijete*. Bilo je to jedino od svega što je rekao čemu se nije protivila.

Čekao je još jednu minutu, da bude dvostruko siguran, a zatim se okrenuo u suprotnom smjeru i otpuzao naprijed u mrak.

70. POGLAVLJE

Reacher je na West Pointu morao satima slušati o taktici i strategiji i slušao je, ali teoretski. U praksi je preferirao vlastite metode. A one su se u potpunosti temeljile na protivniku. Nema smisla stalno razmišljati o sebi. Znao je svoje prednosti, kojih je bilo malo, i svoje nedostatke, kojih je bilo mnogo. Bili su važni protivnici. Koje su njihove prednosti?

Bili su dobri strijelci. Ili je barem jedan od njih bio. To je bilo jasno. Pogodak u glavu s 400 metara u mraku nije bio ništa izuzetno, ali ukazivao je na kompetenciju.

No osim toga, nisu imali mnogo prednosti. A njihove će slabosti biti značajne. Uglavnom će ih uzrokovati strah. Toliko su naviknuli na tajnovitost i paranoju da im se percepcija trajno promijenila. Na primjer: Reacher je bio uvjeren da su upravo donijeli dvije vrlo loše odluke. Kao prvo, previše su razmišljali o njegovu pristupu. Pretpostavljali su da će onaj tko je bio sa Sorenson odustati ili prići iz drugog smjera. Sa strane ili čak sprijeda. Nakratko su razmotrili mogućnost dvostrukog blefa, ali zbog paranoje prednost su dali trostrukom blefu, pa su se usredotočili na preostala tri smjera, a ne na ovaj iz kojeg je dolazio. Što se njih ticalo, jugoistočni je pristup bio sterilan. Naravno, staviti će jednog ili dvojicu ljudi onamo, ali to neće biti njihovi najbolji ljudi i oni će veći dio vremena provesti osvrćući se preko ramena prema pravoj akciji.

Zbog toga će donijeti drugu lošu odluku. Poslat će ljude u koridor koji su smatrali sigurnim i sterilnim, da donesu Sorensenino truplo. Jer su bili zabrinuti o komu je riječ. I jer je nisu mogli ostaviti da leži ondje. To zemljište nije bilo njihovo. Djed nekog zemljoradnika prepustio je dio imanja Ministarstvu obrane, a onda je mnogo godina poslije njegov unuk dobio zemlju natrag. I radio je na njoj, svaki dan od ranog jutra, kako to zemljoradnici već rade. Zato su morali maknuti truplo kako bi sačuvali tajnovitost. I to su morali učiniti brzo. Paranoja ne čeka nikoga. Pet ili deset minuta, pomislio je Reacher. Izaći će kroz jedna od većih vrata sa sjeverne strane. Dvojica, vjerojatno. U vozilu. Dovest će se ravno do trupla i zaustaviti se tri metra od mjesta gdje se Reacher zakopao u zemlju.

Prošlo je osam minuta i učinili su upravo ono što je Reacher očekivao. Sa sjevera je stigao kamionet, sličnom iako malo užom putanjom od one na ispisu McQueenovog GPS traga. Kamionet je bio siv. Vjerojatno obojen samo temeljnom bojom. Slabo se vidio na mjesecini, ali bio je vidljiv. Nije bila riječ o kombiju. Samo običan kamionet. Vozio je ravno prema njemu, poskakujući po neravnom tlu, ali bez svjetala. Tajnovitost i paranoja. Kabina je bila

mračna i u sjeni. Nije mogao vidjeti ništa u njoj. Ali bila su najmanje dva čovjeka. Najviše trojica, ali vjerojatnije dvojica.

Kamionet je usporio i dvojica su provirila kroz prozor, tražeći ono po što su došli. Sorensonina je kosa već bila crna od zgrušane krvi, ali vidjelo se još dovoljno bijele kože da ih navodi. Još dovoljno blijede mrlje na slaboj mjesečini. Ugledali su svoj cilj, prošli još dvadeset metara do njega, a zatim okrenuli kamionet tako da teretni prostor bude blizu mjesta gdje je ležala. Izašli su zajedno i jedan trenutak ostali stajati.

Bila su dvojica, ne trojica. Svjetlo iz kabine to je dokazalo.

Nisu bili naoružani. Nisu ništa držali u rukama, niti im je išta bilo prebačeno preko leđa.

Krenuli su prema njoj.

Reacher nije bio praznovjeran niti duhovan, a nije mario ni za drevne tabue. Ali bilo mu je važno da je ne dodirnu.

Malo su se motali u mjestu gledajući u tlo, kao da su zbunjeni. Dvojica običnih radnika koji su dobili zadatak. Bili su Sirijci, pretpostavio je Reacher. Ali prilično blijede puti. Navodni Talijani. Doimali su se nisko. Mala, žilava tijela. Tanki vratovi.

Pripremili su se. Raširili su noge. Nisu razgovarali. Nisu ni trebali. Zadatak im je bio jednostavan, a mehanika prilično očita. Geometrija je bila neumoljiva. Onaj s lijeva obaviti će pola posla, a onaj s desna drugu polovicu. Podignut će što mogu, a za ostatak će se pobrinuti ptice u zoru.

Savili su koljena.

U tom se trenutku zemlja iza njih otvorila kao u bajci i iz nje se uzdigao golemi lik, kao iz noćne more. Zemlja i blato padali su s njega poput vodopada. Napravio je jedan dug korak i udario desnom šakom u stražnji dio vrata protivnika koji mu je stajao s lijeva. Bio je to snažan, razoran udarac prema dolje. Kao da je prikaza rukom željela zabiti klin pokraj željezničke tračnice. Usljedio je dug i elegantan nastavak. Udarac se spustio nisko, ispod koljena, a zatim se odmah podigao istim putom, poput grča. Golemi se lik trgnuo u struku i lakat je pogodio onog s desne strane u grlo.

Zatim je Reacher kleknuo prvome na prsa i začepio mu nos prstima jedne ruke, a dlanom druge pritisnuo mu usta.

Nije se opirao. Već je bio mrtav.

Drugi se opirao, ali ne zadugo.

Reacher je obrisao ruke o tlo i krenuo prema kamionetu.

71. POGLAVLJE

O ružje je bilo u kamionetu, ostavljeno na sjedalima. Dva *Coltova* automata s platnenim remenima. Poput puške *M 16*, ali kraće i za *Parabellum* metke od 9 mm. Američka proizvodnja, ispaljuje 900 metaka u minuti, ima spremnik od dvadeset metaka i nudi odabir pune rafalne paljbe, kratkih rafala od tri metka ili pojedinačne paljbe. Reacheru se nije svidao. SAD nikada nije ostvario neki uspjeh u proizvodnji automata. Barem ne značajniji. Europski su proizvođači nudili bolje opcije. *Steyr* ili *Heckler und Koch*. Pitajte Delta Force komandose. Ili FBI-eve specijalce. Momci koji su stizali avionom nisu bili naoružani *Coltovima*, to je bilo sigurno.

Ali ipak, bili su bolji nego ništa. Reacher ih je provjerio. Bili su napunjeni i činilo se da rade. Zatvorio je suvozačeva vrata, zaobišao kamionet i došao do vozačkog mjesta. Namjestio ga je i ušao u kamionet. Motor je i dalje radio. Kamionet je bio *Fordov*. Ništa posebno. Reacher je spustio oba prozora, stavio *Glock* pod desnu nogu, a *Coltove* na suvozačko mjesto.

Bio je spreman.

Izbrojao je do tri, ubacio kamionet u brzinu i polako krenuo. Tlo koje je pod nogama bilo izrovano i kvrgavo bilo je jednako loše pod kotačima. Kamionet se tresao, proklizavao i poskakivao na tvrdim amortizerima prilagođenim za velika opterećenja. Slijedio je istu rutu kojom su dvojica Sirijaca stigla. Bila je to ravna crta do jednog ugla zgrade. Njezina je velika masa ostala nejasna i u sjeni veći dio puta. No kako se približavao, vidio je sve više. Iznenada je bila pokraj njega, s druge strane otvorenog prozora. Kao da vozi pokraj prekoceanskog broda na doku. Lijevani beton, jamačno ojačan iznutra debelim čeličnim šipkama i oblikovan privremenim drvenim kalupom. Ponegdje se vidio otisak godova drveta, sačuvan zauvijek. Obli su dijelovi izrađeni postavljanjem ravnih dasaka u polukrug. Ono što je iz daljine izgledalo glatko, izbliza je bilo grubo i isprekidano. Na nekim je mjestima vlažan beton curio kroz pukotine između dasaka. Zgrada je izgledala kao da je prekrivena nedovršenim šavovima. Maskirni je uzorak bio nanesen širokim i debelim nanosima boje. Nije bio baš precizan, ali za maskirni je uzorak bilo važno kako izgleda iz daljine, a ne nanos boje viđen iz blizine.

Usporio je, duboko udahnuo i skrenuo iza ugla zgrade, prvi put ugledavši njezin sjeverni zid. Bio je od betona i posve ravan osim tri velika ispupčenja koja su se pružala iz njega. Izgledala su poput niskih betonskih tunela. Ravni, paralelni i svaki dug oko 30 metara. Poput izduženih ulaza u iglu. Za zaštitu od zračnog napada. Na oba kraja tunela bila su velika vrata otporna na eksplozije koja se nikada nisu otvarala istodobno. Kamioni bi prošli kroz

prva vrata, a zatim zastali u nekoj vrsti karantene. Prva bi se vrata zatvorila za njima, a onda bi se druga otvorila i kamioni bi nastavili unutra. Na izlazu bi se ponovio isti postupak, samo obrnutim redoslijedom. Unutrašnjost zgrade nikada ne bi bila izložena udarnim valovima izvana.

Skladište projektila, pomislio je Reacher. Iz doba hladnog rata. Bilo što, bilo gdje i bilo kad. Ako je vojska nešto željela, to je i dobila. Zapravo, vojska bi to dobila i ako nije željela.

Prvo pitanje: koji je od tri ulaza bio trenutačno u upotrebi? Na to je pitanje bilo lako odgovoriti. Tragovi kotača jasno su se vidjeli na mjesecini. U mekanoj su zemlji bile urezane dvije kolotečine koje su vodile do središnjeg tunela i od njega. Gotovo poput ceste.

Reacher je ušao u zavoj široko i polako, a zatim se spustio u kolotečinu koja će ga dovesti do središnjih vrata. Koja su bila zatvorena. Imala su okvir širi od ulaza u tunel. Poput zrakoplovnog hangara. Otvarala su se u dva dijela, poput zavjese u kazalištu, kotrljajući se na velikim željeznim kotačima i šinama.

No kako su se otvarala? U automobilu nije bilo radioprijemnika. Kod vrata nije bilo nadzorne kamere. Nije bilo svjetlosne zrake koju valja prekinuti, ni tipke za poziv, ni interkoma. Reacher je polako vozio naprijed, nesiguran, a vrata ispred njega doimala su se poput visokog čeličnog zida. Iza ograde na krovu vidio je stražare. Bilo ih je pet. Svakom je preko ramena bila prebačena puška duge cijevi. Zurili su u daljinu prilično bezvoljno, kako se činilo. Stražarenje je bilo dugotrajno i dosadno. Pustolovni se tipovi nisu zbog toga pridruživali teroristima. Nije bilo uzbuđenja ni glamura.

Reacher je zaustavio kamionet metar prije vrata.

Vrata su se počela otvarati.

Dvije polovice kao da su slomile pečat koji ih je povezivao i počele strugati po svojim tračnicama. Po zvuku se činilo da su ih pokretali motori kamiona i to uz priličnu muku. Cijela su vrata morala biti teška nekoliko stotina tona. Bila su otporna na eksplozije. Vojska je dobivala što je željela. Pukotina se širila. Pola metra, metar. U tunelu je bilo slabo svjetlo. Slabe žarulje u žicanim kavezima obješenim na strop. Reacher je izvukao *Glock* ispod noge. Uzeo ga je u ruku i držao nisko, izvan dosega pogleda.

Vrata su se zaustavila kad je otvor između njih bio širok nešto više od dva metra. Dovoljno za manje vozilo. Reacher je duboko udahnuo, nabrojao do tri, stavio lijevu ruku na volan, dao malo gasa i polako se uvezao unutra.

I vidio četiri stvari: čovjeka koji je stajao pokraj njega, uz veliko crveno dugme blizu prvih vrata i čovjeka udaljenog trideset metara koji je stajao pokraj velikog crvenog dugmeta blizu drugih vrata.

Prije te večeri dao je savjet Delfuenso: *Pucaj im u glavu i prije nego što te pozdrave.*

A to je i učinio prvom protivniku. Iako ga nije baš pogodio u lice. Podigao je *Glock* malo više i pogodio ga posred čela, otprilike u mjesto gdje je Sorenson dobila svoj metak.

Štedite streljivo. Bez dvostrukih pucnjeva. Drugi pucanj ionako nije bio potreban. Prvi je bio posve dovoljan. Terorist je bio u nekakvoj vrećastoj zelenoj odori. Za pojasom je imao pištolj u velikoj futroli s poklopcem. Nije bila nalik nijednoj vojnoj koju je Reacher vidio. Više je izgledala poput narodne rukotvorine.

Reacher je podigao pogled. Drugi je terorist bio predaleko. Trideset metara prevelika je udaljenost za pištolj. Stoga je izašao iz kamiona i pritisnuo veliko crveno dugme. Golema su se vrata počela zatvarati iza njega. Čekao je, a isto je učinio i njegov protivnik. Još je bio udaljen trideset metara. Još predaleko za pištolj. Reacher se vratio u kamionet i vezao pojas. Zatim je snažno pritisnuo gas i naglo ubrzao. Ravno u drugog terorista, koji je jednu kobnu sekundu ostao ukočen. Pa počeo petljati po velikoj futroli. Pa je odustao i počeo bježati. Ali dalje od vrata. Nije ih mogao otvoriti na brzinu. Nije to bilo okno za bijeg. Mehanizam je bio previše spor. Odlučio je okušati sreću na otvorenom unutar tunela. Što je bilo glupo. Nije razmišljao strateški. Nije pokušao ući u protivnikov način razmišljanja. Namjeravao je izbjeći kamionet koji je jurio prema njemu, a zatim se skloniti uz bočni zid. Pretpostavljao je da vozač neće riskirati da razbije vozilo o beton.

Reacher je vozio dalje, lijevom rukom.

I zaista, terorist je napravio korak u jednom pa u drugom smjeru, a zatim se bacio na zid, poput toreadora, pretpostavljajući da će mu Reacher doći blizu, a zatim skrenuti prije nego što udari u njega.

Pogriješio je.

Reacher se zaletio ravno u njega brzinom od 50 km/h, bezobzirno udarajući prednjim dijelom kamioneta u beton. Pogodio je protivnika između koljena i struka, zdroбивši ga. Na trenutak mu je vidio šok na licu, a zatim se poklopac motora izgužvao od udara poput harmonike i više ga nije vidio. Reacherovo se tijelo nabilo na sigurnosni pojas, vjetrobran se razbio, a kamionet se podigao na prednje kotače, zatim uz snažan tresak pao na tlo, a Reacher je bačen natrag na naslon sjedala. Podiglo se mnogo dima i pare. Buka je bila kratka, ali glasna i snažno se odbijala od betona. Lomljenje i drobljenje metala, razbijanje stakla i otpadanje dijelova. Odbojnici, pomislio je Reacher, okviri svjetala i naplatci kotača. Takve stvari.

A onda je tunel utihnuo. Reacher je trenutak sjedio mirno. Zaključio je da se malo toga čulo iza drugih vrata ako se uopće išta čulo. Ta su vrata trebala biti učinkovita zaštita od atomske bombe snage stotinu megatona. Pucanj jednog metka kalibra 9 mm i buka razbijanja automobila nisu bili

ništa u usporedbi s time.

Na silu je otvorio iskrivljena vrata i izvukao se iz olupine. Zaobišao je oko onoga što je ostalo od poklopca motora. Drugi je terorist bio presječen na pola. Krvario je iz svih otvora na tijelu. Imao je tamnu kosu i tamnu put. Bio je stranac, bez sumnje. *Ali svi krvarimo istu crvenu boju.* U to nije bilo sumnje. Istinitost toga bila je vrlo očevidna. Reacher mu je skratio muke. Jedan hitac, iz blizine, iza uha. Nepotrebno trošenje streljiva, ali pristojnost je imala svoju cijenu.

Coltovi automati bili su na podu ispred suvozačkog sjedala, odbačeni onamo silom inercije nakon sudara. Reacher ih je raspetljao i stavio jedan na lijevo, a drugi na desno rame. Zamijenio je *Glockov* spremnik u kojem su nedostajala dva metka novim koji je uzeo sa Sorensoninog pojasa. Dva metka mogu činiti razliku.

Zatim je prehodao ostatak tunela i pritisnuo veliko crveno dugme.

72. POGLAVLJE

Reacher je čuo kratko zavijanje, poput zvuka pokretača motora, a onda su dva golema motora za kamione gromoglasno proradila i vrata su se počela otvarati. Izbliza i pješice bio je to drukčiji doživljaj. Motori kamiona bili su krupni i glasni. Mogli su biti s *Macka* ili *Peterbilta*. Vrata su bila velika i debela, poput zasebne građevine.

Izbliza se činilo da se otvaraju brže. Ili je to bila iluzija. Što bi bilo razumljivo. Jer će otvor biti dovoljno velik za čovjeka mnogo prije nego što bude dovoljno velik za vozilo. Sve je bilo relativno. Još deset sekunda i otvor će biti dovoljno velik da prođe kroz njega.

Veliki dizelski motori radili su dalje i otvor se proširio na pola metra.

Zatim na cijeli metar.

Reacher je podigao *Glock* i prošao kroz otvor.

S druge strane nije bilo nikoga.

Reacher se našao u praznoj garaži. Prostor je bio otprilike dvanaest sa dvanaest metara. U jednom je kutu bio oronuli kamionet, obojen sivom temeljnom bojom. Jedna mu je prednja guma bila prazna. To je bilo sve što se tiče vozila. Ostatak je bio prazan i prekriven mrljama od motornog ulja, sve do stražnjeg zida koji je bio od šperploče i nedavno postavljen. Bočni zidovi i strop bili su od izvornog betona. Bočni zidovi i strop bili su zapravo dio jedne cjeline, poput tunela, nastavka onog kroz koji se ulazilo. Bio je širok oko dvanaest metara, a dug vjerojatno više od sto, ali sada je bio podijeljen novom pregradom.

Iz garaže su vodila tri izlaza, ne računajući vrata kroz koja je Reacher ušao i koja bi bila četvrti. Ravno ispred njega, u pregradi od šperploče bila su nova vrata, a u svakom bočnom zidu bila su izvorna vrata. Kod tih dvaju izvornih vrata zaobljena linija tunela bila je izravnata okvirom vrata tako debelim i dubokim da je gotovo stvarao nov tunel. Reacher je zamišljao koliko je drveni kalup morao biti složen i koliki je tlak morao izdržati dok se beton nije stvrdnuo i kako su to vojni inženjeri strepeći nadzirali.

Izvorna vrata s desne strane bila su zalijepljena trakom.

Preko njih je bio prebačen debeli prozirni najlon, pričvršćen na rubovima možda i cijelim kolutom ljepljive trake.

Svrha nije bila poznata.

No Reacherova je krilatica bila *kada si u nedoumici, skreni lijevo* pa je otišao u drugome smjeru. Kroz druga izvorna vrata, ona u lijevome bočnom

zidu. Sama su vrata bila čvrsta i stara, presvučena nekakvim izbljedjelim laminatom. Prije pedeset godina to je vjerojatno bilo velika stvar. Nekakav novi čudesni materijal. Kvaka je bila od običnog čelika, ali debela i čvrsta. Vjerojatno je samo ona stajala tisuću dolara.

Reacher je pritisnuo kvaku, gurnuo vrata i ušao u kvadratnu sobu s dva stara zida i dva nova. Bila je to nekakva zajednička prostorija. Imala je udobne, niske naslonjače. U jednome je sjedio muškarac. Nije to bio McQueen. Počeo je ustajati, ali odmah je pao natrag. Pogodak u tijelo, ne u glavu. Veća meta. Trenutačna smrt nije bila nužna u ovoj situaciji. Nije držao prst na okidaču.

Prostorija je imala i druga vrata pa je Reacher držao *Glock* uperen prema njima sve dok nije bio siguran da nitko ne dolazi u pomoć. Zatim je nastavio dalje, kroz druga vrata u dugi uski hodnik koji je vodio od njega više od stotinu metara nadesno. Počeo je shvaćati raspored prostorija. Zgrada je iznutra bila podijeljena na paralelne komore, duge i uske, poput tri cigare jedne pokraj druge. Odgovarale su trima ulazima. Nekoć su sve bile pune projektila, zatim su bile prazne, samo tri duga tunela. Sada su bile pregrađene šperpločama. Dugi srednji hodnici, sobe slijeva i sobe zdesna i tako tri puta. Bilo je to ironično. Sve se vraća. Suvremeno je Ministarstvo obrane počelo na jednak način. Zbog goleme ekspanzije početkom Drugoga svjetskog rata morali su se snalaziti kako su znali. Iskoristili su svaku staru zgradu koju su mogli.

Loša je vijest bila da je bilo mnogo novih prostorija. Možda i četrdeset u svakoj komori. Ukupno stotinu i dvadeset, otprilike. Specijalci FBI-a stigli bi prije nego što bi ih pretražio polovicu. A to bi bio problem. Delfuenso bi ih nazvala mnogo prije. Rekla bi im da slete u bazi Whiteman i krenu na sjever, spremni za akciju. Unakrsna vatra ne bi bila lijep prizor.

Još je gore bilo što šperploča nije dobar izolator zvuka. To je značilo da se posljednji pucanj jasno čuo u jednoj trećini cijelog kompleksa. Stoga se Reacher vratio otkuda je i došao, kroz zajedničku prostoriju, pokraj ubijenog u niskom naslonjaču i opet u garažu. Velika vrata s motorom još su stajala otvorena. Poput raširenih zavjesa. Iza njih je bio ulazni tunel dug trideset metara, a u njemu razbijeni kamionet i dva mrtva terorista. Reacher je pronašao dugme s unutarnje strane i pritisnuo ga. Opet se začulo cviljenje pokretača, a onda su se motori uključili i vrata su se počela zatvarati. Buka je bila zaglušujuća. A Reacher je upravo to i želio. Ako je mogao birati, volio je da mu leđa budu zaštićena i htio je glasno upozorenje ako netko pokuša poći za njim.

Zatim je otišao do kraja garaže i prošao kroz vrata na pregradi od šperploče. I iza njih je bio dug i uzak središnji hodnik. Sobe s lijeve i desne strane. I srednji je tunel bio koloniziran, baš kao i prvi. Na nekim su vratima bile plave točke. Plastični krugovi, izrezani i zalijepljeni na vrata. Jedan je bio na drugoj sobi slijeva, a jedan na drugoj sobi zdesna. To se

ponavljalo svake tri sobe sve dokle je pogled sezao.

Reacher je pogledao iza sebe. Vrata kroz koja je ušao na sebi su imala dvije plave točke.

Pomno je osluhnuo oko sebe, no nije čuo ništa. Duboko je udahnuo, izbrojao do tri i krenuo. Do drugih vrata desno. Bila su jeftina, kupljena u trgovini. S tankom kromiranom drškom. I plavom točkom u razini pogleda.

Pritisnuo je tanku kromiranu kvaku. Otvorio je vrata. Soba pristojne veličine. Prazna, bez ljudi. Bez namještaja. Bez ičega, osim onoga što je ondje oduvijek bilo, još jedna vrata kroz bočni zid. Bila su identična prvim dvama koja je vidio. Sa složenim okvirom nalik malom tunelu, starim izbljedjelim laminatom i teškom čeličnom drškom. Plava je točka očito značila bočni prolaz. Prečac između pojedinih tunela, za one koji imaju posla u sva tri. Vrata garaže imala su dvije točke jer je iz nje bilo moguće ići i lijevo i desno. Bočni prolazi bili su stvar učinkovitosti. I sada, očito, a i u doba kada su projektili lutali Zemljom. Tehničari bi trošili previše vremena da su morali proći cijeli tunel do izlaza, izaći van, a zatim ući u drugi tunel. Bilo je mnogo bolje omogućiti i poprečno kretanje. Recimo, svakih dvadeset metara. Neki je inženjer to odavno shvatio pa su se arhitekti dali na posao, s naoštrenim olovkama i kliznim ravnalima za crtaćim stolovima, s mnogo računanja i mnogo nagađanja.

Reacher je bio u sobi s desne strane niza. Kao i vrata koja su u garaži vodila desno, i ova su bila prekrivena debelim prozirnim najlonom koji je na rubovima bio pomno oblijepljen trakom. Mnogo trake.

Svrha nije bila poznata.

U džepu je imao dva motelska ključa. Jedan iz motela debelog recepcionara u Iowi, a drugi iz FBI-eve karantene u Kansasu. Ključ debelog bio je oštiji. Rub je već bio vrlo oštar od rezanja ključa. Možda je ključ bio zamjenski. Možda je neki gost otišao kući s ključem u džepu, a debeli je recepcionar dao izraditi novi kod najjeftinijeg bravara.

Reacher je pritisnuo najlon na vrata iza njega, a zatim počeo povlačiti vrhom ključa po njemu. Ključ je zapinjao i poskakivao, ali je stvarao udubljenja i mjehuriće. Pri drugom su prolazu mjehurići počeli pucati i ključ je napravio rupu. Reacher je zavukao vrh ključa u rupu i počeo piliti, režući gdje je mogao, povlačeći i trgajući gdje nije. Kad je prorez bio dug oko osam centimetara, vratio je ključ u džep, zavukao prste u prorez i počeo povlačiti kako bi ga proširio.

Plastika je bila čvrsta. Očito je bila neke posebne, ojačane vrste. Ne ona tanka poput papirnate maramice kakvom soboslikari prekrivaju namještaj da ga zaštite. Više poput industrijskog najlona za omatanje. Vidio je ljude kako se muče s njime. U veletrgovinama trebali bi prodavati džepne noževe odmah pokraj salama. Produljio je prorez na tridesetak centimetara no dalje nije išlo. Morao je započeti novi rez ključem. Učio je iz iskustva, pa je

promijenio tehniku. Zarezao bi pa povukao, u pravilnim razmacima, držeći ključ u ustima dok ne bi rezao. Naposljetku je uspio napraviti prorez gotovo od vrha do dna. Vrlo nepravilan i razvučen, ali dovoljan da se provuče kroz njega.

Pružio je ruku kroz rupu, pritisnuo tešku čeličnu traku i gurnuo vrata vrhovima prstiju. Iza je bila samo tama i hladan zrak. Akustika je sugerirala velik prostor i gole, čvrste zidove.

Okrenuo se bočno, provukao se kroz prorez, najprije *Glock* i ruku kojom ga je držao, zatim desnom nogom pa desnim ramenom, zatim se sagnuo i provukao glavu, a onda i lijevu ruku te naposljetku lijevu nogu. Opipom je slijedio oblik masivnog dovratka, a zatim zatvorio vrata za sobom i pipajući potražio sklopku za svjetlo. Znao je da će je pronaći. Arhitekti starog kova, sa zaoštrenim olovkama za crtaćim stolovima, bili su vrlo temeljiti. Plan električnih instalacija jamačno je bio cijeli jedan zaseban nacrt.

Pronašao je električni vod na zidu. Čelična cijev premazana debelim slojem boje, hladna na dodir i prekrivena prašinom. Slijedeći je došao je do kvadratne metalne kutije dimenzija oko deset puta deset centimetara, s izbočenjem na prednjem dijelu i bakrenom sklopkom na izbočenju.

Upalio je svjetlo.

73. POGLAVLJE

Treći tunel nije bio podijeljen. Bio je u svom izvornom stanju. U presjeku je ugrubo bio polukružan, širok dvanaest, a dug možda stotinu i dvadeset metara. Strop je kod zidova bio visok oko dva metra, a na najvišoj točki polukružnog svoda oko deset. Tunel je bio od betona, izlivenog u drvene kalupe kao i s vanjske strane. I ovdje su se ponegdje vidjeli godovi drveta s dasaka, a luk se sastojao od niza kratkih ravnih dijelova, ponegdje s tankim betonskim šavovima između njih, na mjestima gdje je drveni kalup propuštao. Beton nije bio obojen, ali više nije bio grub. Površina je bila izbljedjela, prašnjava i omekšala nakon brojnih desetljeća. Na daljem kraju bio je prazan zid, a na bližem golema metalna vrata, s mehanizmom identičnim onom koji je Reacher upotrijebio u srednjem tunelu.

Ali desni tunel nije bio prazan.

Sredinom tunela, i cijelom njegovom duljinom, pružao se neprekinut niz golemih prikolica. Bez tegljača, samo prikolice, jedna za drugom, poput gužve na autocesti. Svaka je prikolica bila duga oko petnaest, a široka oko četiri metra. Bilo ih je osam. Svaka je imala četiri nosive osovine straga, a sprijeda dva golema ispružena kraka, koji su se najprije dizali pod ostrim kutom, a zatim se spuštali pod mnogo blažim, spremni za priključivanje na tegljač, poput antena na glavi nekog čudovišnog kukca.

Sve su prikolice bile obojene u boju pijeska. Osnovna boja za pustinjaški maskirni uzorak. Reacher je točno znao o čemu je riječ. Bili su to dijelovi vojnog sustava HET. Kratica HET označavala je transporter za tešku opremu. Prikolica je nosila oznaku M747, a tegljač za nju oznaku M746. Oba je proizvodila tvrtka *Oshkosh* iz Wisconsin. I oba su povučena iz vojne uporabe nakon Zaljevskog rata 1991. Nijedno se nije pokazalo dovoljno trajnim. Zadatak im je bio prijevoz tenkova *Abrams*. Tenkovi su bili namijenjeni za tenkovske bitke, a ne za putovanje od točke A do točke B javnim cestama. To bi oštetilo ceste i istrošilo gusjenice tenka, a radni sati između dva održavanja bili bi neučinkovito utrošeni. Stoga su osmišljeni transporteri tenkova. Ali svaki tenk *Abrams* bio je teži od šezdeset tona, a HET-ovi su se brzo trošili. Morali su smisliti nešto novo, dok su HET-ovi dobili lakše dužnosti.

No u ovome slučaju ne mnogo lakše.

Na svakoj su prikolici bila dva velika spremnika, za tekućinu, činilo se. Bili su zaista krupni. U svaki su stali deseci tisuća litara. Svaki je bio veličine četiri osobna automobila, složena dva na dva, poput cigala. Veličina manje prostorije. Spremnici su bili od čelika, zaobljenog, svijenog, hidraulički oblikovanog i zavarenog. Izgledali su poput širokih i niskih boca

sa zaštitnim okvirom. Boca i okvir bili su tako dobro integrirani da je bilo teško vidjeti gdje jedno završava, a drugo počinje. Općenito su imali oblik zaobljene kocke, stranica duljine oko četiri metra, na mjestima ojačane zbog snage i izdržljivosti. Čelik je izgledao debelo i čvrsto. Možda je imao dodatni sloj minerala za ojačanje. Nekakva inovacija.

Ali ne novijeg datuma jer ništa u toj prostoriji nije bilo novijeg datuma. Na svemu je bio debeo sloj prašine. Na golemim spremnicima, na prikolicama, na betonskome podu. Siva, nedirnuta prašina doimala se onozemaljski. Većina je guma na prikolicama izgledala poluprazno. Neke su bile posve prazne. Posvuda je bila paučina. Scena se doimala arheološki. Kao da je provalio u faraonovu grobnicu. Prvi koji je to vidio u pet tisuća godina.

Ili možda ipak dvadeset godina. Sve je upućivalo na to. Starost opreme, prašina, istrošene gume, nepomičan zrak, hladnoća. Bilo je posve moguće da su te prikolice uvezene u tunel prije dva desetljeća, odvojene od tegljača i više se nikada nisu pomakle. Bile su zatvorene, ostavljene i zaboravljene.

Osam prikolica. Šesnaest spremnika. Ukupna veličina poput šezdeset i četiri osobna automobila. Čelik je bio obojen jarko žuto, no boja je malo izbljedjela od proteklog vremena i prašine. Na svakoj od njih, prilično sitno, ne veće od košarkaške lopte, bio je ucrtan znak koji su 1946. osmislili pametni momci iz Laboratorija za radijaciju na Sveučilištu u Kaliforniji. Pametni momci, koji su imali dovoljno vremena za dizajniranje, napravili su simbol za koji su smatrali da prikazuje energiju koja izlazi iz atoma. Većina je ljudi mislila da je riječ o propeleru s tri debela kraka, crna na žutoj podlozi.

Nuklearni otpad.

74. POGLAVLJE

Reacher je ugasio svjetla i provukao se natrag kroz prorez u najlonu. Prešao je praznu prostoriju i izašao u hodnik. I ugledao trojicu muškaraca. Udaljavali su se od njega i razgovarali u hodu. Svaki je u rukama nosio hrpu registratora. Bili su u košuljama i tamnim hlačama. Nisu bili naoružani i nijedan od njih nije bio McQueen.

Reacher ih je pustio da odu. Šteta bi bila veća od koristi. Previše buke bez pravog razloga. Otvorili su vrata s plavom točkom koja su vodila lijevo, daleko naprijed u hodniku. Očito su skretali u prvi tunel. Četiri točke dolje, jednu sobu lijevo, pa jednu sobu natrag. Ili kako već. Poput koordinata na zemljovidu. Slično orijentiranju u Pentagonu.

Izašli su iz prostorije lijevo i ispred mjesta na kojemu je stajao Reacher. Vrata sobe bila su otvorena, a prije nisu. Reacher je duboko udahnuo, izbrojao do tri i prošao tih deset metara. Soba je bila ured, veličine sedam puta šest metara, s jednim betonskim i tri zida od šperploče. Sva su četiri zida bila puna polica. Pod je bio pun radnih stolova. I stolovi i police bili su puni papira. Razbacanog, složenog, pričvršćenog spajalicama ili gumenim trakama, umetnutog u registratore. Papiri su bili puni brojeva. Brojeva od šest, sedam ili osam znamenaka, bez nekog jasnog značenja. Poput sirovog materijala za zbrajanje, oduzimanje i množenje. A to su i bili. Većina je papira izgledala poput stranice poslovnih knjiga.

Nije bilo računala.

Samo papiri.

U hodniku su se začuli koraci.

Reacher je našulio uši. Čuo je kako se vrata otvaraju, a zatim kako se zatvaraju. Nakon toga nije čuo više ništa. Vratio se u hodnik. Ako su McQueena držali negdje, bilo je to daleko u dnu hodnika. Možda i svih stotinu i dvadeset metara daleko. Na samom kraju tunela, daleko od vanjskog svijeta. U jednom od dva tunela. I dalje bi to bila složena potraga, a dugi središnji hodnici bili su smrtonosne zamke. Nije imao kamo pobjeći niti se gdje skriti. Osim u sobe s plavim točkama. Ali njih nije bilo mnogo, a ni bježanje u stranu nije pomagalo u kretanju prema naprijed.

To je vojni problem, zar ne? Jesi li uvježban za to?

Baš i nije bio. Ne bez postrojbe kojom bi zapovijedao, bez projektila, helikoptera, radija i vatrene podrške. A ništa od toga nije imao.

Pogledao je sobu nasuprot onoj u kojoj je bio. Još jedan ured, sedam puta šest metara, police, radni stolovi, papiri, brojevi. Mnogo brojeva. Šestero, sedmero i osmeroznamenasti. Svi su bili zbrajani ili oduzimani. Svaki je

bio pomno zabilježen. Pogledao je u sljedeću sobu. I u njoj je bilo jednako. Radni stolovi, police, papiri i brojevi. Vratio se i krenuo natrag do sobe iz koje je izašao. Do sobe s poprečnim prolazom.

Čuo je još koraka u hodniku.

Ušao je u sobu i zatvorio vrata.

Sad je čuo mnogo koraka u hodniku.

Ljudi koji trče.

I viču.

Držeći *Glock* uperen ispred sebe prošao je kroz prorez u najlonu i zatvorio vrata za sobom.

* * *

Najkraći put između dvije točke bio je ravna crta. Reacher je brzo prešao cijeli treći tunel, svih stotinu i dvadeset metara, pokraj svih prikolica i zlokobnih boca koje su nosili na sebi. Pod nogama mu se podizala prašina. Činilo mu se da hoda u plitkom snijegu. Po prvi mu je put bilo drago što mu je nos razbijen. Nosnice su mu bile ispunjene sasušenom krvlju. Da nije bilo toga, kihao bi kao lud.

Posljednja su vrata bila tri metra od kraja tunela. Točno u ravnini s posljednjim žutim spremnikom i oznakom za radijaciju na njemu. Reacher je otvorio vrata, izvadio ključ motelske sobe i njime se probio kroz najlon. Rezao je i povlačio, rezao i povlačio. U tom je smjeru bilo lakše. Mogao je gurnuti najlon prema unutra i napeti ga. Prostor iza najlona bio je prazan. Izgrađen poput sobe, ali rabio se samo kao prolaz.

Zastao je kod vrata koja su vodila u središnji hodnik i osluškivao. Čuo je zvukove, ali vrlo daleke. Bili su to zvukovi kaosa i zbrke. Teroristi su ubrzano pretraživali cijeli tunel, udaljavajući se od njega. On je bio iza njihove prednje crte, na samom kraju tunela, daleko od vanjskog svijeta.

Otvorio je vrata i provirio kroz njih. Pedesetak metara lijevo od njega ljudi su pretraživali prostoriju po prostoriju. Bilo ih je oko pet, ulazili su u svaku prostoriju i odmah izlazili iz nje. Udaljavali su se od njega.

Vrata nasuprot njemu imala su plavu točku. To je značilo da je prostorija iza njih bila prazna. Izgrađena poput sobe, ali rabila se poput prolaza. Stoga je Reacher započeo jednu sobu niže, također s druge strane hodnika. Nije imala plavu točku. Došuljao se do nje sporo i tiho. Otvorio je vrata. I to je bio ured. Police, radni stolovi, papiri. Za jednim je stolom sjedio muškarac. Reacher ga je ustrijelio u glavu. Zvuk pucnja odjeknuo je niz tunel, jedva prigušen pregradama od šperploče. Reacher se vratio do vrata i provirio kroz njih. Pedesetak metara dalje petorka u potrazi ukočila se na mjestu.

Tijela su im se kretala u jednome smjeru, a oči u drugome. Reacher je stavio *Glock* u džep i skinuo jedan *Coltov* automat s ramena. Prebacio ga je na automatsku paljbu, podigao ga i naciljao. Povukao je okidač i trudio se spriječiti podizanje cijevi. Dvadeset metaka pri brzini od 900 u minuti. Manje od sekundu i pol. Glatko poput šivaćeg stroja. Sva su petorica pala. Vjerojatno tri mrtva, jedan ranjen i jedan u panici. No Reacher nije brojao radi rezultata. Već je znao rezultat. Pobjeđivao je. Za sada.

Bacio je prazan automat i skinuo drugi *Colt* s ramena. Pomislio je: Vrijeme je za posjet prvome tunelu. Neka pogađaju gdje sam. Prignut je otrčao do vrata s plavom točkom. Otvorio ih je i prošao kroz njih. Prostorija je bila izgrađena poput sobe, a rabila se poput prolaza.

Ali nije bila prazna.

U njoj je bilo stubište.

Bilo je metalno, nalik ljestvama, vrlo strmo, poput onih koja su se rabila na ratnim brodovima. Vodilo je u okomiti tunel koji je prolazio kroz beton u krovu. Na vrhu tunela bila su čelična vrata, golema, s polugama i oprugama i velikim kotačem za zatvaranje, kao na podmornici. Bila su spuštena. Reacher je pretpostavljao da su izvana bila zaobljena, kako bi se pod udarnim valom nuklearne eksplozije samo još čvršće zatvorila.

Kotač za zatvaranje, uz pomoć složenog sklopa zupčanika, pomicao je klinove za blokiranje u utore oko cijelog ruba vrata. Kotač je bio u otvorenom položaju, to je bilo očito. Nijedan klin nije bio u utoru. Oni na krovu samo su spustili vrata kako kroz njih ne bi dopirala svjetlost. Tako su imali bolju vidljivost noću, a i svjetlo ih nije odavalo. No ostavili su ih otključanim, kako bi se mogli vratiti. Zdrav razum.

Najpametnije bi bilo popeti se ljestvama, okrenuti kotač za zatvaranje tako da oni koji su bili gore ostanu gore. Tako bi Reacher mogao neometano nastaviti.

Ali gore je bio snajperist. Sa svojom puškom *M14*, spremnikom u kojem je nedostajao jedan metak i vjerojatno velikim, samozadovoljnim osmijehom na licu.

Reacher je ugasio svjetlo u prostoriji. Pričekao je četiri sekunde u mraku, da mu se zjenice rašire. A zatim još jednu da kemija oka učini svoje. Zatim je pipajući pronašao ljestve i počeo se penjati.

75. POGLAVLJE

Reacher se popeo na vrh ljestava i popipao oko sebe u mraku, prisjećajući se onoga što je netom prije vidio. Pretpostavljao je da su vrata teška nekoliko tona. Možda i više ako je riječ o kombinaciji slojeva čelika i betona, što je bilo moguće zbog straha od radijacije. Ti su stari arhitekti bili dobro upoznati s time. Vjerojatno su ih podučili štreberi sa Sveučilišta u Kaliforniji. Nema smisla napraviti vrata koja će izdržati nuklearni udar, ako će poslije propuštati radijaciju. Ali nijedan čovjek ne bi mogao podići nekoliko tona dok stoji na ljestvama. To je značilo da će velik dio tereta morati podići opruge i da će se vrata otvoriti ako ih malo jače gurne.

Gurnuo je.

Vrata su se podigla pet centimetara, uz duboko škripanje i odzvanjanje opruga.

Bilo je glasno.

Čekao je.

Na tri strane oko ruba vrata vidjela se traka manje crnog. Pretpostavio je da stražari stoje uz ogradu na rubu. To bi značilo da ih je većina dosta daleko. Krov je bio veličine stadiona. Blizu su mu bili samo oni s južne strane.

Opet je gurnuo, ovaj put jače.

Vrata su se pomaknula za još 30 centimetara.

Uz još škripanja i metalnog odzvanjanja.

Bez reakcije.

Gurnuo ih je opet. Otvorila su se do kraja i ostala stajati uspravno, okomito na krov. Podigao je pogled i vidio kvadrat mračnog neba Missourija. Šarke su se nalazile sa sjeverne strane otvora, a ljestve su bile pričvršćene na istočnoj strani. To je značilo da će mu prednja, stražnja i lijeva strana biti ranjive prilikom izlaska.

A to je pak značilo da bi trebao izaći brzo. To nije bilo lako. Nije mogao držati prst na okidaču. Bio je to trenutak najveće opasnosti. Svaki je zadatak imao takav trenutak. Mrzio je stepenice. Mrzio je ulaziti glavom prema naprijed.

Uhvatio je *Coltov* automat palcem i dlanom desne ruke. Podizao je lijevu ruku prema gore, prečku po prečku. Gurnuo je automat van i spustio zglavke na krov, poput majmuna. Okrenuo se u struku, pružio i lijevu ruku te spustio dlan na beton.

Duboko je udahnuo, nabrojao do tri i iskočio van.

Dočekao se u čučanj i visoko podigao *Colt*, trzajući se lijevo-desno dok je gledao oko sebe. Opet dvokorak za upad u kuću.

Bio je blizu južnog ruba krova. Lijevo ispred njega bio je jugoistočni koridor koji su smatrali sterilnim. Nitko ga nije nadzirao. S desne mu je strane bio zapad i ondje je uz ogradu stajala usamljena sjena, okrenuta od njega. Pogledao je na sjever i vidio pet silueta kako nadziru cestovni prilaz koji je Reacher vidio na Baleovu GPS-u. Mislili su da je Sorensonin prilaz bila samo terenska diverzija i da će glavni napad doći s ceste.

Previše razmišljanja i paranoja.

Postavio je *Colt* na pojedinačnu paljbu i namjestio se iza uspravljenih krovnih vrata. To mu je davalo djelomični zaklon sa sjevera i zapada. Naslonio je lijevi lakat na vrata. Naciljao je stražara na zapadnoj strani. Bio je udaljen oko šezdeset metara. S bilo kakvom puškom to bi bio lak pogodak. Također i s bilo kojim *H&K* automatom, koji su na kratkim i kraćim srednjim udaljenostima bili jednako dobri kao i puške. No nije znao kako će proći s *Coltovim* automatom. U svakom slučaju bolje nego s *Glockom*. Gađati pištoljem sa šezdeset metara bilo je jednako kao i prekrižiti prste i zaželjeti nešto.

Reacher je bio dobar strijelac na velike udaljenosti. Pobjeđivao je na natjecanjima. Ali ne u uvjetima u kakvima se nalazio u tome trenutku. Morao je istodobno vidjeti dvoje. Svoju trenutačnu metu i reakciju petorice udaljene stotinu metara i sedamdeset stupnjeva desno kada začuju hitac. Morao je vidjeti kako se njihovi obrisi okreću prema zvuku kako bi mogao uočiti i prepoznati obris puške *M14*. Morao je znati koji od njih je snajperist.

Jer on je bio sljedeća meta.

Nastavio je ciljati stražara na zapadnoj strani. Ispustio je zrak iz pluća i prestao disati. Smireno i tiho. Smireno i tiho. Osjećao je udaranje svoga srca, ali ciljnik se nije pomicao. Mogao je pucati.

Polako je zategnuo kažiprst na okidaču. I još malo. Glatko, mikroskopski, neumoljivo. Koža na metalu. Osjećao je da će okidač reagirati.

Automat je opalio.

Snažan bljesak i glasan zvuk.

Točan pogodak.

Stražar na zapadu malo se trgnuo pa se srušio ravno dolje.

Petorica na sjeveru naglo su se okrenula.

Snajperist je bio u sredini. Treći s lijeva, a ujedno i treći s desna. Reacher mu je vidio *M14* u rukama. Držao ga je spuštenog ispred sebe, okrećući se zajedno s njime. Uobičajena poza. Puška duga 120 cm. Potmuli sjaj orahova drveta na mjesečini. Bio je udaljen gotovo 120 metara. Reacher se malo

pomaknuo oko podignutih vrata, vrlo polako, bez ikakve žurbe. Zatim je naciljao, udahnuo pa ispustio zrak iz pluća i nastavio ga ispuštati sve dok nije opet opalio.

Promašaj.

Ali ne katastrofalan. Zrno se malo zanijelo prema dolje i lijevo te pogodilo onog pokraj snajperista u grlo.

Reacher se malo nagnuo u desno i gore kako bi kompenzirao, a zatim je opet pucao. Dotad su sva preostala četvorica bila u pokretu. Zrno *Parabellum* od 9 mm preleti 120 metara za trećinu sekunde, a to je dovoljno da se meta značajno pomakne.

Promašaj.

Nitko nije pao.

Jedan metak u cijevi, sedamnaest u spremniku. Reacher je palcem prebacio paljbu na kratke rafale od tri metka. To mu je bila najdraža opcija s drugorazrednim oružjem. Kvantiteta, a ne kvaliteta. Oružjem bi opisao nasumični trokut, kao da naslijepo ubada stolcem s tri noge. Naciljao je u desno i opalio.

Krajnji desni terorist je pao.

Tri preživjela. S lijeva na desno, prvi, treći i četvrti. Svi su kleknuli i uzvratili paljbu. Veliki promašaji, osim snajperista. Zrno kalibra .308 prošlo je blizu, ali ne vrlo blizu. To je govorilo mnogo. Snajperist je bio dobar strijelac kad nije bio pod pritiskom, ali u trenutku napetosti nije bio među najboljima. Reacher je zaključio da bi mu na grob mogli napisati: *Dobar protiv nezaštićenih žena u mraku. U suprotnome ne baš.*

Reacher je opet opalio, na trećeg i četvrtog, snajperista i onog pokraj njega, kao na jednu metu. Trostruki hitac.

Četvrti je terorist pao, ali ne i snajperist.

Dva preživjela.

Reacher je imao još jedan metak u cijevi i jedanaest u spremniku. Te još i *Glock* i dva rezervna spremnika. Jedan pun i jedan u kojemu su nedostajala dva metka. U slučaju nužde, mogao je staviti streljivo za *Glock* u *Colt*. Oba su rabila metke *Parabellum* od 9 mm. Čarolija standardizacije. Nije imao pojma koliko su protivnici još imali streljiva. Puška *M14* obično je imala spremnik s dvadeset metaka. Drugi je mogao imati bilo kakvo oružje. Bio je moguć dug dvoboj. Izbliza, što je u ovome slučaju značilo unutar dometa vida. Okršaj pješastva, pravih kraljeva bitke. Vulgarna tučnjava, baš kakve je Reacher najviše volio.

Prvi i treći terorist još su klečali. Nisu bili blizu jedan drugome. Reacher je spustio krovna vrata i legao iza njih. Opet je prebacio *Colt* na pojedinačnu paljbu. Naslonio se na nisku kupolu na vratima i udobno se smjestio.

Snajperist je zapucao na njega, ovaj put preciznije. Zrno je pogodilo vrata i odbilo se daleko, vrlo daleko. Možda sve do *Laceyjeve* trgovine.

Reacher je ležao mirno i tiho. Bilo mu je udobno.

Uzvratio je paljbu.

I pogodio snajperista.

Vrlo nisko, s lijeve strane, učinilo mu se. Možda u kuk. Samo površinska rana. Nije bila kobna, ali sigurno ga je omela. Snajperist se otkotrljao i ispružio se po krovu. Da bude manja meta. Drugi se ugledao na njega. Bacio se dolje i počeo pucati. Pokušao je pokrivati snajperista. To je moglo biti opasno samo za nekoga u susjednom okrugu, ali barem je pokazivao nekakvu solidarnost. Reacher je naciljao bez žurbe. Ciljao je malo gore i desno, jer mu se činilo da automat nosi dolje lijevo, i pokušao pogoditi tako da se zrno odbije od betona u teroristovu glavu. Bilo je previše mračno da bi vidio je li uspio, ali ovaj je prestao pucati. Možda je samo punio oružje. Ili je odučio odrijemati. Ali izgledao je vrlo mirno. Zatim je po cesti u daljini slijeva nadesno prošao automobil, možda 600 metara od njih. Imao je upaljena duga svjetla i na trenutak se svijetli mjehur u magli koji je stvarao našao iza terorista i Reacher je vidio da je i pretposljednog protivnika trajno izbacio iz akcije. Ležao je raširen u neobičnom položaju.

Reacher je malo pomaknuo ciljnik, natrag prema ranjenom snajperistu. Jedan metak u cijevi, devet u spremniku. Deset hitaca na statičnu metu udaljenu stotinu i dvadeset metara. Naciljao je s jednakom kompenzacijom gore i desno te opet opalio. I opet. I opet. Imao je osjećaj da pogada. Ali nije bio siguran. Nije bilo uzvratne paljbe. A tada se onaj isti automobil vratio cestom u suprotnom smjeru. Možda se izgubio. Ili se zabrinuo zbog pucnjeva. Vjerojatno nije bio policajac. Nije bilo crvenih i plavih rotirajućih svjetala, a nijedan policajac pri zdravoj pameti ne bi paradirao naprijed-natrag po liniji paljbe. Pokretni mjehur svjetla na sekundu je osvijetlio prizor ispred Reachera, doduše meko i nejasno. Snajperist se nije kretao. Izgledao je pogrbljeno, spuštene glave i nepokretno.

Reacher je opalio još jednom. I još jednom.

Jedan metak u cijevi, četiri u spremniku. Dobio je sve vizualne informacije koje je mogao dobiti. Mogao je ispaliti još tisuću metaka i ne bi bio ništa sigurniji nego što je bio. Izvukao se iza niske kupole vrata i počeo puzati prema sjeveru. Na laktovima i nožnim prstima. Na betonu je to bilo sporo i bolno. Ispred njega nije bilo reakcije. Nikakve dolazne paljbe. Reacher nije pucao. Nije bilo smisla odati položaj bljeskom cijevi.

Zaustavio se kad je bio udaljen pedesetak metara. Samo na trenutak, kako bi procijenio situaciju. I dalje nije bilo nikakvog kretanja. Samo nejasni oblici, zgrbljeni i niski. Cestom je opet prošao isti automobil. Već treći put. Ista jarka svjetla, isti svijetli mjehur u pokretu. Reacher se malo počeo brinuti o komu je riječ. Znatiželjni susjedi mogli bi predstavljati

problem. Paljba metaka od 9 mm nije pretjerano glasna na otvorenom, ali mogla se čuti na pristojnoj udaljenosti. Svjetla su pokazala nepromijenjenu situaciju. Bez kretanja, bez znakova života. Možda je to bila zamka.

Reacher je puzao dalje. Polako i tiho. Čuo bi otvaranje vrata iza sebe da se novi igrač poželi pridružiti zabavi. Opruge su bile vrlo glasne. Stražari su ih morali čuti kad je on otvorio vrata, ali nisu znali da je protivnik već u zgradi. Možda su mislili da im stiže pojačanje. Ili da im netko donosi kavu i sendviče. U tome smislu nisu bili dovoljno paranoični.

Reacher je opet zastao na petnaest metara od snajperista. Ispred njega nije bilo kretanja. Nikakvog. Ustao je i preostalu udaljenost prešao hodajući. I pronašao pet nepomičnih oblika ispružena po površini krova, gotovo u istoj liniji. Petorica muškaraca. Četvorica mrtva. Snajperist je još disao. Bio je pogođen tri ili četiri puta, ali je još bio živ. Imao je sreće.

Ali ne mnogo.

Reacher je odgurnuo pušku *M14* od njega i vratio *Coltov* automat na rame. Zgrabio je snajperista za pojas i odvuкао ga do ograde. Podigao ga je preko, držeći ga za pojas i ovratnik jakne. Zatim ga je bacio. Snajperist je jednom odskočio od zaobljenog dijela betona, a zatim pao na do s visine od dvanaest metara.

Da vidimo kako im ide u prvoj ligi.

Ispadaš, stari.

Reacher se okrenuo i lagano otrčao stotinu i dvadeset metara do krovnih vrata. Otvorio ih je i nogama potražio ljestve.

76. POGLAVLJE

Ako je Delfuenso imala pravo da terorista nema više od dvadeset i pet, onda ih je ostalo devet, a jedan od njih bio je ranjen. Onaj u hodniku, jedan od pet tragača. Prilično je teško pao, nije ga povukla samo gravitacija. Gotovo je sigurno bio izbačen iz stroja. Što je značilo da ih je osam još na nogama. Bolje nego dobiti šakom u oko. Pristojan omjer gubitaka. Za sada. Reacher je otvorio vrata s plavom točkom i provirio u hodnik.

Nije bilo nikoga.

Išao je od sobe do sobe, jednu po jednu, od kraja tunela prema početku, i svuda je vidio jednak prizor: radni stolovi, police i papiri. Ljudi nije bilo. Trebalo mu je gotovo deset minuta da pregleda drugi tunel. U prvi je ušao kroz garažu. Počeo je opet pretraživati, od sobe do sobe, ovaj put u suprotnom smjeru, od početka prema kraju tunela.

Radni stolovi, police, papiri.

Ljudi nije bilo.

Ni u prvoj sobi, ni u drugoj, ni u trećoj, ni u četvrtoj, ni u petoj. Pretpostavio je da su se svi skupili u dnu tunela, tražeći sigurnost u većem broju. Zauzimajući obrambeni položaj. Ili su igrali složenu igru mačke i miša, krećući se iz jednog u drugi tunel oko njega. To nije bilo vjerojatno, ali bilo je moguće.

Treća soba slijeva bila je uređena kao kuhinja. U njoj su bili štednjak, hladnjak i sudoper. Ladice su bile pune noževa, vilica i žlica. Bilo je i hrane. U sobi nasuprot bila je blagovaonica. Dugi stolovi i klupe. Iza toga su bile spavaonice, kao u internatu. Vojnički ležajevi, po osam u sobi. Ukupno tri sobe. I još dvije sobe s po jednim krevetom. Privatnost, ali ne i luksuz. Kreveti su također bili vojnički. Grube plahte i prekrivači. Nakon toga su slijedile kupaonice i WC-i. A onda još ureda. Radni stolovi, police i papiri.

Delfuenso je, dakle, pogodila gotovo točno. Bilo je mjesta za najviše dvadeset i šest ljudi. Više od dvadeset i pet, ali vrlo malo više. Jedan od njih vjerojatno je bio McQueen.

To je značilo da je negdje bilo još devet terorista sposobnih za borbu.

A onda ih je bilo još osam jer je u sljedećoj sobi bio jedan od njih, užurbano radeći za stolom. Reacher ga je izbliza pogodio u prsa metkom iz *Glocka*. Nakon toga ih je ostalo sedam jer je pucanj izazvao pomutnju, pa je Reacher u hodniku uhvatio još jednog terorista kako bježi, tražeći zaklon, i pogodio ga u leđa.

Onda je opet sve utihnulo. Nije bilo ni zvuka. Doduše, Reacher je bio pomalo nagluh od toga što je mnogo puta pucao u zatvorenom prostoru.

Sljedeća je soba bila prazna. Kao i sljedeća, a ona je bila na sredini tunela. Još dvadeset soba. Deset sa svake strane. Troja su vrata imala plavu točku, sva s desne strane. Sva su vodila u srednji tunel. Izgrađena kao sobe, rabila su se kao prolazi. To je značilo da mu je preostalo još sedamnaest soba za pretraživanje. To će potrajati. Specijalci FBI-a dotad su vjerojatno bili iznad Illinoisa. Možda su razgovarali s kontrolom leta u St. Louisu, tražeći dozvolu za nastavak leta i mijenjajući kurs prema zračnoj bazi Whiteman.

Sljedeća soba s lijeve strane bila je prazna.

Radni stolovi, police, papiri.

Bez ljudi.

U sljedećoj sobi s desne strane bio je Don McQueen.

Bio je vezan za stolac na kojem je sjedio. Imao je masnicu na jednom oku i posjekotinu na obrazu koja je krvarila. Bio je odjeven u grubi crni *jeans*, poput zatvorske odore. Bez pojasa, bez čipa za GPS.

Iza stolca stajao je čovjek.

Držao je pištolj uperen u McQueenovu glavu.

Taj je čovjek bio Alan King.

Živ i zdrav.

Vratio se iz mrtvih.

77. POGLAVLJE

No čovjek koji je stajao iza stolca ipak nije bio Alan King. Bio je njegova pomalo drukčija inačica. Malo stariji i malo čvršći. Možda centimetar ili dva viši, možda kilogram lakši. Ali inače identičan.

»Peter King«, rekao je Reacher.

»Ostani gdje jesi«, rekao je King. »Ili ću ustrijeliti tvojeg čovjeka.«

»Nije moj«, odvratio je Reacher.

Peter King držao je *Berettu M9*, vojnu inačicu. Bolji pištolj od *Glocka*, po Reacherovu osobnom mišljenju. Vršak cijevi bio je čvrsto utisnut u udubinu iza McQueenova desnog uha. Bilo je to vrlo opasno mjesto. Stoga je prvi zadatak bio: pomaknuti *Berettu*.

Peter King je rekao: »Želim da spustiš oružje na pod.«

»Vjerujem da želiš«, rekao je Reacher. »Ali neću to učiniti.«

»Ustrijelit ću tvojeg čovjeka.«

»Nije moj. Već sam ti to rekao.«

»Nema veze. Svejedno ću ga ustrijeliti.«

Reacher je podigao Glock.

»Samo naprijed«, rekao je. »A onda ću ja ustrijeliti tebe. Povuci svoj okidač, a ja ću povući svoj. Ovdje je jedno sigurno. Ja ću izaći iz ove prostorije, a ti nećeš. Pitanje je samo hoće li McQueen poći sa mnom ili ostati s tobom. Razumiješ to, zar ne? Što si bio, istureni promatrač?«

King je kimnuo.

Reacher je rekao: »Onda si dovoljno vremena proveo s pravim vojnicima da shvatiš osnove kratkoročne taktike.«

»Nećeš odustati od njega. Dobrano si se pomučio da ga pronađeš.«

»Radije bih ga poveo sa sobom, ali nije nužno.«

»Tko si ti?«

»Samo čovjek koji autostopira.«

»McQueen tvrdi da si ubio mog brata.«

Prvi zadatak: pomaknuti Berettu.

»Žena je ubila tvog brata«, rekao je Reacher. »Konobarica iz koktel-bara. No ni to nije bila pravedna borba. Brat ti je bio beskorisna bačva sala.«

King nije rekao ništa.

»Kladim se da je dobro gorio«, nastavio je Reacher. »S onoliko masti?«

Sigurno se zapalio poput kotleta na roštilju.«

King nije rekao ništa.

»Vjerojatno bi se isto dogodilo i s tobom«, nastavio je Reacher. »Nisi mnogo mršaviji. Je li to nasljedno? I mama vam je bila debela i ružna?«

Bez reakcije.

Ikakve.

»Ionako te nije bilo briga za brata«, nastavio je Reacher. »Čuo sam da niste ni razgovarali. Mogu to razumjeti na neki način. Sigurno te silno razočarao. Što je učinio? Piškio je u krevet? Pipkao obiteljskog psa?«

King nije odgovorio.

Reacher je pitao: »Kakav je to pas bio? Je li cvilio?«

Beretta se nije pomaknula.

Pat pozicija.

»Reci mi«, nastavio je Reacher. »Želio bih shvatiti. Želio bih znati što je to stalo između vas. Zašto si prekinuo vezu s njim na dvadeset dugih godina. Jer i ja sam imao brata. Sad je mrtav, nažalost. Obojica smo nekoć bili zauzeti, ali razgovarali smo kad god smo mogli. Prilično smo se dobro slagali. Znali smo se zabavljati. Pomagali smo jedan drugome kad je trebalo. Nikada ga nisam osramotio niti je on mene.«

Tišina u prostoriji. Jedan betonski zid, tri od šperploče. Neobična, tupa akustika.

Zatim je King rekao: »Bilo je to prije više od dvadeset godina.«

»Što to?«

»Alan je bio kukavica.«

»Kako to?«

»Otkucao je nekoga.«

»Tebe?«

»Najboljeg prijatelja.«

»Što su učinili? Opljačkali trgovinu pića?«

»Nije važno što su radili«, odvratio je King. »Alan se izvukao, a njegov najbolji prijatelj nije.«

»A ti to nikada ne bi učinio, zar ne?«

»Ne, ne bih.«

»Jer si ti muškarac.«

»To si dobro shvatio«, rekao je King.

»Onda se suoči sa mnom poput muškarca«, rekao je Reacher. »Makni

pištolj od McQueenove glave, izbroji do tri i pokušaj me srediti.«

»Što? Imat ćemo dvoboj?«

»Nazovi to kako god želiš, ali prestani se skrivati iza nedužnog čovjeka. To rade pičkice.«

»Nije nedužan. On je savezni agent.«

»Vezan je za stolac. Možeš mu se vratiti poslije.«

»Misliš da ćeš izgubiti?«

»Dva su moguća ishoda. Oba valja uzeti u obzir.«

Bez odgovora.

»Pičkice«, rekao je Reacher.

»Brojimo do tri?«

»Ako znaš.«

»A onda pucamo?«

»Jedan od nas puca.«

»Počni sa spuštanjem pištoljem.«

»Najprije ti spusti svoj.«

»Na tri spuštamo pištolje«, rekao je King. »Obojica istodobno. Onda opet brojimo do tri i pucamo.«

Reacher ga je gledao u oči. Doimale su se iskreno.

»Meni odgovara«, rekao je.

»Jedan«, rekao je King.

Reacher je čekao.

»Dva«, rekao je King.

Reacher je čekao.

»Tri«, rekao je King.

Reacher je spustio pištolj i blago ga naslonio uz bok.

King je učinio isto.

McQueen je ispustio zrak iz pluća i nagnuo se dalje od Kinga. Reacher je gledao Kinga u oči.

King je udahnuo i rekao: »Dobro.«

»Spreman sam kad i ti«, rekao je Reacher.

»Na tri?«

»Kreni.«

»Jedan«, rekao je King.

Strategija. Protivnik je bio važan. Reacher je bio siguran da će King pucati na dva. Bio je posve uvjeren u to. Prvo brojanje bilo je zavaravanje i umirivanje protivnika. Jedan, dva, tri, spusti pištolj. Određivalo je ritam i obrazac. Stvaralo očekivanje i uspostavljalo povjerenje. S razlogom. King je sve pripremio. Imao je plan, vidjelo mu se to u očima. Bio je pametan.

Ali ne dovoljno pametan.

Nije razmišljao strateški. Nije pokušao ući u protivnikov način razmišljanja.

Reacher je podigao *Glock* i ustrijelio ga u glavu, odmah nakon jedan.

78. POGLAVLJE

Nakon toga je postalo teže, a ne lakše. Prije svega, Reacher nije mogao osloboditi McQueena iz stolca. Bio je vrlo čvrsto vezan vrlo tankom uzicom i čvorovi su bili tvrdi poput kamenja. Uz to, preživjeli teroristi u prostorijama pri dnu tunela napokon su shvatili poruku. Čuli su pucanj u blizini i čim King nije pobjedonosno izašao iz prostorije, počeli su pripremati neku traljavu inačicu Custerova posljednjeg juriša. Ili to, ili su svi zajedno namjeravali pobjeći. U oba će im se slučaja njih dvojica naći na putu. Reacher ih je čuo kako se okupljaju u hodniku. Čuo je repetiranje oružja. Automatske puške. Provjeravali su ih i pripremali se. Čuo je užurbano i prigušeno dogovaranje, nedaleko od vrata, napola na engleskom, napola na arapskom.

Upitao je: »Što uopće znači *wadiah*?«

»Čuvanje na sigurnom«, odvratio je McQueen.

»Tako sam i mislio.«

»Govoriš arapski?«

»Znam poneku riječ.«

»Zar nemaš nož?«

»Imam četkicu za zube.«

»To nam neće pomoći.«

»Dobra je protiv zubnih naslaga.«

»Samo me izvuci iz ovog vražjeg stolca.«

»Pokušavam.«

Uzica je bila previše čvrsta da bi je prekinuo. Vjerojatno je bila čvrsto ispredena mješavina pamuka i najlona, debela oko pola centimetra. Vjerojatno je bila testirana na razna opterećenja.

»Imam ključ«, rekao je Reacher.

»Zaboga, nisam u lisičinama«, rekao je McQueen.

Reacher je izvukao ključ debelog recepcionara. Njegovim je oštrim rubom zastrugao po uzici blizu McQueenove desne ruke. Rub je prekinuo nekoliko vlakana. Možda dva ili tri. Od možda deset tisuća. Reacher je rekao: »Povuci malo. Što jače možeš. Iz FBI-a si, zar ne? Povuci kao da želiš podići svoju mirovinu.«

McQueenovo desno rame i biceps napeli su se i uzica je postala tvrda poput željeza. Reacher je strugao po njoj. Ne naprijed-natrag. Morao ju je udarati svaki put u istom smjeru jer je ključ samo tako imao učinka. No

napredovao je. Oni ispred vrata bili su glasni. Očito su bile dvije skupine. Sumnja i pitanja nasuprot odlučnosti i ohrabivanja. Reacher je navijao za sumnju. Još samo malo dulje. McQueen je nastavio zatezati. Vlakna su pucala i prekidala se, najprije nekoliko, pa više, pa mnogo njih. Došao je do polovice uzice pa prerezao većinu i ostalo je tek nekoliko vlakana kad je McQueen uspio osloboditi desnu ruku.

Reacher je podigao *Berettu* Petera Kinga s poda. Stavio je pištolj u McQueenovu ruku. McQueen je rekao: »Bolje bi mi poslužio taj *Coltov* automat koji ti je na ramenu. Ovi su hodnici prilično dugi.«

»Ima još samo pet metaka«, rekao je Reacher. »Namjeravam ga iskoristiti kao palicu. Počeo je oslobađati McQueenovu lijevu ruku, udarajući ključem i režući dok su vlakna pucala. McQueen je rekao: »Mogao bi prebaciti metke iz *Glocka*.«

»Nemamo vremena«, rekao je Reacher. »Ne želimo da nas uhvate nespremne.«

»Koliko imaš metaka u *Glocku*?«

»Trinaest.«

»Nesretan broj.«

»Imaš pravo.« Reacher je prestao strugati uzicu i zamijenio spremnik punim koji je uzeo od Balea, u motelskoj sobi u Kansasu, prije otprilike milijun godina. Jedan-dva, iz ruke u ruku, nije bilo trenutačno kao što su to neki razmetljivci radili, ali nije trajalo više od sekunde i pol. Opet je počeo strugati uzicu. Teroristi u hodniku i dalje su bili glasni.

»Znaš li koliko ih je točno bilo ovdje večeras?«

»Dvadeset i četiri bez mene«, rekao je McQueen.

»Onda ih je ostalo šest.«

»Samo šest? Isuse...«

»Ovdje sam najmanje dvadeset minuta.«

»Tko si, dovraga, ti?«

»Samo čovjek koji autostopira.«

»Dobro obavljen posao, ma tko bio.«

»Jesi li imao svoju sobu kad si bio ovdje?«

»Ne, te su sobe bile za Petera Kinga i zapovjednika.«

»Mislio sam da je Peter King bio zapovjednik.«

»Ne, King je bio njegov zamjenik.«

»Tko je, dakle, zapovjednik?«

»Ne znam. Nikada ga nisam vidio.«

»Gdje je sad?«

»Nemam pojma.«

Vrata su se otvorila. McQueen je opalio sjedeći na stolcu. Tamni je obris pao unatrag. Reacher je napravio korak i nogom zalupio vrata. »Još petorica«, rekao je.

»Kako bi ti to učinio?« pitao je McQueen.

»Da sam na njihovom mjestu? Otvorio bih vrata svih soba i rasporedio ljude u najbližih pet soba s plavom točkom. Vidjeli bi nas prije nego mi njih. Ne bismo mogli nikamo.«

»To me brine.«

»Jesu li dovoljno pametni?«

»Ne znam«, rekao je McQueen. »Na neke su načine vrlo pametni.«

»I ja dobivam taj osjećaj.«

»Zašto? Znaš o čemu se ovdje radilo?«

»Mislim da sam većinu shvatio«, rekao je Reacher.

»Onda razumiješ da moramo zauzeti ovu zgradu neoštećenu?«

»Govori za sebe. Ja samo moram stići u Virginiju.«

»Što ima u Virginiji?«

»Mnogo toga. Važna je to država. Dvanaesta po broju stanovnika i trinaesta po BDP-u.«

McQueen je oslobodio lijevu ruku. Reacher mu je dao *Colt*, čučnuo i počeo mu oslobađati gležnjeve.

S uzicama na gležnjevima išlo je sporije. Čvrsta vlakna obavila su posao koji je bravar trebao napraviti u svojoj radionici. Ključ je postajao gladak. To nije bilo dobro. Stoga je Reacher prilagodio pristup. Ono što je ostalo od oštine iskoristio je da oslabi dio čvora, a zatim je ključem iz FBI-eva motela u Kansasu širio čvor kao klinom sve dok ovaj nije pukao. Drukčiji i sporiji pristup, ali napredovao je malo po malo. Pet minuta poslije McQueen je bio tri četvrtine slobodan, a nakon još pet minuta mogao je ustati iz stolca. Sa zglavaka su mu visjeli komadići prerezanih uzica. Držao je *Coltov* automat u lijevoj ruci, a *Berettu* Petera Kinga u desnoj. Bio je spreman. Bili su udaljeni šezdesetak metara od prvih čeličnih vrata, a stotinjak od drugih. Stotinu metara od slatkog noćnog zraka. Stotinu metara od sigurnosti.

»Spreman?« rekao je Reacher.

McQueen je kimnuo.

Reacher je otvorio vrata prema hodniku.

79. POGLAVLJE

Njihov je bijeg odmah pošao po zlu. Stotinu metara moglo je biti i tisuću kilometara. Pet preostalih terorista postupilo je pametno. Otvorili su sva vrata, duž cijelog hodnika, s lijeve i s desne strane. Kamo god Reacher i McQueen krenuli, riskirali su da na njih zapucaju sa strane dok prolaze. Ili ne. Bilo je nepredvidivo, prava lutrija. Petorica protivnika, trideset i devet vrata, ne računajući ona kroz koja su upravo izašli na hodnik. Standardna taktika pješništva bila bi ukoso ubaciti ručnu bombu u svaku prostoriju kako dolaze do njih ili pucati kroz zidove od šperploče protutenkovskim oružjem. Ali nisu imali granata ni protutenkovskog oružja. Imali su dva pištolja i gotovo prazan automat.

Problem.

Reacher je rekao: »Trebamo diverziju.«

»Kakvu?« pitao je McQueen.

»Mogli bismo sve zapaliti.«

»To ni slučajno ne smijemo učiniti. Moramo sačuvati dokumentaciju.«

»Ionako nemamo šibice. Mogli bismo pokušati doći do kuhinje i upotrijebiti pećnicu. Ali tako možemo i pokušati izaći.«

»Trebali bismo ići bočno. Kroz treći je tunel slobodan prolaz. «

»Odaberi vrata«, rekao je Reacher. Nije vidio plave točke. Sva su vrata bila otvorena prema unutra. Znao je da ima šest prostorija s plavim točkama na vratima. Izgrađene kao sobe, rabile su se kao prolazi. Protivnika je bilo pet. To je značilo da je jedan prolaz slobodan. Izgledi su im bili šesnaest posto. Zapravo 16,6, s time da se decimalna znamenka ponavljala u beskonačnost.

»Idemo naslonjeni leđima o leđa?« pitao je McQueen.

»Tko ide prvi?« odvratio je Reacher.

»Zapravo nije važno.«

»Moglo bi biti«, rekao je Reacher. Nije se nadao da će im vjerojatnost od šesnaest posto mnogo pomoći. Vjerojatno će naletjeti na nekoga u bočnom prolazu koji odaberu. Jednog od petorice. Doći će do pucnjave koja će uzbuniti preostalu četvoricu. Ako krenu za njima, onaj okrenut prema natrag morat će obaviti najviše posla. Ali ako preostalih četiri postupi pametno te i onu prođu u srednji tunel i dođu im sprijeda, onda će onaj koji gleda prema naprijed imati najviše posla.

»Ti ideš prvi«, rekao je Reacher.

McQueen je izašao u hodnik, a Reacher odmah za njim, no koračajući

unatrag. Kretali su se zajedno; polako, tiho i oprezno, okrenuti leđima, gotovo se dodirujući. Nadalje je sve bilo pitanje povjerenja. Reacher se očajnički želio osvrnuti, a znao je da McQueen osjeća jednako, ali nijedan od njih nije to učinio. Svaki od njih bio je zadužen za 180 stupnjeva, ni manje ni više. Prešli su šest metara, do sljedećeg para vrata. Jedna su bila lijevo, a druga desno. McQueen je usporio i duboko udahnuo. I jedna su i druga vrata bila otvorena, no nijedna nisu imala plavu točku.

U sobama nije bilo nikoga.

Nastavili su dalje.

Još šest metara, do sljedećeg para vrata. Jedna s lijeve, a druga s desne strane.

Teroristi su zaista bili vrlo pametni.

Postavili su ljude u obje sobe.

Reacher i McQueen istodobno su se okrenuli za 90 stupnjeva, svaki u svoju lijevu stranu, tako da je svaki pucao prema jednoj od dvije nasuprotne sobe. Daleko na kraju hodnika, treći je terorist iskoračio iz prostorije, a na suprotnom kraju i četvrti. Reacher i McQueen našli su se u doslovnoj unakrsnoj vatri. Metci su letjeli prema njima sa sve četiri strane svijeta. Reacher je pogodio terorista u sobi ispred sebe i ovaj se srušio, a McQueen je ugurao Reachera u sobu i zalupio vrata za sobom. Stajali su ondje zajedno, sagnuti i zadihani, s mrtvacom na podu između njih.

»Pogođen si?« pitao je Reacher.

»Nisam«, odvratio je McQueen.

To je bila dobra vijest. Sve su ostale vijesti bile loše. Ispred njih je bio neprobojni betonski zid, debeo barem tri metra. S lijeve i desne strane bile su pregrade od šperploče tek malo deblje od centimetra. A sa četvrte su strane bila tanka, jeftina vrata bez brave i četvorica protivnika točno su znali gdje se nalaze.

»Ne moraju ni ući«, rekao je Reacher. »Mogu pucati kroz zidove. Ili kroz vrata.«

»Znam«, rekao je McQueen.

A to su i učinili. Odmah. Prvo je zrno prošlo kroz vrata. Izbilo je ružan komad drva koje se zavrtjelo u stranu i zamalo promašilo McQueena. Drugo je zrno došlo kroz zid. Šperploča je bila čvršća od vrata, ali ne mnogo. Zrno je prošlo, no raspalo se u komadiće od kojih je jedan okrnulo Reachera po nadlanci. Ništa strašno, općenito gledano, ali odmah mu je počela curiti krv. Prišao je nazubljenoj rupi, čvrsto pritisnuo cijev *Glocka* na nju i ispalio dva metka pod različitim kutovima. McQueen je isto učinio na vratima. Reacher je čuo zvuk koraka kako odlaze.

Trenutačno olakšanje, ali zapravo samo pat-pozicija.

Reacher je podigao nogu i udario bočni zid probijen metkom, kao što vatrogasci ruše vrata. Zid je napuknuo i malo popustio. S vremenom bi se mogao probiti, ali nije bilo smisla. Bili su na pogrešnoj strani hodnika od bočnih prolaza. Sva su vrata s plavim točkama bila na suprotnoj strani. Sporo i bučno napredovanje od jedne zamke za štakore do druge ne bi im donijelo baš ništa.

Situacija nije bila dobra.

A onda je postala još gora.

Tunel je ispunio slab zvuk dizelskog motora. Vanjska su se vrata počela otvarati, na samom početku ulaznog tunela dugog 30 metara. Reacher je zamislio kako se dvije polovice vrata odvajaju, a zatim ih motori kamiona sve više udaljavaju, svaku po njezinim šinama, a pukotina između njih širi se polako, ali nezaustavljivo. Prerano za specijalce iz FBI-a. Oni su sigurno još bili u zraku. Dotad su već bili iznad Missourija, možda su se približavali bazi Whiteman, možda su čak počinjali i spuštanje, ali baza je bila udaljena stotinjak kilometara, a njih su još čekale složene pripreme i transport.

Znači, to nije bila konjica, nego još zlikovaca.

»Dovode pojačanja«, rekao je.

McQueen je kimnuo, ali nije rekao ništa.

»Što misliš, koliko?« pitao je Reacher.

»Možda desetci. Možda i stotine. Postoji cijela mreža. Danas se sve radi u koprodukciji.«

»Dobro«, rekao je Reacher.

»Zaista mi je žao«, rekao je McQueen. »Hvala ti na svemu što si pokušao učiniti.«

Rukovali su se, bez riječi i nespretno, u jadnom sobičku od šperploče, dok su McQueenu sa zglavaka visjeli ostatci uzice, a Reacheru krvarila ruka.

Opet se začula buka motora. Vanjska su se vrata zatvarala, kako bi se unutarnja mogla otvoriti. Davni sigurnosni sustav još je radio.

»Pretpostavljam da će ih odmah dovesti ovamo«, rekao je McQueen.

Reacher je kimnuo. »Zato, nemojmo ih čekati. Neka se barem narade.«

»Moramo pokušati stići do trećeg tunela. Ondje neće biti raspoloženi za paljbu.«

Reacher je opet kimnuo. Velike prikolice s golemim spremnicima, a na njima simboli radijacije. Rekao je: »Ne čekaj, ma što se dogodilo. Bolje da se jedan od nas izvuče nego nijedan.«

»Ne čekaj ni ti mene«, rekao je McQueen.

»Ja ću krenuti prvi. Ići ću lijevo, do prvog prolaza. Ti idi desno.«

»Da ti vratim *Colt*?«

»Zadrži ga. Zanositi dolje i lijevo, imaj to na umu.« Reacher je izvadio metke iz napola ispražnjenih spremnika i napunio do kraja svoj *Glock*. Jedan metak u cijevi, sedamnaest u spremniku. Neke je metke zamrljao krvlju s ruke. Izgledalo je prikladno. Neki je starac jednom rekao da je smisao života to što završava. To je neizbježno bilo istina. Nitko ne živi zauvijek. Reacher je oduvijek znao da će jednom umrijeti. Svaki čovjek to zna, ali nikada to nije zamišljao. Nije razmišljao o vremenu, mjestu i okolnostima.

Nasmiješio se.

»Na tri?« rekao je.

McQueen je kimnuo.

Rekao je: »Jedan.«

Opet su se začuli dizelski motori, ovaj put glasnije. Otvaranje unutarnjih vrata.

»Dva«, rekao je McQueen.

Reacher je prišao probijenim vratima.

McQueen je rekao: »Tri.«

Reacher je izjurio punom brzinom kroz vrata, a i kroz nekakvu posljednju mentalnu barijeru. Našao se na hodniku, hladan poput leda i bez trunke straha. U svom je umu već bio mrtav, poput svoga oca, majke i brata. Nije tražio ništa više od prilike da još jednog protivnika povede sa sobom u smrt. Ili dvojicu, možda i trojicu. Terorist s njegove lijeve strane čuo je buku i napravio je korak iz svoje sobe, a Reacher ga je ustrijelio s tri metka. Dva u prsa i jedan u glavu. Odmah se bacio naprijed, prema sobi s plavom točkom. Protivnik u sobi pao je na jednak način, dva metka u prsa i jedan u glavu. Nakon toga Reacher je prošao kroz stara vrata u betonu i ušao u sljedeću sobu od šperploče, koja je bila prazna. Iza sebe je čuo pucnjeve, a kad je istrčao u hodnik srednjeg tunela vidio je obris kako s desne strane trči prema njemu, pucajući. Reacher je uletio u sljedeću sobu s plavom točkom, s koracima za petama, a tada je sve bilo gotovo. Potpuno i definitivno zbog najlona zalijepljenog preko vrata u betonu ispred njega i zbog toga što se *Glock* zaglavio i više nije mogao pucati.

Možda je opruga u spremniku zapela ili se zalijepila od njegove krvi na čahurama.

Svijet je postao vrlo tih.

Polako se okrenuo i naslonio se leđima na najlon. Dvojica muškaraca držala su pištolje uperene u njega. Jedan je imao svijetlo, a drugi tamno lice. Neobična etnička mješavina. Stajali su rame uz rame na vratima. Dva

posljednja preživjela od izvorne dvadeset četvorice. Obojica su pošla za njim. To nije bilo loše. Značilo je da McQueen ima otvoren put za bijeg, barem trenutačno.

Njihovi su pištolji bili *Smith & Wesson 2213* od nehrđajućeg čelika, jednaki onom kojim je McQueen pucao na recepciji debeljkova motela. Očito su bili standard među pripadnicima Wadije. Možda su ih kupili na veliko, po sniženoj cijeni. Cijev duga 7,5 centimetara, spremnik s osam metaka kalibra .22 LR. Ali ovaj put cijevi nisu bile naciljane visoko, nimalo visoko. Bile su naciljane točno u sredinu njegovih prsa.

Bijelac se nasmiješio.

I Arapin se nasmiješio.

Bijelac je zatvorio jedno oko i naciljao.

I Arapin je zatvorio jedno oko.

Reacher je ostavio oba oka otvorena.

Njihovi prsti na okidačima zategnuli su se.

Niotkuda nije bilo zvuka. Reacher je u mislima prizvao McQueena. *Stigni do garaže, skrij se u onome starom kamionetu, pusti da pojačanje prođe pokraj tebe, a zatim pritisni dugme, zatvori vrata i bježi koliko te noge nose.*

Njihovi prsti na okidačima zategnuli su se još malo više.

Zategnuli su se do kraja.

A onda: dva pucnja. Vrlo blizu i vrlo glasno. Poput kratkog, sporog rafala ili opuštenog dvostrukog pucnja. Terorist bijelac pao je na koljena. Zatim je pao na lice. Arapin je pao u stranu. Lica mu više nije bilo, zamijenila ga je velika izlazna rana. Bio je pogoden u potiljak.

A iza njih dvojice, iznenada otkrivena i još na nogama, s *Glockom 19* u ruci, stajala je niska, vitka osoba.

Karen Delfuenso.

80. POGLAVLJE

Delfuenso je uvezla Baleov *Crown Vic* kroz tunel i parkirala ga u garaži. McQueen je već sjedio na suvozačkom sjedalu. Delfuenso je rekla da je Reacher vidio nju kako vozi obližnjom cestom, s upaljenim dugim svjetlima. Isprva je željela biti samo moralna podrška, a onda je shvatila da bi pozadinsko svjetlo moglo biti korisno. Zato je tripot išla u jednu pa u drugu stranu. Vidjela je bljeskove iz Reacherova oružja na krovu. Spustila je prozorsko staklo i čula pucnjeve. Kad joj je dugo čekanje nakon toga postalo nepodnošljivo, uspjela je ući.

»Hvala ti«, rekao je Reacher.

»Nema na čemu«, rekla je ona.

Izvadila je pribor za prvu pomoć iz prtljažnika automobila. Bio je FBI-ev. Rekla je da ga imaju u svakom službenom automobilu. To je standardna praksa. Službena politika. Očistila mu je ogrebotinu na ruci i povezala je. Zatim su ušli u automobil. Delfuenso ga je okrenula i prošla kroz vrata u ulazni tunel. Reacher je opet izašao i pritisnuo crveno dugme. Unutarnja su se vrata počela zatvarati kako bi se vanjska mogla otvoriti. Pradavni sigurnosni sustav još je radio. A onda su izašli iz tunela na slatki noćni zrak, a automobil je počeo poskakivati po zemljanom putu jer je zemljoradnikov unuk prekopao stari vojni prilaz. Izašli su na cestu i skrenuli desno pa opet desno i parkirali preko tri mjesta ispred trgovine *Lacey's*, odakle su i krenuli.

Reacher ju je pitao: »Znaš li kad bi trebali stići specijalci?«

»Došlo je do kašnjenja«, rekla je ona. »Stići će za tri sata.«

»Možeš li me odvesti do autoceste?«

»Kada?«

»Sada.«

»Zašto?«

»Želim stići u Virginiju.«

»Glavešine će htjeti razgovarati s tobom.«

»Nemam vremena za to.«

»Moraju saznati što znaš.«

»Ne znam ništa.«

»To je tvoj službeni stav?«

»Uvijek je tako.«

»A tvoj neslužbeni stav?«

»Jednako. Ne znam ništa.«

»Glupost«, rekao je McQueen. »Rekao mi je da je sve shvatio.«

»Ne vjerujem«, odvrátila je Delfuenso. »Ni ja još nisam shvatila. Ne još i ne sve. Naravno, vidjela sam nuklearni otpad. Pretpostavljam da planiraju napad negdje. Možda uskoro. Možda u crpkama vode u Nebraski.«

»Nemoguće«, rekao je Reacher. »Te prikolice ne idu nikamo. Ni sada, ni uskoro, ni ikada. Nisu se pomaknule dvadeset godina. Gume su im istrunule, a i osovine su im vjerojatno posve zahrđale. Cijelom bi inženjerskom korpusu trebala jedna godina da ih izvuku iz tunela.«

»Zašto su uopće ondje? To mjesto nije namijenjeno za odlaganje takvog otpada.«

»Morali su ga staviti nekamo, a nitko to ne želi u svome dvorištu. Vjerojatno je to bilo samo privremeno, ali nisu uspjeli smisliti trajno rješenje. Pa su samo zaboravili na njega. Daleko od očiju, daleko od pameti.«

»Ali zašto ga Wadiah želi ako ga nije moguće pomaknuti? Ako ga nije moguće pomaknuti, nije ga moguće ni upotrijebiti.«

»Nisu ga ni namjeravali upotrijebiti. To je samo ukras u izlogu, namijenjen pokazivanju.«

»Kakvom pokazivanju?«

»Neću reći više ni riječi«, rekao je Reacher. »Vaši iz FBI-a reći će da to ne smijem znati, reći će da sam prijetnja sigurnosti. Pokušat će me zadržati u onome motelu u Kansasu ostatak života. A to bi me izludilo. A to bi pak izazvalo problem za sve.«

»Onda mi reci privatno«, rekla je Delfuenso. »Strogo između nas.«

Reacher nije rekao ništa.

»Duguješ mi«, rekla je Delfuenso.

»Ako ti kažem, odvest ćeš me do autoceste?«

»Dogovoreno.«

»Riječ je o zakonu nenamjernih posljedica«, rekao je Reacher.

»Na koji način?«

»To je banka«, rekao je Reacher.

»Wadiah je bankarska organizacija«, nastavio je. »SAD je prilično dobro suzbio terorističko bankarstvo diljem svijeta. Teroristi ne mogu prenositi novac niti ga čuvati. Stoga su morali izmisliti alternativu, paralelni sustav. Neki su poduzetnici uočili priliku. Neki od njih bili su Amerikanci, a neki Sirijci. Wadiah je arapska riječ za čuvanje na sigurnom, ali također označava vrstu bankovnog računa u islamskim zemljama. Uplatiš novac na

njega, a oni ti ga čuvaju na sigurnom.«

»U onoj zgradi ima novca?« pitala je Delfuenso. »Gdje?«

»Ni u jednoj banci nema novca. Ni u tvojoj ni u mojoj. Nema ga, zapravo, osim nekoliko dolara u blagajni. Većina novca zapravo je teorijska. Nalazi se na računalima, a jamče ga povjerenje i samopouzdanje. Ponekad imaju zlato u podrumskom trezoru kako bi se doimali ozbiljno, kako bi sličili velikim rezervama kapitala, poput saveznih u New Yorku ili onih u Fort Knoxu.«

»Nuklearni otpad?« pitala je Delfuenso. »To je njihova rezerva? Njihova inačica zlata u Fort Knoxu? To želiš reći?«

»Upravo tako«, rekao je Reacher. »Ondje je i jamči za njihovu valutu. Koju su izmislili. Ne rade s dolarima, ili funtama, ili eurima, ili jenom. Sjećaš li se razgovora na internetu? Razgovarali su o litrama. Tako nazivaju svoju valutu. Kupuju i prodaju u litrama. Ova bomba stoji pet stotina litara, ona bomba stoji dvije tisuće litara. Wadiah bilježi takve poslove. Primaju uplate, obrađuju plaćanja, prebacuju novac s jednog računa na drugi, zarađuju od naknada, kao i bilo koja druga banka. Samo što ne rabe računala jer u računala možemo provaliti. Sve rade na papiru. Zato mi McQueen nije dopustio da sve zapalim. Jer vam trebaju imena i adrese. Ti su papiri poput enciklopedije terorista.«

Delfuenso je pogledala McQueena. »Ima li pravo?« pitala je.

»Ima«, rekao je McQueen. »Osim jedne sitnice.«

»A to je?«

»Spremnici su prazni. Posve su bezopasni. Nikada nisu upotrijebljeni. Vojni višak, zato su ondje. Višak opreme u zgradi koja je višak.«

»Wadiah zna da su prazni?«

»Naravno da znaju«, rekao je McQueen. »No to nikada nisu priznali svojim klijentima.«

Delfuenso se nakratko nasmiješila.

»Ostvario mi se san«, rekla je. »Ustrijelila sam dvojicu pokvarenih bankara.«

Delfuenso je opet pokrenula motor i polako povezla automobil na jug. Reacher se raširio na stražnjem sjedalu, a Delfuenso i McQueen razgovarali su sprijeda, profesionalno, jedan agent s drugim, procjenjujući operaciju i njezine rezultate. Prošli su sve pojedinosti, iz unutarnje i iz vanjske perspektive. Ispričala mu je o Sorenson. Složili su se da je njezina sudbina bila jedini gubitak u operaciji. Osim toga, ishod je bio više nego zadovoljavajući. Čak spektakularan, za najvišu ocjenu. Otkrili su neprocjenjive informacije i uništili složen sustav. McQueen joj je rekao da je jedino što nisu saznali bio identitet glavnog šefa jer to nije bio Peter King

kako su mislili. Delfuenso je dala žmigavac i zaustavila automobil uz rub ceste, usred ničega.

Rekla je: »Iz Quantica su mi javili neke novosti, kad sam im javljala za bazu Whiteman. Opet su razgovarali s Ministarstvom vanjskih poslova, ali ne s njihovim odjelom za odnose s javnošću. Mislim da je ovo prava informacija.«

»Što su rekli?«

»Da nemaju čovjeka po imenu Lester L. Lester, ml. Nikada ga nisu imali. Nikada nisu ni čuli za njega.«

»A CIA?«

»Također. Nikada nisu čuli za njega. A mi im vjerujemo jer stavili su sve karte na stol. Ovisi o nama i o našoj dobroj volji da šutimo o ubijenome kod crpke za vodu.«

»Tko je on bio?«

»Radio je u Pakistanu i posvuda na Bliskom istoku. Ali strani agenti nisu radili za njega, on je radio za njih. Prešao je na njihovu stranu. On je bio krtica Wadije u Langleyju.«

Delfuenso je pokrenula automobil s ruba ceste i nastavila na jug.

»Zašto nas je napao?« pitao je McQueen.

»Napao je baš tebe. Znao je tvoje ime. Osiguranje u Kansas Cityju slabo je, a CIA prati što radimo. Znali su da imamo čovjeka u Wadiji, pa je Wadijin čovjek u CIA-i to dojavio. Glavni šef rekao mu je da te se riješi. Namamili su te na zabačenu lokaciju na sastanak bez razloga. Vrlo jednostavno.«

»Bio si dobar«, rekao je Reacher sa stražnjeg sjedala. »Brzo si reagirao. Većina bi se kladila na tvog protivnika.«

»Hvala«, rekao je McQueen.

»Posjekotina na čelu bila je pomalo retro.«

»Tako je ispalo, to je sve. Savio sam mu ruku i zgrabio nož koji je završio prilično visoko, pa sam pomislio, zašto ne? Za dobra stara vremena.«

Sišli su s Ceste 65 na mjestu gdje je skretala na istok i nastavili malom seoskom cestom kako bi prečacem došli do autoceste. Prošli su pokraj bojišta iz Građanskog rata gdje su Amerikanci topovima gađali Amerikance dugih devet sati. McQueen se okrenuo u sjedalu, pogledao Reachera i rekao: »Još samo jedno.«

»Što?« pitao je Reacher.

»Reci mi kako možeš govoriti jednu minutu ne upotrijebivši slovo A.«

»Ti si spavao«, rekla je Delfuenso.

»Nisam spavao sedam mjeseci«, odvratio je McQueen.

Reacher je rekao: »Jednostavno je. Samo počni brojati. Kad brojiš na engleskom, ne treba ti slovo A sve do stotinu i jedan. Možeš brojati prilično brzo i nećeš doći ni blizu devedeset i devet za jednu minutu.«

Delfuenso je usporila i zaustavila uz iskrzani rub ceste obrastao travom. Nitko nije progovarao. U FBI-u su sigurno imali prikladne šale za takve prigode. U vojsci itekako jesu. Ali interne šale upravo su takve, interne. Pa su ostali sjediti u tišini nekoliko trenutaka. A onda je Reacher izašao i otišao, ne osvrćući se. Prošao je pokraj prvog ulaza na autocestu koji je vodio na zapad prema Independenceu i Kansas Cityju te nastavio preko nadvožnjaka do ulaza u smjeru istoka. Stavio je jednu nogu na asfalt, a drugu pokraj ceste, podigao palac, nasmiješio se i pokušao izgledati prijateljski.

Kraj

Sken FanOm i Prijatelj.

Obrada Milan.

